

de la regizorul filmului Labirintul lui Pan

**GUILLERMO
DEL TORO**

MOLIMÁ

**CHUCK
NOGAN**

Guillermo del Toro
Chuck Hogan

MOLIMA

Cartea I din trilogia MOLIMA

Traducere din limba engleză
Mariana Piroteală

Guillermo del Toro este regizor, scenarist și producător de film. Născut la 9 octombrie 1964, în Guadalajara, Jalisco, Mexic, del Toro a fost interesat de cinematografie încă din adolescență. De la primul său succes, *Cronos* (1993) la mai recentul *Hellboy II* (2008) – fără a uita de *Mimic (Cauză și efect, 1997)*, *El espinazo del diablo (Spectrul răzbunării, 2001)*, *Blade II* (2002), *Hellboy I (Hellboy – Eroul scăpat din Infern, 2004)* și *El laberinto del fauno (Labirintul lui Pan, 2006)*, film cu șase nominalizări și trei premii Oscar, Guillermo del Toro oferă cinemafililor o abordare mereu diferită, cu adevărat unică. În prezent, cel mai important proiect al său se anunță a fi ecranizarea celebrului roman al lui J.R. Tolkien, *Hobbitul*, în două părți (2011, 2012), în echipă cu Peter Jackson (regizorul trilogiei *Stăpânul inelelor*.)

Chuck Hogan a primit în anul 2004 Premiul Hammett pentru cartea *Prince of Thieves*. Considerat de Stephen King unul dintre cele mai bune zece romane ale anului în 2005, volumul stă la baza filmului *The Town (Orașul)*, care va fi lansat în 2010. Romanul *Two Thousand Volts* a fost inclus în seria celor mai bune romane americane mystery din 2009. A mai publicat, de asemenea, *The Standoff (Încercuirea, 1996)*, *The Blood Artists* (1998), *The Killing Moon* (2008) și *Devils in Exile* (2010.)

În anul 2009, cei doi autori au scris împreună *The Strain (Molima)*, prima carte a trilogiei cu același nume, următoarele două (*The Fall* și *Eternal Night*) urmând să fie publicate în 2010, respectiv 2011. Înclinația spre suspans și atenția acordată detaliilor ale lui Hogan completează perfect pasiunea lui del Toro pentru genul horror și pentru elementele fantastice.

Această carte este dedicată tuturor coșmarurilor, trecute și prezente, și tuturor monștrilor din poveștile copilăriei mele: sper să nu mă părăsiți niciodată!

GDT

Pentru draga mea Lila

CH

Legenda lui Jusef Sardu

— A fost odată ca niciodată un uriaș, spuse bunica lui Abraham Setrakian.

Ochii micuțului Abraham s-au luminat, în vreme ce borșul rusesc de varză din castronul de lemn a devenit dintr-odată mai gustos sau măcar mai puțin usturoiat. Era un băiețel palid, plătând și bolnăvicios. Cu speranța că-l va face să mănânce tot din castron, bunica se așezase în fața lui și-i depăna povești.

Era momentul pentru o *bubbeh meiseh*^[1], pentru o „poveste a bunicii”, o poveste cu zâne, o legendă.

— Era feciorul unui nobil albanez și îl chema Jusef Sardu. Conașul Sardu era cel mai înalt dintre oameni, mai înalt și decât toate casele din sat. Trebuia să se aplece mult de tot ca să intre pe ușă. Era mare la stat, dar asta reprezenta o povară pentru el, un beteșug din naștere, nu o binecuvântare. Tânărul era suferind. Mușchii săi nu aveau suficientă forță să-i țină oasele lungi și grele. Uneori îi era greu până și să meargă. Avea un baston, un băț lung – mai înalt decât tine cu un mâner de argint sculptat în formă de cap de lup, blazonul familiei.

— Da, *bubbeh*? spuse Abraham printre înghițituri.

— Asta era soarta lui și astfel a învățat ce este umilința, lucru foarte rar la un nobil. Era atât de milos față de cei nevoiași, față de cei care munceau din greu, față de cei suferinzi... Ținea mai ales la copiii din sat, iar buzunarele uriașe ca niște saci de cartofi îi erau pline de fleacuri și de dulciuri. El nu se prea bucurase de copilărie. La opt ani avea înălțimea tatălui său, iar la nouă ani îl depășea cu un cap. Slăbiciunea și dimensiunile uriașe ale corpului său erau motive nemărturisite de rușine pentru tatăl lui. Însă conașul Sardu era cu adevărat un uriaș cumsecade și tare mult îl mai iubea poporul său. Umbla vorba despre conașul Sardu că privea pe toată lumea de sus, dar nu cu dispreț.

Bunica i-a făcut semn lui Abraham să mai ia o lingură. Băiețelul s-a pus pe ronțăit o bucată de sfeclă fiartă, pe care bătrâna o numea „inimioară de copilaș” datorită culorii, formei și ațelor ei ce se asemănau unor vinișoare.

— Așa, *bubbeh*...

— Iubea și natura foarte mult și nu-i trezea nici un interes cruzimea vânătorii, dar, fiind nobil și om de vază, la vârsta de cincisprezece ani, tatăl și unchii săi l-au convins să-i însoțească într-o expediție de șase săptămâni în Armenia.

— La noi, *bubbeh*? întrebă Abraham. A venit la noi uriașul?

— În nord, *kaddishel*^[2]. În pădurile cele întunecoase. Însă bărbații neamului Sardu n-au venit să vâneze mistreți, urși sau elani, ci lupi, simbolul familiei, blazonul neamului Sardu. Plecaseră să vâneze un animal-vânător. În neamul Sardu se spunea că, dacă bărbații neamului se hrăneau cu carne de lup, prindeau curaj și putere; tatăl conașului credea că asta putea fi remediul pentru mușchii slăbiți ai feciorului său.

— Da, *bubbeh*?

— Călătoria a fost lungă și anevoioasă, și îngreunată de vremea rea, dar Jusef s-a luptat din toate puterile. Nu mai plecase niciodată din satul familiei sale, iar privirile aruncate înspre el de străinii întâlniți pe drum îl făceau să intre în pământ de rușine. Odată ajunși în pădurile întunecoase, acestea i-au părut extrem de însuflețite. Haite de animale mișunau prin pădure noaptea asemenea unor fugari alungați din adăposturi, bârloguri, cuiburi și vizuini. Erau atât de multe fiare, încât vânătorii noștri n-au putut să pună geană pe geană toată noaptea. Unii dintre ei au vrut să plece, dar dorința nestrămutată a bătrânului Sardu a fost mai puternică decât orice altceva. Auzeau urletul lupilor sfâșiind noaptea, iar el își dorea cu ardoare unul pentru fiul său, pentru unicul său fiu, a cărui statură uriașă era o nenorocire în neamul Sardu. Voia să alunge acest blestem din casa lor și să-i găsească feciorului o fată care să-i dea mulți urmași sănătoși.

Și așa se face că tatăl, alergând după un lup, a fost primul care s-a răzlețit de grup, a doua zi, puțin înainte de căderea nopții. Ceilalți l-au așteptat cât a fost noaptea de lungă și imediat după răsăritul soarelui au pornit prin pădure în căutarea lui. În noaptea aceea, unul dintre verii lui Jusef nu s-a mai întors. Și tot așa au dispărut și ceilalți, unul câte unul.

— Da, *bubbeh*?

— Până când singurul rămas a fost Jusef, băiatul uriaș. A doua zi, a purces la drum și, într-un loc în care mai căutase și zilele trecute, a găsit trupurile tatălui, verilor și unchilor săi zăcând la intrarea unei peșteri săpate în pământ. Căpățânile le fuseseră strivite cu putere, însă trupurile le erau neatinse, ceea ce l-a făcut să creadă că fuseseră răpuși de o fiară cu o forță nemaîntâlnită și că nu pieriseră de foame sau de frică. Nu se putea gândi la nici un motiv pentru care se întâmplase așa ceva, deși se simțea privit, poate chiar cercetat cu atenție, de cine știe ce ființă care stătea la pândă în peștera cea întunecată.

Conașul Sardu a dus fiecare trup în parte departe de peșteră și l-a îngropat adânc în pământ. Desigur, acest efort l-a vlăguit peste măsură, lăsându-l fără pic de putere. Era istovit, era *farmutshet*^[3]. Dar,

cu toate acestea, deși singur, înspăimântat și sleit, în noaptea aceea s-a întors la peșteră, ca să înfrunte fiara care se ivea acolo după lăsarea nopții, să-și răzbune moșii sau să-și dea viața în această încercare. Se știe acest lucru din jurnalul pe care îl ținea și care a fost găsit în pădure la mult timp după aceea. Era ultimul lucru care fusese scris acolo.

Abraham stătea cu gura căscată și goală.

— Dar ce s-a întâmplat, *bubbeh*?

— Nimeni nu știe precis. Când cele șase săptămâni s-au făcut opt, apoi zece, fără nici o veste de la ei, cei de acasă s-au temut că se răătăciseră cu toții. Un grup a plecat în căutarea lor, dar n-au găsit nimic. Apoi, în cea de-a unsprezecea săptămână, într-una dintre nopți, o trăsură cu fereștile acoperite de perdele a sosit la castelul din Albania. Era conașul. S-a retras în castel, în aripa cu dormitoare pustii de acum, și abia dacă a mai fost văzut. La vremea aceea umblau tot felul de zvonuri despre ce se petrecuse în pădurea românească^[4]. Câțiva oameni care pretindeau că-l văzuseră pe Sardu – dacă într-adevăr se putea da crezare acestor povești – susțineau cu tărie că acesta se vindecase de betșug. Unii spuneau chiar că se întorsese de acolo înzestrat cu o forță pe măsura staturii sale supraomenești. Însă atât de adâncă îi era suferința cauzată de pieirea tatălui, a unchilor și a verilor săi, încât s-a închis în sine și nimeni nu l-a mai văzut vreodată în timpul zilei; în plus, i-a alungat pe cei mai mulți dintre servitori. Numai noaptea era ceva forfotă prin castel – la ferești se vedea focul vetrei licărind; însă, cu timpul, castelul neamului Sardu a căzut pradă stricăciunii. Apoi au început să apară vorbe cum că uriașul umbla noaptea prin sat. Mai ales copiii spuneau că auzeau tac-tac-tac-ul bastonului de care Sardu nu mai avea nevoie, dar de care se folosea ca să-i cheme afară și să le dea tot felul de bunătăți. Celor neîncrezători li se spunea să se uite în găurelele din pământ, unele dintre ele chiar lângă ferestrele odăilor de dormit, adâncituri ce păreau a fi lăsate de bastonul lui cu mâner în formă de cap de lup.

Privirea bunicii s-a întunecat. Și-a aruncat privirea spre castronul lui, unde nu mai rămăsese decât foarte puțină supă.

— Apoi, Abraham, copiii țăranilor au început să dispară. Umbla vorba că la fel se întâmplase și în satele învecinate, și chiar și în satul meu. Da, Abraham, când era mică, bunica ta a crescut nu departe de castelul lui Sardu. Îmi aduc aminte de două surori. Trupurile le-au fost găsite într-un luminiș din pădure, albe ca zăpada din jur, cu ochii deschiși, împietriți. Chiar și eu am auzit într-o noapte nu foarte departe *tac-tac-tac-ul* – un sunet puternic și ritmic – și mi-am tras pe dată pătura peste cap ca să-l țin departe, dar știu că de atunci n-am mai

pus geană pe geană multe zile la rând.

Abraham a sorbit finalul poveștii în același timp cu ultimele linguri de supă.

— Satul lui Sardu a fost în cele din urmă părăsit și a devenit un loc blestemat. Țiganii care treceau cu căruțele lor prin orașul nostru și care își vindeau nimicurile aduse din ținuturi îndepărtate povesteau întâmplări ciudate, despre creaturi care bântuiau în apropierea castelului. Povesteau despre un uriaș care străbătea ținuturile scăldate de lumina lunii asemenea unui zeu al nopții. Ei ne-au prevenit: „Mâncăți ca să fiți puternici, că, de nu, vă prinde Sardu.” De aceea e important, Abraham. *Ess gezunterhait*⁽⁵⁾! Mănâncă și fă-te puternic. Să ștergi cu pâine castronul, că altfel vine după tine.

Cele câteva clipe de înnegurare, de tristă aducere-aminte, s-au risipit, iar ochii săi au redevenit jucăuși.

— Vine Sardu. *Tac-tac-tac.*

Și, Doamne, cum a mai terminat borșul, până la ultima ață de sfeclă! Castronul era acum gol, iar povestea se sfârșise, dar burta și mintea îi erau pline. *Bubbeh* se bucura că Abraham mâncase tot, iar chipul ei îi părea băiatului cel mai dragăstos din câte se aflau pe lume. În aceste momente intime, așezați la masa șubredă a familiei, cei doi erau ca unul – deși îi despărțeau două generații – împărtășindu-și hrana inimii și a sufletului.

Zece ani mai târziu, familia Setrakian avea să fie alungată din propriul atelier de tâmplărie și din satul natal, dar nu de către Sardu, ci de către nemți. Un ofițer a fost încartiruit în casa lor, iar bărbatul, înmuiat de bunătatea nemaîntâlnită a gazdelor sale, care își împărțiseră pâinea cu el la aceeași masă șubredă, le-a sfătuit într-o seară să nu mai aștepte ordinul de a doua zi de a se strânge în gară, ci să-și părăsească locuința și satul chiar în noaptea aceea.

Și au făcut întocmai. Toți cei opt membri ai familiei au pornit la drum, luând cu ei cât puteau duce. *Bubbeh* le încetinea fuga. Iar lucrul cel mai rău era că *știa* și ea că le era povară, *știa* că prezența ei punea întreaga familie în pericol și se blestema pe sine, își blestema picioarele bătrâne și obosite. În cele din urmă, familia a luat-o înainte, mai puțin Abraham, acum un tânăr puternic și promițător, un sculptor meșter în ciuda vârstei fragede, un învățat într-ale Talmudului, pasionat în special de Zohar, de tainele misticismului evreiesc. Acesta a rămas în urmă, alături de ea. Când le-a ajuns vorbă că toți ceilalți fuseseră arestați în orașul învecinat și că fuseseră urcați în trenul ce se îndrepta spre Polonia, *bubbeh*, cuprinsă de remușcări, a insistat ca Abraham s-o lase

să se predea.

— Fugi, Abraham. Fugi de naziști, fugi de Sardu. *Salvează-te!*

Dar el n-a acceptat. Nu voia în ruptul capului să se despartă de ea.

A doua zi dimineață a găsit-o zăcând pe podeaua încăperii pe care o împărțeau amândoi în casa unui țăran cu sufletul mare; căzuse în timpul nopții, cu buzele negre ca smoala și cojite, răpusă de otrava de animale pe care o înghițise. Cu permisiunea familiei care îi adăpostise, Abraham Setrakian a înmormântat-o la rădăcina unui mestecăn argintiu în floare. Cu multă răbdare, i-a sculptat un monument funerar din lemn încrustat cu flori, păsări și toate lucrurile care o făcuseră pe ea fericită. Și a jelit-o și a tot jelit-o, iar apoi dus a fost.

A fugit de naziști, mânat mai departe de *tac-tac-tac*-ul pe care îl auzea în urma lui...

Iar nenorocirea îi sufla în ceafă.

ÎNCEPUTUL

N323RG Cutia neagră

Fragmente, transcrierea NTSB^[6], zborul 753, Berlin (TXL^[7]) cu destinația New York (JFK), 24.09.2010:

2049:31 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este pornit.)

CPT. PETER J. MOLDES: „Stimați pasageri, din cabina de pilotaj vă vorbește căpitanul Moldes. Preconizăm că vom ateriza la timp, peste doar câteva minute. Doresc să profit de ocazie pentru a vă mulțumi că ați ales compania Regis Airlines și, în numele meu, al secundului Nash și al restului echipajului, îmi exprim speranța că veți călători curând din nou alături de noi...”

2049:44 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este oprit.)

CPT. PETER J. MOLDES: „... ca să ne păstrăm cu toții slujbele.” (Râsete în carlingă.)

2050:01 Turnul de control din New York (JFK): „Regis 7-5-3, aeronavă de mare capacitate, apropiere prin stânga, în direcția 1-0-0. Ai permisiunea de a ateriza pe 13R.”

CPT. PETER J. MOLDES: „Regis 7-5-3, aeronavă de mare capacitate, ne apropiem prin stânga, 1-0-0, aterizăm pe pista 13R, totul pregătit.”

2050:15 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este pornit.)

CPT. PETER J. MOLDES: „Însoțitorii de zbor sunt rugați să se pregătească pentru aterizare.”

2050:18 (Microfonul destinat comunicării cu pasagerii este oprit.)

SECUNDUL RONALD W. NASH IV: Trenul de aterizare este pregătit.

CPT. PETER J. MOLDES: „Întotdeauna e o plăcere să ajungi acasă...”

2050:41 (Bubuit. Liniște. Zgomot ascuțit.)

FINALUL TRANSMISIUNII.

ATERIZAREA

Turnul de control al Aeroportului Internațional JFK

I se spunea „farfuria.” Aeroportul JFK așteptase doi ani de zile noile monitoare monocrome, de un verde strălucitor, ca niște farfurii cu supă de mazăre, presărate cu ciurchini de litere prinse de ledurile pâlpâitoare, cu diverse coduri. Fiecare led reprezenta sute de vieți omenești sau, după cum se spunea în limbajul bătrânilor lupi de mare, păstrat în lumea aviației până în ziua de azi, *suflete*.

Sute de suflete.

Poate tocmai de aceea toți controlorii de trafic aerian îl numeau pe Jimmy Mendes Părintele Jimmy. El era singurul controlor de trafic aerian care își petrecea tot programul de opt ore stând în picioare, nu așezat, agitând în mână un creion cu gumă și plimbându-se încoace și încolo, direcționând aeronavele comerciale spre New York din cabina înțesată a turnului de control, aflată la 98 de metri deasupra Aeroportului Internațional John F. Kennedy, asemenea unui păstor care își mână turma. Folosea guma roz de șters ca să vadă mai bine aeronavele pe care le controla, poziția lor unele față de altele, fără a se baza exclusiv pe monitorul bidimensional al radarului.

Acolo, sute de suflete pâlpâiau în fiecare secundă.

— United 6-4-2, viraj la dreapta și te îndrepti spre 1-0-0, urcă la 5 000.

Însă, când lucrezi cu „farfuria”, nu puteai gândi astfel. Nu puteai zăbovi prea mult asupra acelor suflete a căror soartă era în mâinile tale, ființe umane îngrămădite în proiectile înaripate zburând în înaltul cerului. Nu puteai cuprinde imaginea de ansamblu: toate acele avioane de pe „farfuria” ta și toți ceilalți controlori din jurul tău care mormăiau în căști cuvinte codificate, și toate avioanele de pe „farfuriile” lor, și turnul de control de pe aeroportul LaGuardia aflat în vecinătate... și toate turnurile de control de pe fiecare aeroport din fiecare oraș din Statele Unite... și din întreaga lume...

Calvin Buss, responsabilul peste controlorii de trafic aerian și șeful direct al Părintelui Jimmy, și-a făcut apariția în spatele acestuia. Revenise rapid din pauză și nici nu apucase să-și termine ultima înghițitură.

— În ce stadiu ești cu Regis 7-5-3?

— 7-5-3 e acasă. Părintele Jimmy a aruncat o privire rapidă și pătrunzătoare spre „farfuria” lui, ca să se asigure. Acum o ia spre

poartă, a adăugat el, derulând imediat registrul de repartizare a porții, ca să caute zborul 7-5-3. De ce?

— Radarul de la sol zice că avem o aeronavă staționată pe Foxtrot.

— Pe pista de rulare? a întrebat Jimmy și și-a verificat din nou „farfuria”, asigurându-se că totul funcționa cum trebuia, după care a redeschis canalul de comunicare cu zborul DL753. Regis 7-5-3, vă vorbește turnul de control de pe JFK, terminat.

Nimic. A mai făcut o încercare.

— Regis 7-5-3, sunt turnul de control de pe JFK, răspundeți, terminat.

A așteptat puțin. Nimic, nici măcar un clic.

— Regis 7-5-3, sunt turnul de pe JFK, sunteți pe recepție? Terminat.

În spatele lui Calvin Buss și-a făcut apariția un agent de însoțire.

— Probleme cu comunicația? a sugerat el.

— Mai degrabă o defecțiune tehnică majoră. Cineva susține că avionul a rămas în întuneric, a spus Calvin Buss.

— În întuneric? s-a minunat Părintele Jimmy, gândindu-se ce ghinion ar fi ca avionul să aibă o defecțiune tehnică fix la câteva minute după aterizare.

Și-a propus ca, în drum spre casă, să se oprească și să joace la loto numerele 7, 5 și 3.

Calvin și-a conectat casca la mufa audio a echipamentului lui Jimmy.

— Regis 7-5-3, vă vorbește turnul de control de pe JFK, răspundeți, vă rog. Regis 7-5-3, sunt turnul de control, terminat.

Au așteptat, au ascultat.

Tot nimic.

Părintele Jimmy a aruncat un ochi la ledurile pâlpâitoare de pe „farfurie”, avioane aflate în așteptare. Nici o alarmă, toate avioanele erau în regulă.

— Mai bine să vedem unde îi redirecționăm pe lângă Foxtrot, a spus el.

Calvin și-a deconectat casca și s-a dat înapoi, uitându-se undeva dincolo de pupitrul de comandă al lui Jimmy, spre ferestrele cabinei din turnul de control, afară, în direcția pistei de rulare. În privirea lui se citeau nedumerirea și îngrijorarea.

— Trebuie să eliberăm Foxtrotul. Apoi i s-a adresat agentului de însoțire: Trimite pe cineva să verifice.

Părintele Jimmy și-a apăsât abdomenul, dorindu-și să poată masa cumva locul dureros din interior. În esență, profesia lui se aseamăna cu

cea a unei moașe. Ajuta piloții să scoată din pânțele vidului avioanele înțesate de suflete și să le aducă fără probleme pe pământ. Însă acum simțea o teamă care aproape că îl paraliza, un ghem în stomac, asemenea unui doctor care a adus pe lume primul nou-născut mort.

Pista terminalului 3

Lorenza Ruiz se îndrepta către poartă, manevrând căruciorul motorizat pentru bagaje, în esență, o rampă hidraulică pe roți. Când a văzut că 753 nu era după colț, așa cum se aștepta, Lo a mai înaintat puțin să arunce o privire, căci se apropia ora la care ea intra în pauză. Avea căști de protecție, un hanorac cu Mets pe sub vesta reflectorizantă, ochelari de protecție – nisipul ăla de pe pistă era o pacoste – și bastoanele portocalii de semnalizare lângă ea, pe banchetă.

„Ce naiba?”

Și-a scos ochelarii de parcă ar fi vrut să se asigure că vedea bine. Și, într-adevăr, un Boeing 777 al companiei Regis, un frumușel din acela mare și recent introdus în flotă, stătea pe Foxtrot, cufundat în întuneric. O beznă totală, căci nici măcar luminile de navigație de pe aripi nu erau aprinse. În acea noapte, cerul era curat. Luna îl creșta, stelele îl decolorau ici-colo, dar în rest – nimic. Ceea ce i-a reținut însă atenția a fost suprafața netedă și circulară a fuzelajului și aripile care licăreau slab sub luminile de aterizare ale avioanelor care se apropiau. Unul dintre ele, Lufthansa 1567, a trecut razant pe deasupra.

— *Jesus Santisimo*^[8]!

A sunat să anunțe.

— Suntem pe drum, i-a confirmat superiorul ei. Cuibul de vulturi zice să dai o fugă până acolo și să arunci o privire.

— Eu? s-a mirat Lo.

S-a încruntat. „Dacă n-ai avut de lucru!” și-a zis ea. Apoi a pornit pe banda de urgență care pleca de la terminalul pentru pasageri și a traversat liniile ce marcau pista de rulare de pe platforma de staționare. Era puțin agitată și cu atenția încordată, întrucât nu mai mersese niciodată atât de departe. FAA^[9] avea reguli foarte stricte privitoare la locul până unde se puteau aventura transportoarele sau cărucioarele motorizate de bagaje, așa că Lorenza era cu ochii în patru pentru a observa eventualele avioane care rula pe sol.

A trecut peste balizele albastre care mărgineau pista de rulare. Avionul părea să fi fost aruncat într-o beznă totală. Nici urmă de semnale luminoase, de lumini anticoliziune sau de vreun licăr la ferestrele cabinei. De regulă, chiar și de la sol, adică de la aproximativ

zece metri, prin parbrizul micuț, asemănător unor ochi oblici desenați deasupra botului inconfundabil al avioanelor Boeing, se puteau vedea în carlingă atât panoul de control, cât și luminițele roșii de la bord. Acum însă, nu era nici urmă de lumină.

Lo mergea la vreo zece metri de vârful aripii stângi. Dacă îți faci veacul suficient de mult timp pe o pistă de aterizare, înveți câte ceva. Lo lucra aici de opt ani, mai mult decât cele două căsnicii ale ei puse laolaltă. Flapsurile și eleroanele – spoilerile de pe partea posterioară a aripilor – erau drepte ca Paula Abdul^[10], așa cum le lasă piloții după aterizarea pe pistă. Turboreactoarele erau mute, deși de obicei le lua ceva vreme până să nu mai facă zgomot, chiar și după oprire, timp în care înghițeau nisip și insecte ca niște aspiratoare uriașe și lacome. Deci frumusețelul ăsta venise cu bine, aterizase ca la carte și ajunsese până aici, când... *beznă totală*.

Și mai alarmant era faptul că, din moment ce primise aprobarea de a ateriza, neregula – indiferent despre ce ar fi vorba – apăruse într-un interval de două, maxim trei minute. „Ce se putea întâmpla rău atât de rapid?”

Lo s-a apropiat mai mult, rulând până în spatele aripii. Dacă turboventilatoarele porneau cumva pe nepusă masă, nu voia să fie înghițită și sfârtecată ca o pasăre. S-a apropiat de cală, zona avionului care îi era cea mai familiară, aflată spre capătul cozii, și s-a oprit sub ușa de ieșire din spate. A acționat frâna și a apăsă butonul care punea în mișcare rampa. Ajunsă la înălțimea maximă, aceasta avea o înclinație de treizeci de grade. Insuficient, dar mergea. S-a dat jos, s-a întors după bastoanele de semnalizare și a urcat pe rampă spre avionul cel mort.

„Mort?” Oare de ce-i trecuse asta prin cap? Nici măcar nu fusese vreodată vie chestia asta... Dar, pentru o clipă, Lorenzei i-a venit în minte imaginea cadavrului imens, în putrefacție, al unei balene eșuate pe o plajă. Asta îi inspira avionul, o carcasă aflată în putrefacție, un monstru muribund.

Când s-a apropiat de vârf, vântul s-a oprit. Și un lucru e sigur când vine vorba despre vremea de pe platforma de staționare a aeroportului JFK: vântul nu se oprește niciodată. Nici măcar o secundă. *Întotdeauna* bate vântul pe pistă, de la atâtea avioane care aterizează, din cauza mlaștinii sărate din apropiere și a afurisitului ăluia de Ocean Atlantic aflat de partea cealaltă a peninsulei Rockaway. Dintr-odată însă, se făcuse tare liniște; atât de liniște, încât Lo și-a scos căștile enorme, să se asigure că nu se înșela. I s-a părut că aude bătăi dinăuntru avionului, dar și-a dat seama că erau, de fapt, bătăile inimii ei. A aprins

lanterna și a îndreptat-o spre laterala din dreapta a avionului.

A urmat pata circulară proiectată de lanternă și a observat că fuzelajul era încă lucios și acoperit de stropi, din cauza diferenței de temperatură, și că mirosea a ploaie de primăvară. A îndreptat fasciculul de lumină spre șirul lung de ferestre. Toate transperantele erau lăsate.

Ciudat! Acum era speriată. Speriată de-a binelea. Părând de-a dreptul pitică pe lângă mașinăria înaripată de 250 de milioane de dolari și care cântărea 150 de tone, stătea nemișcată, simțind cum o încerca un sentiment vag, dar totuși palpabil, ca un fior rece, dându-i senzația că se afla în prezența unui dragon, a unui demon care doar *se prefăcea* adormit, dar care putea oricând să-și deschidă ochii și gura cea necruțătoare. Pentru o clipă, s-a simțit străbătută ca de un curent electric, un fior care a zguduit-o cu forța unui orgasm cu efect opus celui firesc, totul contractându-se, înnodându-se.

Apoi a remarcat că unul dintre transperante era acum ridicat. A simțit cum i se ridică părul fin de pe ceafă și și-a dus mâna acolo ca să-l netezească, de parcă ar fi încercat să liniștească un animăluț de casă speriat. Nu văzuse transperantul acela înainte. Fusesse tot timpul ridicat, tot timpul.

Poate...

În interiorul avionului bezna a fremătat, iar Lo a avut dintr-odată senzația că înăuntru era ceva care o ținea cumva sub observație.

A scâncit ca un copil, fără a se putea abține. Era paralizată. Ca la un semn, sângele a început să-i clocotească, iar ea a simțit că se sufoca...

Atunci a înțeles foarte clar: *înăuntru era ceva care avea s-o mănânce...*

Vântul a început din nou să bată, de parcă nu s-ar fi oprit nici măcar o clipă, iar Lo n-a mai zăbovit deloc. A îndepărtat ușor rampa și a sărit iute în cărucior, apoi a dat înapoi, cu alarma pornită și cu rampa încă ridicată. S-a auzit un pocnet, de la o baliză albastră de semnalizare de pe pista de rulare, în momentul în care ea a trecut în viteză, mergând când pe asfalt, când pe iarbă, spre luminile din ce în ce mai puternice ale mașinilor de intervenție care se apropiau.

Turnul de control al Aeroportului Internațional John F. Kennedy

Calvin Buss trecuse la o altă cască și dădea ordinele prevăzute în manualul oficial al FAA-ului pentru situațiile în care era nevoie să intre cineva pe pista de rulare. Toate avioanele care decolau și aterizau erau oprite în spațiul aerian, pe o rază de opt kilometri în jurul aeroportului JFK. Ceea ce însemna că spațiul respectiv devenea tot mai aglomerat.

Calvin a anulat pauza tuturor și a dat ordin ca fiecare controlor de pe tură să încerce să ia legătura cu zborul 753, pe toate frecvențele posibile. Părintele Jimmy nu mai văzuse în viața lui așa un haos în turnul de control al aeroportului JFK.

Mai multe persoane din administrația Autorității Aeroportuare, niște tipi îmbrăcați la costum, care mormăiau ceva în stațiile de emisie-recepție, se strânseseră în spatele lui. Nu mirosea a bine. E ciudat cum oamenii se adună în mod spontan atunci când se confruntă cu inexplicabilul.

Părintele Jimmy a încercat din nou să-i contacteze, dar răspunsul a fost același.

— E cumva pornit semnalul pentru deturnare? l-a întrebat unul dintre tipii în costum.

— Nu, absolut nimic, a răspuns Părintele Jimmy.

— Nici alarma de incendiu?

— Bineînțeles că nu.

— Dar alarma de la ușa carlingii? a întrebat un altul.

Părintele Jimmy a înțeles că intraseră în acea fază a investigației în care puneau întrebări stupide. A făcut apel la răbdarea și la înțelepciunea care îl ajutaseră să devină un bun controlor de trafic aerian.

— A intrat fără probleme și a aterizat cum trebuie. Regis 7-5-3 a confirmat poarta care i-a fost repartizată și a stins luminile de ghidaj de pe roata din față. Am oprit radarul și am trecut pe ASDE⁽¹¹⁾.

— Poate că pilotul a fost nevoit să stingă toate luminile, a sugerat Calvin, acoperind microfonul cu mâna.

— Poate, a spus Părintele Jimmy. Sau poate că s-au stins pe nepusă masă.

— Și atunci de ce nu au deschis nici o ușă? a întrebat unul dintre funcționari.

Întrebarea aceasta îl frământa și pe Părintele Jimmy. De regulă, pasagerii nu stau pe loc nici o clipă mai mult decât e nevoie. Cu o săptămână în urmă, un avion al companiei JetBlue care venea din Florida fusese cât pe-acți să cadă pradă unei revolte, și asta din cauza unor *chifle expirate*. Acum, pasagerii acestui avion stătuseră liniștiți timp de vreo cincisprezece minute. Într-o beznă totală.

— Cred că începe să se facă foarte cald acolo, a spus Părintele Jimmy. Dacă e întrerupt curentul electric, nu circulă nici un pic de aer înăuntru, nu funcționează aerul condiționat.

— Și atunci ce naiba mai așteaptă? s-a mirat un alt funcționar.

Părintele Jimmy îi simțea pe toți din ce în ce mai neliniștiți. Golul

acela pe care îl simți în stomac atunci când îți dai seama că e pe cale să se întâmple ceva, ceva foarte, foarte rău.

— Dar dacă nu se pot mișca? a mormăit el înainte să se poată abține.

— Adică să fie luați ostatici? La asta te referi? a întrebat funcționarul.

Părintele a dat ușurel din cap, dar nu la asta se referea. În mod inexplicabil, nu-i venea în minte decât cuvântul „suflete.”

Pista de rulare Foxtrot

Detașamentul de pompieri din subordinea Autorității Aeroportuare responsabil cu stingerea incendiilor aeronavelor a fost desfășurat în conformitate cu procedura standard, echipat cu șase vehicule, inclusiv unul cu spumă pentru stingerea combustibilului, câteva mașini cu încărcătură de apă și una cu scară. Au tras lângă mașina de bagaje aflată aproape de șirul de balize albastre care marcau pista de rulare Foxtrot. Căpitanul Sean Navarro a sărit de pe treapta din spate a mașinii de pompieri cu scară și s-a oprit în fața avionului mort, cu casca pe cap și îmbrăcat în uniformă de pompier. Luminile mașinilor de intervenție palpitau pe fuzelaj, dând falsa senzație că avionul era în suflețit. Părea, mai degrabă, un avion gol pregătit pentru un exercițiu nocturn.

Căpitanul Navarro s-a dus în fața mașinii și s-a urcat în cabină lângă șoferul Benny Chufer.

— Sună la cei de la mentenanță și adu proiectoarele, apoi trage în spatele aripii.

— Da, dar am primit ordine să așteptăm, a replicat Benny.

— Avem de-a face cu avion plin de oameni. Nu suntem plătiți să stăm cu mâinile în sân, ci să salvăm vieți omenești.

Benny a ridicat din umeri și a urmat ordinul căpitanului. Navarro a ieșit din mașină și s-a suit pe cabina acesteia, iar Benny a ridicat brațul mobil al mașinii, astfel încât căpitanul să poată ajunge pe aripă. Căpitanul Navarro a aprins lanterna și a trecut peste bordul de fugă dintre cele două flapsuri ridicate, punând piciorul exact unde scria cu litere îngroșate **NU CĂLCAȚI**.

A înaintat, la șase metri deasupra pistei, pe aripa care se lățea spre bază. S-a dus la ieșirea de deasupra aripii, singura ușă a avionului care putea fi deschisă prin exterior în caz de urgență. Avea o fereastră mică, fără transperant, și a încercat să se uite prin ea, dar, în afară de picăturile de apă de pe geamul foarte gros, n-a reușit să vadă nimic altceva decât beznă. Trebuie să fi fost de-a dreptul irespirabil acolo

înăuntru.

De ce nu strigau după ajutor? De ce nu se auzea mișcare dinăuntru? Dacă era încă presurizat, atunci aerul nu circula, astfel că pasagerii aveau să rămână în scurt timp fără oxigen.

Cu mânușile în mâini, a apăsât cele două clape roșii, apucând mânerul ușii din adâncitura sa. L-a răsucit la aproape 180 de grade și a tras. În acel moment, ușa ar fi trebuit să se deschidă, dar a rămas neclintită. A mai tras o dată, dar a înțeles rapid că eforturile sale erau inutile; ușa nu avea să cedeze. Era imposibil să fi fost înțepenită. Probabil că se blocase mânerul. Sau era ceva pe dinăuntru care o ținea.

S-a dus înapoi pe aripă, până în capătul scării, și de acolo a văzut rulând un vehicul aeroportuar portocaliu de mici dimensiuni, ce ieșea de pe terminalul pentru zboruri internaționale. Când acesta s-a apropiat, căpitanul a observat că în el erau agenți cu geți albastre de la Agenția de Securitate a Transportului.

— la te uită cine vine! a mormăit Navarro și a început să coboare scara.

Erau cinci și s-a prezentat fiecare pe rând, dar căpitanul Navarro nu s-a străduit să le rețină numele. El venise la avion cu mașini echipate cu spumă și cu extincitoare, în timp ce ei aduseseră laptopuri și PDA-uri. O vreme, a stat și i-a ascultat vorbind la drăcoveniile alea și între ei:

— Trebuie să ne gândim bine înainte să implicăm Departamentul de Securitate Internă^[12]. Nu vrem să dăm alarma degeaba.

— Nici măcar nu știm cu ce avem de-a face. Dacă dai alarma și chemi avioane de luptă de la Baza Aeriană Otis, se iscă panică pe toată coasta estică.

— Dacă este vreo bombă, atunci au așteptat până în ultima secundă.

— Poate au vrut să o detoneze pe pământ american.

— Sau poate că fac pe mortul o vreme. Au stins totul ca să ne atragă mai aproape și așteaptă să apară mass-media.

Unul dintre tipi s-a uitat la telefon și a spus:

— Avionul vine de pe aeroportul Tegel, din Berlin.

— Vreau să stau de vorbă cu cineva din Germania care *Sprechen Sie*^[13] engleză. Trebuie să aflăm dacă au observat ceva suspect, vreo breșă. Mai trebuie să aflăm și care sunt procedurile lor de manipulare a bagajelor, a spus un altul la telefon.

— Controlați planul de zbor și mai verificați încă o dată lista de pasageri. Da, fiecare nume, încă o dată. De data asta aveți grijă la ortografierea lor.

— Bun, a spus un altul și a citit de pe PDA. Avem datele. Numărul de înregistrare al avionului este N323RG. E un Boeing 777-200LR. Cea mai recentă inspecție a avut loc acum patru zile, pe aeroportul Atlanta Hartsfield. I s-a înlocuit un culisou uzat de la o conductă a inversorului de jet de la motorul stânga și o bucsă de sprijin uzată la motorul dreapta. I-a fost refuzată reparația unei adâncituri în mecanismul integrat pentru volete spate stânga din cauza programului de zbor. Pe scurt, era sănătos tun.

— Boeingurile 777 sunt noi, nu-i așa? Au ieșit pe piață acum vreo doi, trei ani, nu?

— Au capacitate maximă de 301 pasageri. Țsta avea 210 la bord. 199 de pasageri, doi piloți și nouă membri ai echipajului.

— E vreunul fără bilet?

Spunând asta, se referea la copiii cu vârsta sub doi ani⁽¹⁴⁾.

— Văd că nu.

— E tactica obișnuită, a zis responsabilul cu atacurile teroriste. Creează puțină agitație, atrag o primă reacție din partea cuiva, câștigă atenția, iar apoi detonează bomba cu efect maxim.

— Dacă e așa, atunci suntem deja morți.

Au făcut cu toții un schimb de priviri neliniștite.

— Trebuie să luăm de aici vehiculele astea de intervenție. Cine a fost nebunul care s-a suit pe aripă?

Căpitanul Navarro a făcut câțiva pași înspre ei și, spre surprinderea tuturor, a spus:

— Eu am fost.

— A, hm, a făcut tipul și a tușit cu mâna la gură. Numai personalul de la mentenanță are voie să urce acolo, căpitane. Așa spune regulamentul FAA.

— Știu.

— Și? Ai văzut ceva interesant?

— Nimic, a răspuns Navarro. Nici n-am văzut, nici n-am auzit nimic. Toate transperantele sunt lăsate.

— Lăsate, zici? Toate?

— Toate.

— Ai încercat să deschizi ușa de deasupra aripii?

— Da.

— Și?

— Era înțepenită.

— Înțepenită? Imposibil.

— Este înțepenită, cum vă spun, a repetat căpitanul Navarro, mai răbdător cu acești cinci oameni decât cu propriii săi copii.

Cel mai în vârstă s-a îndepărtat ca să dea un telefon. Căpitanul Navarro i-a privit pe ceilalți și i-a întrebat:

— Și ce facem în continuare?

— Asta așteptăm și noi să ni se spună.

— Așteptați să vi se spună? Câți pasageri ați zis că sunt în avion?

Câte persoane au sunat la Urgență?

— Încă nu s-a înregistrat nici un apel de pe vreun telefon mobil din interiorul avionului.

— Încă? s-a mirat căpitanul Navarro.

— Nici unul dintre cei 199 nu a sunat. Nu-mi miroase a bine, a spus tipul de lângă el.

— Chiar deloc.

Căpitanul Navarro i-a privit uimit.

— Trebuie să facem ceva numaidecât. Nu am nevoie de permisiunea nimănui ca să iau un topor și să sparg geamurile dacă oamenii sunt morți sau pe moarte. Nu au aer în avionul ăsta!

Bărbatul mai în vârstă s-a întors la ei.

— Aduc trusa autogen pentru tăiere. Îl deschidem.

Dark Harbor, Virginia

Golful Chesapeake era cufundat în întuneric, iar vântul bătea năprasnic la acea oră târzie.

Pe veranda casei situate pe un promontoriu care dădea spre golf, un bărbat stătea într-un cărucior special, cu spatele sprijinit de spătar. Luminile erau reduse, atât pentru confortul lui, cât și din pudoare.

Termostatele, dintre care numai în această încăpere erau trei, mențineau o temperatură constantă de 17°C. Din difuzoarele discrete se revărsa delicat *Ritualul primăverii* de Stravinski, pentru a acoperi zgomotul permanent scos de pompa aparatului de dializă.

Un firișor de abur a ieșit din gura bărbatului. Un privitor ar fi putut crede că omul nu mai avea mult de trăit și că el însuși era martor la ultimele zile sau săptămâni din viața unui om care părea să fi reușit din plin în viață, judecând după proprietatea care se întindea pe șapte hectare. Ar mai fi remarcat poate și ironia cu care soarta îi rezervase unui om cu o poziție și cu o prosperitate evidente același sfârșit ca și unuia sărac lipit.

Nu mai că Eldritch Palmer nu era la capătul vieții. Împlinise șaptezeci și șase de ani și nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe la nimic, la absolut nimic.

Respectatul investitor, om de afaceri, teolog și confident al celor puternici se supunea aceluiași proceduri timp de trei, patru ore în

fiecare seară, de șapte ani încoace. Avea o sănătate delicată, dar nu era totuși ceva iremediabil, motiv pentru care se afla permanent sub supravegherea medicilor, fiind asistat de aparatură medicală demnă de un spital în toată regula, achiziționată pentru uz personal și montată în locuința proprie.

Oamenii înstăriți pot beneficia de îngrijire medicală excelentă și, în același timp, își pot permite să fie și excentrici. Eldritch Palmer își ținea bizareriile departe de ochii lumii, chiar și de cercul său intim. Nu se căsătorise niciodată și nu avea moștenitori. Astfel, unul dintre subiectele care dădeau naștere la numeroase speculații era destinația averii lui Palmer după moartea sa. Nu avea nici un om de încredere la societatea lui de investiții principale, Stoneheart Group. Nu i se cunoștea public eventuala implicare în vreo fundație sau în vreo organizație caritabilă, spre deosebire de ceilalți doi oameni cu care își disputa locul întâi pe lista anuală a celor mai bogați americani, publicată de revista Forbes, fondatorul companiei Microsoft, Bill Gates, și cel care investise în compania Berkshire Hathaway, Warren Buffet. (Dacă revista Forbes ar fi luat în considerare și anumite rezerve de aur din America de Sud și alte proprietăți deținute de corporații din umbră din Africa, Palmer ar fi fost, de departe, ocupantul locului întâi al acelei liste.) Palmer nici măcar nu-și schițase un testament, o atitudine de neconceput chiar și pentru un om care ar fi avut a mia parte din bogăția și din averea sa.

Însă Eldritch Palmer pur și simplu nu avea de gând să moară.

Hemodializa este un procedeu prin care sângele este extras din corp printr-un sistem de tuburi, apoi este filtrat cu ajutorul unui dializor – cu alte cuvinte, un rinichi artificial – după care este reintrodus în organism curățat de impurități. Acele sunt vârâte într-o grefă arterio-venoasă artificială fixată aproape permanent pe braț. Aparatul folosit pentru această procedură era un Fresenius, o bijuterie în domeniu, care monitoriza permanent semnele vitale ale pacientului și îl alerta pe domnul Fitzwilliam, aflat întotdeauna la cel mult două încăperi distanță, de fiecare dată când erau depășite parametrii normali.

Investitorii fideli erau obișnuiți cu aspectul lui Palmer, veșnic palid. Faptul că un asemenea om fragil, cu o paloare care devenise semnul său distinctiv, posedă așa putere și influență, atât în lumea finanțelor mondiale, cât și în politică, era o ironie la adresa puterii sale financiare. Armata sa de investitori fideli număra 30 000 de oameni extrem de influenți, o elită financiară: prețul de achiziție era de două milioane de dolari, iar mulți dintre cei care investiseră în compania lui Palmer zeci de ani la rând puteau scoate acum sume de ordinul sutelor de milioane.

Puterea de achiziție a Stoneheart Group îi oferea lui Palmer o influență economică uriașă, căreia îi dădea ocazional o întrebuințare mai puțin ortodoxă.

Ușile dinspre vest care dădeau în holul spațios s-au deschis, iar domnul Fitzwilliam, care avea și calitatea de responsabil cu securitatea personală a lui Palmer, și-a făcut apariția, aducând cu sine un telefon portabil, securizat, așezat pe o tavă strălucitoare de argint. Domnul Fitzwilliam era un fost pușcaș marin, care avea la activ patruzeci și două de victime în luptă, toate confirmate, un om cu mintea ageră și a cărui pregătire medicală, realizată după încheierea vieții militare, fusese finanțată de Palmer.

— Domnule, vă caută subsecretarul Departamentului de Securitate Internă, a spus el, iar din gură i-a ieșit un abur ușor în încăperea friguroasă.

De regulă, Palmer nu permitea să fie deranjat în timp ce-și încărca bateriile seară de seară, preferând să profite de ocazie pentru a se dedica total contemplării. Însă aștepta acest apel telefonic. A luat telefonul de la domnul Fitzwilliam și a așteptat ca acesta să se retragă.

Palmer a răspuns și a fost imediat informat despre avionul „adormit.” A aflat că oficialitățile aeroportului JFK nu știau cum să procedeze. Interlocutorul lui vorbea cu încordare, cu o deferență timidă, ca un copil care se laudă cu o faptă bună.

— Este o întâmplare neobișnuită, domnule, și m-am gândit că ați dori să fiți imediat pus la curent.

— Da, i-a răspuns Palmer. Vă apreciez amabilitatea.

— Vă... vă doresc o seară plăcută, domnule.

Palmer a închis și a așezat telefonul în poală. O seară *cu adevărat* plăcută. Gândul i-a zburat la ceea ce avea să urmeze. Aștepta de ceva vreme acest moment. Iar acum, că avionul aterizase, știa că începuse... Și în ce mod spectaculos!

Cuprins de nerăbdare, a pornit televizorul cu ecran mare de pe peretele lateral și a mărit sonorul de la telecomanda de pe brațul căruciorului. Încă nu era nici o știre despre avion. Însă în curând...

A acționat butonul interfonului.

— Da, domnule, s-a auzit glasul domnului Fitzwilliam.

— Să pregătească elicopterul, domnule Fitzwilliam. Trebuie să merg în Manhattan.

Eldritch Palmer a închis, apoi și-a îndreptat privirea afară, spre golful Chesapeake, care fremăta înnegurat, la sud de locul în care râul Potomac, cu sclipiri de oțel, se revărsa în adâncurile tenebroase ale golfului.

Pista de rulare Foxtrot

Echipa de mentenanță introducea butelii de oxigen sub fuzelaj. Tăierea aeronavei era o procedură de urgență și o soluție finală. Toate aeronavele comerciale aveau o porțiune special concepută pentru „tăiere.” La modelul Boeing 777, aceasta se afla în partea posterioară a fuzelajului, în zona de jos a cozii, între ușile din spate ale calei, spre dreapta. Literele „LR” din Boeing 777–200LR semnifică „Long Range”, autonomie mare, și, fiind un model de piață C, cu o autonomie maximă de peste 9 000 de mile nautice și o capacitate a rezervorului de până la 200 000 de litri, aeronava avea, pe lângă rezervoarele obișnuite de combustibil din interiorul aripilor, trei rezervoare suplimentare în cală, în partea posterioară, astfel că era absolut vital ca avionul să aibă o zonă sigură care să poată fi secționată.

Echipa de mentenanță folosea kitul Arcair, un bec de sudare preferat în operațiuni desfășurate în caz de dezastru nu numai pentru că era ușor de transportat, dar și pentru că folosea oxigen în loc de gaze cu efecte secundare periculoase, precum acetilena. Tăierea fuzelajului gros avea să dureze cam o oră.

Nici unul dintre cei prezenți pe pistă nu prevedea un sfârșit fericit. Nu se înregistrase la Urgență nici un apel din partea pasagerilor aflați în avion. Dinspre Regis 753 nu veneau nici o geană de lumină, nici un zgomot și nici un fel de semnal. Situația era deconcertantă.

Vehiculul de intervenții al unității pentru urgențe din cadrul Autorității Aeroportuare fusese trimis pe platforma de staționare a terminalului și așezat în spatele unor reflectoare puternice, ațintite asupra avionului. Echipa lor de intervenții, SWAT, era pregătită pentru cazuri de evacuare, de salvare a ostaticilor și de atacuri antiteroriste asupra podurilor, tunelurilor, autogărilor, aerogărilor, asupra liniilor PATH⁽¹⁵⁾ și asupra porturilor maritime din New York și din New Jersey. Agenții purtau echipament ușor și pistoale-mitralieră Heckler-Koch. Doi ciobănești germani adulmecau în jurul trenului principal de aterizare format din două seturi de șase roți enorme și dădeau târcoale cu botul ridicat, de parcă ar fi simțit și ei nenorocirea.

Căpitanul Navarro s-a întrebat pentru o clipă dacă într-adevăr mai era cineva la bord. Nu era un episod din *Zona crepusculară*⁽¹⁶⁾ în care un avion ateriza gol?

Echipa de mentenanță pornise aparatul autogen și se pregătea să taie partea inferioară a fuzelajului, când, deodată, câinii au început să urle. De fapt, unul dintre ei lătra, legat în lesă, și alerga de colo-colo în cerc.

Căpitanul Navarro l-a văzut pe omul său, omul cu scara, Benny Chufer, arătând spre centrul aeronavei. În fața ochilor i-a apărut o umbră subțire, neagră. O tăietură verticală cât se poate de întunecată, care creștea pieptul extrem de neted al fuzelajului.

Era ușa de la ieșirea de deasupra aripii, cea pe care căpitanul Navarro nu reușise s-o urnească.

Acum era deschisă.

Navarro nu mai înțelegea nimic, dar a rămas tăcut, încremenit de acea imagine. Poate că fusese de vină încuietorea, mânerul... poate nu insistase suficient... sau poate, cine știe, cineva deschisese în sfârșit ușa.

Turnul de control al aeroportului JFK

Autoritățile Aeroportuare scosese înregistrarea audio a Părintelui Jimmy. Acesta stătea în picioare, ca de obicei, și aștepta s-o poată reexamina împreună cu tipii în costum, când telefoanele lor au început să zbârâie.

— E deschis, a anunțat un tip. A deschis cineva ușa 3L.

Se ridicaseră cu toții în picioare să vadă. Părintele Jimmy s-a uitat pe fereastra cabinei la avionul luminat. De acolo de sus, ușa nu părea deschisă.

— Din interior? Și cine iese? a întrebat Calvin Buss.

Tipul a clătinat din cap, continuând să vorbească la telefon.

— Nimeni, deocamdată.

Părintele Jimmy a înșfăcat un binoclu mic de pe etajeră și s-a uitat la avionul Regis 753.

Într-adevăr, deasupra aripii era o dungă neagră, o creștătură întunecată, ca o crăpătură în fuzelajul avionului.

Jimmy a simțit cum îl ia cu amețeală când și-a dat seama cum stătea treaba. Ușile acelea se trag puțin în afară când sunt deblocate, apoi culisează și se strâng lângă peretele interior. Deci, din punct de vedere tehnic, fusese pur și simplu decuplată ecluza pneumatică. Ușa nu era încă deschisă.

A pus binoculul la loc pe etajeră și s-a dat înapoi. Dintr-un motiv cu totul necunoscut, în minte i se înfiripase gândul că ar face bine să fugă cât mai repede.

Pista de rulare Foxtrot

Senzorii de gaze și de radiații strecurați prin crăpătura ușii nu indicau nimic suspect. Un agent al unității de intervenții de urgență care

stătea culcat pe aripă a reușit să mai deschidă câțiva centimetri ușa, cu ajutorul unei bare cu cârlig în vârf, în vreme ce alți doi agenți înarmați îi acopereau spatele de jos, de pe pistă. A introdus un microfon parabolic cu care a captat tot soiul de ciripituri, bipuri și diverse sonerii – telefoanele mobile ale pasagerilor care sunau neîncetat. Sunete stranii și tânguitoare, prevestitoare de rău.

Apoi a fost introdusă o oglindă prinsă la capătul unei bare, o versiune de mari dimensiuni a instrumentului cu care stomatologul examinează molarii pacienților. N-au reușit să vadă decât cele două scaune rabatabile de pe culoarul dintre două clase, ambele neocupate.

Au apelat la portavoce, dar fără nici un rezultat, nu au primit nici un răspuns din avion. Nu era nici o lumină, nici urmă de mișcare, absolut nimic.

Doi agenți ai serviciului de urgență îmbrăcați în echipament ușor, aflați mai departe de balizele pistei de rulare, primeau ordine. Li s-a arătat o schiță reprezentând secțiunea transversală a compartimentului în care aveau să intre și care înfățișa zece pasageri așezați unul lângă altul: câte trei pe rândurile laterale și patru în mijloc. Interiorul avionului era îngust, astfel că au înlocuit pistoalele-mitralieră Heckler-Koch cu niște pistoale Glock 17, mai ușor de manevrat, fiind totodată pregătiți pentru lupta corp la corp.

Și-au pus măștile de gaze cu stație radio, dotate cu ochelari rabatabili cu vedere în infraroșu și și-au prins la brâu bastoane, cătușe și buzunare suplimentare. Pe căști și-au montat camere video în infraroșu de dimensiunea unui bețișor de urechi.

S-au urcat pe scara folosită la stingerea incendiilor până pe aripă și au înaintat spre ușă. S-au lipit de fuzelaj de o parte și de cealaltă a acestuia, unul dintre ei ținând ușa lipită de peretele interior cu bocancul, apoi strecurându-se înăuntru pe vine și luând-o înainte până la un perete despărțitor din apropiere. Camaradul său l-a urmat îndeaproape.

N-a fost nevoie să spună ceva, pentru că prin portavoce s-a auzit:

— Ocupanți ai zborului Regis 753. Vă vorbește Autoritatea Aeroportuară din zona New York-New Jersey. Vom intra în aeronavă. Pentru siguranța dumneavoastră, vă rugăm să rămâneți pe loc și să vă puneți mâinile pe cap.

Primul agent a așteptat, cu spatele lipit de peretele despărțitor și cu urechile ciulite. Maska de gaze pe care o purta înăbușea sunetele, reducându-le la un vuiet, dar, oricum, nu percepea nici o mișcare în interior. Și-a coborât ochelarii cu vedere în infraroșu, iar interiorul avionului s-a colorat brusc într-o nuanță de verde. A dat din cap spre

camaradul său, și-a pregătit pistolul Glock și, după ce a numărat până la trei, a dat năvală în compartimentul spațios.

ÎMBARCAREA

Worth Street, Cartierul Chinezesc

Ephraim Goodweather nu-și putea da seama dacă sirena pe care o auzea urlând era pe stradă, adică adevărată, sau dacă făcea parte din banda sonoră a jocului video pe care îl juca împreună cu fiul său, Zack.

— De ce mă omori întruna? s-a revoltat Eph.

Băiatul șaten a ridicat din umeri, jignit parcă de întrebare.

— Tată, asta e și ideea!

Televizorul se afla lângă fereastra care dădea spre vest, de departe cea mai mare calitate a acestui apartament micuț, situat la etajul doi al unei clădiri fără lift din partea sudică a Cartierului Chinezesc. Măsuța de cafea din fața lor era înțesată de cutii desfăcute cu mâncare chinezească, o sacoșă cu reviste de benzi desenate de la Forbidden Planet, telefonul mobil al lui Eph, telefonul mobil și picioarele împuțite ale lui Zack. Consola de jocuri era nouă, o altă jucărie cumpărată de dragul lui Zack. Așa cum bunica lui scotea până la ultima picătură de suc dintr-o jumătate de portocală, la fel și Eph încerca să stoarcă și ultima picătură de distracție în scurtul timp pe care îl petreceau împreună. Unicul său fiu era tot ce avea mai scump pe lumea asta, aerul, apa și hrana sa, și trebuia să se bucure de momentele petrecute alături de el atunci când avea ocazia, pentru că, uneori, trecea chiar și o săptămână în care abia de vorbeau la telefon de câteva ori. Și în tot acest timp el se simțea de parcă era văduvit de lumina soarelui.

— Ce mama nai..., a spus Eph în timp ce manevra controlerul – această drăcovenie fără fir care îi dădea un sentiment ciudat – fără să nimerească butoanele potrivite.

Soldatul său a căzut la pământ.

— Măcar lasă-mă să mă ridic, i-a cerut Eph fiului său.

— Prea târziu. Iar ești mort.

Mulți dintre tipii pe care îi cunoștea Eph, bărbați aflați în aceeași situație cu el, se rupseseră și de propriii copii, nu numai de soții, în momentul când divorțaseră. Desigur, spuneau în gura mare cât de dor le era de copiii lor și cum fostele soții le compromiteau relația cu aceștia, și altele asemenea, dar, de fapt, niciodată nu păreau să depună vreun efort. Un sfârșit de săptămână petrecut cu copiii devenea unul în care nu se puteau bucura de noua lor viață de burlaci. Pentru Eph însă, tocmai aceste weekenduri alături de Zack *erau* viața sa. Eph nu dorise niciodată să divorțeze. Și nu voia nici acum. Era

conștient că viața sa alături de Kelly se sfârșise, căci femeia fusese foarte categorică în această privință, dar refuza să renunțe la Zack. Custodia băiatului era singura chestiune nerezolvată, unicul motiv pentru care, în fața legii, cei doi mai erau încă soț și soție.

Acesta era ultimul sfârșit de săptămână de probă al lui Eph, după cum hotărâse consilierul familial care le fusese repartizat de către tribunal. Săptămâna următoare Zack avea să fie interviuat, iar la scurt timp după aceea avea să fie luată hotărârea finală. Lui Eph nu-i păsa că avea șanse mici de a primi custodia lui Zack; era bătălia vieții lui. „Fă ce e bine pentru Zack” îi ceruse Kelly, forțându-l să accepte oferta ei ce includea drepturi generoase la vizite. Însă pentru Eph binele însemna tocmai să nu renunțe la Zack. Eph forțase mâna guvernului Statelor Unite, pentru care lucra, cerându-i să-i instaleze echipa aici, în New York, în loc de Atlanta, unde se afla sediul CDC⁽¹⁷⁾, pentru ca Zack să nu aibă parte de un șoc și mai mare decât suferise deja.

Ar fi putut să lupte mai dur, mai murdar, așa cum îl sfătuisese avocatul său de atâtea ori. Acesta cunoștea trucurile specifice lumii divorțurilor. Unul dintre motivele pentru care Eph se hotărâse să nu-i urmeze sfatul fusese nostalgia stăruitoare pe care i-o stârnea căsnicia sa nereușită. Celălalt era îngăduința sa, care făcea din el, în același timp, un medic extraordinar și un client implicat într-un caz de divorț demn de milă. Îi satisfăcuse lui Kelly aproape toate cerințele și pretențiile financiare pe care le înaintase avocatul ei. Tot ce-și dorea el era să poată petrece cât mai mult timp singur cu fiul său.

Iar el îl bombarda cu grenade chiar în acest moment.

— Și cum mai pot să trag acum, dacă mi-ai distrus brațele? a întrebat Eph.

— Nu știu. Încearcă și tu să lovești cu picioarele.

— Acum înțeleg eu de ce maică-ta nu îți dă voie să-ți iei consolă de jocuri.

— Pentru că mă face hiperactiv și antisocial... Aha, mai ia o grenadă!

Nivelul vieții lui Eph s-a redus la zero.

În momentul acela, telefonul său mobil a început să vibreze, deplasându-se spre cutiile cu mâncare la pachet ca un gândac argintiu hămesit. Probabil că era Kelly, să-i amintească de faptul că Zack trebuia să folosească inhalatorul pentru astm. Sau poate că doar voia să-l verifice, să se asigure că nu a fugit cu Zack în Maroc sau cine știe unde.

Eph l-a luat de pe măsută și a privit ecranul. Era un număr cu 718, un apel local, de la centrul de carantină de pe aeroportul JFK.

Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor avea un punct de carantină în incinta aeroportului JFK, la terminalul pentru zboruri internaționale. Nu era o unitate prevăzută pentru izolare sau pentru tratament, ci avea doar câteva birouri mici și o sală de examinare: o haltă, o zonă sigură în care izbucnirea unei posibile maladii să fie identificată și, eventual, împiedicată să amenințe sănătatea populației Statelor Unite. În mare măsură, munca lor consta în identificarea și examinarea pasagerilor care se îmbolnăveau în timpul zborului, iar de cele mai multe ori se dovedea că diagnosticul era meningită meningococică sau sindromul acut respirator sever (SARS.)

Biroul era închis seara, iar Eph intra de gardă abia luni dimineața. Își terminase treburile de săptămâni bune, cu mult înainte de weekendul pe care avea să-l petreacă împreună cu Zack.

A respins apelul și a pus telefonul la loc lângă cutia cu plăcinte cu ceapă. Era problema altora.

— E puștiul care mi-a vândut chestia asta, i-a explicat lui Zack. Sună să mă bată la cap.

Zack mușca dintr-o gogoasă gătită la aburi.

— Nu pot să *cred* că ai luat bilete la meciul Yankees-Red Sox de mâine.

— Da. Și sunt niște locuri excelente. La baza a treia. Le-am luat din banii strânși pentru ca tu să poți merge la facultate, dar nu-ți face griji, la cât de priceput ești, te descurci și doar cu diploma de liceu.

— Tată!

— Oricum, știi cât mă doare să-i bag în buzunar lui Steinbrenner^[18] chiar și un verzișor. E pur și simplu un act de trădare.

— Huo, Red Sox! Haide, Yanks! a exclamat Zack.

— Mai întâi mă omori, și apoi mă iei peste picior?

— M-am gândit că, dacă tot ești fan al lui Red Sox, ești deja obișnuit.

— Până aici ți-a fost! a strigat Eph, prinzându-și fiul în brațe și strecurându-și mâinile spre coastele lui ca să-l gâdile, în timp ce acesta se zvârcolea de râs.

Zack se dovedea extrem de puternic; gata cu băiatul pe care până nu de mult îl plimbase pe umeri prin cameră! Zachary moștenise părul de la mama sa, atât culoarea, un șaten nisipiu, exact ca părul ei natural, așa cum îl avea când o cunoscuse la facultate, cât și textura fină. Și totuși, spre uimirea și bucuria lui Eph, și-a recunoscut propriile mâini, așa cum le avusese el însuși la vârsta de unsprezece ani, bălăbănindu-se în mod straniu din încheieturile băiatului. Erau aceleași palme late care nu voiau decât să îmbrace mănușile de baseball, care urau lecțiile

de pian și care abia așteptau să înșface frâiele lumii oamenilor mari. Era straniu să revadă acele mâini de copil. Este adevărat, până la urmă, copiii noștri ajung să ne ia locul. Zachary era ca un pachet uman perfect, iar în ADN-ul său stătea scris tot ce însemnaseră cândva Eph și Kelly unul pentru celălalt, speranțele, visele, potențialul lor. Poate tocmai de aceea se străduiau amândoi, fiecare în felul său contradictoriu, să dea tot ce avea mai bun. Gândul că Zack ar putea crește sub influența lui Matt, iubitul lui Kelly, cu care ea se mutase – un tip „de treabă”, un băiat „bun”, dar așa de moale, încât avea să fie practic invizibil nu-i dădea pace lui Eph. El își dorea ca fiul său să aibă parte de provocări, de inspirație, de măreție! Bătălia pentru custodia lui Zack ca individ pornise, dar nu și cea pentru spiritul, pentru sufletul său.

Telefonul lui Eph a început să vibreze din nou, zbârnâind pe masă asemenea dinților de jucărie pe care i-i aduceau unchii săi de Crăciun. Aparatul trezit la viață a pus capăt hârjonelii lor. Eph i-a dat drumul lui Zack, dar și-a reprimat impulsul de a privi ecranul. Se întâmpla ceva, altfel nu l-ar fi sunat pe el. Izbucnise vreo epidemie. Sau poate descoperiseră vreun călător contaminat.

Eph s-a forțat să *nu* răspundă la telefon. N-avea decât să se ocupe altcineva de problemă. Sfârșitul acesta de săptămână îi era dedicat lui Zack, iar băiatul îl privea acum.

— Nu-ți face griji, a spus Eph și a pus la loc pe masă telefonul, căruia i se activase, între timp, căsuța vocală. Are cine să se ocupe. Weekendul ăsta nu lucrez.

Zack a dat din cap, recăpătându-și buna dispoziție, și și-a luat controlerul.

— Mai facem un joc?

— Știu și eu? Mai e mult până ajungem la partea în care Mario începe să arunce cu butoaie în maimuțe?

— Tată...

— Mi-e mai ușor să fiu un italian care sare de colo-colo și adună ciuperci pentru a face cât mai multe puncte^[19].

— Îhî. Și câți kilometri a trebuit să mergi prin munții de zăpadă ca să ajungi la școală zi de zi?

— Gata, nu mai scapi!

Eph s-a năpustit din nou asupra lui, dar băiatul era deja pregătit și și-a strâns tare coatele pe lângă corp, ca să preîntâmpine o nouă repriză de gâdilături. Așa că Eph a schimbat tactica și s-a năpustit asupra tendoanelor lui Ahile, zonă extrem de sensibilă, luptându-se cu călcâiele lui Zack în timp ce încerca să nu fie lovit în față. Băiatul

implora iertare, când Eph și-a dat seama că telefonul mobil îi vibra din nou.

De data asta, Eph a sărit în picioare nervos, conștient acum că meseria sa, munca sa aveau să-l smulgă de lângă fiul lui în acea noapte. S-a uitat să vadă cine suna. De data aceasta, era un număr cu prefix de Atlanta. Vești proaste. Eph a închis ochii și și-a lipit telefonul bâzâitor de frunte, încercând să-și limpezească gândurile.

— Scuză-mă, Z, i-a spus lui Zack. Vreau doar să văd ce se întâmplă.

S-a dus în bucătăria de alături și a răspuns la telefon.

— Ephraim, sunt Everett Barnes. Doctorul Everett Barnes, directorul CDC.

Eph era cu spatele la Zack. Știa că acesta îl urmărea și nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Da, Everett, ce este?

— Tocmai am primit un telefon de la Washington. Echipa ta este pe drum spre aeroport?

— Ăăă, domnule, de fapt...

— Ai văzut la televizor?

— La televizor?

S-a dus înapoi spre canapea, cu mâna ridicată spre Zack, cerându-i să aibă răbdare. Eph a găsit telecomanda și a apăsat câteva butoane, fără nici un rezultat. Zack i-a luat telecomanda din mână și a comutat pe cablu, cu un aer morocănos.

Pe canalul de știri a apărut imaginea unui avion staționat pe pistă. În jurul lui era o barieră formată din mașini ale mai multor departamente, care creaseră un perimetru amplu în care domnea, probabil, frica. Era Aeroportul Internațional John F. Kennedy.

— Cred că am găsit, Everett.

— Jim Kent tocmai a luat legătura cu mine, iar acum pregătește echipamentul de care are nevoie echipa ta, Canarul. E rândul tău acum, Ephraim. Nimeni nu mai face nici o mișcare până nu ajungi tu acolo.

— Cine anume, domnule?

— Autoritățile Portuare din New York și Agenția de Securitate a Transportului. Consiliul Național de Securitate a Transportului și Departamentul de Securitate Internă sunt pe drum.

Canarul era, de fapt, o echipă de intervenție rapidă formată din epidemiologi de teren, constituită pentru a detecta și a identifica diverse amenințări biologice în fază incipientă. Domeniul său de activitate includea atât amenințările naturale, precum bolile virale și rickettsiozele^[20], cât și pe cele provocate de om – deși cele mai multe fonduri veneau datorită aplicațiilor în materie de bioterorism

desfășurate de Canar. New Yorkul era centrul nervos, dispunând de echipe mai mici, arundate pe lângă spitale universitare, care se întindeau până în Miami, Los Angeles, Denver și Chicago.

Numele „Canarul” venea de la vechiul șiretlic al minerilor care luau cu ei în mină un canar în colivie, pe post de sistem timpuriu, rudimentar, dar eficient de alarmă biologică. Metabolismul ultrasensibil al păsării cu penajul galben detecta prezența metanului și a monoxidului de carbon înainte ca acestea să ajungă la concentrația la care erau toxice sau explozive, moment în care pasărea, în mod normal gălăgioasă, amuțea și se legăna pe bățul său.

În prezent, fiecare ființă umană avea capacitatea de a deveni un canar-alarmă. Sarcina echipei lui Eph era să izoleze respectivele persoane atunci când „se opreau din cântat”, să-i trateze pe cei infectați și să împiedice răspândirea.

— Dar ce s-a întâmplat, Everett? a întrebat Eph. A murit cineva în avion?

— Sunt cu toții morți, Ephraim. Până la ultimul, a răspuns directorul.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly Goodweather stătea la mäsută în fața lui Matt Sayles, partenerul de viață cu care se mutase („prieten” suna prea tineresc, iar „suflet-pereche”, prea demodat.) Mâncau pizza făcută în casă, cu sos pesto, roșii deshidratate și brânză de capră și cu câteva firișoare de prosciutto adăugate pentru aspect, și beau o sticlă de merlot ieftin, de un an. Televizorul din bucătărie era dat pe canalul NY1, pentru că Matt voia să vadă buletinul de știri. Pentru Kelly însă, canalele care difuzau nonstop numai știri erau un dușman declarat.

— Îmi pare rău, i-a spus ea din nou.

Matt a zâmbit și a trasat alene un cerc în aer cu paharul de vin.

— Nu e vina mea, desigur. Dar știu că plănuiserăm să avem weekendul ăsta numai pentru noi...

Matt s-a șters la gură cu șervețelul prins de gulerul cămășii.

— De regulă, găsește el o ocazie să se bage între noi. Și nu mă refer la Zack.

Kelly și-a aruncat privirea spre cel de-al treilea scaun, gol acum. Fără doar și poate, Matt așteptase cu nerăbdare sfârșitul de săptămână în care Zack era plecat. Până la finalul bătăliei pentru custodia lui Zack, o bătălie de durată, mediată de tribunal, băiatul petrecea câteva weekenduri cu Eph în apartamentul lui din Lower Manhattan. Pentru Kelly, acest lucru însemna o cină în doi acasă, cu obișnuitele „pretenții” sexuale din partea lui Matt – ceea ce pe Kelly n-o

deranja deloc.

Dar acum nu avea să se mai întâmple așa. Oricât de rău îi părea pentru Matt, pentru ea chiar se bucura.

— Am să mă revanșez față de tine, i-a spus ea și i-a făcut cu ochiul.

— S-a făcut, i-a răspuns Matt înfrânt, apoi i-a zâmbit.

De aceea era Matt o binecuvântare la casa omului. După toanele lui Eph, izbucnirile, personalitatea sa vulcanică, energia nepuizabilă, avea nevoie s-o ia mai încet, cu cineva ca Matt. Se căsătorise cu Eph la o vârstă prea fragedă și lăsase prea mult de la ea – propriile nevoi, ambițiile, dorințele ei – ca să-l ajute să avanseze în cariera sa medicală. Dacă ar fi fost să dea un sfat de viață elevelor ei de clasa a patra de la Școala Publică Numărul 69 din Jackson Heights, acesta ar fi: „Nu vă căsătoriți niciodată cu un geniu, mai ales dacă este și arătos.” Lângă Matt, Kelly se simțea în largul ei și chiar îi plăcea să dețină controlul în această relație. Era rândul ei să fie alintată.

De la televizorul mic și alb din bucătărie se auzeau diverse știri legate de eclipsa de a doua zi. Reporterul proba mai multe tipuri de ochelari și îi ierarhiza în funcție de gradul de siguranță pentru vedere, și transmitea de la un stand care vindea tricouri în Central Park. Vedeta standului era cel inscripționat „*Kiss me on the ecLIPSe!*”^[21] Prezentatorii anunțau transmisiunile directe programate pentru după-amiaza zilei următoare.

— O să fie extraordinar, a spus Matt, iar remarca sa i-a dat lui Kelly de înțeles că bărbatul nu avea să-și lase dezamăgirea să le strice seara.

— Este un eveniment astronomic de proporții, iar ei îl tratează de parcă ar fi o simplă furtună de zăpadă, a replicat Kelly.

Deodată, pe ecran a apărut anunțul: „Știri de ultimă oră.” De obicei, acesta era momentul în care Kelly schimba canalul, dar bizaria întâmplării prezentate a atras-o. În imagine apăruse în plan îndepărtat un avion staționat pe pista aeroportului John F. Kennedy, înconjurat de reflectoare. Avionul era atât de puternic luminat și era înconjurat de atâtea vehicule și de oameni minusculi, încât ai fi zis că aterizase un OZN în Queens.

— Sunt teroriști, a murmurat Matt.

Aeroportul John F. Kennedy era la numai șaisprezece kilometri distanță. Reporterul spunea că avionul în discuție rămăsese complet în întuneric după o aterizare lipsită de incidente și că până în prezent nu se mai putuse lua legătura nici cu echipajul și nici cu pasagerii aflați încă la bord. Toate zborurile spre aeroport fuseseră anulate preventiv, iar traficul aerian fusese redirecționat spre aeroporturile Newark și

LaGuardia.

Și-a dat seama că acest avion era motivul pentru care Eph îl aducea pe Zack înapoi acasă. Tot ce voia acum era să-l vadă pe Zack la adăpost, sub acoperișul ei. Kelly era genul de femeie care se îngrijorează din orice, iar pentru ea „acasă” echivala cu „a fi în siguranță.” Era singurul loc din lume în care ea deținea controlul.

Kelly s-a ridicat și s-a dus la fereastra de deasupra chiuvetei, a redus intensitatea luminii și s-a uitat la peticul de cer de dincolo de acoperișul casei vecinilor din spate. A văzut luminile avioanelor care survolau aeroportul LaGuardia, ca niște obiecte lucitoare înghițite de un vârtej. Nu fusese niciodată în centrul țării, unde poți vedea tornada apropiindu-se de la câțiva kilometri distanță, însă exact așa se simțea acum, ca și cum ceva se apropia vertiginos, iar ea nu putea face nimic.

Eph a oprit în curbă automobilul Ford Explorer cu însemnele CDC-ului. Kelly avea o căsuță pe un teren drăguț, împrejmuit cu tufișuri joase și îngrijite, într-un complex de case cu etaj așezate în pantă. Ea i-a ieșit în întâmpinare pe aleea de ciment, vrând parcă să evite ca el să intre în casa ei și tratându-l – cum făcea, de altfel, în ultima vreme – ca pe o răceală sâcâitoare de care scăpase în sfârșit.

Era blondă, suplă și în continuare foarte drăguță, deși acum era cu totul altă persoană pentru el. Se schimbaseră atâtea! Probabil că în vreo cutie de pantofi, uitată în fundul vreunui dulap, erau fotografiile de la nuntă ale unei tinere femei lipsite de griji, cu voalul dat pe spate, zâmbindu-i fermecător mirelui ei îmbrăcat în smocking – imaginea unor tineri îndrăgostiți și fericiți.

— Aveam tot weekendul liber, a spus el ieșind din mașină înaintea lui Zack și împingând portița de metal, ca să apuce să spună el primul cuvânt: E o urgență.

Matt Sayles a ieșit în pragul luminat, în spatele ei, și s-a oprit în pridvor. Avea prins de cămașă un șervețel care îi acoperea logoul firmei Sears, la care Matt lucra ca manager al magazinului aflat în mallul din Rego Park.

Eph nu l-a băgat în seamă, ci s-a concentrat asupra lui Kelly și a lui Zack, care tocmai intra în curte. Kelly i-a zâmbit, iar Eph nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă nu cumva ea prefera situația de față – mai exact, ca el să-l dezamăgească pe Zack – decât să petreacă liniștită un sfârșit de săptămână împreună cu Matt. Kelly l-a cuprins ocrotitoare cu brațul.

— Te simți bine, Z?

Zack a încuviințat din cap.

— Pun pariu că ești dezamăgit.

Băiatul a încuviințat din nou.

Când i-a văzut cutia și firele din mână, a întrebat:

— Ce e asta?

— E noua consolă de jocuri a lui Zack, a răspuns Eph. O ia cu împrumut weekendul ăsta. Eph s-a uitat înspre fiul său, care, sprijinit cu capul de pieptul mamei lui, privea în gol. Amice, dacă reușesc să scap, poate mâine, sper că mâine... dacă e cea mai mică posibilitate, vin și te iau și mai salvăm ce se poate din sfârșitul ăsta de săptămână. Da? Am să mă revanșez față de tine, știi asta, nu?

Zack a dat din nou din cap, privind în continuare în gol.

— Haide în casă, Zack! Hai să vedem dacă putem să pornim chestia asta, a strigat Matt din capătul scărilor.

Ce om bun la toate și demn de încredere era Matt ăsta! Îl dresase bine Kelly. Eph și-a urmărit fiul intrând în casă însoțit de Matt. Zack și-a mai întors o dată privirea spre Eph.

Rămași singuri, el și Kelly stăteau față în față pe peticul de iarbă. În spatele ei, deasupra acoperișului casei, se vedeau luminile avioanelor care survolau aeroportul, în așteptare. O întreagă rețea de transport – ca să nu mai punem la socoteală numeroasele instituții guvernamentale și autorități de control ale statului – îl aștepta pe acest om aflat acum în fața unei femei care declara că nu-l mai iubea.

— E avionul ăla, nu?

Eph a încuviințat din cap.

— Sunt cu toții morți, toată lumea de la bord.

— Sunt toți morți? a repetat Kelly îngrijorată. Cum e posibil?

— Asta trebuie să aflu.

Eph a simțit dintr-odată că gravitatea situației îl forța să se grăbească. O dăduse în bară cu Zack, dar faptul era consumat, așa că acum trebuia să plece numaidecât. Și-a băgat mâna în buzunar și i-a întins un plic cu un logo cu dungulițe^[22].

— Sunt pentru mâine după-amiază, a spus el. În cazul în care nu mă întorc până atunci.

Kelly a aruncat o privire spre bilete, a făcut ochii mari când a văzut prețul, după care le-a băgat la loc în plic. L-a privit cu un soi de compasiune vagă.

— Nu uita de întâlnirea cu doctorul Kempner.

Era terapeutul familiei, cel care avea să decidă asupra custodiei lui Zack.

— Bine, am să vin.

— Și... ai grijă, i-a spus ea.

Eph a dat din cap și a plecat.

Aeroportul Internațional John F. Kennedy

O mulțime de gură-cască se adunaseră în afara aeroportului, oameni atrași de marele eveniment inexplicabil, bizar și cu potențial tragic. În drum spre aeroport, Eph ascultase la radio, unde se specula că avionul „adormit” fusese atacat de teroriști și se făcea o legătură cu conflictele de peste hotare.

Odată ajuns la terminal, pe lângă Eph au trecut două cărucioare ale aeroportului; într-unul se afla o mamă înlăcrimată care ținea de mânuțe doi copii speriați, iar în altul – un domn de culoare mai în vârstă, cu un buchet de trandafiri roșii pe genunchi. Și-a dat seama că în acel avion se aflase un Zack al cuiva și o Kelly a altcuiva, așa că s-a concentrat asupra acestui gând.

Echipa lui Eph îl aștepta în fața unei uși încuiate, în dreptul porții 6. Jim Kent vorbea la telefon, ca de obicei, în microfonul care îi atârna pe lângă ureche. Jim se ocupa de aspectele birocratice și politice. A acoperit microfonul cu mâna și în loc de salut i-a spus:

— Nu s-au mai înregistrat alte avioane afectate nicăieri în țară.

Eph s-a suit în spatele căruciorului, lângă Nora Martinez. Aceasta, biochimistă de profesie, era secundul său din New York. Nora avea deja mănuși de nailon în mâini, pale, lucioase și îndurerate ca niște crini. S-a dat puțin într-o parte, ca să-i facă loc. Eph nu era deloc încântat de stânjeneala evidentă dintre ei.

S-au pus în mișcare în timp ce Eph adulmeca în aer mirosul mlaștinii sărate.

— Cât timp a stat avionul la sol înainte să rămână în întuneric?

— Șase minute, i-a răspuns Nora.

— Nu s-a putut lua legătura prin radio? Și pilotul e mort?

Jim s-a întors spre el și i-a răspuns:

— Așa se presupune, dar încă nu avem confirmarea. Polițiștii Autorității Aeroportuare au intrat în compartimentul pentru pasageri, l-au găsit înțesat de cadavre și au ieșit imediat.

— Sper că aveau măști și mănuși.

— Da.

Căruciorul a luat o curbă și astfel au putut vedea avionul așteptând în depărtare. Era o aeronavă imensă, luminată ca ziua de o mulțime de fascicule aruncate din diferite unghiuri. Ceața produsă de golfurile aflate în apropiere învăluia fuzelajul într-o aură sclipitoare.

— Dumnezeu! a exclamat Eph.

— I se spune „trei de șapte”, l-a pus Jim în temă. Boeingul 777 este

cel mai mare avion bimotor din lume. Designul este recent, iar aeronava e nouă. De aia îi înfurie la culme faptul că echipamentul a clacat. Ei susțin că e, mai degrabă, vorba despre un sabotaj.

Până și roțile trenului de aterizare erau enorme. Eph și-a înălțat privirea spre pata neagră – ușa deschisă de deasupra aripilor stângi late.

— Au verificat deja să nu fie gaz, a spus Jim. De fapt, au verificat tot ce putea fi de proveniență cunoscută. Nu știu ce altceva să facă, decât s-o ia de la capăt.

— Și aici intervenim noi, a spus Eph.

Avionul „adormit”, plin în mod misterios cu oameni morți provoca o reacție morbidă, asemănătoare celei declanșate de descoperirea unei umflături apărute ca din senin pe spate. Echipa lui Eph era însărcinată să efectueze biopsia și să anunțe Agenția Federală a Aviației dacă diagnosticul era sau nu cancer.

Oficialii Agenției de Securitate a Transportului (TSA), îmbrăcați în sacouri albastre, s-au năpustit asupra lui Eph de îndată ce s-a oprit căruciorul, dornici să-l pună la curent, exact cum procedase Jim, adresându-i întrebări și vorbind cu toții în același timp, așa cum fac reporterii.

— Durează de prea multă vreme toată treaba asta, a spus Eph. Data viitoare când se mai întâmplă ceva de genul ăsta, sunați-i întâi pe cei de la HAZMAT^{23} și abia după aceea pe noi. Ei primii, noi pe urmă. S-a înțeles?

— Da, domnule doctor Goodweather.

— Agenții HAZMAT sunt gata?

— Așteaptă.

Eph a încetinit pasul în fața mașinii CDC-ului.

— Aș spune că nu pare un episod spontan de contaminare. Șase minute la sol? Este prea scurt timpul.

— Trebuie să fie un act deliberat, a intervenit unul dintre oficialii TSA.

— Tot ce se poate, a răspuns Eph. Indiferent ce ne așteaptă înăuntru, un lucru e sigur: zona cu risc de contaminare a fost izolată. I-a deschis Norei ușa din spate a furgonetei. Ne echipăm și ne apucăm de treabă.

O voce l-a oprit pe loc:

— Unul de-ai noștri este în avion.

— Unul de-ai cui? a întrebat Eph întorcându-se.

— Este un ofițer federal de securitate aeriană. Așa prevede regulamentul pentru zborurile internaționale efectuate de aeronave americane.

- Era înarmat? a întrebat Eph.
- Asta e ideea.
- N-a sunat și n-a lansat nici un semnal de alarmă?
- Nu, absolut nimic.
- Probabil că a fost dezarmat imediat, a zis Eph, scrutându-i pe acești oameni pe chipul cărora se citea îngrijorarea. Vreau lista cu distribuția pasagerilor, ca să văd unde era locul lui. Începem de acolo.

Eph și Nora au intrat în furgoneta CDC-ului și au închis ușile duble din spate, lăsând dincolo de ele neliniștea care pusese stăpânire pe toți cei de pe pistă.

Și-a luat fiecare echipamentul de protecție sporită și au început să se echipeze. Eph a rămas în tricou și în boxeri, iar Nora – într-o bustieră neagră și în chiloți mov, evitând fiecare coatele și genunchii celuilalt și înghesuindu-se în furgoneta Chevrolet îngustă. Nora avea păr bogat, brunet și sfidător de lung pentru un epidemiolog de teren, pe care și l-a prins rapid cu un elastic. Pielea trupului ei arcuit, plin de grație, avea culoarea pâinii prăjite.

După ce Eph și Kelly se separaseră definitiv și începuseră acțiunea de divorț, Eph și Nora avuseseră o aventură. Fusese o singură noapte, urmată de o dimineață ușor penibilă și stânjenitoare; senzația s-a prelungit luni de zile... până la a doua aventură, care a avut loc cu câteva săptămâni în urmă și care, deși mai pătimasă decât prima și dominată de dorința amândurora de a evita dificultățile cu care se confruntaseră prima oară, condusesse la o nouă perioadă de stânjeneală.

Într-un fel, cei doi lucrau prea aproape unul de celălalt. Dacă ar fi avut un loc de muncă relativ normal, poate că rezultatul ar fi fost altul. Dar, în cazul lor, era „dragoste în tranșee” și, cum dădeau tot ce era mai bun pentru Proiectul Canarul, nu mai rămâneau prea multe de oferit unul altuia – sau pentru restul lumii. Aveau o relație atât de vorace, încât nimeni nu avea timp să întrebe „Ce-ai făcut astăzi la serviciu?” în momentele mai liniștite – în principal, pentru că nici măcar nu aveau astfel de momente.

Cam la fel stăteau lucrurile și în acest moment. Se dezbrăcau unul în fața celuilalt fără urmă de implicație sexuală. De fapt, îmbrăcarea unui astfel de echipament reprezintă însăși antiteza senzualității, opusul atracției.

Primul costum era o salopetă Nomex pe spatele căreia erau inscripționate inițialele CDC. Se închidea cu fermoar de la genunchi și până la bărbie, iar gulerul și manșetele se prindeau cu „arici” Velcro. În

picioare aveau bocanci negri soldățești înalți până sub genunchi.

Cel de-al doilea costum era alb, de unică folosință, făcut din Tyvek^[24]. Peste bocanci aveau cipici, iar în mâini, mănuși antichimice Silver Shield, peste altele din nailon, prinse bine în jurul încheieturilor. Apoi și-au pus aparatele de respirație izolante autonome, o butelie din titaniu ușor cu comandă prin presiune, mască integrală și un sistem de siguranță personală (PASS), un dispozitiv folosit de pompieri.

Înainte de a-și pune masca pe față, cei doi au ezitat. Nora a schițat un zâmbet, apoi i-a cuprins lui Eph obrazul cu mâna și l-a sărutat.

— Ești bine?

— Îhî.

— Nu s-ar zice. Cum a reacționat Zack?

— Era morocănos și ofticat. Și avea tot dreptul.

— Nu e vina ta.

— Ce contează? Pe scurt, s-a dus naibii weekendul pe care trebuia să-l petrec alături de fiul meu. Și-a pregătit masca. Știi, a existat un moment în viața mea când a trebuit să aleg între familie și slujbă. Credeam că am ales familia, dar se pare că nu funcționează sută la sută.

Există evenimente din acestea care vin când vor ele, nepoftite, de regulă în cel mai nepotrivit moment, ca, de exemplu, într-unul de criză, când privești pe cineva și îți dai seama că ți-ar fi tare rău fără acea persoană. Eph și-a dat seama cât de nedrept fusese cu Nora când se agățase de Kelly; de fapt, nu de Kelly, ci de trecut, de căsnicia lui destrămată, de lucrurile făcute de dragul lui Zack. Norei îi plăcea de Zack, iar băiatul, la rândul lui, o plăcea pe Nora, fără doar și poate.

Dar acum nu era momentul potrivit să se gândească la așa ceva. Eph și-a pus pe față masca și a verificat butelia. Ultimul „strat” al echipamentului consta dintr-un costum „de astronaut” galben – asemenea unui canar – izolat perfect, dotat cu o glugă ce acoperea și fața, cu un vizor cu un câmp de 210 grade și cu mănuși atașate. Acesta era, de fapt, costumul pentru protecție sporită, „costumul de contact”, format din douăsprezece straturi de țesătură, și, odată închis, îi oferea celui care îl purta o izolare perfectă de mediul exterior.

Nora și Eph și-au verificat unul altuia costumele, pentru a se asigura că erau izolate. Cei care vin în contact cu pericolele biologice funcționează pe principiul încrederii reciproce, cam la fel ca scafandrii. Costumele lor au eliminat puțin din aerul ventilat. Izolarea de factorii patogeni din exterior presupunea ca transpirația și căldura produsă de corp să rămână în interior, astfel că temperatura la care se ajungea în costume putea fi și cu 30 de grade mai mare decât temperatura

exterioră.

— Pare bine închis, a spus Eph prin microfoanele activate vocal din interiorul măștii.

Nora a încuviințat din cap, căutându-i privirea prin vizorul măștii. S-a uitat lung la el, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva anume, dar s-a mulțumit să întrebe:

— Ești gata?

— Hai să-i dăm drumul, a replicat Eph.

Afară, pe pistă, Jim a pornit pupitrul de comandă și a făcut în așa fel încât înregistrările camerelor montate pe măștile celor doi să apară pe monitoare diferite. De bretelele detașabile le-a agățat lanterne mici deja pornite, prinse cu șnur – o măsură de precauție necesară, căci grosimea mânușilor cu mai multe straturi le limita mișcarea mâinilor.

Tipii de la TSA au venit să mai stea puțin de vorbă cu ei, dar Eph s-a prefăcut că nu aude, clătinând din cap și atingându-și casca.

Când s-au apropiat de avion, Jim le-a arătat amândurora o foaie plastifiată care prezenta o imagine de ansamblu a interiorului avionului, cu repartizarea locurilor și cu numere ce trimiteau la o listă cu numele pasagerilor și ale membrilor echipajului înșiruită pe spate. A indicat un punct roșu marcat în dreptul locului 18A.

— Aici stătea ofițerul federal de securitate aeriană, a spus Jim la microfon. Numele de familie e Charpentier. Rândul de lângă ieșire, locul de la fereastră.

— Am înțeles, a spus Eph.

Mai apărea încă un punct roșu.

— TSA-ul ne-a mai spus și de un alt pasager ceva mai special. Un diplomat german, Rolph Hubermann, la clasa business, rândul al doilea, locul F. Venise pentru discuțiile din cadrul consiliului ONU despre situația din Coreea. E posibil să fi avut un bagaj cu statut special, care nu este verificat la vamă. Poate nu e nimic deosebit, dar câțiva trimiși germani de la ONU sunt în drum spre noi.

— Bine.

Jim i-a lăsat la marginea perimetrului luminat mai ceva ca ziua și s-a întors la monitoarele sale. Din cauza luminii puternice, aproape că nici nu li se vedea umbra. Eph a luat-o înainte pe scara de incendiu, până pe aripa care se lățea, apoi până la ușa deschisă, și a intrat primul. Tăcerea era apăsătoare. Nora l-a urmat îndeaproape în compartimentului central.

Pe rândurile de scaune erau așezate cadavre, cu fața la ei. Fasciculele de lumină proiectate de lanterna lui Eph și de a Norei se

reflectau palid în ochii lor căscați.

Nu le curgea sânge din nas, nu aveau ochii bulbucăți, iar pielea lor nu prezenta pete sau umflături. Din gură nu le ieșea sânge și nici spumă. Stăteau cu toții la locul lor, fără a prezenta semne că s-ar fi panicat sau că s-ar fi luptat, cu mâinile atârinate pe culoarul dintre rânduri sau în poală și fără urme vizibile de traumatism.

Alarmerle telefoanelor – aflate în poală, în buzunare sau vârate în bagajul de mână – care anunțau primirea unui mesaj sau a unui apel telefonic se suprapuneau. Acestea erau singurele zgomote.

L-au reperat pe ofițerul federal de securitate aeriană pe scaunul de lângă fereastră, în dreptul ușii deschise. Era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul rar, îmbrăcat într-un tricou încheiat de sus până jos cu nasturi, cu dungi albastre și portocalii, culorile echipei Mets, cu Mr. Met, mascota acesteia, cu cap de minge de baseball pe piept, și cu blugi. Avea bărbia în piept, de parcă ar fi tras un pui de somn cu ochii deschiși.

Eph a pus un genunchi în pământ; spațiul amplu dintre rândurile de lângă ieșire îi oferea loc de manevră. A atins fruntea ofițerului federal de securitate aeriană și i-a împins pe spate capul, care s-a mișcat fără dificultate. De lângă el, Nora i-a agitat lui Charpentier lanterna în ochi, dar pupilele acestuia nu au dat nici un semn de viață. Eph i-a tras de bărbie ca să-i deschidă gura și i-a luminat interiorul acesteia, limba și partea superioară a gâtului, rozalie și fără semne de otrăvire.

Eph avea nevoie de mai multă lumină. S-a întins și a ridicat transperantul, și brusc lumina artificială de afară a invadat interiorul.

Cadavrul nu prezenta urme de vomă, cum se întâmplă în cazul inhalării de gaze. Pielea victimelor otrăvite cu monoxid de carbon se umple de bășici vizibile și se decolorează. Acesta avea o postură relaxată și nu părea să se fi zbatut cuprins de agonie. Lângă el stătea o femeie între două vârste, îmbrăcată în haine sport, cu ochelari de citit atârnați pe nas înaintea ochilor ficși. Poziția lor era ca a unor pasageri normali, cu scaunul în poziție dreaptă, așteptând semnalul care îi anunța că își puteau desface centurile de siguranță.

Pasagerii din primul rând de scaune aveau bagajele de mână în buzunarele din plasă prinse de peretele din față al compartimentului. Eph a scos o geantă din pânză cu sigla Virgin Atlantic⁽²⁵⁾ din buzunarul aflat în fața lui Charpentier și a deschis fermoarul din partea superioară. De acolo a scos un tricou cu mânecă lungă cu „Notre Dame” imprimat pe piept, câteva reviste cu integrale răsfoite intens, o carte audio – un thriller – și o husă grea, ovală, din nailon. A deschis fermoarul suficient cât să vadă înăuntru pistolul negru cu mânerul învelit în cauciuc.

— Vedeți? a întrebat Eph.

— Vedem, a spus Jim prin stația radio.

Jim, cei de la TSA și ceilalți oameni suficient de importanți încât să se poată apropia de monitor priveau totul cu ajutorul camerei pe care Eph o avea montată pe umăr.

— Indiferent ce s-a întâmplat, i-a luat pe toți prin surprindere, inclusiv pe ofițer.

Eph a închis geanta la loc și a lăsat-o jos, apoi s-a ridicat și a pornit pe culoar. S-a întins peste pasagerii morți și a ridicat transperantele, din două în două; lumina necruțătoare care a pătruns arunca umbre bizare, zugrăvind-le pe chipuri o ușurare dureroasă și făcându-i să pară niște călători care se aventuraseră prea aproape de soare.

Telefoanele continuau să sune ascuțit, zeci de alarme suprapuse. Eph s-a forțat să nu se gândească la rudele îngrijorate de la celălalt capăt al firului.

Nora s-a apropiat de un cadavru și a spus:

— Nu e nici o urmă de traumatism.

— Așa e, a confirmat Eph. Îți dă fiori. S-a întors gânditor cu fața spre mulțimea de cadavre. Jim, a zis el, anunță-i pe cei de la Organizația Mondială a Sănătății din Europa. Să ia legătura și cu Ministerul German al Sănătății și cu spitalele. În cazul în care chestia asta e transmisibilă, ar trebui să mai apară astfel de cazuri.

— Mă ocup imediat, s-a auzit Jim.

În bucătăria din față, situată între clasa întâi și cea business, patru însoțitori de zbor, trei femei și un bărbat, stăteau pe scaunele lor rabatabile, cu centura legată și cu trupurile aplecate în față, atârinate în centurile de umăr. Trecând pe lângă ei, Eph a avut senzația că plutea printre rămășițele unei nave naufragiate.

— Sunt în spatele avionului, Eph, s-a auzit vocea Norei. Nimic neobișnuit. Vin spre tine.

— Bine, a spus Eph pe când se întorcea în compartimentul luminat de reflectoarele de afară, dând într-o parte perdeaua care îl separa de locurile de pe culoarele mai late de la clasa business. Acolo, Eph l-a reperat pe Hubermann, diplomatul german, pe locul dinspre culoar, spre partea din față. Mâinile sale dolofane erau încă împreunate în poală, avea capul ușor înclinat, iar o șuviță de păr alb îi atârna în ochii deschiși.

Gentuța despre care pomenise Jim se afla în servieta de sub scaunul său. Era albastră, din vinilin, închisă cu fermoar.

Nora s-a apropiat de el.

— Eph, nu ai voie să deschizi...

Eph a deschis-o și a dat deoparte un baton de Toblerone început și un flacon de plastic deschis la culoare, cu niște pastile de culoare albastră.

— Ce e asta? a întrebat Nora.

— Aș spune că Viagra, i-a răspuns Eph și a pus la locul său conținutul gentuței, pe care a băgat-o înapoi în servietă.

S-a oprit lângă o femeie care călătorea împreună cu fetița sa. Mâna ei era încă în cea a mamei sale și amândouă păreau relaxate.

— Nimeni nu s-a panicat, a conchis Eph.

— N-are nici un sens, a murmurat Nora.

Menirea virusurilor este să se transmită, iar acest lucru ia timp. Dacă vreun pasager s-ar fi îmbolnăvit sau și-ar fi pierdut cunoștința, s-ar fi creat zarvă, indiferent dacă semnul care le indica să-și lege centurile era luminat sau nu. Dacă era într-adevăr vorba despre vreun virus, acesta nu avea nimic în comun cu ceea ce văzuse Eph de-a lungul carierei sale de epidemiolog la CDC. În schimb, totul indica prezența unei otrăvi letale introduse în spațiul izolat al cabinei avionului.

— Jim, vreau să mai verific o dată dacă sunt gaze, a spus Eph.

— Au fost luate probe de aer și au fost măsurate în părți per milion, dar nu s-a găsit nimic, s-a auzit glasul lui Jim.

— Știu, dar... am senzația că oamenii ăștia au fost doborâți de ceva fără nici cel mai mic avertisment. Poate că substanța s-a împrăștiat când a fost deschisă ușa aia. Vreau să verificăm covoarele și orice altă suprafață poroasă.

— Bine, Eph, se rezolvă.

Eph s-a deplasat cu repeziciune printre scaunele îmbrăcate în piele de la clasa întâi, spre ușa închisă a carlingii. Aceasta avea gratii și ramă de oțel, iar deasupra ei, pe tavan, era o cameră video. S-a întins după mâner.

În cască s-a auzit vocea lui Jim:

— Eph, mi se spune că are închidere electronică și n-ai să reușești...

Ușa s-a deschis la atingerea mâinii sale înmănușate.

Eph a rămas nemișcat în cadrul ușii. Prin parbrizul fumuriu al carlingii, reflectoarele băteau fix pe bordul aeronavei. Monitoarele erau cufundate în întuneric.

— Eph, ți se sugerează să fii foarte atent, a spus Jim.

— Mulțumesc pentru sfaturile tehnice profesionale, a răspuns Eph înainte să intre.

Afișajul din jurul butoanelor și al manetelor era stins. Imediat în partea dreaptă, pe un scaun rabatabil, stătea prăvălit un bărbat

îmbrăcat în uniformă de pilot. Pe scaunele identice din fața bordului se aflau căpitanul și secundul său. Secundul zăcea cu mâinile în poală, chircite și goale, și cu capul lăsat spre stânga, cu șapca încă pe cap. Căpitanul avea mâna stângă pe o manetă, iar cea dreaptă atârnată lângă cotieră, atingând covorul cu degetele. Capul îi era înclinat înainte, iar șapca îi căzuse în poală.

Eph s-a aplecat peste pupitrul de comandă între cele două scaune, ca să-i ridice căpitanului capul. I-a verificat ochii deschiși, luminându-i cu lanterna, și i-a văzut pupilele fixe și dilatate. I-a lăsat din nou capul să-i cadă ușor în bărbie și apoi dintr-odată s-a crispat. Simțise ceva. Percepuse ceva. O prezență.

S-a îndepărtat de pupitru și a inspectat bordul, descriind un cerc complet.

— Ce e, Eph? a întrebat Jim.

Eph avea destulă experiență cu cadavrele, astfel că prezența lor nu-i mai provoca teamă. Dar aici era ceva... Fie aici, fie pe undeva prin apropiere.

Senzația cea stranie a dispărut ca prin farmec, iar el a rămas pe loc, clipind nedumerit.

— Nimic, probabil claustrofobia e de vină, a zis el clătînând din cap.

Eph s-a întors spre cel de-al treilea bărbat. Avea capul aplecat mult și umărul drept proptit în peretele lateral. Centura de la scaunul rabatabil atârna.

— De ce nu este legat cu centura? a întrebat Eph cu glas tare.

— Eph, ești în carlingă? Vin spre tine, s-a auzit glasul Norei.

Eph a privit acul de cravată al bărbatului mort, cu logoul companiei Regis Air. Deasupra buzunarului era ecusonul pe care scria „Redfern.” Eph s-a lăsat într-un genunchi în fața lui și i-a apăsât cu degetele groase, înmănușate, tâmpile, ca să-i îndrepte capul. Avea ochii deschiși și îndreptați în jos. Eph i-a verificat pupilele și i s-a părut că a zărit ceva, un licăr. S-a mai uitat o dată și, brusc, căpitanul Redfern s-a cutremurat și a gemut.

Eph s-a tras înapoi, a căzut între scaunele celor doi căpitani și s-a lovit zgomotos de pupitrul de comandă. Secundul s-a prăbușit peste el, dar Eph l-a împins deoparte; preț de o clipă, fusese prins sub corpul fără vlagă al bărbatului.

— Eph? I-a strigat Jim.

— Eph, ce-ai pățit? a țipat și Nora, ușor panicată.

Cu un zvâcnet, Eph a împins înapoi în scaun cadavrul secundului și apoi s-a ridicat în picioare.

— Eph, ești bine? s-a auzit Nora.

Eph l-a privit pe căpitanul Redfern, prăbușit acum pe podea, cu ochii deschiși și cu privirea fixă. Gâtul îi pulsa, avea gura căscată și părea să se sufoce.

— Avem un supraviețuitor, a exclamat Eph, nevenindu-i să creadă.

— Poftim? a spus Nora.

— E cineva în viață. Jim, ne trebuie un sac izolant Kurt. Aduceți-l direct la aripă. Nora? Eph vorbea repede, cu privirea ațintită asupra pilotului cuprins de convulsii aflat pe podea. Trebuie să luăm la mână tot avionul, fiecare pasager în parte.

INTERLUDIU I

ABRAHAM SETRAKIAN

Bătrânul stătea singur pe podeaua înțesată de mărfuri a casei sale de amanet de pe 118th Street din Harlemul Spaniol. Închisese de o oră și îi chiorăiau mațele de foame, dar nu prea îi venea să urce. Trăsese obloanele, aceste pleoape de oțel, la ferestre și la uși, căci oamenii nopții începuseră să pună stăpânire pe străzi. Iar noaptea nu e bine să ieși din casă.

S-a dus la panoul cu butoane de unde se regla intensitatea luminii, din spatele tejghelei, și a redus lumina fiecărei lămpi în parte. Melancolia pusese stăpânire pe el. Și-a privit prăvălia, rafturile din crom și sticlă în degrade. Ceasurile de mână expuse pe fetru în loc de catifea, argintul lustruit de care nu putea scăpa, porttigaretelor de diamant și de aur. Serviciile complete de ceai de sub tejgheaua de sticlă, hainele de piele și de acum controversatele blănuri, combinele noi care se vindeau ca pâinea caldă și radiourile și televizoarele pe care nici nu se mai deranja să le așeze. Și, ici-colo, erau și câteva obiecte de valoare: vreo două seifuri vechi, frumoase, izolate cu azbest (atâta timp cât nu-l mănânci, nu pățești nimic), un aparat video Quasar din anii '70 din lemn și oțel, de dimensiunile unei valize, și un aparat de proiecție vechi, de 16 mm.

Însă, pe lângă toate acestea, mai avea o mulțime de prostii care nu se vindeau. O casă de amanet este o combinație de bazar, muzeu și relicvariu al unui întreg cartier. Negustorul de obiecte amanetate oferă un serviciu pe care nimeni altcineva nu-l mai oferă. El este bancherul omului necăjit, cel la care vine lumea pentru a cere cu împrumut 25 de dolari fără să-și facă griji din cauza creditelor pe care le are, a locului de muncă sau a referințelor. Și, dată fiind recesiunea economică, pentru multă lume 25 de dolari înseamnă ceva, poate chiar diferența dintre a avea un acoperiș deasupra capului și a dormi pe stradă. Cei 25 de dolari pot face accesibile medicamentele care prelungesc viața. Atâta timp cât cineva are ceva de valoare de amanetat, poate ieși pe această ușă cu bani în buzunar. Simplu ca bună ziua.

Și-a târât picioarele în sus pe scări, stingând luminile pe măsură ce urca. Era norocos să aibă propria clădire, cumpărată la începutul anilor '70 pentru vreo șapte dolari. Poate nu chiar atât de puțin, dar nici cu mult peste. Pe vremea aceea, oamenii dădeau foc la clădiri ca să se încălzească. Knickerbocker Amanet și Curiozități (preluase și numele odată cu prăvălia) nu fusese niciodată un mijloc de îmbogățire pentru

el, ci mai degrabă o cale de a intra pe piața ilegală premergătoare erei internetului, într-un oraș aflat la răscrucea drumurilor întregii lumi. Setrakian era un om interesat de uneltele, de artefactele, de curiozitățile și de misterele lumii de demult.

Trecuseră treizeci și cinci de ani în care ziua se tocmea pentru tinichele, iar noaptea strângea unelte și armament. Treizeci și cinci de ani în care așteptase și se pregătise. Acum, zilele îi erau numărate.

Ajuns la ușă, a atins *mezuzah*^[26] și și-a sărutat vârful degetelor încovoiate și zbârcite înainte să intre. Vechea oglindă din hol era atât de zgâriată și de ștearsă, încât a trebuit să întindă gâtul ca să găsească un petic în care să se mai poată vedea. Părul său coliliu, care îi începea deasupra frunții ridate, îi cobora până sub urechi și-i acoperea ceafa, nu mai fusese tuns de mult. Chipul său continua să piardă bătălia cu timpul, bărbia, urechile și ochii cedau în fața zbirului numit gravitație. Mâinile sale, rupte și prost sudate cu zeci de ani în urmă, se redusese la niște gheare cuprinse de artrită, pe care le ascundea permanent în niște mănuși de lână cu vârfurile degetelor tăiate. Totuși, sub fațada aceasta de bărbat decrepit, se ascundeau forța, focul, hotărârea.

Care era secretul acestui izvor nesecat de vigoare interioară? Un singur lucru: setea de răzbunare.

Cu mulți ani în urmă, în Varșovia și apoi la Budapesta, era un om pe nume Abraham Setrakian, profesor reputat de literatură și de folclor est-european. Un supraviețuitor al Holocaustului care ieșise cu fața curată din scandalul provocat de mariajul cu o studentă și a cărui profesie îl purtase în locurile cele mai sumbre din lume. Acum nu mai era decât un negustor de obiecte amanetate din America, un om care nu-și încheiase socotelile cu lumea aceasta.

Mai avea niște supă rămasă, supă delicioasă de pui cu *kreplach*^[27] și cu tăiței cu ou, pe care i-o adusese unul dintre clienții permanenți tocmai de la restaurantul Liebman's din Bronx. A pus bolul în cuptorul cu microunde și s-a apucat să-și desfacă nodul slab de la cravată cu degetele sale noduroase. După ce s-a auzit bipul care anunța că supa era caldă, a luat bolul fierbinte, l-a dus la masă, a tras un șervețel de în – niciodată de hârtie – din suport și și l-a îndesat bine în guler.

A început să sufle în supă, un ritual care-i oferea alinare, liniște. Și-a amintit – deși era mai mult decât un *gând*, mai degrabă o *senzație* – de bunica sa, *bubbeh* a lui, care în copilărie îi sufla în supă ca să i-o răcească, așezată alături de el la masa șubredă de lemn din bucătăria neîncălzită a casei lor din Armenia. Înainte să înceapă necazurile. Răsuflarea obosită a acesteia arunca înspre fața sa de copil un nor de abur plutitor. Și ce magie răspândea acest gest simplu... Era ca și cum

i-ar fi dat viață aceluia băiat. Acum, în timp ce sufla, ajuns la rândul-i bătrân, își privea respirația căreia aburul îi dădea formă și se întreba câte suflări mai avea.

Din sertarul plin de ustensile desperecheate, dar elegante a luat o lingură între degetele încovoiate de la mâna stângă. Sufla în lingură, creând mici valuri în ochiul de supă din ea, după care o înghițea. Papilele sale, care se stingeau asemenea unor bătrâni soldați și făceau ca gustul să vină și să plece, erau victimele mai multor ani de tras din pipă, viciul său de profesor.

A luat telecomanda subțire a televizorului său demodat Sony, genul micuț și alb, pentru bucătărie, iar ecranul cu diagonala de 33 de centimetri s-a însuflețit, aruncând și el lumină în încăpere. S-a ridicat și s-a dus spre cămară, sprijinindu-se de rafturile de cărți care reduceau holul la o potecuță acoperită cu un covor tocit – cărțile erau atotstăpânitoare, sprijinite în teancuri de pereți, multe dintre ele citite deja, dar de care îi era imposibil să se despartă. A ridicat capacul cutiei de prăjituri ca să ia dinăuntru pâinea cea bună de secară pe care o păstrase. A dus bucata de pâine învelită în hârtie până la scaunul său tapițat din bucătărie, pe care s-a așezat greoi, și a început să rupă de pe ea florile de mucegai, în vreme ce își delecta simțurile cu o nouă sorbitură din supa delicioasă.

Treptat, imaginea de la televizor i-a reținut atenția: un avion staționat pe o pistă undeva, luminat ca o boabă de sidef pe suportul său de fetru din prăvălia unui bijutier. Și-a luat ochelarii cu rame negre care i se odihneau pe piept, ca să vadă ce scria în josul ecranului. Nenorocirea de astăzi se petrecea dincolo de râu, pe aeroportul JFK.

Bătrânul profesor a urmărit și a ascultat, concentrat asupra avionului celui nou. S-a mai scurs un minut, apoi încă unul, iar încăperea din jurul său s-a estompat. Era încremenit, aproape transpus de buletinul de știri, cu lingura suspendată încă în mâna care încetase să tremure.

Imaginea avionului „adormit” se reflecta în lentilele sale ca o prevestire. Supa din bol s-a răcit, aburul său s-a risipit treptat, iar felia de pâine de secară a rămas neatinsă.

El știa.

Tac-tac-tac.

Bătrânul știa...

Tac-tac-tac.

Mâinile îmbătrânite au început să-l doară. Ceea ce văzuse dinaintea ochilor nu era o prevestire, ci o invazie. Era chiar fapta în sine. Ceea ce aștepta de atâta timp. Lupta pentru care se pregătise toată viața. Până în clipa de față.

Oricât de ușurat se simțise la început că această oroare îl găsisese încă în viață, că mai putea prinde totuși ultimul tren al răzbunării, acum, pe nepusă masă, se văzu cuprins de o frică dureroasă.

— A venit... a venit... a rostit el, iar vorbele îi erau însoțite de un abur fin.

SOSIREA

Hangarul pentru întreținere al companiei Regis Air

Întrucât aeroportul JFK avea nevoie de pistă, aeronava a fost mutată în hangarul pentru întreținere cu puțin înainte de răsărit. Toată lumea a urmărit în tăcere cum Boeingul 777, schilodit, plin de pasageri morți, trece asemenea unui sicriu alb, uriaș.

Odată îndepărtate calele roților, iar avionul asigurat, a fost întinsă o prelată care a acoperit pardoseala de ciment pătată. Au fost montate paravane împrumutate de la spital pentru a feri de priviri zona extinsă de carantină dintre aripa stângă și botul avionului. Acesta a fost izolat în hangar ca un cadavru într-o morgă uriașă.

La cererea lui Eph, Biroul de Medicină Legală din New York a trimis mai mulți legiști cu experiență din Manhattan și din Queens, care au adus cu ei mai multe cutii cu saci de cauciuc. Biroul de Medicină Legală, cel mai mare din lume, avea experiență în gestionarea dezastrelor în care erau implicate mai multe victime și a ajutat la recuperarea în condiții bune a cadavrelor.

Agenții HAZMAT ai Autorității Aeroportuare, echipați în costume complete, l-au scos mai întâi pe ofițerul de securitate aeriană, cadavru său fiind salutat cu solemnitate de către agenți la ieșirea pe ușa de lângă aripă, iar apoi, nu fără dificultate, și pe ceilalți pasageri din primul rând al compartimentului. După aceea, au înlăturat scaunele goale și au profitat de spațiul creat pentru a pune cadavrele în saci înainte de a fi evacuate. Fiecare cadavru în parte a fost prins de o targă și coborât până la prelată de pe pistă.

Procesul a fost greoi și nu lipsit de incidente. La un moment dat, după ce scosese vreo treizeci de trupuri neînsuflețite, unul dintre agenții Autorității Aeroportuare s-a îndepărtat în grabă de lângă șirul de cadavre, gemând și smulgându-și casca. Doi colegi s-au dus spre el, însă bărbatul clacase și i-a împins în paravanele de spital, creând o breșă în linia de demarcație a zonei aflate în carantină. S-a iscat panică. Lumea s-a îndepărtat, de teama acestui agent posibil intoxicat sau infectat, care își înfipsea mâinile în costumul ce-l proteja și ieșise vijelios din hangarul morții. Eph l-a prins din urmă pe platforma de staționare, unde, în lumina soarelui dimineții, agentul reușise să-și arunce casca și să-și smulgă de pe el costumul, ca și cum l-ar fi strâns ca într-o menghină. Eph l-a înșfăcat pe bărbat, dar acesta s-a prăbușit pe pistă, cu ochii în lacrimi.

— Orașul ăsta blestemat! a exclamat agentul suspinând.

Mai târziu, a început să umble zvonul că acest agent al Autorității Aeroportuare fusese implicat în teribilele operațiuni de salvare ce avuseseră loc în Zona Zero, luând ulterior parte la eforturile de recuperare. Mulți dintre agenții Autorităților Aeroportuare se aflau încă sub influența atentatelor din 11 septembrie, iar acest incident deconcertant, cu atât de multe victime, însemnase o nouă lovitură.

O echipă de analiști și de anchetatori de la Consiliul Național de Securitate a Transportului din Washington D.C. s-au deplasat la fața locului într-un avion Gulfstream al FAA. Veniseră să stea de vorbă cu toți cei implicați în „incidentul” petrecut la bordul zborului 753 al companiei Regis Air, să verifice documentația de navigație din ultimele clipe ale aeronavei și să recupereze cutiile negre FDR^[28] și CVR^[29]. Anchetatorii de la Departamentul de Sănătate din New York, ajunși mai târziu decât CDC-ul la locul incidentului, erau puși la curent cu detaliile, deși Eph considera că aceasta nu era jurisdicția lor. El știa că, dacă se dorea ca lucrurile să fie bine făcute, el trebuia să aibă controlul asupra carantinei impuse.

Reprezentanții companiei Boeing, aflați în drum spre New York, afirmaseră deja că era „imposibil din punct de vedere mecanic” ca aeronava Boeing 777 să sufere o avarie totală. Unul dintre vicepreședinții companiei aeriene Regis Air, trezit din patul său din Scarsdale, insista ca o echipă de mecanici ai companiei Regis să fie prima care să facă o inspecție la bordul aeronavei, imediat după ridicarea carantinei. (Varianta vehiculată drept posibilă cauză a morții era avarierea sistemului de ventilație.) Ambasadorul german în Statele Unite ale Americii și stafful său așteptau încă geanta diplomatului lor. Eph îi lăsase pe aceștia la terminalul 1, în sala de protocol a companiei Lufthansa. Secretarul de presă al primarului avea intenția să susțină o conferință în acea după-amiază. Între timp, sosise și șeful poliției, împreună cu șeful departamentului antiterorist.

Până spre prânz, aproape toate cadavrele, mai puțin opt dintre ele, fuseseră evacuate. Procesul de identificare a lor se desfășura cu repeziciune, prin verificarea pașapoartelor și a listei detaliate a pasagerilor.

Când și-au scos, la un moment dat, costumele pentru a se odihni, Eph și Nora s-au consultat cu Jim în afara zonei împrejmuite, de unde puteau totuși vedea o mare parte a fuzelajului aeronavei, pe deasupra paravanelor. Avioanele își reluaseră zborul, și ei auzeau propulsoarele accelerând și decelerând fix deasupra lor și simțeau agitația și

freamătul din aer.

Eph l-a întrebat pe Jim, între două înghițituri de apă:

— De câte cadavre se poate ocupa Departamentul de Medicină Legală din Manhattan?

— Cel din Queens e responsabil cu zona asta, dar, ai dreptate, cel din Manhattan e mai bine echipat. O să trimitem cadavrele la astea două și la cele din Brooklyn și din Bronx. Deci, vreo cincizeci la fiecare.

— Cum le transportăm?

— În camioane frigorifice. Legistul a spus că așa au procedat și cu cadavrele de la World Trade Center. Am luat legătura cu Pescăria Fulton din Lower Manhattan.

Eph vedea adesea o paralelă între efortul de a ține sub control o epidemie și cel de a rezista în vreme de război; el și echipa sa se luptau pentru cauza cea dreaptă, în timp ce restul lumii încerca să-și vadă de viața de zi cu zi sub asediul virusurilor și al bacteriilor care îi amenințau. În acest scenariu, Jim juca rolul specialistului în transmisiuni din tranșee, vorbitor a trei limbi și capabil să procure orice, începând de la unt și până la armament, și să asigure părăsirea în siguranță a zonei de conflict.

— Nici o veste din Germania? a întrebat Eph.

— Încă nu. Au închis aeroportul timp de două ore și au făcut un control complet. Nu s-a găsit nici un angajat bolnav și nu s-a prezentat nimeni la spital cu vreo boală apărută ca din senin.

— La care se adaugă faptul că nici aici nu avem nimic, a zis Nora, nerăbdătoare să intervină.

Eph a încuviințat din cap.

— Continuă!

— Avem un avion înțesat de cadavre. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat din cauza vreunui gaz sau a unui aerosol introdus în sistemul de ventilație, accidental sau nu, sigur nu s-ar fi stins cu toții atât de... atât de *împăcați*. Lumea s-ar fi înecat, s-ar fi zbătut, ar fi vomitat, s-ar fi învinețit. Oamenii ar fi murit mai greu sau mai încet, în funcție de rezistența organismului lor, în momente diferite. Și s-ar fi creat, automat, panică. Însă, dacă la bază a stat o infecție, atunci ne confruntăm cu un agent patogen neașteptat și complet nou, ceva ce n-a mai văzut nici unul dintre noi, ceea ce înseamnă că a fost creat de mâna omului, într-un laborator. Și să nu uităm că nu doar pasagerii au murit, ci și avionul! A fost ca și cum ceva ar fi neutralizat avionul și ar fi distrus totul în interior, inclusiv pasagerii. Dar lucrurile nu stau chiar așa, nu? Pentru că, în momentul de față, cea mai importantă întrebare este cine a deschis ușa. Nora și-a mutat privirea de la Eph la Jim. Hai

să admitem că se *putea* întâmpla asta din cauza modificării presiunii. Poate că ușa era deja descuiată, iar decompresiunea avionului a făcut-o să se dechidă. Putem să găsim tot felul de explicații deștepte la orice, pentru că suntem oameni de știință, asta e meseria noastră.

— Și transperantele? a intervenit Jim. Oamenii se uită întotdeauna pe geam la aterizare. Cine le-a tras pe toate?

Eph a încuviințat din cap. Fusesse atât de concentrat asupra detaliilor toată dimineața, încât era bine să se distanțeze puțin și să privească mai detașat ciudatele evenimente.

— De aceea sunt esențiali cei patru supraviețuitori. Poate au văzut ceva.

— Sau poate au fost în vreun fel implicați, a zis Nora.

— Sunt toți patru într-o stare critică, dar stabilă, la secția de boli infecțioase de la Jamaica Hospital Medical Center. Căpitanul Redfern, al treilea pilot, sex masculin, 32 de ani. O avocată din Westchester County, sex feminin, 41 de ani. Un programator din Brooklyn, sex masculin, 44 de ani. Și un muzician celebru în Manhattan și în Miami Beach, sex masculin, 36 de ani. Se numește Dwight Moorshein.

— N-am auzit de el, a spus Eph și a ridicat din umeri.

— Numele de scenă este Gabriel Bolivar.

— Aha, a făcut Eph.

— Hmm, a murmurat Nora.

— Călătorea incognito la clasa întâi, a explicat Jim. Nu avea nici un machiaj înfricoșător sau lentile de contact ciudate, cum poartă când e pe scenă. Așa că mass-media o să se inflameze și mai tare.

— E vreo legătură între supraviețuitori? a întrebat Eph.

— Deocamdată, n-am stabilit nici una. Poate apare ceva în urma examinării medicale. Erau împrăștiati prin tot avionul: programatorul era la clasa economică, avocata la business, cântărețul la clasa întâi, iar căpitanul Redfern era, desigur, în carlingă.

— E cam complicat, dar totuși e ceva, a spus Eph. Asta dacă își recapătă cunoștința. Suficient cât să putem afla câte ceva de la ei.

Unul dintre agenții Autorității Aeroportuare s-a apropiat de Eph.

— Doctore Goodweather, veniți puțin înapoi, i-a spus. Au găsit ceva în cală.

Prin chepengul lateral începuseră să descarce din burta Boeingului 777 cărucioarele de oțel cu roțile pentru bagaje, pentru ca acestea să fie deschise și verificate de echipa HAZMAT din cadrul Autorității Aeroportuare. Eph și Nora au evitat containerele înșiruite, prinse de ghidajele de pe podea.

La capătul calei se afla o cutie de lemn lungă, dreptunghiulară, de

culoare neagră, grea după aspect, ca un dulap întins pe jos. Era din abanos nelăcuit, cu o lungime de aproximativ 2,5 metri, o lățime de 1,5 metri și o adâncime de un metru. Era mai mare decât un frigider. De jur împrejurul părții superioare avea sculpturi complicate, ornamente labirintice și litere într-o limbă veche sau care, cel puțin, părea veche. Multe dintre acele vârtejuri semănau a chipuri umane formate din linii curgătoare, ba chiar, cu puțină imaginație, chipuri care țipau.

— Nu l-a deschis nimeni încă? a întrebat Eph.

Agenții HAZMAT au clătinat din cap.

— Nu ne-am atins de el, a răspuns unul dintre ei.

Eph i-a verificat partea din spate. Trei curele portocalii, cu cârligele de oțel prinse încă de buclele de pe pardoseală, erau întinse pe jos, lângă dulap.

— Ce e cu toate curelele astea?

— Erau desfăcute când am intrat noi, a răspuns un altul.

Eph și-a aruncat privirea prin cală.

— E imposibil, a spus el. Dacă namila asta ar fi fost dezlegată în timpul călătoriei, ar fi creat mari pagube cărucioarelor cu bagaje, poate chiar și pereților calei. A privit încă o dată dulapul. Unde are eticheta? Ce scrie pe lista de bagaje?

Unul dintre agenți ținea în mână înmănușată un teanc de foi plastificate prinse cu un inel.

— Nu apare.

Eph s-a dus să citească cu propriii ochi.

— Nu se poate.

— Singurul pachet neobișnuit de pe listă, în afară de trei seturi de crose de golf, este un caiac, a spus tipul și a arătat spre peretele lateral de care era prins cu aceleași curele portocalii un caiac învelit în plastic și acoperit cu etichetele adezive pentru bagaje ale companiei aeriene.

— Sună la Berlin, a cerut Eph. Ei trebuie să aibă o evidență. Cineva trebuie să-și amintească de asta. Cred că are pe puțin 180 de kilograme.

— Am făcut-o deja. Nu apare pe nicăieri. Urmează să fie întrebat fiecare manipulant de bagaje în parte.

Eph s-a întors din nou spre dulapul negru. Nu a dat prea mare importanță incrustațiilor, ci s-a aplecat să verifice lateralele, descoperind astfel câte trei balamale pe fiecare dintre acestea. Capacul era ca o ușă, cu o despărțitură în centru de sus până jos, creând astfel două uși mai mici. Eph a atins capacul incrustat cu mâna înmănușată, apoi și-a strecurat degetele sub capac, în încercarea de a deschide ușile grele.

— Îmi dă cineva o mână de ajutor?

Unul dintre agenți a făcut un pas înainte și și-a strecurat și el degetele sub marginea celeilalte uși. Eph a numărat până la trei, după care au tras amândoi odată de ușile grele.

Acestea s-au deschis și au rămas sprijinite în balamalele solide și late. Din interior s-a strecurat înspre ei un miros cadaveric, de parcă această cutie ciudată n-ar mai fi fost deschisă de un secol. Părea goală, până când unul dintre ofițeri a aprins o lanternă și a plimbat fasciculul prin interior.

Eph a dus mâna înăuntru și și-a afundat degetele într-un strat de pământ gras și negru. Acesta era plăcut la atingere, ca o cocă, și umplea două treimi din partea inferioară a cutiei.

Nora s-a dat un pas înapoi de lângă dulapul deschis.

— Zici că e un sicriu, a spus ea.

Eph și-a scos mâna dinăuntru, și-a scuturat pământul care i se lipise de ea și s-a întors spre Nora, în așteptarea unui zâmbet, care însă nu s-a ivit.

— E cam mare pentru un sicriu, nu crezi?

— De ce ar lua cineva o cutie cu pământ? a întrebat ea.

— Nu ar face asta, a recunoscut Eph. Trebuie să fie ceva înăuntru.

— Dar cum e posibil? s-a mirat Nora. Avionul este, cu totul, în carantină.

Eph a ridicat din umeri.

— Cum putem explica tot ce se petrece aici? Tot ce știu e că avem o cutie descuiată, dezlegată, care nu figurează nicăieri. S-a întors spre ceilalți. Trebuie să prelevăm niște mostre. În pământ se conservă bine orice probă. Radiațiile, de exemplu.

— Credeți că agentul folosit ca să-i ucidă pe pasageri... a început unul dintre agenți.

— A fost transportat în cutia asta? E cea mai bună teorie pe care am auzit-o pe ziua de azi.

De dedesubt, din afara avionului, s-a auzit vocea lui Jim:

— Eph! Nora!

— Ce este, Jim? a replicat Eph.

— Tocmai m-au sunat de la Jamaica Hospital. V-ați dori să fiți acolo chiar acum. Porniți numaidecât!

Jamaica Hospital Medical Center

Spitalul se afla la nord de aeroport, la numai zece minute distanță pe autostrada Van Wyck. Jamaica Hospital era unul dintre cele patru centre din orașul New York desemnate să intervină în cazuri de

bioterorism. Luase activ parte la programul de supraveghere a maladiilor, iar Eph ținuse acolo un curs despre activitatea grupului Canarul cu numai câteva luni în urmă, așa că știa drumul spre secția de boli infecțioase transmise pe calea aerului, aflată la etajul cinci.

Pe ușile duble din metal era desenat simbolul – portocaliu, format din trei petale ieșite în relief – pentru pericol biologic, care indica existența unui pericol real sau potențial pentru materiile organice și pentru organismele vii.

Pe ușă era scris:

**ZONA IZOLATĂ
EVITAȚI CONTACTUL DIRECT
ACCESUL PERMIS NUMAI
PERSONALULUI AUTORIZAT**

Eph a arătat legitimația de la CDC, iar asistenta de la ghișeu l-a recunoscut de la cursul de prevenire a pericolelor biologice pe care îl ținuse și l-a condus înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Nu vreau să par melodramatică – a spus ea trecându-și cardul de identificare prin fața cititorului de carduri și deschizând ușile spre secție – dar trebuie să vedeți cu proprii ochi.

Culoarul din interior care înconjura secția de boli infecțioase era îngust, fiind ocupat în bună parte de birourile asistentelor. Eph a urmat-o pe asistentă dincolo de perdelele albastre, în vestibulul mare, în care se găseau tăvi cu echipament de protecție: halate, ochelari, mănuși, cipici și măști și un coș mare de gunoi pe roțile, în care se afla un sac mare, roșu, de gunoi, special pentru materii biologice periculoase. Maska îi acoperea jumătate de față și era concepută să filtreze 95% dintre particulele cu o dimensiune de 0,3 microni sau mai mari. Ceea ce însemna că oferea protecție împotriva majorității agenților patogeni bacteriologici și virali transmiși pe calea aerului, dar nu și împotriva contaminanților chimici sau gazoși.

După costumul de protecție complex pe care îl folosisese la aeroport, Eph se simțea acum extrem de expus, având numai o mască de spital, o bonetă chirurgicală, ochelari de protecție, halat și cipici. Asistenta, echipată similar, a apăsat pe un buton și a deschis câteva uși. Eph s-a simțit dintr-odată absorbit în interior, rezultat al sistemului de creare a presiunii negative, care făcea ca aerul să circule doar în zona izolată, evitând astfel răspândirea particulelor în exterior.

Înăuntru se deschidea un hol care dădea în sala principală cu

materiale. Sala consta dintr-un cărucior înțesat cu medicamente și cu echipamente pentru cazuri de urgență, un laptop îmbrăcat în plastic și un interfon pentru comunicarea cu exteriorul, plus deja menționatele materiale de protecție.

Zona destinată pacienților conținea opt rezerve mici, opt camere cu izolare totală, pentru un oraș cu o populație de mai bine de 2 250 000 de indivizi. „Capacitatea de intervenție” este termenul care desemnează gradul de pregătire, în cazul dezastrelor, al unui sistem medical, capabil să se extindă peste limita obișnuită pentru satisfacerea cerințelor în materie de sănătate, în cazul unei situații de urgență ce afectează pe scară largă sănătatea publică. Numărul paturilor de spital din statul New York era de 60 000 și se afla în descreștere, în condițiile în care numai populația *orașului* New York era de 8,1 milioane, în creștere. Grupul Canarul fusese înființat în speranța de a remedia acest deficit, urmărindu-se o îmbunătățire a gradului de pregătire pentru a face față unui dezastru. CDC-ul considera drept „optimistă” înființarea acestuia. Eph prefera sintagma „gândire magică^[30]”.

A urmat-o pe asistentă în prima încăpăre. Aceasta nu era complet izolată din punct de vedere biologic; nu existau închidere pneumatică și uși de oțel. Doar măsurile de rutină dintr-o zonă izolată a spitalelor. Pe jos era gresie, iar încăperea era luminată cu becuri fluorescente. Primul lucru pe care l-a văzut Eph a fost sacul Kurt sprijinit de peretele lateral. Sacul Kurt este un tip de targă de unică folosință acoperită cu plastic, asemănătoare unui sicriu transparent, cu deschidere laterală, prevăzută cu mânuși pe fiecare parte și dotată cu butelii de oxigen exterioare detașabile. O jachetă, o cămașă și o pereche de pantaloni erau puse grămadă lângă el, tăiate cu foarfeci chirurgicale ca să poată fi scoase de pe pacient, iar pe șapca de pilot întoarsă invers se vedea logoul cu o coroană înaripată al companiei Regis Air.

Patul de spital din mijlocul încăperii era împrejmuit cu perdele transparente de plastic, iar în afara acestuia se găseau echipamentul de monitorizare și un stativ electronic pentru perfuzie, încărcat de pungi. Patul cu tăblii avea așternuturi verzi și perne mari, albe, și era ridicat la un capăt.

Căpitanul Doyle Redfern stătea în mijlocul patului, cu mâinile în poală. Avea picioarele goale, era îmbrăcat numai cu un halat de spital și părea vioi. Dar, judecând după perfuzia din braț și după expresia sa schimonosită – părea să fi slăbit cinci kilograme de când îl găsise Eph în carlingă – putea fi luat de oricine drept un pacient aflat în așteptarea unei examinări.

Când Eph s-a apropiat de el, acesta l-a privit plin de speranță.

— Sunteți de la compania aeriană? a întrebat el.

Eph a clătinat din cap uluit. Noaptea trecută, acest om stătea prăbușit pe podea în carlinga avionului „adormit”, cu ochii dați peste cap și abia respirând, la un pas de moarte.

Salteaua subțire a scârțâit când pilotul și-a schimbat poziția. S-a crispat de parcă s-ar fi simțit înțepenit, iar apoi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat în avion?

Eph nu și-a putut ascunde dezamăgirea.

— Asta speram să-mi spuneți dumneavoastră.

Eph se afla în fața vedetei rock Gabriel Bolivar, care stătea atârnat pe marginea patului ca un gargui, îmbrăcat cu un halat de spital. Fără machiajul hidos părea surprinzător de arătos, în ciuda părului lăieș și a aspectului neîngrijit.

— E ca după o beție cruntă, a spus Bolivar.

— Vă mai supără și altceva? l-a întrebat Eph.

— O grămadă de chestii, măi, frate, a zis și și-a trecut mâna prin părul lung și negru. Morala e că nu mai pun în viața mea piciorul într-un avion comercial.

— Domnule Bolivar, îmi puteți spune care este ultimul lucru de care vă amintiți în legătură cu aterizarea?

— Care aterizare? Pe bune acu'! Mai tot drumul am tras tare cu votcă tonic și sunt sigur că apoi am dormit buștean. Și-a înălțat capul, mijind ochii din cauza luminii. Auzi, n-ai niște Demerol^[31]? Poate când trece pe aici căruciorul cu gustări și cu sucuri?

Eph a observat cicatricele de pe brațele goale ale lui Bolivar și și-a amintit că acesta avea obiceiul să se taie pe scenă la concerte.

— Încercăm să stabilim ce bagaje avea fiecare pasager.

— La mine e simplu, n-aveam nimic, nici un bagaj. Doar telefonul. Mi s-a stricat avionul personal, așa că m-am suit în avionul ăsta cu vreun minut înainte să plece. Nu ți-a spus impresarul meu?

— Încă n-am stat de vorbă cu dumnealui. Mă interesează în mod deosebit un dulap mare.

— Vrei să vezi dacă sunt întreg la minte? a întrebat Bolivar privindu-l cu atenție.

— L-am găsit în cală. E o cutie veche cu pământ în ea.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— N-o aduceați cumva înapoi din Germania? Pare genul de obiect pe care îl colecționează cineva ca dumneavoastră.

— Frate, eu joc un rol, atâta tot, a spus Bolivar încruntat. Fac

spectacol, ce dracu'! De spectacol țin și machiajul gotic, și versurile hardcore. Caută și tu pe Google să afli ceva despre mine; tata a fost predicator metodist, și singura chestie pe care o colecționez sunt păsăricile. Și, apropo de păsărici, când dracu' mă lăsați s-o tai de-aici?

— Mai avem câteva analize de făcut, a explicat Eph. Vrem să fim siguri că sunteți complet sănătos când vă dăm drumul.

— Când îmi primesc telefonul înapoi?

— Cât de curând posibil, a spus Eph îndreptându-se spre ieșire.

Asistenta avea probleme cu trei bărbați aflați la ușa secției de boli infecțioase. Doi dintre ei erau mai înalți decât Eph – trebuie să fi fost gărzile de corp ale lui Bolivar. Cel de-al treilea era mai mic de statură, avea cu el o servietă și mirosea de la o poștă a avocat.

— Domnilor, accesul este limitat în această zonă, le-a spus Eph.

— Am venit să-l externez pe clientul meu, Gabriel Bolivar, a explicat avocatul.

— Domnul Bolivar este sub supraveghere și va fi externat cât de curând posibil.

— Mai exact?

— În două, trei zile, dacă totul merge bine, a spus Eph.

— Domnul Bolivar a solicitat să fie dat în grijă medicului personal. Nu sunt un simplu împuțernicit, ci am fost însărcinat să iau decizii legate de viața dumnealui în cazul în care se dovedește incapabil să facă singur acest lucru, din diverse motive.

— Nu intră nimeni să-l vadă în afară de mine, a spus Eph, iar apoi i s-a adresat asistentei: Să fie adus aici un paznic imediat.

Avocatul a făcut un pas spre el.

— Domnule doctor, nu știu eu prea multe despre legea carantinei, dar sunt sigur că e nevoie de un ordin al președintelui ca să ții pe cineva izolat. Aș putea vedea acest ordin?

— Domnul Bolivar este acum pacientul meu și supraviețuitorul unui accident soldat cu multe victime. Dacă vă lăsați numărul de telefon la ghișeu de la intrare, am să fac tot ce pot să vă țin la curent cu starea sănătății sale, cu consimțământul domnului Bolivar, desigur, a spus Eph cu un zâmbet.

— Auzi, doctore, a replicat avocatul punându-i mâna pe umăr lui Eph într-un mod care lui nu i-a plăcut deloc. Pot să obțin un rezultat mai rapid decât o hotărâre judecătorească pur și simplu mobilizând fanii înrăiți ai clientului meu, a spus el, incluzând-o și pe asistentă în amenințarea sa. Vreți să vă treziți cu o mulțime de gagici isterice și cu niște ciudați așijderea în fața spitalului, alergând înnebuniți pe holuri ca

să încerce să-l vadă?

Eph s-a uitat fix la mâna avocatului până când acesta și-a luat-o de pe umărul său. Mai avea de vizitat alți doi supraviețuitori.

— Uitați cum stau lucrurile, nu am timp de așa ceva. Așa că am să vă pun câteva întrebări fără ocolișuri. Clientul dumneavoastră are vreo boală venerică de care ar trebui să aflu? E consumator de droguri? Întreb doar pentru că, dacă voi fi nevoit să-i studiez toată fișa medicală, e posibil ca acest gen de lucruri să ajungă în mâinile cui nu trebuie. Îmi închipui că nu doriți ca fișa sa medicală să intre în posesia presei, nu?

Avocatul l-a privit cu ochii măriți.

— Este confidențial. Dacă v-aș da-o, aș comite o infracțiune.

— Și probabil l-ați pune într-o situație delicată, a spus Eph, susținând privirea avocatului încă un moment, pentru a obține efectul maxim. Imaginați-vă cum ar fi să publice cineva pe internet fișa dumneavoastră medicală completă, s-o vadă toată lumea.

Avocatul a rămas pur și simplu fără cuvinte. Eph a trecut pe lângă cele două gărzi de corp și s-a îndepărtat.

Joan Luss, asociată la o firmă de avocatură, mamă a doi copii, absolventă a Colegiului Swarthmore, cu domiciliul în Bronxville și membră a organizației caritabile Junior Leagues International, stătea pe o saltea din spumă în patul din secția de boli infecțioase, încinsă încă în halatul acela ridicol și luând notițe pe spatele ambalajului unei pernițe protectoare pentru saltea. Mâzgălea, aștepta și își agita degetele goale de la picioare. Nu voiau să-i dea înapoi telefonul. Fusese nevoită să recurgă la tot felul de tertipuri și la amenințări ca să primească măcar un creion.

Se pregătea să mai sune o dată, când în sfârșit asistenta a intrat pe ușă. Joan a arborat zâmbetul omului care cere o favoare.

— Bună, ai venit, ce bine! Mă întrebam cum se numește doctorul care a fost aici.

— Nu este doctor în acest spital.

— Mi-am dat seama. Dar întrebam cum se numește.

— Se numește doctorul Goodweather.

— Goodweather, a spus ea în timp ce nota. Și prenumele?

— Doctor, a schițat asistenta un zâmbet. Pentru mine, toți au același prenume, „Doctor.”

Joan a mijit ochii, de parcă n-ar fi fost sigură că auzise bine, și s-a foit puțin pe cearșafurile aspre.

— Și a fost trimis aici de la Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor?

- Cred că da! A spus să facem niște analize...
- Câte persoane au mai supraviețuit accidentului?
- Nu a fost nici un accident.

Joan a zâmbit. Uneori trebuie să te porți ca și cum ai discuta cu cineva care nu e vorbitor nativ de engleză ca să te faci înțeleș.

— Întrebarea mea este câte alte persoane nu au murit în cursa 753 de la Berlin la New York.

— Mai sunt trei persoane în aceeași secție cu dumneavoastră. Doctorul Goodweather a spus să vă iau sânge...

Joan se săturase. Sigurul motiv pentru care mai stătea încă în această rezervă de spital era faptul că știa că avea șanse să afle mai multe dacă le cânta în strună. Dar gata cu joaca! Joan Luss era avocată specializată în drept civil și se ocupa de nedreptăți care puteau duce la declanșarea unei acțiuni în justiție pentru obținerea de daune morale. Aveau un avion plin de pasageri morți, cu excepția a patru dintre ei, dintre care unul era avocat specializat în drept civil.

Biata companie Regis Air! Și-a găsit nașul!

Joan a continuat să vorbească, acoperind-o pe asistentă în timp ce îi dădea instrucțiuni.

— Aș dori o copie a raportului medical actualizat și o listă completă a analizelor de laborator care mi-au fost făcute și a rezultatelor acestora...

— Doamnă Luss, sunteți sigură că vă simțiți bine?

Joan avusese o stare de leșin pasageră, dar era doar un ultim efect al chestiei care le venise de hac la sfârșitul zborului aceluia oribil. A zâmbit, a clătinat energic din cap și a continuat să-și ceară drepturile. Mânia pe care o simțea avea să-i dea putere pe durata celor aproximativ o mie de ore facturabile pe care avea să le petreacă încercând să aducă lumină în această catastrofă și să cheme în fața justiției această companie aeriană care dovedise o neglijență fatală.

— În curând am să mă simt foarte bine, a spus ea.

Hangarul pentru întreținere al companiei Regis Air

— Nici măcar o muscă, a spus Eph.

— Poftim? s-a mirat Nora.

Stăteau în fața șirurilor de saci de plastic întinși înaintea avionului. Cele patru camioane frigorifice trăsese în hangar, cu lateralele acoperite cu pânză neagră, pentru a disimula logoul pescăriei, din respect pentru decedați. Fiecare cadavru fusese identificat și i se atașase la degetul mare de la un picior un cartonaș cu un cod de bare de către cei de la Biroul de Medicină Legală din New York. Această

tragedie era un dezastru de proporții într-un „univers restrâns”, după cum se exprimaseră aceștia, cu un număr de victime fix și ușor de aflat, exact opusul prăbușirii turnurilor gemene. Datorită posibilității de a verifica rapid pașapoartele și de a consulta lista de pasageri, precum și datorită stării intacte a victimelor, identificarea lor fusese floare la ureche. Adevărata provocare avea să fie determinarea cauzei morții.

Prelata scârțâia sub bocancii agenților HAZMAT, în vreme ce sacii din vinilin albastru erau ridicați cu ajutorul unor curele prinse la ambele capete și încărcăți în camionul care le fusese rezervat, într-o atmosferă cât se poate de solemnă.

— Ar trebui să fie muște, a spus Eph. Proiectoarele instalate în jurul hangarului lăsau să se vadă că deasupra cadavrelor nu era nimic, cu excepția câtorva fluturi de noapte leneși. De ce nu sunt?

După deces, bacteriile din tubul digestiv, care trăiesc în simbioză cu gazda lor umană sănătoasă, luptă pentru supraviețuire și încep să se hrănească în primă fază cu intestinele, până ajung în cavitatea abdominală, la organe. Muștele pot detecta gazele eliminate de organismul în descompunere de la o distanță de aproape doi kilometri.

Două sute șase gustări erau așezate aici, astfel că hangarul ar fi trebuit să bâzâie de muște sâcâitoare.

Eph s-a îndreptat către doi agenți care închideau încă un sac.

— Stați puțin, le-a cerut el.

Aceștia s-au ridicat și au făcut un pas înapoi, în timp ce Eph se lăsă într-un genunchi și deschise fermoarul, lăsând la vedere cadavrul dinăuntru.

Era fetița care murise ținând-o de mână pe mama ei. Fără să-și dea seama, Eph reținuse locul în care fusese pusă aceasta. Întotdeauna ții minte copiii.

Părul ei blond stătea drept, iar în scobitura gâtului i se odihnea un pandantiv reprezentând un soare zâmbitor, atârnat de un șnur negru. Arăta aproape ca o mireasă în rochița ei albă.

Agenții au trecut la următorul sac. Nora s-a apropiat de Eph prin spate, privindu-l. Cu mâinile înmănușate, a prins-o pe fetiță cu delicatețe de obraji și i-a dat capul într-o parte.

Rigiditatea cadaverică apare la aproximativ douăsprezece ore de la deces și durează până la douăzeci și patru de ore – acum erau pe la jumătatea intervalului – până când legăturile de calciu din interiorul mușchilor se rup din nou, iar corpul redevine mobil.

— Încă e flexibil, a spus Eph. Nu s-a instalat încă *rigor mortis*.

A prins-o de umăr și de șold și a întors-o cu fața în jos. I-a deschis nasturii de la spate, lăsând la vedere zona lombară și vertebrele

coloanei. Avea pielea palidă și ușor pistruiată.

După ce inima se oprește, sângele se acumulează în sistemul circulator. Pereții capilarelor, extrem de fini, cedează curând presiunii, se rup și răspândesc sângele în țesutul dimprejur. Acest sânge se localizează în partea inferioară, care „atârână”, a corpului și se coagulează cu rapiditate. Se spune că lividitatea se instalează în aproximativ șaisprezece ore.

Însă depășiseră acel interval de timp.

Întrucât murise în poziția șezând, iar apoi fusese întinsă, sângele acumulat și îngroșat ar fi trebuit să învinețească pielea din zona lombară.

Eph și-a aruncat privirea peste șirurile de saci.

— De ce nu se descompun cadavrele, așa cum ar fi normal?

Eph a întins fata la loc pe spate și i-a ridicat pleoapa ochiului drept cu o mână de expert. Avea corneea mată, iar sclera, stratul alb protector opac, era uscată, cum era și firească. I-a examinat vârfurile degetelor de la palma dreaptă, cea care se odihniuse în mâna mamei ei, și a observat că erau puțin cutate, din cauza evaporării apei din țesut; din nou, totul era normal.

S-a îndreptat de spate, iritat de semnalele contradictorii pe care le primea, după care și-a strecurat degetele mari printre buzele uscate ale fetei. Oftatul care s-a prelins dintre fălcile ei căscate era cauzat de eliminarea de gaze. Partea anterioară a cavității bucale nu oferea nici o surpriză, dar și-a plimbat totuși degetul prin interior ca să detensioneze limba și a verificat să vadă dacă întreaga gură era uscată.

Bolta palatină moale și limba erau complet albe, sculptate parcă în sifid, ca un *netsuke*^[32] creat de organism. Limba era rigidă și, în mod ciudat, ridicată. Eph a dat-o într-o parte și a lăsat la vedere și restul gurii, uscat și el.

„Uscată? Și acum ce mai urmează?” și-a zis el. „Cadavrele au fost golite, nu mai au nici o picătură de sânge.” O altă replică dintr-un film horror al lui Dan Curtis din anii '70 se potrivea și mai bine: „Locotenente... cadavrele... nu mai au nici urmă de sânge în ele!” Tararam!

Începea să-l cuprindă oboseala. Eph a apucat bine limba între degetul mare și arătător și, cu o lanternă de mici dimensiuni, i-a luminat gâtjeul albicios, ca să-l examineze. Îi dădea o vagă senzație de obscenitate. Un *netsuke* pornografic, poate?

În momentul acela, limba s-a mișcat. Eph s-a retras brusc și și-a scos imediat degetul.

— Iisuse!

Chipul fetei avea aceeași mască mortuară, inexpresivă, cu buzele încă ușor depărtate.

Nora s-a holbat la el.

— Ce s-a întâmplat?

Eph își ștergea degetul pe pantaloni.

— Nimic, e pur și simplu un reflex, a spus el și s-a îndreptat de spate.

A privit în jos la chipul fetei până când n-a mai suportat s-o vadă, apoi a tras fermoarul sacului, închizând-o înăuntru.

— Ce-ar putea fi? a întrebat Nora. Ceva care încetinește, cine știe cum, degradarea țesuturilor? Oamenii ăștia sunt morți...

— Exact cum scrie la carte, atâta doar că nu se descompun. Eph a clătinat greoi din cap. Nu putem să reținem transportul. Concluzia este că trebuie să ducem cadavrele la morgă, să le facem autopsie și să pornim din interior, poate reușim să ne dăm seama ce se întâmplă.

A remarcat că privirea Norei rătăcea în direcția dulapului ornamentat care zăcea pe podeaua hangarului, departe de restul bagajelor.

— Chestia asta nu e în regulă, a spus ea.

Eph se uita în partea opusă, la aeronava imensă de deasupra capetelor lor. Voia să urce din nou la bord. Probabil că le scăpase ceva. Răspunsul trebuia să fie acolo, înăuntru.

Înainte să treacă la fapte, l-a văzut pe Jim Kent însoțindu-l pe directorul CDC în hangar. Doctorul Everett Barnes avea șaiszeci și unu de ani și amintea încă foarte mult de doctorul sudist care fusese la începutul carierei. Serviciul Public de Sănătate de care aparținea și CDC-ul fusese la început un serviciu al marinei și, deși devenise de mult timp independent, mulți dintre oficialii CDC-ului preferau încă uniforme militare, iar directorul Barnes nu făcea excepție. Așa încât acest om era o apariție aparte: un om simplu, de la țară, cu cioc cărunt, îmbrăcat ca un amiral în rezervă, într-o uniformă kaki, cochetă, de combatant, completată de o panoplie de insigne. Semăna oarecum cu Colonelul Sanders^[33], decorat pentru merite în luptă.

După o scurtă introducere și o examinare rapidă a unuia dintre cadavrele din avion, directorul Barnes s-a interesat de supraviețuitori.

— Nici unul dintre ei nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat, a răspuns Eph. Nu ne sunt de nici un ajutor.

— Simptomele?

— Migrene, unele grave. Dureri musculare, țuit în urechi, dezorientare, uscăciune a gurii, probleme cu echilibrul.

— În mare, nu cu mult mai grav decât în cazul oricui face o călătorie transatlantică, a conchis directorul Barnes.

— E bizar, Everett, a spus Eph. Eu și Nora am intrat primii în avion. Acești pasageri erau, toți, morți. Nu respirau. Fără oxigen, creierul poate rezista cel mult patru minute înainte să fie afectat pentru totdeauna. Oamenii aceștia trebuie să fi stat fără aer mai bine de o oră.

— Se pare că nu, a spus directorul. Și nu au putut să-ți spună absolut *nimic*?

— Ei au avut chiar mai multe întrebări decât mine.

— Sunt elemente comune la cei patru?

— Asta verific acum. Voiam să-ți cer ajutorul ca să-i pot ține izolați până ne terminăm treaba.

— Ajutorul?

— Avem nevoie de cooperarea celor patru pacienți.

— Dar cooperează.

— Deocamdată. Problema este că... nu ne permitem să riscăm.

Directorul a continuat să vorbească în timp ce-și netezea barba.

— Cu puțin tact, sunt convins că putem să-i facem să fie mai recunoscători că nu au avut o soartă tragică și că le putem câștiga încredința, a spus el și a zâmbit, lăsându-și la vedere dinții de un alb strălucitor.

— Și dacă am apela la legea sănătății publice privind controlul epidemiilor...?

— Ephraim, tu știi că este o mare diferență între izolarea a câțiva pasageri pentru un tratament preventiv voluntar și punerea în carantină. Sunt probleme mai mari de luat în seamă, probleme cu mass-media, ca să fiu cinstit.

— Everett, cu tot respectul, va trebui să te contrazic...

Mâna mică a directorului a poposit cu blândețe pe umărul lui Eph. A vorbit domol, poate prea domol, probabil pentru a-și mai îndulci cuvintele.

— Ephraim, hai să nu mai pierdem timpul. Dacă privim obiectiv, acest tragic eveniment este, din fericire – unii ar spune slavă Domnului – izolat. Nu s-au mai înregistrat alte decese sau cazuri de îmbolnăviri în alte avioane sau aeroporturi de pe glob și au trecut aproape optsprezece ore de la aterizarea avionului. Sunt semnale pozitive și trebuie să le scoatem în evidență. Lansează un mesaj marelui public, ca să-i redai încrederea în sistemul nostru de transport aerian. Ephraim, sunt convins că, dacă le ceri acestor patru supraviețuitori norocoși, făcând apel la onoarea și la simțul datoriei, să colaboreze, vor accepta de bunăvoie. Directorul și-a luat mâna și i-a zâmbit lui Eph ca un militar care se arată împăciuitor față de fiul său pacifist. În plus, toate semnele conduc spre o afurisită de scurgere de gaz, nu? Atât de multe victime

lichidate brusc? Mediul etanș și faptul că supraviețuitorii și-au revenit după ce au fost scoși din avion?

— Numai că sistemul de ventilație s-a oprit odată cu cel electric, imediat după aterizare, a spus Nora.

Directorul Barnes a dat din cap și și-a împreunat gânditor mâinile.

— Hmm, sunt, fără îndoială, multe lucruri de luat în considerare. Dar priviți astfel lucrurile: pentru echipa voastră a fost un exercițiu bun, pe care l-ați dus cu bine la capăt. Iar acum, că lucrurile par să se liniștească, să vă vedem cum îi dați de capăt. Imediat ce se termină afurisita asta de conferință de presă.

— Stați puțin, ce-ați spus? a intervenit Eph.

— Primarul și guvernatorul țin o conferință de presă alături de reprezentanți ai companiei aeriene și de oficialități ale Autorității Aeroportuare, printre alții. Noi doi vom prezenta punctul de vedere al autorităților sanitare federale.

— Imposibil. Domnule, nu am timp. Se poate ocupa Jim de asta...

— Jim *poate*, dar astăzi ai să vii tu, Ephraim. După cum am spus, este momentul ca tu să fii omul-cheie în afacerea asta. Tu ești conducătorul Proiectului Canarul și vreau să ne reprezinte cineva care a venit direct în contact cu victimele. E necesar ca eforturile noastre să aibă un chip.

De-aia susținuse că nu îi puteau izola sau pune în carantină! Barnes dansa după cum i se cânta.

— Dar încă nu știu nimic, a spus Eph. De ce atât de curând?

Directorul Barnes a zâmbit, dezvelindu-și din nou dinții albi.

— Doctorii se conduc după principiul: „În primul rând, să nu faci rău.” Politicienii, în schimb, se conduc după principiul: „În primul rând, te duci în fața camerelor de televiziune.” Pe lângă asta, am înțeles că și momentul este important. Ideea e că vor să transmită imaginile înainte de afurisita aia de eclipsă. Spun că petele solare afectează undele radio sau ceva de genul ăsta.

— Eclipsa...

Eph uitase complet de ea. Eclipsa totală de soare, un fenomen rar, care avea să aibă loc în jurul orei 15:30, chiar în după-amiaza aceea. Era primul eveniment astronomic de acest gen din New York după mai bine de patru sute de ani.

— Dumnezeule, uitasem!

— Mesajul pe care îl adresăm oamenilor din această țară va fi simplu. Au avut loc pierderi importante de vieți omenești, iar CDC-ul investighează situația cu profesionalism. Este o catastrofă, dar incidentul a fost izolat, pare a fi unic și nu mai există nici un motiv de

îngrijorare.

Eph și-a ascuns dezaprobarea. Îl forțau să apară în fața camerelor de filmat și să spună că totul era în regulă. A părăsit zona izolată prin spațiul îngust dintre ușile imense ale hangarului, ajungând în lumina funestă a zilei. Încerca încă să găsească o cale de ieșire din această situație, când telefonul mobil a început să-i vibreze în buzunarul de la pantaloni. L-a scos și a văzut pe ecranul telefonului un pliculeț. Era un mesaj trimis de pe telefonului lui Matt, și Eph l-a deschis imediat.

„Yanks 4 Sux 2. locuri marfa, pakt k nu ești aici. Z.”

Eph a rămas cu ochii pironiți la mesajul de la fiul său până când i s-a închețoșat privirea. Stătea acolo pe pistă, privindu-și propria umbră, care, dacă nu cumva doar i se părea, începuse deja să se estompeze.

OCULTAȚIA

Eclipsă totală

La sol, așteptarea s-a amplificat atunci când șuvița întunecată din partea vestică a soarelui s-a extins, devenind o mușcătură rotunjită care devora puțin câte puțin soarele după-amiezii. La început nu a existat o diferență clară în privința calității sau a cantității luminii de la sol. Numai scobitura de pe cer, care redusese soarele la o seceră, sugera că această zi era deosebită de oricare alta.

De fapt, denumirea „eclipsă solară” este improprie. Eclipsa are loc atunci când un obiect ajunge în umbra altui obiect. În timpul eclipsei, Luna nu trece în umbra Soarelui, ci între Soare și Pământ, întunecând Soarele și *provocând* apariția unei umbre. Termenul corect este „ocultație.” Luna *ocultează* Soarele, aruncând o umbră redusă pe suprafața Pământului. Nu este o eclipsă solară, ci, de fapt, este o eclipsă a Pământului.

Distanța dintre Pământ și Soare este de aproximativ 400 de ori distanța dintre Lună și Pământ. Ca o teribilă coincidență, întâmplarea face ca diametrul Soarelui să fie de aproximativ 400 de ori diametrul Lunii. De aceea, suprafața Lunii și fotosfera Soarelui, discul luminos, par să aibă aproape aceeași dimensiune privite de pe Pământ.

Ocultația totală este posibilă numai atunci când Luna se află în stadiul de Lună nouă și aproape de perigeu, distanța cea mai mică față de Pământ. Durata fazei de eclipsă totală depinde de orbita Lunii, dar niciodată nu depășește șapte minute și patruzeci de secunde. Se aprecia că ocultația de acum avea să dureze exact patru minute și cincizeci și șapte de secunde, mai puțin de cinci minute de întuneric nenatural, specific nopții, izbucnit în miezul unei zile frumoase de început de toamnă.

Cerul încă luminat, acoperit pe jumătate de Luna nouă (în mod normal invizibilă), a început să se întunece, amintind de momentul apusului, dar fără alinarea adusă de lumină. La nivelul solului, lumina solară părea palidă, difuză, de parcă ar fi fost filtrată. Umbrele și-au pierdut conturul precis și era ca și cum cineva ar fi aruncat un văl peste lume.

Pe când secera soarelui continua să se subțieze, înghițită de discul lunii, strălucirea sa a pălit, ca și cum astrul ar fi fost cuprins brusc de panică. Ocultația a părut să capete forță și o viteză amplificată, iar solul

a devenit cenușiu, în vreme ce culorile și-au redus intensitatea. Înspre vest, cerul s-a întunecat mai rapid decât înspre est, pe măsură ce umbra lunii se apropia.

Eclipsa era parțială pe cea mai mare parte a teritoriului Statelor Unite și al Canadei, ajungând să fie totală doar pe o porțiune alungită și îngustă, de 16 000 de kilometri lungime și 160 de kilometri lățime, exact umbra aruncată de Lună pe Pământ. Parcursul dinspre vest spre est, cunoscut drept „calea eclipsei totale”, începea în cornul Africii și continua arcuit spre Oceanul Atlantic, sfârșind la vest de lacul Michigan, deplasându-se cu o viteză de aproape 1 700 de kilometri la oră.

Încetul cu încetul, cerul se colorase în violaceu, întunericul dinspre vest a căpătat forță asemenea unei furtuni tăcute, fără vânt, care se răspândea pe întregul firmament și se strângea în jurul soarelui palid, un organism devorat de o forță malefică izbucnind din propriile măruntaie.

Soarele s-a subțiat periculos de mult, iar imaginea văzută prin ochelarii speciali era asemenea celei pe care o ai dacă privești în sus prin crăpătura unui capac de canal care obstrucționează lumina zilei. Secera soarelui a strălucit cu putere, apoi, în ultimele sale momente de agonie, a căpătat scăpărări argintii.

Fâșii stranii și rătăcitoare de umbră au început să se plimbe pe pământ. Oscilațiile cauzate de refracția luminii în atmosfera Pământului, asemănătoare efectului produs de lumina care se agită pe fundul unei piscine, șerpuiau fantomatic la limita câmpului vizual. Acest joc al luminii le-a ridicat tuturor privitorilor părul pe ceafă.

În curând însă, totul s-a sfârșit. Momentele finale au fost cutremurătoare, intense, secera soarelui reducându-se la o linie curbă, o cicatrice pe chipul cerului, după care s-a spart în perle de un alb orbitor, ultima zbatere a razelor soarelui ce se prelingeau în văile adânci care se întindeau de-a lungul suprafeței lunare. Aceste picături au licărit și s-au estompat în succesiuni rapide, înăbușite asemenea luminii muribunde a unei lumânări înecate în propria ceară. Cromosfera, fâșia stacojie care se desenează deasupra Soarelui, și-a aruncat ultimele licăriri triumfale, după care Soarele a fost complet înghițit.

Eclipsă totală.

Kelton Street, Woodside, Queens

Lui Kelly Goodweather nu-i venea să creadă cât de repede se întunecase. Stătea afară, pe trotuar, asemenea celorlalți vecini, pe partea străzii care, în acest moment al zilei, era de regulă scăldată de

soare, și privea cerul întunecat prin ochelarii cu rame de carton pe care îi primise gratis la sticlele de doi litri de suc *light*, ediție specială de eclipsă. Kelly era o femeie educată. La nivel intelectual înțelegea ce se întâmpla, dar, chiar și așa, tot o cuprindea un val de teamă, dorința de a fugi, de a se ascunde. Alinierea acestor corpuri cerești, trecerea Soarelui în umbra Lunii stârneau ceva din adâncul ei, trezeau animalul înfricoșat de noapte care sălășluia în ea.

Cu siguranță, și alții simțeau la fel. Tăcerea invadase strada în momentul eclipsei totale, la apariția luminii stranii care se lăsase peste ei și la vederea umbrelor colcăitoare de pe iarbă, la limita câmpului lor vizual, pe pereții laterali ai casei, asemenea unor spirite involburate. Era ca și cum un vânt rece ar fi biciuit strada, fără a le răscoli însă părul, ci doar înghețându-le sufletele.

Era exact cum se spune atunci când te străbate un fior: a trecut moartea pe lângă tine. Așa părea să fie și cu „ocultația” aceasta. De parcă ar fi trecut moartea pe lângă întreaga planetă. Ca și cum Luna moartă s-ar fi târât pe deasupra Pământului fremătând de viață.

Iar apoi, când și-a înălțat privirea, a văzut coroana solară. Un antisoare, negru și fără chip, strălucind frenetic în jurul nimicniciei Lunii și aruncând priviri în jos spre Pământ, încoronat de chica sa strălucitoare, de un alb translucid. Era precum capul unui mort.

Vecinele ei, Bonnie și Donna, cuplul care închiriasse casa de alături, stăteau împreună, îmbrățișate, Bonnie cu mâna în buzunarul de la spate al blugilor lăsați ai Donnei.

— Fantastic, nu? a strigat Bonnie, aruncând un zâmbet peste umăr.

Kelly nu putea răspunde. Oare chiar nu înțelegeau? Pentru ea, nu era doar pură curiozitate, o distracție de după-amiază. Cum de nu vedea nimeni că era ca o prevestire? La naiba cu explicațiile astronomilor și cu raționamentele științifice! Cum să nu însemne ceva ceea ce se întâmpla? Poate că nu avea o semnificație *inerentă*. Era pur și simplu o convergență a unor orbite. Dar cum era posibil ca o ființă umană dotată cu simțire să nu-i atribuie o semnificație, fie ea pozitivă sau negativă, religioasă, metafizică sau de orice alt fel? Doar pentru că înțelegem cum funcționează ceva nu înseamnă că și *înțelegem* acel lucru...

Au strigat-o din nou pe Kelly, care stătea singură în fața casei ei, și i-au spus că putea să-și dea jos ochelarii.

— Nu rata așa ceva!

Kelly nu avea de gând să-și scoată ochelarii, chiar dacă la televizor se spunea că nu era nici un pericol să ți-i scoți în momentul în care eclipsa era totală. Tot la televizor spunea și că nu îmbătrânești dacă îți

cumperi creme scumpe și tot felul de pilule.

Strada a fost invadată de strigăte de uimire sau de admirație în fața acestui eveniment, pe măsură ce lumea se obișnuia cu singularitatea sa și se lăsa purtată de moment. Nu era și cazul lui Kelly. „Ce e în neregulă cu mine?” s-a întrebat ea.

În parte, era așa din cauză că îl văzuse pe Eph la televizor. Acesta nu spusese mare lucru la conferința de presă, dar, după privirea sa și după felul în care vorbise, Kelly își putuse da seama că nu era totul în regulă. Nu era chiar deloc în regulă. Simțise ceva dincolo de clasicele asigurări pe care le dăduseră guvernatorul și primarul, dincolo de moartea fulgerătoare și inexplicabilă a celor 206 pasageri veniți de dincolo de ocean.

Să fi fost vreun virus? Vreun atac terorist sau sinucidere în masă?

Iar acum mai era și asta.

Ar fi vrut ca Zack și Matt să fi fost acasă. Să fi stat în clipa asta lângă ea. Își dorea să se termine cât mai repede cu ocultația asta solară și să știe că n-o să mai simtă niciodată așa ceva. S-a uitat prin lentilele filtrante la luna ucigașă care trona în toată splendoarea ei tenebroasă, îngrijorată că poate n-avea să mai vadă niciodată lumina soarelui.

Stadionul Yankee, Bronx

Zack stătea pe locul său, lângă Matt, care se holba la eclipsă cu nasul încrețit și cu gura larg deschisă, ca un șofer care privește cu ochii mijți mașinile din trafic. Mai bine de 50 000 de fani ai echipei Yankees, purtând ochelari cu dungulițe realizați special cu ocazia eclipsei, stăteau în picioare și priveau în sus la Luna care arunca cerul în întuneric într-o după-amiază perfectă pentru un meci de baseball. Toată lumea, mai puțin Zack Goodweather. Eclipsa era super, nimic de zis, dar o văzuse, așa că Zack își îndrepta acum atenția spre banca de rezerve. Încerca să-i zărească pe jucătorii de la Yankees. L-a văzut pe Jeter, care purta exact aceiași ochelari ca Zack, cu genunchiul sprijinit de treapta de sus, pregătit parcă pentru lansarea mingii. Aruncătorii și prinzătorii erau cu toții în afara zonei de încălzire, adunați pe iarba din partea dreaptă a terenului, asemenea celorlalți, atrași de strania priveliște.

— Doamnelor și domnilor, a spus Bob Sheppard, prezentatorul, acum vă puteți scoate ochelarii speciali.

Iar ei s-au supus, toți cei 50 000 de spectatori, ca la un semn. De pe stadion s-au auzit sunete apreciative, câteva ropote de aplauze și apoi urale în toată regula, de parcă mulțimea ar fi încercat să-l

ademenească pe veșnic modestul Matsui^[34] de pe bancă, așteptând ca el să-și scoată șapca în fața lor, în semn de mulțumire după executarea unei lovituri de maestru.

Zack învățase la școală că Soarele era ca un cuptor termonuclear cu o temperatură de 6 000 de grade Kelvin și că stratul său exterior, format din hidrogen supraîncălzit în stare gazoasă – vizibil de pe Pământ numai în momentul în care eclipsa este totală, avea în mod inexplicabil o temperatură ce ajungea la nu mai puțin de 2 000 000 de grade Kelvin.

Când și-a scos ochelarii, a văzut un disc perfect negru, mărginit de o flacără stacojie, înconjurată de o aură de lumină albă, diafană. Era ca un ochi: luna era o pupilă mare și neagră, coroana, albul ochiului, iar firișoarele roșii aprinse care scăpărau de pe marginea pupilei – bucle de gaz supraîncălzit ce erupea de pe marginea soarelui – venele inflamate. Cam ca ochii unui smintit.

Super.

„Cerul smintit.” Ba nu: „Smintiții eclipsei.” „Smintiții ocultației.” „Smintiții oculți de pe planeta Lună!” Stai așa, că Luna nu este planetă. „Luna smintită.” Asta ar putea fi ideea filmului pe care avea să-l facă împreună cu prietenii săi în iarna asta. Lumina lunii din timpul unei eclipse totale îi transformă pe jucătorii echipei Yankees într-o adunătură de zombi amatori de creier uman. Super! Iar amicul său Ron semăna oarecum cu Jorge Posada în tinerețe. „Jorge Posada, îmi dai și mie un autograf... a, dar ce... hei, asta e... ce te-a apucat... ce se întâmplă cu ochii tăi... aa... nu... nuuu!!!”

Orga a început să se audă dintr-odată, iar câțiva dintre bețivii transformați în dirijori dădeau din mâini și îi îndemnau pe cei din sectorul lor să cânte și ei melodia aia cam sentimentală, *I'm Being Followed by a Moon Shadow*^[35]. Mulțimile adunate la meciurile de baseball rareori au nevoie de un pretext pentru a face gălăgie. Oamenii ăștia ar fi aclamat și dacă în loc de ocultație ar fi văzut un asteroid venind în viteză spre ei.

Zack și-a dat seama, tresărind, că exact ceva de genul ăsta ar fi spus și tatăl lui dacă ar fi fost aici.

Matt, care își admira acum ochelarii primiți gratis, l-a înghiontit pe Zack.

— Drăguță amintire, nu? Pun pariu că mâine pe vremea asta o să se umple eBay^[36]-ul de asemenea ochelari.

În momentul acela, un tip cherchelit s-a lovit de umărul lui Matt, împroșcându-i acestuia pantofii cu bere. O clipă, Matt a înghețat, după care a aruncat spre Zack o privire care spunea: „Și acum ce mă fac?”

Dar n-a reacționat în nici un fel, nici măcar nu s-a întors să se uite. Zack și-a dat atunci seama că nu-l mai văzuse niciodată pe Matt bând bere, ci numai vin alb sau roșu seara acasă, cu mama sa. Zack a avut brusc sentimentul că, deși era entuziasmat de meci, Matt părea să se teamă de fanii din jurul său.

În clipa aceea, Zack și-a dorit din tot sufletul ca tatăl lui să fi fost cu el. I-a pescuit lui Matt telefonul din buzunarul de la blugi și s-a uitat să vadă dacă nu cumva Eph îi răspunsese la mesaj.

Pe ecran apărea doar: „Fără semnal.” Conexiunile nu fuseseră încă restabilite. De vină erau exploziile solare și radiațiile, care afectau undele radio și sateliții care orbitează; anunțaseră că așa avea să se întâmple. Zack a pus telefonul la loc și și-a lungit gâtul spre teren, căutându-l din nou pe Jeter.

Stația Spațială Internațională

La 355 de kilometri deasupra Pământului, astronautul THalla Charles, inginerul de zbor american din Expediția 18, împreună cu un comandant rus și un inginer francez, plutea în spațiul cu gravitație zero prin vestibulul care unea modulul *Unity* cu chepengul din spate al laboratorului *Destiny*. Stația de cercetare ISS^[37] orbita în jurul Pământului de șaisprezece ori pe zi, adică o dată la o oră și jumătate, cu o viteză de peste 27 000 de kilometri pe oră. Ocultațiile nu erau mare lucru pe orbita joasă a Pământului. Prin urmare, pe THalla n-o interesa alinierea Soarelui și a Lunii – la viteza cu care vedea ea lucrurile, nici măcar nu putea fi vorba despre vreo ocultație – ci mai degrabă rezultatul acestui fenomen asupra Pământului care se rotea încet.

Destiny, laboratorul de cercetare primară de pe ISS, măsoară 8,5 pe 4,5 metri, deși spațiul interior de lucru al acestui modul cilindric, din cauza multitudinii de echipamente fixate pe laterale, este mai strâmt de atât, pe lungime încapând cinci oameni, iar pe lățime, unul. Canalele, tuburile și cablurile erau direct accesibile, deci vizibile, astfel încât fiecare dintre cei patru pereți ai laboratorului *Destiny* arăta ca partea inferioară a unei plăci de bază de dimensiuni mult mai mari. Uneori, THalla se simțea ca un simplu microprocesor care își duce la îndeplinire sarcinile în interiorul unui computer imens din spațiu.

THalla și-a trecut degetele peste nadir, „podeaua” modulului *Destiny* – în spațiu nu există conceptul de sus și jos – până la un oval de mari dimensiuni, ce semăna cu o lentilă, înțesat de nituri. Oblonul care acoperea hubloul era conceput pentru a proteja modulul de micrometeoriți sau de coliziunea cu resturile orbitale. Și-a pus

picioarele încălțate cu șosete într-un întrând de pe perete și a deschis oblonul cu mâna, lăsând la vedere hubloul cu un diametru de șaizeci de centimetri, de o înaltă calitate optică.

În fața sa a apărut globul alb-albastru al planetei Pământ.

Sarcina THallei era să facă fotografii cu un aparat Hasselblad cu declanșator de la distanță. Dar, când a privit prima oară afară spre planetă din neobișnuitul și privilegiatul ei punct de observație, ceea ce a văzut a făcut-o să tresară. Pata neagră, umbra Lunii, arăta ca un punct mort pe suprafața Pământului, o imperfecțiune amenințătoare pe orbita de un albastru viu a ceea ce pentru ea reprezenta „acasă.” Lucrul cel mai supărător era că nu vedea absolut nimic în conul de umbră, pata din mijloc cea mai întunecată a umbrei aruncate de Lună, întreaga zonă fiind înghițită de vidul tenebros. Era ca și cum ar fi privit din satelit imaginea rămasă în urma unui dezastru ce se abătuse asupra orașului New York și care se răspândea rapid pe o zonă extinsă de pe coasta estică.

Manhattan

Newyorkezii se adunaseră în Central Park, iar pajiștea de douăzeci și două de hectare, Great Lawn, se umplea de parcă ar fi urmat să aibă loc aici unul dintre obișnuitele concerte estivale. Cei care ieșiseră de dimineată cu pături și cu scaune pliante se ridicaseră acum în picioare, asemenea tuturor celorlalți; copiii stăteau cocoțați pe umerii taților, și bebelușii – cuibăriți în brațele mamelor. Castelul Belvedere se deslușea purpuriu-cenușiu deasupra parcului, o imagine gotică în acest spațiu deschis, pastoral, eclipsat de zgârie-norii din cartierele East Side și West Side.

Marea metropolă insulară amuțise, lucru resimțit la acea oră de toată lumea. Era o atmosferă dominată de nerăbdare, împărtășită de toți membrii comunității. Ocultația impusese un fel de egalitate între cetățenii întregului oraș, cinci minute de suspendare a ideii de clasă socială. Toată lumea era egală sub soare – mai exact, sub nesoare.

Peste tot pe pajiște se auzea muzică, iar lumea cânta în cor hitul lui Bonnie Tyler, *Total Eclipse of the Heart* – melodie ce dura șapte minute și care era difuzată chiar în acel moment pe postul de radio Z100.

Pe podurile din East Side care făceau legătura dintre Manhattan și restul lumii, oamenii stăteau lângă mașinile staționate sau așezați pe capotă, iar câțiva fotografi de pe banda pietonală, înarmați cu aparate cu filtre speciale, făceau neobosiți fotografii.

Pe acoperișuri erau strânși oameni care sărbătoreau evenimentul, în ciuda orei nepotrivite, ca pe un fel de Revelion, admirând, în locul

focului de artificii, spectacolul fascinant de pe cer.

În lumina palidă, ecranul uriaș Panasonic Astrovision instalat în Times Square transmitea în direct ocultația, comentată simultan și la radio, înfățișând coroana fantomatică a Soarelui care licărea deasupra „răscrucii lumii”, asemenea unui avertisment dintr-o galaxie îndepărtată; transmisiunea era însă întreruptă de momente de bruiaj.

Serviciile de urgență au primit o mulțime de apeluri, inclusiv câteva de la femei însărcinate care anunțau că au contracții induse de eclipsă. Au fost trimise ambulanțe, deși teoretic traficul de pe insulă era oprit.

Cele două centre psihiatrice de pe insula Randall din nordul brațului East River își izolaseră pacienții violenți în camerele lor, cu transperantele lăsate. Cei nonviolenți au fost invitați să se adune în sălile de mese cufundate în întuneric, unde rulau filme de comedie, deși preț de câteva minute, în momentul eclipsei totale, destul de mulți dintre ei au devenit irascibili, dornici să părăsească încăperea, însă incapabili să explice care era motivul neliniștii lor.

La Bellevue Hospital, secția de psihiatrie înregistrase în acea dimineață o creștere a numărului de internări.

Între Bellevue Hospital și New York University Medical Center, două dintre cele mai mari spitale din lume, se afla probabil cea mai urâtă clădire din Manhattan. Spitalul de Medicină Legală din New York era un dreptunghi diform, de un turcoaz amețitor. În vreme ce cadavrele adăpostite în saci erau descărcate din camionul frigorific și transportate pe târgi mobile în sălile de autopsie și în sălile frigorifice de la subsol, Gossett Bennet, unul dintre cei paisprezece legiști ai Centrului, a ieșit să ia o scurtă pauză. Din parcul micuț din spatele spitalului nu putea vedea luna-soare din cauza clădirii, așa că, în schimb, i-a privit pe oamenii care admirau eclipsa. Pe autostrada Franklin D. Roosevelt, spre care dădea parcul, lumea stătea printre automobilele parcate acum pe un drum pe care în mod normal era un flux continuu de mașini. Brațul East River era și el în beznă, un râu de smoală în care se reflecta cerul întunecat. Dincolo de râu, peste Queens plutea întunericul, străpuns numai de strălucirea coroanei solare care se reflecta în câteva dintre ferestrele cele mai de sus, orientate spre vest, amintind de flacăra unei explozii produse la o fabrică chimică.

„Așa va arăta începutul sfârșitului lumii”, a gândit el înainte de a se întoarce în spital ca să asiste la catalogarea cadavrelor.

Aeroportul Internațional John F. Kennedy

Rudele pasagerilor decedați și ale membrilor echipajului zborului

753 al companiei aeriene Regis Air au fost încurajate să renunțe pentru moment la hârtogărie, să lase o clipă cafeaua oferită de Crucea Roșie și să meargă afară pe pistă, în zona izolată din spatele terminalului 3. Acolo, uniți numai de suferință, oamenii îndurerați și cu ochii înfundați în orbite s-au strâns împreună și au privit eclipsa prinși de mâini, sprijinindu-se unii de ceilalți din solidaritate, dar și din nevoia de a fi susținuți fizic, cu fețele întoarse spre partea vestică și întunecată a cerului. Încă nu știau că, în curând, aveau să fie împărțiți în patru grupuri și transportați în autobuze de școală spre centrele de medicină legală, unde – câte o familie pe rând – aveau să fie poftiți într-o încăpere în care urma să li se arate fotografii ale cadavrelor și să li se ceară să-i identifice pe cei dragi. Numai rudelor care solicitau în mod expres să vadă cadavrul li se permitea acest lucru. Apoi aveau să le fie distribuite bonuri, pentru a se putea caza la hotelul Sheraton din apropierea aeroportului, unde urma să li se ofere o cină gratis și să le fie puși la dispoziție psihologi toată noaptea, până a doua zi.

Însă, pentru moment, aceștia priveau în sus la discul negru care strălucea ca un spot întors invers, înghițind lumina acestei lumi și redând-o cerului. Pentru ei, dispariția momentană a soarelui simboliza, de fapt, pierderea pe care o suferiseră. În ochii lor, eclipsa nu avea nimic remarcabil, ci părea mai degrabă ocazia potrivită prin care cerul și Dumnezeu făceau cunoscută lumii întregi suferința lor.

În afara hangarului pentru întreținere al companiei Regis Air, Nora stătea departe de ceilalți anchetatori și aștepta ca Eph și Jim să se întoarcă de la conferința de presă. Avea privirea îndreptată spre gaura neagră și amenințătoare de pe cer, dar nu vedea prea bine.

Se simțea prinsă în ceva ce nu înțelegea pe deplin. Era ca și cum în acele momente s-ar fi înfiripat un nou inamic bizar. Luna neînsuflețită care eclipsa Soarele dătător de viață, noaptea care înghițea ziua.

În clipa următoare, o umbră s-a scurs pe lângă ea. A remarcat-o ca pe o strălucire la limita câmpului său vizual, asemenea umbrelor șerpuitoare care se plimbaseră pe pistă chiar înainte de momentul eclipsei totale. Era ceva aflat la limita extremă a percepției, care se strecurase afară din hangar ca un spirit al întunericului. Era o umbră a cărei prezență o *simțise*.

În fracțiunea de secundă cât i-a luat pupilei ei să se îndrepte înspre umbră, aceasta a dispărut.

Lorenza Ruiz, operatoarea de pe căruciorul motorizat de bagaje, prima persoană care mersese la avionul cufundat în beznă, era în

continua înfricoșată de experiența pe care o avusese. Nu putea să uite senzația care o încercase când stătuse în umbra avionului, cu o noapte înainte. Nu pusese geană pe geană, agitându-se în pat, și într-un final se ridicase și se plimbase prin încăpere. Paharul de vin alb băut noaptea târziu nu îi fusese de folos. Simțea continuu o apăsare, pe care însă nu voia să o alunge. Când în sfârșit se luminase de ziuă, se surprinsese aruncându-și ochii la ceas, așteptând nerăbdătoare să se întoarcă la serviciu. Să revină pe aeroportul JFK. Nu din curiozitate morbidă, ci din cauza imaginii aceluia avion „adormit” care i se întipărise în minte, asemenea unei lumini care te străfulgeră. Nu știa decât că trebuia să se întoarcă acolo ca să mai vadă o dată.

Acum, din cauza eclipsei, aeroportul era închis pentru a doua oară în decurs de douăzeci și patru de ore. De luni de zile era plănuțit acest lucru: FAA dispusese întreruperea timp de cincisprezece minute a activității aeroporturilor din zona în care avea loc ocultația din grijă față de vederea piloților, cărora nu le era așa de simplu să poarte ochelari speciali în timpul decolării și al aterizării. Și totuși, ecuația i-a răsărit în minte simplă, dar irefutabilă:

Avion „mort” + eclipsă de soare = nu-i a bună!

Când luna a înghițit soarele, ca o mână care înăbușă un strigăt, Lo a simțit aceeași panică, asemenea unei descărcări electrice, pe care o simțise atunci când stătuse pe rampa pentru bagaje, sub burta Boeingului 777 cufundat în beznă. A cuprins-o același impuls de a fugi, numai că de data aceasta conștientiza faptul că nu avea unde să fugă.

Acum auzea din nou. Era același zgomot pe care îl auzea de când sosise la serviciu, numai că acum era constant și mai intens. Ca un zumzăit. Un soi de bâzăit pe care – lucru ciudat – îl auzea indiferent dacă avea căștile la urechi sau nu. Era ca o migrenă, resimțită în interior și care, asemenea unui far călăuzitor, i se intensificase în minte imediat ce ajunsese la serviciu.

În timpul pauzei de un sfert de oră din timpul eclipsei, a hotărât să pornească în căutarea sursei zgomotului. Deloc surprinzător, s-a trezit privind înspre hangarul pentru întreținere împrejmuit, acolo unde se adăpostea Boeingul „mort.”

Zgomotul nu semăna cu cel scos de vreo mașinărie. Era ca un freamăt, ca un vâjăit, ca sunetul unei ape curgătoare. Sau ca murmurul a zeci de glasuri, a sute de glasuri diferite care încercau să se facă auzite. Poate că de vină erau plombele ei care recepționau unde radio. În fața ei se afla un grup de oameni, oficiali care priveau înspre soarele înghițit, dar nu mai era nimeni în aceeași situație ca ea, deranjat sau măcar conștient de acel zumzet. Așa că nu a vorbit nimănui despre ce

auzea. Și totuși, din cine știe ce motiv ciudat, părea să fie tare important faptul că se afla aici și auzea acel zgomot. Își dorea – oare pentru a-și satisface curiozitatea sau era mai mult de atât? – să poată intra în hangar, pentru a mai arunca o privire la avion. De parcă simpla vedere a avionului avea să alunge vuietul din capul ei...

Deodată, a simțit o tensiune în aer, ca o briză care își modifica direcția, iar acum i se părea că sursa zgomotului se mutase undeva în dreapta ei. Această schimbare bruscă a făcut-o să tresară. S-a îndreptat în direcția zumzetului, în lumina palidă a lunii, cu căștile și cu ochelarii de protecție în mână. În fața ei erau lăzi de gunoi și remorci, în apropierea câtorva containere mari, niște boscheți și niște pini cenușii viguroși, care se agitau în bătaia vântului, cu gunoaie atârinate de crengi. În spatele lor se vedea gardul de sârmă, dincolo de care se întindeau zeci de hectare de teren năpădit de vegetație sălbatică.

Acum îi păreau a fi voci, voci care încercau se spună la unison un cuvânt... ceva.

Pe când Lo se apropia de remorci, un foșnet brusc s-a stârnit printre crengile copacilor, ca și cum ceva și-ar fi luat zborul. Femeia s-a dat un pas înapoi. Dintre crengile copacilor și din lăzile de gunoi au țâșnit pescăruși cu burta cenușie, speriați se pare de eclipsă, ca niște cioburi înaripate care se împrăstie în toate direcțiile dintr-un geam spart.

Vocile zumzătoare deveniseră mai ascuțite acum, aproape tânguitoare, și o strigau, ca un cor al osândirilor. Era un vuiet discordant, la început abia șoptit, apoi din ce în ce mai puternic, după care scădea din nou în intensitate, străduindu-se parcă să articuleze un cuvânt. Din câte își putea da seama ea, acest cuvânt era: „.....vvvvvvVINO!”

Și-a lăsat căștile pe marginea pistei, păstrându-și totuși ochelarii speciali pentru momentul în care se termina eclipsa. S-a îndepărtat de lăzile de gunoi și de miasma lor și a luat-o spre remorcile imense. Zgomotul nu părea să vină din interiorul acestora, ci din spatele lor.

A mers printre două containere de aproape doi metri fiecare și a ocolit o roată veche de avion, ajungând la un alt rând de containere mai vechi, de un verde pal. Acum simțea. Nu doar auzea vuietul, ci îl și simțea, un mănunchi de glasuri care îi fremătau în cap și în piept și care o chemau. A pus mâna pe containere, dar nu a simțit nici un fel de pulsație acolo, așa că și-a continuat drumul, a încetinit la colț și s-a aplecat înainte.

Pe gunoiul răscolit de vânt și pe iarba uscată și netunsă se afla o cutie mare și neagră din lemn, veche după aspect, cu incrustații. S-a

aventurat în zona deschisă, întrebându-se de ce ar arunca cineva aici un obiect de preț aparent bine întreținut. Furtul, fie el organizat sau de orice alt fel, era o realitate în aeroport; poate că cineva o ascunsese cu intenția de a trece mai târziu pe acolo să o ia.

Atunci a remarcat pisicile. Zona de dincolo de incinta aeroportului mișuna de pisici fără stăpân. Unele erau animale de casă care scăpaseră din cușca în care erau transportate, iar altele pur și simplu fuseseră abandonate pe aeroport de către localnicii care voiau să scape de animalele nedorite. Cel mai nefericit caz era cel al pasagerilor care preferau să își abandoneze pisicile pe aeroport decât să plătească sumele mari cerute de adăposturile pentru animale. Erau pisici domestice incapabile să se protejeze în sălbăticie și care, dacă reușeau să se țină departe de fălcile animalelor mai mari și supraviețuiau, îngroșau rândurile pisicilor care rătăceau pe zecile de hectare neamenajate ale aeroportului.

Pisicile pricăjite stăteau toate pe labele din spate, cu fața la dulap. Câteva zeci de pisici amărâte și murdare – asta până ca Lo să se uite la copacul în care erau agățate gunoaie și de-a lungul gardului de sârmă și să vadă că, de fapt, erau cam o sută de astfel de pisici, care stăteau cu fața la cutia de lemn, fără să pară deranjate de prezența femeii.

Nu cutia vuia. Nu din ea se auzea zgomotul acela care o atrăsese. Era uimită să descopere ceva atât de ciudat aici, la marginea aeroportului. Și nici măcar nu era sursa zgomotului care o înnebunea. Murmurul la unison a continuat. Oare și pisicile erau atrase tot de el? Nu. Ele erau captivate de dulapul acela închis.

Se pregătea să dea înapoi, când pisicile au înțepenit. Li s-a ridicat blana pe spate, tuturor în același timp. Căpșoarele lor atinse de râie s-au răsucit spre ea, o sută de perechi de ochi de pisică vagabondă care o ținutau în lumina crepusculară a zilei fără de lumină. Lo a înghețat, temându-se de un atac. În clipa aceea, asupra ei s-a lăsat o umbră întunecată, ca o a doua eclipsă.

Pisicile s-au întors și au rupt-o la fugă, agățându-se agitate cu ghearele de gardul înalt sau repezindu-se la găurile de sub acesta.

Lo nu se putea întoarce. A simțit o căldură venind din spatele ei, ca atunci când deschizi ușa unui cuptor. O prezență. Când a încercat să se miște, glasurile din capul ei s-au unit într-o singură voce cumplită.

„VINO!”

În momentul acela a fost ridicată de la pământ.

Mai târziu, când pisicile s-au întors, i-au descoperit cadavrul, cu capul strivit, aruncat departe, dincolo de gardul de plasă, ca un gunoi. Pescărușii fuseseră primii care o găsiseră, dar pisicile i-au alungat

îndată și s-au apucat de treabă, sfâșiindu-i înfometate hainele, ca să ajungă la ospățul care le aștepta dincolo de acestea.

Knickbocker Amanet și Curiozități, 118th Street, Harlemul Spaniol

Bătrânul stătea așezat în fața celor trei ferestre învecinate din partea vestică a apartamentului cufundat în semiobscuritate și privea cum soarele era înghițit.

Cinci minute de noapte în miezul zilei, cel mai mare eveniment astronomic din ultimii patru sute de ani.

Nu putea să nu remarce momentul în care se petrecea.

„Dar care e scopul?”

Deodată, cuprins de gravitatea momentului, a început să se cutremure ca o mână înfrigurată. În ziua aceea nu deschisese magazinul. În schimb, încă de la răsăritul soarelui, adusese lucruri din atelierul său de la subsol, diverse obiecte și curiozități pe care le dobândise de-a lungul anilor...

Unelte utile la cine știe ce și altele cel puțin ciudate, plus arme de proveniență uitată.

Stătea obosit aici și îl dureau mâinile noduroase. Era singurul care putea prevedea ce avea să se întâmple. Ceea ce, după câte se părea, deja începuse.

Nu era nimeni altcineva care să-l creadă.

Goodfellow ori Goodwilling. Sau cum l-o fi chemând pe bărbatul care luase cuvântul la conferința aceea ridicolă de presă transmisă de posturile de televiziune, cel care stătea lângă doctorul îmbrăcat în uniformă de marină. Ceilalți păruseră de un optimism rezervat și exultau că aveau patru supraviețuitori, în timp ce pretindeau că nu cunoșteau numărul total al morților. „Vrem să asigurăm opinia publică de faptul că nu mai este nici un pericol.” Numai niște oficiali aleși prin vot ar îndrăzni să declare că nu există nici un pericol atunci când nici măcar nu știu despre ce e vorba.

Acest bărbat era singurul dintre cei aflați în spatele microfoanelor care părea să creadă că la mijloc era ceva mai mult decât o avariere a unui avion plin de pasageri morți.

„Goodwater?”

Era de la centrul de control al bolilor, cel din Atlanta. Setrakian nu era sigur, dar credea că avea cele mai multe șanse cu acel om. Poate singura lui șansă.

„Patru supraviețuitori.” De-ar ști ei...

Și-a aruncat din nou privirea afară, la discul negru de pe cer. Era ca

și cum ar fi privit un ochi orbit de cataractă, de parcă s-ar fi uitat la globul de cristal în care poți citi viitorul.

Stoneheart Group, Manhattan

Elicopterul a coborât pe platforma de aterizare de pe sediul din Manhattan al Stoneheart Group, o clădire din oțel negru și din sticlă, aflată în plin Wall Street. Ultimele trei etaje erau ocupate de reședința privată din New York a lui Eldritch Palmer, un apartament prezidențial cu pardoseli de onix, cu mese înțesate de sculpturi de Brâncuși și cu pereții acoperiți cu picturi de Bacon.

Palmer stătea singur în sala de vizionare, cu transperantele trase. De pe ecranul cu diagonala de 182 de centimetri îl fixa pupila neagră – a cărei margine de un roșu intens strălucea puternic – înconjurată de o coroană argintie. Această încăpere, asemenea locuinței sale din Dark Harbor și cabinei elicopterului său medical, avea temperatura reglată exact la 17°C.

Ar fi putut ieși; în fond, era suficient de frig pentru el. Ar fi putut fi urcat pe acoperiș, ca să fie martor la ocultație. Însă tehnologia l-a dus mai aproape de eveniment, nu de umbra care rezulta, ci de imaginea Soarelui căzut pradă Lunii, care marca declanșarea dezastrului. Șederea sa în Manhattan urma să fie scurtă. New Yorkul nu avea să mai fie prea mult timp un loc agreabil.

A dat câteva telefoane discrete folosind linia securizată. Pachetul său sosise într-adevăr, conform planului.

S-a ridicat zâmbind de pe scaun și a luat-o încet spre ecranul uriaș, de parcă acesta n-ar fi fost un ecran, ci o poartă prin care urma să iasă. A întins mâna și a atins monitorul LED, imaginea discului negru și furios, iar pixelii fluizi au fremătat ca niște bacterii sub buricele zbârcite ale degetelor sale. Era ca și când bătrânul ar fi încercat să atingă însuși ochiul morții.

Această ocultație era o perversiune a cerurilor, o încălcare a ordinii naturale. O piatră rece, moartă, care detrona o stea strălucitoare și plină de viață. Pentru Eldritch Palmer era dovada că orice, absolut orice – chiar și cea mai flagrantă încălcare a legilor naturii – era într-adevăr posibil.

Dintre toate ființele umane de pe planetă care urmăreau în acea zi ocultația, fie pe viu, fie la televizor, el era, probabil, singurul de partea Lunii.

Turnul de control al Aeroportului Internațional John F. Kennedy

Persoanele prezente în cabina turnului de control aerian, aflat la aproape o sută de metri mai sus de nivelul solului, au privit spre vest la amurgul dătător de fiori, dincolo de zona atinsă de umbra imensă a Lunii, la marginea conului de umbră. Penumbra mai luminată, însuflețită de fotosfera încinsă a Soarelui, împrumutase peticuluii îndepărtat de cer nuanțe de galben și de portocaliu, asemenea marginilor unei răni pe cale să se vindece.

Acest zid de lumină avansa spre orașul New York, care în momentul de față era cufundat în întuneric de exact patru minute și treizeci de secunde.

— Puneți-vă ochelarii! au primit ordin, iar Jim Kent s-a conformat, nerăbdător să revadă lumina soarelui.

Și-a aruncat privirea împrejur, căutându-l pe Eph – toți cei care participaseră la conferința de presă, inclusiv guvernatorul și primarul, fuseseră invitați să privească din cabină – și, întrucât nu l-a văzut, a presupus că se dusesse pe furiș la hangarul pentru întreținere.

De fapt, Eph profitase de această pauză forțată cât putuse de bine: înșfăcase un scaun de îndată ce soarele se făcuse nevăzut și începuse să verifice o serie de schițe cuprinzând imagini în secțiune și scheme ale unui Boeing 777.

Sfârșitul eclipsei totale

Finalul a fost marcat de un fenomen extraordinar. Broboane orbitoare de lumină și-au făcut apariția de-a lungul marginii vestice a lunii, iar apoi s-au unit într-un bulgăre strălucitor de lumină, ca o sfâșietură în vălul negru al cerului, dându-i aspectul unui diamant orbitor montat pe inelul de argint al lunii. Însă acest spectacol de o frumusețe rară s-a soldat – în ciuda campaniei publice a guvernului pe tema măsurilor de protecție a ochilor în timpul ocultăției – cu orbirea permanentă a mai bine de 270 de persoane din întregul oraș, dintre care 93 de copii, care priviseră reapariția spectaculoasă a soarelui fără mijloace de protecție adecvate. Retina nu prezintă senzori de durere, astfel că persoanele afectate nu au realizat că ochii lor aveau de suferit decât atunci când a fost prea târziu.

Inelul cu diamant s-a extins rapid, transformându-se într-un șirag, fenomen cunoscut drept „mărgелеle lui Baily”, care au redevenit treptat secera soarelui, alungând luna nepoftită.

Fâșiile de umbră s-au proiectat din nou pe pământ, fremătând asemenea unor spirite nou-născute care vesteau trecerea dintr-o formă de existență în alta.

Când lumina naturală a început să se reinstaleze, ușurarea resimțită

de privitori a fost de-a dreptul impresionantă. Oamenii au izbucnit în urale, în aplauze spontane și s-au îmbrățișat. Peste tot prin oraș mașinile au început să claxoneze, iar prin difuzoarele de pe stadionul echipei Yankees s-a auzit vocea lui Kate Smith^[38].

O oră și jumătate mai târziu, Luna se separase cu totul de Soare, iar ocultația se încheiase. În realitate, nu se petrecuse absolut nimic: totul era neschimbat pe cer, neafectat, și nici pe pământ nu se schimbaseră nimic, cu excepția celor câteva minute de umbră crepusculară care se lăsase peste partea nord-estică a Statelor Unite. Chiar și în New York, lumea și-a văzut imediat de treabă – ca la sfârșitul unui foc de artificii – iar cei care se aflau la volan și-au reorientat groaza de la soarele înghițit al după-amiezii la traficul care îi aștepta. Un fenomen astronomic captivant semănase pentru o vreme o umbră de uluială și de anxietate peste cele cinci orașe. Dar să nu uităm că vorbim despre New York! Atunci când eclipsa a luat sfârșit, ineditul eveniment a devenit imediat de domeniul trecutului.

TREZIREA LA VIAȚĂ

Hangarul pentru întreținere al companiei aeriene Regis Air

Eph s-a întors la hangar cu electrocarul, lăsându-l pe Jim cu directorul Barnes, ca să-și acorde sieși și Norei o pauză.

Paravanele fuseseră îndepărtate de sub aripa Boeingului 777, iar prelata fusese ridicată. Scările erau sprijinite de ușile din față și din spate, iar un grup de oficiali ai NTSB lucrau în apropierea chepengului calei. Acum avionul era considerat un loc al crimei. Eph a găsit-o pe Nora îmbrăcată cu o salopetă din Tyvek, cu mănuși de latex în mâini și cu părul strâns sub o bonetă de unică folosință. Nu avea echipament de protecție împotriva substanțelor chimice, ci unul normal, pentru recoltarea de probe obișnuite.

— Extraordinar, nu? a spus ea în chip de salut.

— Mda, a aprobat Eph, cu teancul de schițe sub braț. O experiență unică.

Pe masă era cafea, dar Eph a smuls o cutie rece de lapte dintr-un bol cu gheață, a deschis-o și a băut-o pe nerăsuflăte. De când renunțase la alcool, simțea o nevoie cruntă să bea lapte integral, asemenea unui bebeluș care are nevoie de calciu.

— Tot n-am găsit nimic aici, a spus Nora. NTSB-ul scoate cutiile negre CVR și FDR. Nu știu de ce își închipuie că o să funcționeze, din moment ce tot avionul a eșuat deplorabil, dar cred că le admir optimismul. Până acum, tehnologia nu ne-a dus nicăieri. Suntem aici de douăzeci de ore, iar chestia asta este *încă deschisă*.

Nora era probabil singura persoană pe care o cunoscuse vreodată care își gestiona atât de bine și de inteligent emoțiile.

— A mai intrat cineva în avion de când au fost scoase cadavrele?

— Nu cred. Încă nu.

Eph a urcat scările cu roțile cu schițele la subraț și a pășit în avion. Acum toate scaunele erau goale, iar intensitatea luminii din interior era normală. În ceea ce-i privește pe Eph și pe Nora, singura diferență era că nu mai purtau costumele de protecție. Acum puteau conta pe toate simțurile lor.

— Simți mirosul? a întrebat-o Eph.

— Ce e? a replicat Nora.

— Amoniu. E unul dintre ele.

— Și... fosfor? Mirosul i-a smuls o grimasă. Oare asta i-a terminat?

— Nu. Nu sunt gaze în avion. Dar... Privea împrejur, căutând ceva

ce nu puteau vedea. Nora, vrei să te duci să aduci lămpile fluorescente?

Între timp, Eph a mers de-a lungul compartimentului și a tras transperantele, exact cum fuseseră noaptea trecută, aruncând compartimentul în întuneric.

Nora s-a întors cu două lămpi fluorescente care emiteau o lumină neagră similară celei din parcurile de distracții și care făcea ca bumbacul de culoare albă să strălucească fantomatic. Eph și-a amintit de petrecerea de la sala „cosmică” de bowling din ziua în care Zack împlinise nouă ani și cum, de fiecare dată când băiatul zâmbea, dinții îi păreau de un alb extrem de strălucitor.

Au aprins lămpile și dintr-odată compartimentul s-a transformat într-un curcubeu de culori împrășcate pe jos și pe scaune, marcând conturul pasagerilor care stătuseră pe ele.

— Dumnezeu! a exclamat Nora.

Substanța strălucitoare fusese împrăscată chiar și pe tavan.

— Nu e sânge, a spus Eph copleșit de priveliște. Privind partea posterioară a compartimentului, avea senzația că se uita la un tablou de Jackson Pollock^[39]. E un soi de substanță biologică.

— Indiferent ce e, a fost împrăscat peste tot. Ca în urma unei explozii. Dar de unde?

— De aici. Exact de unde stăm noi. S-a aplecat în genunchi și a cercetat covorul în locul în care mirosul era mai pregnant. Trebuie să luăm o mostră și s-o verificăm la laborator.

— Crezi? a întrebat Nora.

El s-a ridicat în picioare, pradă uimirii.

— Ia uită-te aici, a spus și i-a arătat una dintre paginile cu schițele avionului. Acolo părea să fie ieșirea de urgență a modelului Boeing 777. Au coborât scările exterioare spre zona hangarului rezervată încărcăturii, acolo unde în acel moment cărucioarele cu mâncare erau deschise și inspectate. Eph și Nora au cercetat grămada de bagaje, gențile de golf și caiacul.

Dulapul negru de lemn nu mai era. Locul pe care îl ocupase înainte, la marginea prelatei, era gol.

— Trebuie să-l fi mutat cineva, a spus Eph, cercetând zona cu privirea. A mers câțiva pași, căutând și în restul hangarului. Nu putea să ajungă prea departe.

— Abia încep să umble la lucruri. Încă nu au scos nimic, a spus Nora cu ochii scăpărându-i.

— Chestia aia a fost scoasă, a replicat Eph.

— Eph, ne aflăm într-o zonă securizată. Namila aia să tot fi avut 2,5

metri lungime și 1,5 lățime. Cântărea câteva zeci de kilograme. Era nevoie de patru oameni ca să-l care.

— Exact. Deci, cineva știe unde este.

Au mers la ofițerul de serviciu care supraveghea ușa hangarului, cel care ținea registrul. Tânărul și-a consultat lista, un registru cu ora intrării și ieșirii persoanelor și a bagajelor.

— Aici nu e nimic, a spus el.

Eph a simțit că Nora dădea să se revolte, așa că a vorbit înaintea ei.

— De cât timp ești aici?

— De pe la 12, domnule.

— Fără pauză? a întrebat Eph. Dar în timpul eclipsei?

— Am fost acolo, afară, a spus și a arătat un loc la câțiva metri de ușă. N-a trecut nimeni pe lângă mine.

Eph a privit-o din nou pe Nora.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat ea și s-a uitat înspre ofițerul de serviciu. Cine altcineva mai putea vedea un coșciug imens?

La auzul cuvântului „coșciug”, Eph s-a încruntat. A privit din nou în hangar, iar apoi spre camerele de securitate de pe tavan.

— Ele, a spus și a arătat spre camere.

Eph, Nora și ofițerul de serviciu responsabil cu registrul au pornit pe scările din oțel înspre cabina de control, care dădea spre hangarul pentru întreținere. Jos, mecanicii îndepărtau botul aeronavei, pentru a verifica interiorul.

Patru camere de supraveghere filmau permanent în interiorul hangarului: una spre ușa care ducea la scările dinspre cabină, una orientată spre ușile hangarului, una spre tavan – cea spre care arătase Eph – și o alta în încăperea în care stăteau ei acum. Toate camerele transmiteau imaginile pe un ecran împărțit în patru.

Eph l-a întrebat pe responsabilul cu mentenanța avionului:

— De ce e o cameră în încăperea asta?

Acesta a ridicat din umeri și a spus:

— Probabil pen' că aici ținem banii pentru cheltuieli mărunte.

S-a așezat pe scaunul său tocit, cu brațe înfășurate cu scotch, și a început să manevreze tastatura de sub monitor, mărind pe tot ecranul imaginea surprinsă de camera orientată spre tavan. A început să deruleze imaginile înregistrate. Aparatura era digitală, dar avea o vechime de câțiva ani, iar imaginea era prea distorsionată ca să poată vedea ceva în timpul derulării.

A oprit. Pe ecran dulapul se afla exact unde fusese înainte, la marginea bagajelor descărcate.

— Uite-! a spus Eph.

Ofițerul de serviciu a încuviințat din cap.

— Bun, hai să vedem unde s-a dus!

Responsabilul a derulat înainte. Derularea era mai lentă decât cea înapoi, dar totuși destul de rapidă. Hangarul s-a întunecat în momentul ocultației, iar când acesta s-a luminat din nou dulapul dispăruse.

— Oprește, a spus Eph. Dă înapoi!

Responsabilul a dat puțin înapoi și a apăsă din nou pe „play.” Timpul afișat în partea inferioară arăta că imaginea se derula mai lent decât înainte.

Hangarul s-a întunecat din nou și dintr-odată dulapul a dispărut.

— Ce mama nai...? a spus responsabilul și a apăsă butonul de pauză.

— Dă un pic mai în urmă, i-a cerut Eph.

Responsabilul a derulat, apoi a lăsat înregistrarea să meargă în timp real.

Hangarul s-a întunecat, dar era încă luminat de becurile din interior. Dulapul era acolo, după care a dispărut.

— Mamă! a exclamat ofițerul de serviciu. Responsabilul a oprit înregistrarea, nevenindu-i nici lui să creadă.

— Este o întrerupere acolo, o tăietură, a spus Eph.

— Nu e nici o tăietură, ați văzut ora, a replicat responsabilul.

— Atunci mai dă puțin înapoi. Încă un pic... aici... gata.

Acesta a apăsă iarăși pe „play.” Dulapul dispărea din nou.

— Asta e mâna lui Houdini, a mormăit responsabilul.

Eph a privit-o pe Nora.

— Nu putea să *dispară* pur și simplu, a spus ofițerul de serviciu. A arătat spre celelalte bagaje din apropiere. Restul rămâne nemișcat. Absolut neclintit.

— Mai derulează puțin înapoi, l-a rugat Eph.

Responsabilul s-a conformat, și din nou dulapul dispărea.

— Stai! a spus Eph. Văzuse ceva. Dă înapoi, ușurel.

Responsabilul a mai derulat și a pornit din nou.

— Aici, a rostit Eph.

— Dumnezeule! a exclamat responsabilul și aproape că a sărit de pe scaunul său scârțâitor. Am văzut.

— Ce-ai văzut? au întrebat într-un glas Nora și ofițerul de serviciu.

Responsabilul derula imaginea cu câteva cadre.

— Vine..., l-a avertizat Eph. Vine...

Responsabilul ținea mâna pe tastatură ca și cum ar fi jucat un joc pe calculator, gata în orice moment să apese pe buton.

— ... Aici!

Dulapul dispăruse din nou. Nora s-a aplecat mai mult.

— Ce e?

Eph i-a arătat spre marginea monitorului.

— Uite acolo!

În partea dreaptă a imaginii era o pată neagră.

— Ceva trece în fugă prin fața camerei, a lămurit-o Eph.

— Sus, printre grinzi? a întrebat Nora. Ce e, o pasăre?

— E prea mare, a replicat Eph.

— E o distorsiune. O umbră, a spus ofițerul de serviciu, aplecându-se și el.

— În regulă, a zis Eph îndreptându-se. Dar umbra de la ce?

Ofițerul de serviciu a intervenit:

— Poți să derulezi cadru cu cadru?

Responsabilul a încercat; dulapul dispărea de pe podea... aproape *în același timp* în care apărea umbra aceea printre grinzile tavanului.

— Atât pot face cu mașinăria asta.

Ofițerul de serviciu a studiat din nou ecranul.

— E o coincidență, a spus el. Cum ar putea ceva să se miște cu o asemenea viteză?

— Poți să apropii? a întrebat Eph.

Responsabilul a dat ochii peste cap.

— Aici nu e CSI, e o cocioabă nenorocită.

— Și deci s-a dus, a spus Nora, întorcându-se către Eph, dat fiind că ceilalți făcuseră tot ce ținea de ei. Dar de ce și, mai ales, cum a fost posibil?

Eph și-a cuprins ceafa cu mâna.

— Pământul din dulap... trebuie să fie același cu cel pe care tocmai l-am găsit noi. Asta înseamnă...

— Vrei să spui că cineva a intrat în zona de odihnă a echipajului din cală?

Eph și-a amintit de sentimentul pe care îl avusese atunci când stătuse în carlingă cu piloții morți, înainte să descopere că Redfern era încă în viață. Simțise o prezență, ceva care era prin apropiere.

A împins-o pe Nora de lângă ceilalți doi.

— Și a lăsat un pic din... materia asta biologică în compartimentul pasagerilor.

Nora a privit din nou la imaginea umbrei aceleia întunecoase dintre grinzi.

— Cred că era cineva ascuns în compartiment când am intrat noi prima oară în avion, a spus Eph.

— Bun..., a încuviințat ea, încercând să asimileze informația. Și atunci unde e acum?

— Unde este și dulapul, a răspuns Eph.

Gus

Gus mergea agale pe lângă șirul de mașini parcate în garajul cu tavan jos al aeroportului JFK. Roțile tocite care coborau rampele de la ieșire produceau o gălăgie infernală. A scos cartonașul îndoit din buzunarul cămășii, pentru a verifica din nou numărul zonei înscris pe acesta. Apoi s-a mai uitat o dată, să nu mai fie nimeni prin preajmă.

A găsit furgoneta albă Ford Econoline cam bușită și murdară de noroi, fără geamuri în spate, parcată la capătul aleii, într-un colț care fusese închis cu conuri de semnalizare și cu o prelată ce se zbătea în curenții de aer și în care căzuseră pietre strivite, de la tavanul crăpat.

A luat o cârpă și cu ea a încercat portiera de pe partea șoferului care era descuiată, după cum i se spusese. S-a îndepărtat puțin de lângă furgonetă și și-a aruncat privirea pe după colțul izolat al garajului, dar n-a auzit decât zgomotul din depărtare. Se temea să nu-i fi fost întinsă o cursă. Poate instalaseră o cameră într-una dintre celelalte mașini, ca să-l supravegheze. Văzuse ceva asemănător la o emisiune din seria *Cops*: poliția instalase camere în interiorul unor camioane, pe care le lăsase apoi pe o stradă, în Cleveland sau pe undeva pe acolo, și astfel dădeau de urma puștanilor sau a golanilor care le luau ca să facă o plimbare sau să le ducă la dezmembrări. Nu era prea plăcut să fii prins, dar să mai fii și păcălit astfel și făcut de râs la televizor la o oră de maximă audiență era și mai rău. Gus ar fi preferat să fie împușcat în boabe decât să i se pună eticheta de prost.

Însă acceptase cei cincizeci de dolari pe care i-i oferise tipul ca s-o facă. Erau bani câștigați ușor, pe care încă îi avea la el, îndesați în banda pălăriei sale de cowboy, și pe care îi ținea drept dovadă în cazul în care se împuțea treaba.

Tipul era în magazin când Gus intrase să-și ia un Sprite. Era în spatele lui la casă. După ce ieșise, pe la jumătatea distanței dintre străzi, Gus auzise pe cineva apropiindu-se de el și se întorsese iute. Era tipul ăla, cu mâinile întinse – arătându-i că nu ținea nimic în ele. Îl întrebase dacă voia să câștige ceva bănuți.

Era un alb îmbrăcat la patru ace, străin de locurile astea. Nu părea polițai, dar nici pe invers. Arăta ca un misionar.

— E o furgonetă în garajul aeroportului. O iei, o aduci în Manhattan, o parchezi și pleci.

— O furgonetă, zisese Gus.

— O furgonetă.

— Ce e-n ea?

Tipul clătinase din cap și îi înmânase un cartonaș îndoit, în interiorul căruia erau cinci bancnote nou-nouțe de zece dolari.

— O mică atenție de început.

Gus scosese bancnotele, așa cum scoți mezelul din sendviș.

— Dacă ești gabor, am să spun că m-ai atras într-o cursă.

— E trecută acolo ora la care trebuie să ridici mașina. Să nu ajungi nici prea devreme, dar nici să nu întârzie.

Gus pipăise bancnotele îndoite de zece dolari ca pe o țesătură fină. Tipul băgase imediat de seamă și mai văzuse, după câte își dăduse Gus seama, și cele trei cerculețe tatuate pe mână între degetul mare și arătător. Era simbolul hoților din bandele de mexicani. Dar de unde știa tipul chestia asta? Oare de aia pusese ochii pe el acolo în magazin? De ce îl alesese fix pe el?

— Găsești cheile și instrucțiuni suplimentare în torpedou.

Tipul dăduse să plece.

— Stai, frățică, strigase Gus după el. Încă n-am zis că mă bag.

Acum, Gus a deschis portiera și a așteptat; a constatat că nu era nici o alarmă și a urcat. Nu a văzut nici o cameră – dar oricum nu ar fi avut cum să vadă, nu? În spatele lui se afla un perete despărțitor metalic fără geam. Fusesse prins acolo cu nituri. Poate era înțesat de polițiști care aveau să-l urmărească prin tot orașul.

Totuși, părea să fie liniște în furgonetă. A deschis torpedoul tot cu cârpa, cu grijă, de parcă s-ar fi așteptat să-i sară în față un șarpe de jucărie, și brusc s-a aprins o lumină în interior. Înăuntru erau cheile de contact, tichetul de parcare de care avea nevoie ca să iasă și un plic din carton.

S-a uitat în plic și primul lucru pe care l-a văzut a fost răsplata sa, cinci bancnote noi de o sută de dolari, lucru care l-a încântat și l-a enervat în același timp. L-a încântat pentru că era mai mult decât se așteptase și l-a enervat pentru că nimeni nu avea să-i dea lui rest la o sută fără să intre la bănueli, mai ales în cartierul ăsta. Până și la bancă aveau să verifice bancnotele alea la sânge, dat fiind că ieșeau din buzunarul unui mexican tatuat, în vârstă de optsprezece ani.

În jurul bancnotelor era îndoit un alt cartonaș pe care erau trecute adresa și codul de acces al unui garaj – **PENTRU O SINGURĂ ÎNTREBUINȚARE.**

A comparat cele două cartonașe și a constatat că era același scris.

Pe măsură ce teama i se risipea, era cuprins de nerăbdare. „Fraiere!” Să aibă încredere să-i dea furgoneta asta pe mână! Gus știa,

fără să se gândească prea mult, trei ateliere diferite din South Bronx la care putea să ducă mașinuța asta la „recondiționat.” Și își putea satisface și curiozitatea aruncând un ochi în spate, să vadă ce mărfuri de contrabandă ducea el acolo.

Ultimul lucru din plicul mare era un plic mai mic, de dimensiunile unei scrisori. A scos de acolo câteva hârtii, le-a despăturit și brusc l-a cuprins o căldură care i-a urcat spre umeri și spre ceafă.

Pe prima era scris sus: „Augustin Elizalde.” Era cazierul lui Gus, toate faptele sale din adolescență care culminaseră cu condamnarea pentru omucidere, plus decizia de a fi eliberat, spălat de toate păcatele, în ziua în care împlinise optsprezece ani, cu numai trei săptămâni în urmă.

Cea de-a doua pagină era o copie a carnetului său de conducere, iar dedesubt, carnetul de conducere al *mamei* sale, pe care figura aceeași adresă din Harlemul Spaniol, 115th Street. Mai era și o fotografie care înfățișa ușa de la intrarea clădirii în care locuia.

Preț de două minute, nu și-a putut lua ochii de la hârtie. Se gândea la tipul cu aspect de misionar și la tot ce știa despre el, întrebându-se în ce rahat se băgase de data asta.

Lui Gus nu-i plăceau amenințările. Mai ales acelea care o implicau și pe *madre*^[40]. Și-așa îi făcuse destule belele.

Pe cea de-a treia pagină era scris, cu aceeași caligrafie: FĂRĂ OPRIRI.

Gus s-a așezat la fereastra localului Insurgentes și și-a mâncat porția de ouă prăjite bine înmuiate în sos Tabasco, în timp ce privea afară la furgoneta albă parcată în paralel cu o altă mașină pe Queens Boulevard. Adora micul dejun și, de când fusese eliberat, aproape fiecare masă pe care o luase fusese, de fapt, un mic dejun. Acum ceruse ceva special, pentru că-și permitea: bacon crocant cu pâine prăjită.

FĂRĂ OPRIRI pe naiba! Lui Gus nu-i plăcea jocul ăsta, mai ales acum, că o implicaseră și pe *madre*. A privit furgoneta, analizându-și opțiunile și așteptând să se întâmple ceva. Oare era urmărit? Și, dacă era, cât de aproape? Și, dacă îl puteau urmări, de ce nu conduceau chiar ei furgoneta? În ce rahat se băgase?

Oare ce era în furgonetă?

Vreo câțiva *cabrones*^[41] au venit să dea târcoale prin fața furgonetei. S-au făcut mici și s-au împrăștiat care încotro când Gus a ieșit din restaurant, cu cămașa sa de flanelă cu nasturi până sus fluturându-i în briza serii, cu antebrațele goale acoperite de tatuaje în nuanțe de roșu aprins și negru. Era semnul bandei Latin Sultans, cunoscută nu numai

în nordul și estul Harlemului Spaniol, ci și în Bronx și Queens.

Erau ei puțini, dar ajungeau până departe. Dacă te legai de unul dintre ei, aveai de-a face cu toți.

A intrat pe bulevard și a ținut-o spre vest, spre Manhattan, atent să nu fie urmărit. Furgoneta a trecut peste o denivelare de pe drum, iar el a ascultat cu atenție, dar nu a auzit nimic în spate mișcându-se. Totuși, ceva punea presiune pe suspensii.

I s-a făcut sete, așa că a tras pe dreapta în fața unui magazin de la colț și și-a cumpărat două cutii de bere Tecate de o jumătate de litru. A înfipt una dintre cutii în suportul pentru pahar și și-a reluat drumul. În spatele clădirilor de dincolo de râu se vedea soarele apunând. Se apropia seara. Gândul i-a zburat la fratele său, care era acasă, la Crispin, drogatul ăla nenorocit care aterizase exact când Gus făcea tot posibilul să se poarte frumos cu mama sa. Zăcea toată ziua pe canapeaua din sufragerie și transpira chimicale prin toți porii. Lui Gus mai că-i venea să-i înfigă o lamă ruginită printre coaste. Auzi, să dea buzna peste ei în asemenea hal! Fratele lui mai mare era un diavol devorator de mortăciuni, un zombi, dar femeia nu îl putea da afară, ci îl lăsa să zacă la ei în casă, prefăcându-se că nu-l vedea când se băga în baie să se umfle de heroină și așteptând din clipă în clipă momentul în care avea să dispară din nou cu vreunul dintre lucrurile ei.

Gus trebuia să pună departe ceva *dinero sucio*^[42] pentru *madre* și să i-i dea *după* ce Crispin pleca. Avea să mai ascundă câțiva în pălărie și să-i păstreze pentru ea, ca s-o facă fericită, ca să procedeze așa cum se cuvenea.

Gus a scos telefonul înainte să intre în tunel.

— Frățioare Felix! Hai să mă iei!

— Unde ești, frate?

— Acum ajung în Battery Park.

— În Battery Park? Așa de departe, Gusto?

— Hai, ia-o pe 9th Street, apoi tot înainte. Ieșim în oraș ca s-o facem lată, frățioare. Mai știi că am să-ți dau bani? Azi am dat lovitura. Adu-mi și mie un sacou ceva și niște pantofi ca lumea și hai să ne înfundăm într-un club.

— Să fiu al dracu'! Altceva?

— Scoate-ți degetele din *concha*^[43] soră-tii și hai să mă iei, ai priceput?

A ieșit din tunel și a traversat Manhattanul înainte s-o ia spre sud. A cotit pe Church Street, apoi în jos, pe Canal Street, și a început să citească indicatoarele de străzi. La adresa indicată era o clădire pentru spații comerciale cu schele montate în față, cu ferestrele înțesate de

autorizații de construcție, dar împrejur nu se afla nici un camion. Strada era liniștită, cu clădiri pentru locuințe. Cu garajul a mers întocmai cum i se spusese: după introducerea codului de acces, s-a ridicat un grilaj de oțel pe sub care furgoneta a trecut fără probleme, apoi a luat-o pe o rampă care ducea la subsolul clădirii.

Gus a parcat și a rămas nemișcat un moment, ca să asculte. Garajul era neîngrijit și slab luminat – i se părea că aducea foarte mult cu o capcană – iar nori de praf pluteau în vârtejuri în lumina slabă care intra prin ușa deschisă. Îi venea să-și ia tălpășița, dar trebuia să se asigure că lăsa totul curat la plecare. A așteptat ca ușa de la garaj să se închidă.

Gus a împăturit paginile și plicul din torpedou și le-a îndesat în buzunare, a golit cutia de bere și a strivit-o până când aceasta a ajuns doar o foiță de aluminiu, după care a ieșit din furgonetă. După un moment de gândire, a intrat înapoi cu cârpa și a șters volanul, butoanele radioului, torpedoul, mânererele din interior și din exterior ale portierei și orice altceva avea el impresia că atinsese.

Și-a aruncat privirea prin garaj; acum, lumina nu se mai strecura decât printre paletele unui ventilator de evacuare, iar în lumina slabă se vedea praful plutind ca o ceață. Gus a șters cheia de contact, după care s-a dus la ușile din spate ale furgonetei și le-a încercat, doar ca să verifice. Erau încuiate.

A meditat o clipă, dar curiozitatea l-a doborât, așa că a încercat cheia.

Cheia de contact nu se potrivea. Într-un fel, se simțea ușurat.

„Poate sunt teroristi”, i-a trecut prin minte. „Te pomenești că acum sunt terorist și că am condus o furgonetă plină cu explozibili.”

Putea să ia furgoneta de aici, s-o parcheze în fața celei mai apropiate secții de poliție și să lase un bilet pe parbriz, să vadă ei dacă era ceva acolo.

Dar netrebnicii ăștia aveau adresa lui, adresa lui *madre*. Oare cine erau?

S-a înfuriat și s-a simțit dintr-odată rușinat. A lovit o dată cu palma în laterala furgonetei albe, nemulțumit de chestia în care se băgase. Zgomotul care a răsunat înăuntru a sfâșiat liniștea, însă lui i-a adus un zâmbet de mulțumire. În clipa aceea, s-a dat bătut: a aruncat cheia pe bancheta din față și a închis portiera din stânga cu cotul. O altă bufnitură care l-a uns pe suflet.

Însă apoi a mai auzit ceva – sau așa i s-a părut. Ceva dinăuntru. În lumina care se chinuia să intre prin grilajul ventilatorului, Gus s-a apropiat de ușile încuiate din spate ca să asculte, cu urechea aproape

lipită de furgonetă.

Era ceva. Ceva ca... un chiorăit de mațe, ca o foame chinuitoare, ca o agitație.

„Ei, la dracu' cu asta”, s-a decis el și s-a dat înapoi. „Acu' am făcut-o. Cât timp bomba explodează la distanță de 110th Street, ce-mi pasă mie?”

Un bubuit înăbușit, dar totuși perceptibil dinăuntru furgonetei l-a făcut pe Gus să se dea un pas înapoi. Punga în care era cea de-a doua bere i-a căzut de sub braț, iar cutia s-a spart, împrăștiind lichidul pe pardoseala zgrunțuroasă.

Berea s-a redus rapid la o spumă închisă la culoare, iar Gus s-a aplecat să strângă mizeria de pe jos, dar s-a oprit ghemuit, cu mâna pe punga udă.

Furgoneta s-a lăsat ușor într-o parte, iar arcurile de pe șasiu au pocnit.

Ceva se mișcase înăuntru.

Gus s-a ridicat, lăsând berea împrăștiată pe jos, și s-a îndepărtat cu spatele, strivind sub tălpi pietricelele de pe jos. După ce s-a retras câțiva pași, și-a venit în fire și a încercat să se relaxeze. Trucul pe care îl folosea era să-și închipuie că îl vedea cineva pierzându-și cumpătul. S-a întors și a luat-o ușor spre ușa închisă a garajului.

Arcul a scârțâit din nou, făcându-l să încetinească, fără a-l opri însă din drum.

A întins mâna spre tabloul negru de lângă ușă, pe care era un buton roșu. L-a apăsă cu podul palmei, dar nu s-a întâmplat nimic.

A mai apăsă de două ori, prima oară blând și fără grabă, a doua oară tare și iute, dar butonul a rămas țeapăn, de parcă n-ar fi fost folosit de mult timp.

Furgoneta a scârțâit din nou, dar Gus s-a abținut să privească înapoi.

Ușa garajului era din oțel obișnuit și nu se vedea pe nicăieri vreun mâner, ceva de care să tragi. A lovit-o cu piciorul, dar aceasta abia dacă dacă s-a mișcat.

Din interiorul furgonetei s-a auzit o altă bufnitură, ca un răspuns la lovitura dată de el, urmată de un scârțâit puternic. Gus s-a întors în fugă la buton. L-a apăsă din nou, în mod repetat, iar atunci motorășul s-a declanșat și un scripete a huruit, în vreme ce lanțul s-a pus în mișcare.

Ușa a început să se ridice de la pământ.

Gus era deja afară când aceasta ajunsese la jumătate. O luase repede pe trotuar și acum își trăgea sufletul. S-a întors și a așteptat,

privind înspre ușa care s-a deschis, a stat puțin așa, apoi s-a închis la loc. S-a asigurat că aceasta se închisese bine și că nu ieșise nimic de acolo.

Și-a rotit privirea, și-a alungat teama, s-a asigurat că avea pălăria pe cap și a mers spre colț cu pas iute, dar vinovat, dornic să se îndepărteze cât mai repede de furgonetă. A traversat Vesey Street și s-a trezit în fața barierelor de beton și a gardurilor de protecție din jurul cvartalului unde se aflase înainte World Trade Center. Acum, în locul acesta din cartierul Lower Manhattan se vedea o groapă imensă, înțesată de macarale și de camioanele celor care se ocupau de reconstrucția zonei.

Gus și-a recăpătat calmul și și-a dus telefonul la ureche.

— Felix, unde ești, *amigo*?

— Pe 9th Street, merg spre centru. Care e faza?

— Nimic, da' vino mai repede. Am făcut ceva de care vreau să uit cât mai repede.

Secția de boli infecțioase Jamaica Hospital Medical Center

Eph a ajuns la Jamaica Hospital plin de nervi.

— Cum adică au plecat?

— Domnule doctor, a spus asistenta, nu aveam cum să-i obligăm să rămână aici.

— V-am spus să puneți pe cineva de pază, ca să-l țină departe pe ne-suferitul de avocat al individului ăluia, Bolivar.

— Și am făcut chiar mai mult, am pus un polițist. S-a uitat la ordin și ne-a spus că nu putea face nimic. Și n-a fost avocatul cântărețului rock, ci doamna Luss, avocata. Firma ei a intervenit. Au trecut peste mine, s-au dus direct la conducerea spitalului.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Am încercat să vă contactăm, l-am sunat pe omul dumneavoastră de legătură.

Eph s-a întors spre Jim Kent, care stătea lângă Nora. Părea uimit. Și-a scos telefonul și și-a verificat apelurile.

— Nu văd... a spus el pe un ton de scuză. Poate din cauza eclipsei sau cine știe. Nu am primit nici un telefon.

— Mi-a intrat robotul, a spus asistenta.

A verificat din nou.

— Stai puțin, e posibil să fi ratat câteva apeluri. Și-a înălțat privirea către Eph. La câte am avut pe cap, Eph, mă tem că am clacat.

Aceste cuvinte i-au alungat mânia lui Eph. Jim nu avea obiceiul să comită asemenea erori, mai ales în astfel de momente critice. Eph și-a

privit cu atenție partenerul, iar mânia i s-a transformat în dezamăgire.

— Cele patru șanse pe care le aveam să dau de cap situației ăsteia tocmai s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu sunt patru, a spus asistenta din spatele lui. Doar trei.

Eph s-a întors din nou spre ea.

— Ce vrei să spunei? a întrebat Eph.

În secția de boli infecțioase, căpitanul Doyle Redfern stătea pe patul său împrejmuț cu perdele de plastic. Părea la capătul puterilor; brațele sale cu pielea palidă zăceau pe o pernă pe care o ținea în poală. Asistenta spusese că refuzase mâncarea pe motiv că-și simțea gâtul înțepenit și că avea o permanentă senzație de vomă. Nu acceptase nici măcar câteva sorbituri de apă. Era hidratat prin perfuzia din braț.

Eph și Nora stăteau alături de el, purtând doar măști și mănuși de protecție.

— Sindicatul vrea să plec de aici, a spus Redfern. Politica industriei aviatice este: „Întotdeauna pilotul e de vină.” Nu sunt niciodată de vină compania aeriană, nici programul încărcat, nici reducerea cheltuielilor de întreținere. O să arunce totul în spatele căpitanului Moldes, indiferent de situație, și poate chiar în cârca mea. Dar e ceva ciudat. Simt ceva ciudat în mine, parcă n-aș fi eu.

— Ajutorul dumneavoastră este crucial, a spus Eph. Nici nu știți cât de recunoscător vă sunt că ați rămas. Vă promit că am să fac tot ce-mi stă în putere pentru a vă pune pe picioare.

Redfern a încuviințat din cap, ocazie cu care Eph și-a dat seama că acesta avea gâtul înțepenit. L-a pipăit sub bărbie, în căutarea nodurilor limfatici, care erau destul de umflați. Categorie, organismul pilotului lupta cu ceva. Ceva care avea legătură cu decesul celor din avion... sau poate cu ceva ce contractase în timpul călătoriilor sale?

— Era un avion nou și o mașinărie minunată, a spus Redfern. Nu înțeleg cum de s-a avariat total. Trebuie să fi fost un sabotaj la mijloc.

— Am făcut analiza amestecului de oxigen și a rezervoarelor de apă și totul era în regulă. Nimic care să ne facă să înțelegem de ce au murit acei oameni sau de ce a rămas în întineric avionul. Eph a masat și subsuorile pilotului și a găsit și acolo noduli limfatici de dimensiunea unor boabe de fasole. Tot nu vă amintiți nimic de aterizare?

— Nimic. Chestia asta mă înnebunește.

— Aveți idee de ce ar fi putut fi deschisă ușa de la carlingă?

— Absolut deloc. Este total interzis de regulamentul FAA.

— Ați fost cumva în zona de odihnă pentru echipaj? a intervenit Nora.

— În cușetă? a întrebat Redfern. Da, am fost. Am tras un pui de

somn cât am traversat Atlanticul.

— Vă amintiți dacă ați lăsat spătarul scaunelor în jos?

— Erau deja lăsate. Ai nevoie de loc pentru picioare dacă te întinzi acolo, sus. De ce?

— Și n-ați văzut nimic ieșit din comun? a întrebat Eph.

— Acolo sus? Nimic. Ce era de văzut?

Eph s-a ridicat.

— Știți ceva despre un dulap mare din cală?

Căpitanul Redfern a clătinat din cap, gânditor.

— Habar n-am. Dar păreți să aveți o pistă.

— Nu tocmai. Suntem și noi la fel de nedumeriți ca dumneavoastră.

Eph și-a încrucișat brațele. Nora aprinsese lampa fluorescentă și o trecea peste brațele lui Redfern.

— De aceea, faptul că ați acceptat să rămâneți este atât de important în momentul de față. Vreau să vă fac un set complet de analize.

Căpitanul Redfern a privit lumina indigo de pe pielea sa.

— Dacă bănuți că asta vă ajută să înțelegeți ce s-a întâmplat, accept să vă fiu cobai.

Eph a dat din cap în semn de mulțumire.

— De când aveți cicatricea asta? a întrebat Nora.

— Ce cicatrice?

Nora se uita la gâtul lui, în partea anterioară. Bărbatul și-a dat capul pe spate, pentru ca ea să poată atinge dâra fină colorată în albastru de lumina lămpii fluorescente.

— Pare o incizie chirurgicală.

Redfern a pipăit-o și el.

— Nu e nimic acolo.

Într-adevăr, când Nora a stins lampa, dâra era aproape invizibilă. A aprins-o din nou, iar Eph a examinat incizia. Avea vreo jumătate de centimetru lungime și o grosime de câțiva milimetri. Rana părea să se fi vindecat de curând.

— O să facem o ecografie mai târziu. Ar trebui să vedem ceva la RMN.

Redfern a aprobat din cap, iar Nora a stins lampa.

— Știți, mai e ceva, a spus Redfern, apoi a șovăit, siguranța de sine a acestui pilot de linie risipindu-se preț de o clipă. Îmi amintesc ceva, dar nu vă va fi de nici un ajutor, nu cred...

Eph a ridicat imperceptibil din umeri și apoi a spus:

— Orice ne puteți spune e de ajutor.

— Când mi-am pierdut cunoștința... am visat ceva, ceva din

trecut... Căpitanul a privit împrejur, parcă rușinat, după care a continuat cu glas scăzut. Când eram copil... noaptea... dormeam într-un pat mare în casa bunicii. Și, de fiecare dată, la miezul nopții, când bătea clopotul la biserica din apropiere, vedeam o arătare care ieșea din spatele unui dulap vechi. În fiecare noapte, negreșit, scotea capul negru, brațele lungi și umerii osoși... și se uita fix la mine...

— Se uita fix? a întrebat Eph.

— Avea gura rânjită, buze subțiri și negre... și se uita la mine și... zâmbea.

Eph și Nora erau amândoi încremeniți, luați prin surprindere de mărturisire și de aerul oniric al acesteia.

— Începeam să țip și bunica venea, aprindea lumina și mă lua în patul ei. A ținut așa un an. Îl poreclisem Domnul Lipitoare, pentru că pielea lui... pielea lui neagră îmi amintea de lipitorile alea pline de sânge pe care le culegeam din pârâul din apropiere. M-au dus la psihiatru, care a stat de vorbă cu mine, a spus că era din cauza fricii de întuneric și mi-a dat argumente să mă convingă că nu trebuia să cred în existența lui, dar... revenea noapte de noapte. Iar eu mă afundam în perne, mă ascundeam de el... însă era inutil. Știam că era acolo, în cameră..., a spus Redfern cu o grimasă. Câțiva ani mai târziu ne-am mutat, iar bunica a vândut dulapul și nu l-am mai văzut niciodată, nu l-am mai visat niciodată.

Eph îl asculta cu atenție.

— Scuzați-mă, căpitane..., dar ce legătură are cu...?

— Acum ajung și la asta, a spus el. Singurul lucru de care îmi aduc aminte de la momentul aterizării și până când m-am trezit aici... este că a revenit. L-am visat. L-am văzut din nou pe Domnul Lipitoare... Și-mi zâmbea.

INTERLUDIU II

GROAPA DE FOC

Avea mereu același coșmar: fie bătrân, fie tânăr, Abraham era gol și stătea în genunchi în fața gropii din pământ în care ardeau cadavre, în timp ce un ofițer nazist trecea pe lângă șirul de prizonieri îngenuncheați și îi împușca în ceafă. Groapa de foc se afla în spatele infirmeriei din lagărul de exterminare cunoscut drept Treblinka. Prizonierii prea bolnavi sau prea bătrâni să mai muncească erau duși printre barăcile albe cu o cruce roșie desenată și sfârșeau în groapă. Tânărul Abraham văzuse mulți pierind acolo, dar el fusese aproape de ea numai o dată.

Încerca să nu iasă în evidență, lucra în tăcere și era retras. În fiecare dimineață, se înțepa în deget și își mânjea obraji cu sânge, ca să pară cât mai sănătos la apel.

Prima oară văzuse groapa în timp ce repara niște rafturi în infirmerie. La vârsta de șaisprezece ani, Abraham Setrakian era dintre cei cu stea galbenă^[44], un meșteșugar. Nu căuta să fie pe placul nimănui, nu era protejatul nimănui, ci doar un sclav priceput la tâmplărie, ceea ce, într-un lagăr de concentrare, echivala cu priceperea de a rămâne în viață. Avea o oarecare trecere în ochii *Hauptmann*^[45]-ului nazist, care se folosea de el neîncetat, fără milă și fără urmă de respect. Înălțase garduri de sârmă ghimpată, meșterise o bibliotecă, reparase căile ferate și meșteșugise pipe pentru căpitanul ucrainean care îi supraveghea de Crăciunul din 1942.

Când se apropia de groapă, Abraham se temea cel mai tare pentru mâinile sale. Pe înserat, o vedea strălucind și uneori, din atelierul său, simțea mirosul de carne și de petrol amestecat cu rumeguș. Așa cum teama pusese stăpânire pe inima sa, la fel îi domnea și groapa în suflet.

Setrakian o mai simțea chiar și acum în adâncul său. De fiecare dată când îl cuprindea frica, când traversa o stradă întunecată, când își închidea prăvălia noaptea sau atunci când se trezea din vreun coșmar, aceste frânturi de amintiri reveneau. Se revedea pe sine îngenuncheat, gol, rugându-se. În visele sale, simțea țeava armei lipite de ceafă.

Singura menire a lagărelor de exterminare era să semene moarte. Aparent, Treblinka arăta ca o gară, cu tot felul de afișe, cu orarul trenurilor și cu plante crescute prin gardul de sârmă ghimpată. Ajunsese în lagăr în 1942 și tot timpul petrecut acolo muncise. El numea asta „dreptul la încă o răsuflare.” Era un om liniștit, tânăr, dar bine-crescut, plin de înțelepciune și de compasiune. Ajuta cât mai mulți prizonieri și se ruga tot timpul în tăcere. În ciuda atrocităților la care era

martor zi de zi, credea că Dumnezeu veghea asupra tuturor oamenilor.

Într-o noapte de iarnă, Abraham a văzut diavolul în ochii unei mortăciuni și în clipa aceea a înțeles că legile lumii erau altele decât crezuse el.

Era trecut de miezul nopții, iar în lagăr era mai liniște decât își amintea Setrakian să fi fost vreodată. Murmurul pădurii se domolise, iar aerul rece îl pătrundea până la oase. S-a mișcat ușor în patul său și a privit, fără să vadă însă ceva, în întunericul dimprejurul său. Dar a auzit...

Tac-tac-tac...

Era exact cum îi spusese *bubbeh*... suna exact cum îi spusese ea... și, din cine știe ce motiv, acest lucru făcea ca zgomotul să fie și mai înfiorător...

Aburul care i se strecura din gură s-a risipit, iar în inimă a simțit groapa de foc. Într-un colț al barăcii a zărit mișcare. O *Creatură*, o siluetă prelungă și scheletică s-a desprins din tenebrele nopții și s-a prelins pe deasupra camarazilor săi adormiți.

Tac-tac-tac.

Era Sardu sau ceea ce fusese cândva Sardu. Avea pielea pergamentoasă și întunecată și se confunda cu faldurile veșmintelor sale negre și largi. Era ca o pată de cerneală însuflețită. Creatura se mișca fără nici o dificultate, ca o fantomă imponderabilă, șerpuiind prin încăpere. Unghiile de la picioare asemănătoare unor gheare zgâriau ușor lemnul.

Bine, dar era imposibil! Se afla în lumea reală, unde răul era și el real și îl pândea fără încetare, dar creatura nu putea fi din lumea aceasta. Era din *bubbeh meiseh*.

Tac-tac-tac...

Într-o clipită, Creatura de mult dusă de pe această lume a ajuns la un pat de lângă Setrakian. Abraham îi simțea acum și mirosul: frunze uscate, țărână și mucegai. I-a zărit chipul întunecat atunci când acesta s-a desprins de pata întunecată a trupului și s-a aplecat să-i adulmece gâtul lui Zadawski, un tânăr polonez detașat la munci grele. Creatura ajungea cu capul până la grinzile de deasupra și respira anevoie, nerăbdătoare și înfometată. A trecut mai departe la următorul pat, și el i-a zărit pentru o clipă chipul în lumina care se strecura printr-o fereastră din apropiere.

Pielea întunecoasă a devenit translucidă, asemenea unei foițe de carne uscată privite în lumină. Creatura era uscată și mată, mai puțin ochii săi, două mărgele strălucitoare care luceau intermitent, asemenea unor tăciuni aprinși care își trag sufletul. Buzele sale uscate s-au tras

înapoi, lăsând la vedere gingiile pătate și două șiraguri de dinți îngălbeniți și nemaîntâlnit de ascuțiți.

S-a oprit deasupra siluetei scheletice a lui Ladizlav Zajak, un bătrân din Godno adus de curând și bolnav de tuberculoză. Setrakian îl ajutase pe Zajak încă de la sosire, deprinzându-l cu tainele meseriei și ferindu-l de privirile răuvoitoare. Boala sa era, în sine, un motiv suficient pentru execuție, însă Setrakian îl luase ajutorul său și îl ținuse departe de supraveghetorii din SS și de paznicii ucraineni în momentele dificile. Însă acum Zajak era pierdut. Plămânii săi nu mai rezistau și, lucrul cel mai grav, își pierduse dorința de a mai trăi, se retrăsese în sine, vorbea rareori și plângea neîncetat, în tăcere. El fusese cel care dăduse un sens existenței lui Setrakian, însă de ceva vreme bătrânul nu mai reacționa la rugămințile stăruitoare ale acestuia. Abraham îl auzea tușind înăbușit și suspinând ușurel până în zori.

Acum, Creatura stătea aplecată deasupra lui Zajak și îl privea. Respirația întretăiată a bătrânului părea s-o mulțumească. Asemenea îngerului întunericului, și-a desenat umbra peste trupul firav al bătrânului și a plescăit pofticios din limba uscată.

Setrakian nu a văzut ce a făcut Creatura în clipa aceea. Se auzea un zgomot, dar urechile sale refuzau să asculte. Creatura imensă și lacomă s-a aplecat spre capul și gâtul bătrânului; ceva din postura sa dădea de înțeles că se hrănea. Trupul fără vlagă al lui Zajak s-a cutremurat ușor, însă, în mod surprinzător, bătrânul nu s-a trezit – nici atunci și nici a doua zi.

Și dus a fost.

Setrakian și-a înăbușit un icnet, însă Creatura care se hrănea nu a părut să-l ia în seamă. A stat ceva timp așa, deasupra mai multor oameni bolnavi și neputincioși. Până la sfârșitul nopții, lăsase în urmă trei cadavre, iar pielea sa părea să se mai fi revigorat, devenind mai moale, dar rămânând la fel de întunecată.

Setrakian a văzut Creatura topindu-se în întuneric. S-a ridicat încet și s-a apropiat de cadavre. Le-a privit în lumina slabă, dar nu a văzut nici urmă de rană, ci doar o creștătură mică pe gât, o tăietură atât de fină, încât era aproape invizibilă. Dacă nu ar fi fost el însuși martor la acel spectacol înfiorător...

În clipa aceea, a înțeles. Creatura avea să revină cât de curând. Acest lagăr era un pământ fertil, și ea avea să devoreze figurile șterse, pe cei uitați și lipsiți de importanță. Avea să se hrănească pe rând cu ei. Cu ei toți.

Asta dacă nu îndrăznea careva s-o înfrunte.

Careva.

FREAMĂTUL

Clasa economic

Ansel Barbour, unul dintre supraviețuitorii zborului 753, stătea împreună cu soția sa, Ann-Marie, și cu cei doi copii ai lor, Benjy (de opt ani) și Haily (de cinci ani), pe canapeaua albastră de creton aflată pe veranda casei lor cu trei dormitoare din Flatbush, New York. Până și Pap și Gertie, cei doi câini din rasa Saint Bernard, se alăturaseră familiei. Dată fiind ocazia specială, li se permisesse să intre în casă, iar acum se arătau bucuroși să-l vadă din nou acasă, punându-și etichetele imense pe genunchii săi și împungându-l ușor, recunoscători, în piept.

Ansel stătuse pe locul 39G de lângă culoar, la clasa economică. Fusese la Potsdam, la sud-vest de Berlin, pentru un curs de securitate a bazelor de date, pe cheltuiala angajatorului său. Era programator și avea un contract de patru luni cu un comerciant din New Jersey, care îl angajase ca urmare a furtului electronic al datelor de pe cardurile a milioane de clienți. Nu mai călătorise niciodată în străinătate și îi lipsise tare mult familia sa. Pe durata celor patru zile de conferință, se organizaseră diverse excursii în timpul liber, însă Ansel nu se aventurase niciodată în afara hotelului, preferând să rămână în cameră cu laptopul său, vorbind cu copiii și văzându-i cu ajutorul camerei web sau jucând „Hearts” pe internet cu necunoscuți.

Soția sa, Ann-Marie, era o femeie superstițioasă și retrasă, iar sfârșitul tragic al zborului 753 îi confirmase temerile privitoare la călătoriile cu avionul și la orice fel de experiență nouă în general. Nu șofa. Trăia prizonieră a unei rutine obsesiv-compulsive, ce includea și atingerea și curățarea neîncetată a fiecărei oglinzi din casă, ritual menit să alunge ghinionul. Părinții ei muriseră într-un accident de mașină pe când avea patru ani. Ea supraviețuise și fusese crescută de o mătușă necăsătorită, care murise cu doar o săptămână înainte de nunta ei cu Ansel. Venirea pe lume a copiilor nu făcuse decât să amplifice izolarea lui Ann-Marie, accentuându-i frica în așa măsură încât uneori treceau zile fără să se desprindă de siguranța oferită de casa ei, apelând exclusiv la Ansel pentru orice avea nevoie din lumea exterioară.

Vestea despre avionul morții o lăsase într-o stare de prosternare. Supraviețuirea lui Ansel îi provocase o reacție de exaltare pe care o putea defini doar în termeni religioși, ca pe o izbăvire care îi confirma necesitatea absolută de a se agăța în continuare de rutina ei redundantă, menită s-o țină în viață.

La rândul său, Ansel se simțea extrem de ușurat să fie din nou acasă. Ben și Haily încercau să-i sară în spinare, dar a trebuit să-i oprească din cauza durerii persistente de gât. Înțepeneala – își simțea mușchii asemenea unor sfori răsucite cu brutalitate – era localizată în zona amigdalelor și se extindea în sus până la urechi. Atunci când răsucești o sfoară, aceasta se scurtează; exact așa își simțea el mușchii. Și-a întins gâtul, sperând să și-l mai relaxeze puțin...

POC... TROSC... PRR... Și aproape s-a îndoit de durere. Suferința era prea mare ca să merite efortul.

Mai târziu, Ann-Marie l-a urmat în bucătărie pe când el pune la loc în dulapul de sus, de deasupra cuptorului, tubul mare de Ibuprofen. A luat șase pastile odată, doza zilnică recomandată, și abia a reușit să le înghită.

Teama din ochii femeii i-a alungat pe loc toată buna dispoziție.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, a răspuns el, simțindu-se prea rău pentru a clătina din cap, preferând să n-o îngrijoreze, încă mă simt înțepenit din cauza călătoriei. Probabil pentru că am stat cu gâtul atârnat.

Ea încremenise în pragul ușii, frământându-și mâinile.

— Poate că n-ar fi trebuit să pleci din spital.

— Și voi cum v-ați fi descurcat? a replicat el pe un ton mai dur decât voise.

POC, TROSC, PRR...

— Dar dacă trebuie să te internezi din nou? Dacă de data asta te opresc acolo?

Era obositor să fie nevoit să pună temerile ei mai presus de ale sale.

— Nu-mi permit să nu lucrez. Știi foarte bine că suntem strămtorați.

Era o familie cu un singur venit într-o țară care, de regulă, miza pe două venituri. Iar Ansel nu-și putea lua o a doua slujbă, pentru că astfel nu ar mai fi avut cine să facă toate cumpărăturile.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, i-a spus ea. Niciodată nu discutau despre boala ei – cel puțin, nu o abordau ca pe o *boală*. Am nevoie de tine. Noi avem nevoie de tine.

Ansel și-a lăsat umerii în jos în semn de încuviințare, aplecându-se mai degrabă din talie decât din gât.

— Dumnezeu, când mă gândesc la toți oamenii aceia... Și-a amintit de ceilalți pasageri din zborul transatlantic, de familia aceea cu trei copii mai mari așezați cu două rânduri mai în față, de cuplul în vârstă de pe un alt rând, care dormise mai tot drumul, cei doi odihnindu-și capetele cărunte pe aceeași pernă, de stewardesa cu părul blondspălăcit care îi scăpase suc în poală. Mă întreb de ce eu.

Există vreun motiv pentru care am scăpat cu viață?

— Există un motiv, a spus ea și și-a pus palma pe piept. Eu.

Mai târziu, Ansel a dus câinii înapoi în baraca din spatele casei. Principalul motiv pentru care cumpăraseră casa aceasta era curtea, căci astfel aveau suficient loc de joacă pentru copii și pentru câini. Ansel și-i luase pe Pap și pe Gertie cu mult înainte s-o cunoască pe Ann-Marie, iar ea se îndrăgostise de ei aproape la fel de mult ca de el. Iar aceștia o iubeau la rândul lor, fără să ceară nimic în schimb, la fel cum o iubeau și Ansel și copiii, deși Benjy, fiul mai mare, începea să-i remarce excentricitățile. Mai ales când acest lucru intra în conflict cu programul său de antrenament la baseball și cu zilele în care avea meciuri. Ansel simțea că Ann-Marie se cam depărta de el. Însă Pap și Gertie nu se îndoiau de ea cât timp îi îndesa cu mâncare. Se temea pentru copii pe măsură ce creșteau, se temea că aveau să se maturizeze mai mult decât mama lor la o vârstă prea fragedă și că nu aveau să înțeleagă niciodată cu adevărat de ce aceasta părea să-i prefere pe câini în locul lor.

În baraca veche din grădină înfipseseră în mijloc, în podea, o țeavă de care prinseseră două lanțuri. Gertie fugise la un moment dat în acel an, iar când se întorsese, avea lovituri pe spate și pe picioare, semn că cineva o bătuse. Așa că acum îi legau noaptea, pentru siguranța lor. Ținându-și gâtul țeapăn, ca să mai aline durerea, Ansel s-a aplecat să le pună mâncare și apă, după care i-a mângâiat pe smocurile de blană de pe capetele enorme în timp ce aceștia mâncau, ca să conștientizeze că existau cu adevărat, fericit să-i aibă aproape de el la sfârșitul acestei zile norocoase. A ieșit și a închis ușa, după ce i-a legat cu lanțul de țeavă, și și-a privit casa din spate, încercând să-și imagineze cum ar fi lumea aceasta fără el. Ansel își văzuse copiii plângând ceva mai devreme în cea zi și plânsese și el alături de ei. Familia sa avea nevoie de el mai mult decât orice pe lume.

Deodată, l-a străfulgerat o durere ascuțită și bruscă în gât. S-a prins cu mâna de perete, să nu se prăbușească, și, preț de câteva clipe, a rămas nemișcat în poziția aceea, îndoit, cuprins de fiori, încercând să nu bage în seamă durerea bruscă și ascuțită. Într-un final, aceasta s-a risipit, dar simțea în continuare un vuiet în urechi, ca atunci când lipești o scoică de ureche. Și-a palpat ușor gâtul dureros cu degetele, aproape imperceptibil. A încercat să și-l întindă ca să-i îmbunătățească mobilitatea și și-a dat capul pe spate cât de mult a putut, până când privirea lui a întâlnit cerul pe care se vedeau luminile avioanelor și stelele.

„Am scăpat cu viață”, și-a zis el. „Ce e mai rău a trecut. În curând, o

să mă simt bine.”

În noaptea aceea, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că pe copii îi alerga prin casă un animal furios, dar, când Ansel le-a sărit în ajutor, a descoperit că el însuși avea gheare de monstru în loc de mâini. S-a trezit learcă de sudoare și s-a dat imediat jos din pat, iar durerea de gât și-a făcut din nou simțită prezența.

POC

Aceeași tensiune pusese stăpânire pe urechile, maxilarele și gâtul său și simțea că nu putea înghiți.

TROSC

Această simplă mișcare a esofagului îi provoca o durere sfâșietoare.

Și mai era și setea. Nu mai simțise niciodată așa ceva – nevoia imperioasă de a bea neîncetat apă.

Când s-a simțit în putere să înainteze, a traversat holul și a mers în bucătăria întunecoasă. A deschis frigiderul și și-a turnat un pahar mare cu limonadă, apoi încă unul și încă unul, după care a început să bea direct din carafă. Însă nimic nu-i domolea setea. De ce transpira așa de mult?

Petele de pe tricou răspândeau un miros greu – a mosc – iar transpirația era de culoare gălbuie. Și căldura asta insuportabilă...

Când a băgat carafa la loc în frigider, a observat o farfurie cu o bucată de carne pusă la marinat. A văzut firișoarele sinuoase de sânge care se prelingeau amestecându-se cu uleiul și cu oțetul și i-a lăsat gura apă, nu la gândul că urma s-o frigă, ci pentru că avea poftă să muște din ea, să-și afunde dinții în ea, s-o sfâșie, s-o devoreze. Avea poftă să bea sângele.

PRR

A luat-o pe holul principal și și-a aruncat un ochi la copii. Benjy era ghemuit sub așternuturile cu Scooby-Doo, iar Haily sforăia ușurel cu mânuța atârându-i dincolo de saltea și atingând cărțile ilustrate căzute pe jos. Vederea lor l-a ajutat să alunge tensiunea din umeri și să-și recapete puțin suflul. A ieșit în curtea din spate ca să ia puțin aer, iar boarea nopții i-a răcorit pielea transpirată. Simțea că simplul fapt că era acasă cu familia sa putea alunga orice rău. Ei aveau să-l ajute, aveau să-i dea putere.

Biroul de Medicină Legală, Manhattan

Medicul legist care i-a întâmpinat pe Eph și pe Nora nu era murdar de sânge, iar aceasta era în sine o imagine bizară. De regulă, legiștilor li se scurgea sânge pe halatele impermeabile, iar mânecile de plastic erau mânjite până la coate. Însă nu și de data aceasta. Medicul legist

putea fi la fel de bine luat drept un ginecolog din Beverly Hills.

S-a prezentat drept Gossett Bennet. Era un om cu pielea măslinie și cu ochii căprui, pe fața căruia, ascunsă în spatele unor ochelari de plastic, se citea hotărârea.

— Acum ne-am apucat de treabă, a spus el, arătând cu mâna spre mese.

Sala de autopsie era un loc zgomotos. În vreme ce sala de operații este un loc steril și liniștit, morga este exact opusul acesteia: un loc aglomerat, care vuieste de zgomotul ferăstraiei, al apei care curge și de glasurile medicilor care dictează.

— Ne ocupăm de opt dintre cei din avion.

Cadavrele erau așezate pe opt mese reci din oțel inoxidabil cu scurgere. Victimele din avion se aflau în diferite stadii de autopsie, două dintre ele ajunse deja în faza de „canoe”: adică pieptul le fusese secționat, organele erau așezate pe un sac de plastic deschis, iar un medic patolog lua mostre pe un blat, ca un canibal care pregătește un platou de *sashimi*^[46] din carne de om. Gâturile rănite le fuseseră disecate și limbile scoase, iar cele două părți ale feței atârnavă în laterale ca niște măști de latex, lăsând la vedere creștetul capului, care le fusese deschis cu ferăstrăul circular. Un creier era pe cale să fie desprins de măduva osoasă ca să fie pus în formol pentru a se întări, ultima etapă a unei autopsii. Un asistent stătea prin apropiere cu vată și cu un ac mare, încovoiat, cu ață cerată, ca să umple craniul golit.

Niște foarfeci mari ca acelea de grădină erau trecute de la o masă la alta, unde un alt asistent stătea pe un taburet metalic aplecat deasupra unui cadavru cu pieptul desfăcut și începea să taie câte o coastă pentru ca toată cutia toracică și sternul să poată fi scoase întregi. Mirosul dominant era un amestec de brânză parmezan, metan și ouă stricate.

— După ce ați sunat, am început să le verific gâtul, a spus Bennet. Toate cadavrele pe care le-am cercetat până acum prezintă aceeași creștătură de care pomeneați. Dar nu e nici o cicatrice, ci doar o rană deschisă, așa de precisă și de curată cum n-am mai văzut niciodată.

I-a condus la cadavrul nedisecat al unei femei care era întins pe o masă. O bucată de metal de vreo cincisprezece centimetri așezată sub ceafă îi ținea capul pe spate, ceea ce provoca arcuirea pieptului și-i menținea gâtul întins. Eph a palpat cu mâinile înmănușate pielea de pe gâtul femeii.

A remarcat creștătura fină, subțire ca aceea provocată de o foaie de hârtie, și a depărtat ușor rana. A fost șocat atât de perfecțiunea ei, cât și de adâncimea aparentă. Eph a dat drumul pielii, iar rana s-a strâns

ușor, asemenea unei pleoape adormite sau unui zâmbet timid.

— Ce ar putea provoca așa ceva? a întrebat el.

— Din câte știu eu, nimic cunoscut de noi, a spus Bennett. E de remarcat precizia de bisturiu. Zici că a fost calculată, atât ca poziție, cât și ca lungime. Și totuși, marginile sunt rotunjite, adică are un aspect aproape organic.

— Cât de adâncă e? a întrebat Nora.

— E o tăietură curată, precisă, care străpunge peretele carotidei comune, dar se oprește acolo, nu trece în partea cealaltă, nu secționează artera.

— La toate cadavrele? s-a mirat Nora.

— La toate cele examinate până acum. Fiecare cadavru are creștătura asta, deși, dacă nu m-ați fi avertizat, trebuie să recunosc că era posibil să n-o remarc. Mai ales la câte alte lucruri am găsit la cadavrele astea.

— Ce ați mai observat?

— Imediat ajungem și acolo. Fiecare creștătură este pe gât, fie mai în față, fie într-o parte. Mai puțin în cazul unei femei la care am găsit-o pe piept, deasupra inimii, și al unui bărbat, la care a trebuit s-o căutăm cu mare atenție; până la urmă, am găsit-o pe interiorul coapsei, deasupra arterei femurale. Fiecare rană a perforat pielea și mușchii și s-a oprit în interiorul unei artere importante.

— O fi fost făcută cu un ac? și-a dat Eph cu părerea.

— E ceva mai fin de atât. Trebuie să mai investighez, abia am început. Și mai sunt o grămadă de alte chestii ciudate. Presupun că vă imaginați asta, nu?

Bennett i-a condus spre ușa unei camere frigorifice. Interiorul era mai mare decât un garaj pentru două mașini. Erau vreo cincizeci de târgi mobile, iar pe majoritatea se aflau saci de plastic cu fermoarul deschis până la pieptul cadavrului. Câțiva aveau fermoarul desfăcut complet. Cadavrele erau dezbrăcate, fuseseră cântărite, măsurate și fotografiate, gata de autopsie. În plus, mai erau alte opt cadavre care nu aveau legătură cu zborul 753, așezate direct pe targa mobilă, fără saci de plastic, de degetul acestora atârând cartonașul galben de rigoare.

Refrigerarea încetinește descompunerea, la fel cum conservă fructele și legumele și întârzie alterarea mezelurilor. Însă cadavrele din avion nu se depreciaseră deloc. Fuseseră scoase cu treizeci și șase de ore în urmă și păreau aproape la fel ca atunci când Eph intrase pentru prima oară în avion. În schimb, cadavrele cu cartonaș galben atârnat de picior se umflaseră și prin fiecare orificiu li se scurgeau lichide ca niște

purgative de culoare neagră, iar carnea lor căpătase o culoare verde-închis și aspectul pieii de animal din cauza evaporării.

— Astea sunt niște cadavre de-a dreptul atractive, a spus Bennett.

Pe Eph l-au cuprins fiorii, și nu din cauza temperaturii din camera frigorifică. El și Nora s-au afundat în încăpere, trei rânduri mai încolo. Pasagerii nu arătau chiar normal, pentru că trupurile lor erau încrețite, palide, lipsite de culoare, dar nu păreau să fi murit de mult. Pe față li se așternuse masca tipică morților, dar era ca și cum ar fi decedat cu nici o jumătate de oră în urmă.

L-au urmat pe Bennett înapoi în sala de autopsie, la cadavrul aceleiași femei de aproximativ patruzeci de ani, care nu prezenta nici un semn particular cu excepția unei cicatrici vechi de vreo zece ani rămase în urma unei operații cezariene, sub linia chilotului. Corpul ei era pregătit pentru autopsie. Însă, în loc să ia bisturiul, Bennett s-a întins după un instrument pe care nu-l întâlnești niciodată într-o morgă: stetoscopul.

— Am remarcat asta ceva mai devreme, a spus el și i-a întins stetoscopul lui Eph.

Acesta și l-a pus în urechi, iar Bennett le-a strigat celorlalți din încăpere să facă liniște. Un asistent s-a dus în fugă și a oprit apa.

Bennett a pus membrana acustică a stetoscopului pe pieptul cadavrului, sub stern. Eph a ascultat înfrigurat, înfricoșat de ce ar putea auzi, dar n-a sesizat nimic. L-a privit din nou pe Bennett, care rămăsese inexpresiv, în așteptare. Eph a închis ochii și s-a concentrat.

A auzit un sunet slab, foarte slab, asemenea unui fâșâit, ca acela scos de ceva care se strecoară prin pământ, un sunet lent și atât de slab, încât nu putea fi sigur că nu era doar rodul imaginației sale.

L-a dat stetoscopul Norei, să asculte și ea.

— Larve? a întrebat ea.

Bennett a clătinat din cap.

— De fapt, nu este nici urmă de infestare, în principal și pentru că nu se descompun. Dar sunt alte lucruri anormale care mă uluiesc.

Bennett le-a făcut celorlalți semn să-și reia treaba și a luat de pe o tavă un bisturiu cu lamă mare, însă, în loc să înceapă cu pieptul, cu obișnuita incizie în formă de Y, a luat un recipient cu gura largă de pe blatul smălțuit și l-a pus sub mâna stângă a cadavrului. A trecut brusc lama bisturiului pe partea inferioară a încheieturii, creștând-o ca pe o coajă de portocală.

Imediat a țâșnit un lichid opalescent, împrôșcându-i mânușile și halatul, după care a început să curgă în jet continuu, acumulându-se pe fundul recipientului. Curgea inițial cu repeziciune, dar, apoi, nefiind

pompat de inimă, și-a pierdut forța – după vreo sută de mililitri. Bennett a coborât brațul cadavrului ca să faciliteze scurgerea.

Șocul resimțit de Eph ca urmare a tăierii nemiloase a mâinii a fost curând înlocuit de uimirea provocată de vederea acelui lichid. Nu putea fi sânge, pentru că sângele se localizează și se coagulează după deces, în nici un caz nu se scurge, asemenea uleiului de motor. În plus, nu devine albicios.

Bennett a așezat din nou brațul lângă cadavru și a ridicat recipientul ca să i-l arate lui Eph.

„Locotenente... cadavrele... sunt...”

— Mai întâi, am crezut că poate fi din cauză că se separă proteinele, la fel ca uleiul care se ridică deasupra apei, a spus Bennett. Dar nu e nici asta.

Scurgerea era albă, păstoasă, de parcă în sistemul circulator al cadavrului ar fi fost introdus lapte bătut.

„Locotenente... aaa, Dumnezeu...”

Eph nu-și putea crede ochilor.

— Toți sunt așa? a întrebat Nora.

Bennett a încuviințat din cap.

— Nu au nici urmă de sânge.

Eph a privit lichidul albicios din recipient și în clipa aceea gustul laptelui pe care-l băuse mai devreme i-a întors stomacul pe dos.

— Mai sunt și altele, a spus Bennett. Temperatura interioară este ridicată. Nu știu cum se face, dar aceste cadavre încă mai generează căldură. În plus, am găsit niște pete întunecate pe unele organe. Nu e necroză, par mai degrabă vântăți.

Bennett a pus recipientul cu lichidul opalescent înapoi pe blat și a strigat o asistentă patologică. Aceasta a adus un vas mat de plastic, ca acela în care îți pun mâncare la pachet în restaurante. A scos capacul, iar Bennett a luat de acolo un organ pe care l-a așezat pe blat, de parcă ar fi fost o fleică proaspătă. Era o inimă umană nedisecată. Le-a atras atenția asupra locului în care intrau în mod normal arterele.

— Vedeți valvele? Zici că au stat tot timpul deschise. Însă era imposibil ca inima să funcționeze normal în asemenea condiții, fără să se închidă și să se deschidă ca să pompeze sângele. Deci nu se poate să fi fost ceva congenital.

Eph era îngrozit. Această anomalie era fatală. După cum știe orice anatomist, oamenii sunt diferiți și pe dinăuntru, nu numai ca aspect. Însă nici o ființă umană n-ar fi putut ajunge la stadiul de adult cu o astfel de inimă.

— Aveți fișa pacientului? a întrebat Nora. Ceva cu care să putem

compara?

— Încă nu, probabil nu mai devreme de mâine-dimineață. Dar asta m-a făcut să încetinesc procesul, mult de tot. În noaptea asta mă opresc și aștept până mâine, când primesc mai multe date. Vreau să verific până la cel mai mic detaliu. Ca, de exemplu, asta.

Bennett i-a condus spre cadavrul unui bărbat cu o greutate medie. Gâtul îi fusese disecat, lăsând la vedere laringele și traheea, iar coardele vocale erau vizibile imediat deasupra laringelui.

— Vedeți plicele vestibulare? Acestea mai sunt cunoscute și ca „falsele coarde vocale”, membrane mucoase groase, a căror singură funcție este să protejeze adevăratele coarde vocale. Sunt o ciudățenie anatomică din cauza faptului că se pot regenera complet, chiar și după extirpare chirurgicală.

Eph și Nora s-au aplecat mai mult. Au văzut amândoi excrescența de pe plicele vestibulare, o protuberanță rozalie, cărnoasă, dar nu era o malformație, ca o tumoră, ci se întindea până în gât, sub limbă. Părea a fi o creștere spontană și recentă a țesutului mandibulei inferioare.

Odată ajunși afară, s-au spălat pe mâini cu mai multă sânguință decât de obicei. Amândoi erau la fel de zguduiți de ceea ce văzuseră la morgă.

— Mă întreb când o să înceapă lucrurile să capete sens, a spus Eph. S-a șters bine și a simțit aerul dezmiertându-i pielea mâinilor fără mânuși. Apoi și-a palpat gâtul cam în locul în care văzuse inciziile. E o tăietură dreaptă și adâncă în gât. Și, în plus, un virus care, pe de o parte, încetinește descompunerea, dar care, pe de altă parte, pare să provoace creșterea spontană a țesutului.

— Asta e o noutate, a comentat Nora.

— Sau, dimpotrivă, ceva de demult, din alte timpuri.

S-au îndreptat spre ușa folosită pentru aprovizionare, spre Explorerul lui Eph parcat neregulamentar, pe bordul căruia pusese semnul Livrare urgentă de sânge. Ultimele brize călduțe ale zilei se risipeau.

— Trebuie să mergem și la celelalte morgi, să vedem dacă și ei găsesc aceleași anomalii, a spus Nora.

Telefonul lui Eph a anunțat primirea unui mesaj. Era de la Zack: **unde eshti????Z**

— Rahat! a exclamat Eph. Am uitat de audierea pentru custodie...

— Acum? i-a scăpat Norei, înainte să se poată abține. Bine. Du-te! Ne vedem după ce...

— Nu, îi sun să-i anunț. Se rezolvă. Și-a aruncat privirea împrejur,

simțindu-și sufletul sfâșiat. Trebuie să îl reexaminăm pe pilot. De ce rana lui s-a închis, iar a celorlalți nu? Trebuie să aflăm care e fiziopatologia anomaliei ăsteia.

— Trebuie să vedem și la ceilalți supraviețuitori.

Eph s-a încruntat când și-a amintit că aceștia plecaseră din spital.

— Nu-i stă în fire lui Jim s-o dea în bară în felul ăsta.

— Dacă se îmbolnăvesc, o să se întoarcă, a zis Nora încercând să-și ia apărarea lui Jim.

— Numai că ar putea fi prea târziu... și pentru ei, și pentru noi.

— Cum adică pentru noi?

— Ca să îi dăm de cap chestiei ăsteia. Trebuie să fie un răspuns, o explicație, una rațională. Se întâmplă ceva de domeniul fantasticului, iar noi trebuie să aflăm care e motivul și să facem ceva să remediem situația asta.

Pe trotuar, în fața intrării principale de pe First Street, se aflau echipe de televiziune pregătite să transmită în direct de la Biroul de Medicină Legală. Prezența lor atrăsese o mulțime de gură-cască, a căror neliniște era palpabilă chiar și de la distanță. Incertitudinea plutea în aer.

Din mulțime s-a desprins un bărbat, unul pe care Eph îl remarcase când intrase. Era un bărbat în vârstă, cu părul cărunt, care se sprijinea într-un baston prea lung pentru el, pe care îl ținea bine de porțiunea de sub mânerul lung, argintiu. Semăna cu un Moise de varieteu, numai că era impecabil îmbrăcat, la patru ace, într-un stil demodat, cu un palton negru descheiat pe deasupra unui costum de gabardină și cu un ceas de aur prins cu lănișor de veston. În mod paradoxal, în ciuda costumației pline de distincție, în mâini avea mănuși gri de lână cu vârfurile tăiate.

— Domnul doctor Goodweather?

Bătrânul îi știa numele. Eph l-a privit din nou și a întrebat:

— Ne cunoaștem?

Bărbatul avea un accent străin, probabil slav.

— V-am văzut pe ecan. Vreau să spun, la televizor. Mi-am imaginat că aveți să veniți aici până la urmă.

— M-ați așteptat aici?

— Doctore, trebuie să vă spun ceva foarte important, crucial.

Privirea lui Eph a fost reținută de mânerul bastonului lung al bătrânului, în formă de cap de lup.

— Nu este momentul... Sunați la birou, faceți-vă programare..., a zis Eph și a dat să plece, în timp ce forma un număr pe telefonul mobil.

Bătrânul părea neliniștit; era un om agitat, care se străduia să-și

păstreze calmul. A arborat zâmbetul lui cel mai distins și s-a prezentat, adresându-i-se și Norei:

— Numele meu este Abraham Setrakian. Nu vă spune nimic. A arătat cu bastonul spre morgă. I-ați văzut pe pasagerii din avion acolo.

— Știți ceva despre asta? a întrebat Nora.

— Desigur, a răspuns el și i-a zâmbit recunoscător. Setrakian a privit din nou spre morgă, având aerul unui om care așteptase atât de mult să vorbească, încât nu știa de unde să înceapă. Nu v-au părut prea schimbați, nu?

Eph a închis telefonul înainte să se stabilească legătura. Cuvintele bătrânului erau ecoul propriilor temeri iraționale.

— Cum adică? a întrebat el.

— Cadavrele nu se descompun.

— Asta a ajuns la urechile oamenilor? a spus Eph, mai mult îngrijorat decât intrigat.

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, doctore. Eu știu.

— „Știți”, a repetat Eph.

— Povestiți-ne, l-a îndemnat Nora. Ce altceva mai știți?

Bătrânul și-a dres glasul.

— Ați dat peste un... sicriu?

Eph a simțit-o pe Nora tresărind vizibil.

— Ce ați spus? a întrebat Eph.

— Sicriul. Dacă e la dumneavoastră, atunci îl aveți și pe el la mână.

— Pe cine, *pe el*? a întrebat Nora.

— Distrugeți-l imediat! Nu-l păstrați ca să-l examinați! Trebuie să distrugeți sicriul fără întârziere.

— A dispărut, a bâiguit Nora dând din cap. Nu știm unde este. Setrakian a părut dezamăgit.

— Mă temeam de asta.

— De ce să-l distrugem? a întrebat Nora.

În momentul acela, Eph a intervenit:

— Dacă se află așa ceva, lumea o să intre în panică, a spus și l-a privit pe bătrân. Cine sunteți? De unde ați auzit așa ceva?

— Am o casă de amanet. Nu am auzit de nicăieri, eu *știu*.

— Știți? De unde știți?

— Vă rog, a reluat el și i s-a adresat Norei, pe care o simțise mai receptivă. Ce vă spun acum nu este o glumă. Sunt disperat și vă vorbesc cu toată sinceritatea. Cadavrele de acolo..., a zis și a arătat spre morgă. Vă spun cu toată seriozitatea, trebuie distruse înainte de lăsarea serii.

— Distruse? a sărit Nora, reacționând pentru prima oară negativ la

vorbele sale. De ce?

— V-aș sugera incinerarea. Este simplă și sigură.

— *Uitați-l!* s-a auzit o voce dinspre ușile laterale, vocea unui lucrător al morgii care conducea un polițist în uniformă de la poliția din New York spre ei, spre Setrakian.

Bătrânul i-a ignorat și a început să vorbească mai repede.

— Vă rog, este deja destul de târziu.

— Uitați-l, a repetat lucrătorul morgii îndreptându-se spre ei și arătându-i-l pe Setrakian polițistului. El este.

Polițistul, politicos și plictisit, i s-a adresat bătrânului:

— Domnule?

Însă Setrakian l-a ignorat, încercând în continuare să-i convingă pe Nora și pe Eph.

— A fost încălcat un armistițiu, un pact străvechi și sacru, de către un om care nu mai este om, ci un monstru, un monstru ambulant și înfometat.

— Domnule, a spus polițistul. Putem sta puțin de vorbă?

Setrakian s-a întins și l-a prins pe Eph de încheietură, pentru a-i reține atenția.

— Acum este aici, în Lumea Nouă, în acest oraș, chiar azi, chiar în noaptea aceasta. Înțelegeți? Trebuie să-l opriți.

Degetele bătrânului protejate de mănușile de lână erau încovoiate, asemenea unor gheare. Eph s-a depărtat de el, nu violent, dar suficient cât să-l facă pe bătrân să se dea înapoi. Acesta din urmă l-a lovit pe polițist cu bastonul peste umăr, cât pe-aci să-l nimerească în cap, așa că dezinteresul polițistului s-a transformat brusc în mânie.

— Gata, până aici, a strigat el, smulgându-i bastonul din mână și apucându-l de braț. Hai să mergem!

— Trebuie să-l opriți, a continuat Setrakian, în timp ce polițistul îl târa după el.

Nora s-a întors spre lucrătorul morgii:

— Care este problema? Ce faceți?

Acesta și-a aruncat privirea spre ecusoanele care le atârnavă de gât, pe care era scris cu litere roșii CDC, și abia apoi a răspuns:

— A încercat să intre mai devreme. Pretindea că are o rudă aici și a insistat să vadă cadavrele. Omul s-a uitat cum bătrânul era luat pe sus. O fi vreun soi de vârcolac.

Bătrânul a continuat să-și susțină cauza:

— Încercați cu lumină ultravioletă, a strigat el peste umăr. Treceți lumină ultravioletă peste cadavre...

Eph a înmărmurit. Oare auzise bine?

— O să vedeți că am dreptate, a strigat bătrânul pe când era împins pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Distrugeți-le, până nu e prea târziu...

Eph a privit cum polițistul i-a trântit bătrânului portiera în față și apoi s-a suit la volan și a pornit.

Exces de bagaje

Eph a sunat cu o întârziere de patruzeci de minute față de ora la care el, Kelly și Zack aveau ședința de cincizeci de minute cu doctorița Inga Kempner, terapeutul care le fusese repartizat de către tribunal. Se simțea ușurat că nu se afla în biroul ei de la etajul întâi al unei clădiri interbelice din cărămidă din cartierul Astoria, locul în care aveau să se ia deciziile finale privitoare la custodie.

Eph și-a susținut la telefon nevinovăția.

— Stați să vă explic. Tot weekendul m-am confruntat cu o situație extrem de dificilă, legată de avionul cu pasagerii morți de pe aeroportul Kennedy. Nu aveam ce face.

— Nu este prima oară când nu vă prezentați la întâlnire, a spus doctorița Kempner.

— Unde este Zack? a întrebat el.

— În sala de așteptare, i-a răspuns doctorița.

Ea și Kelly stătuseră de vorbă fără să fie și el de față, iar lucrurile fuseseră deja decise. De fapt, se încheiase totul înainte ca măcar să fi început.

— Doamnă Kempner, tot ce vă cer e să reprogramați întâlnirea...

— Doctore Goodweather, mă tem că...

— Nu, stați puțin, așteptați, a spus și a trecut direct la subiect. Uitați ce vreau să vă spun: Sunt tatăl perfect? Nu, nu sunt, trebuie să recunosc. Primesc puncte pentru onestitate, nu-i așa? De fapt, nici nu sunt sigur că aș vrea să fiu tatăl „perfect” și să cresc un copil fără nici un Dumnezeu, care să nu lase nimic în urma lui. Însă știu sigur că vreau să fiu un tată cât de bun posibil, pentru că Zack merită din plin, și asta este singurul meu scop în momentul de față.

— Aparențele indică exact contrariul, a spus doctorița Kempner.

Eph a făcut un gest obscen în vreme ce continua să vorbească la telefon. Nora era la doar câțiva metri de el. Se simțea furios, dar totodată expus și vulnerabil.

— Ascultați-mă, a reluat Eph, străduindu-se să-și păstreze calmul. Sunt convins că știți că mi-am reorganizat viața în funcție de această situație, în funcție de Zack. Am deschis acest birou din New York ca să pot fi aici, unde e mama lui, ca să ne aibă pe amândoi aproape. De

obicei, am un program regulat în timpul săptămânii, un program fix, și sunt de gardă în momente bine stabilite. Lucrez uneori program prelungit la sfârșitul săptămânii, ca să am două weekenduri libere pentru fiecare weekend lucrat.

— Ați fost cumva la întrunirea Alcoolicilor Anonimi la sfârșitul acesta de săptămână?

Eph a amuțit și s-a dezumflat dintr-odată.

— Ați ascultat măcar ce am spus?

— Ați simțit nevoia să beți?

— Nu, a mormăit el, făcând efortul suprem să-și păstreze calmul. N-am mai pus alcool în gură de aproape doi ani, știți foarte bine.

— Doctore Goodweather, a spus Kempner, aici nu se pune problema cine îl iubește mai mult pe fiul dumneavoastră. În cazurile acestea nu se pune astfel problema. Este un lucru minunat că amândoi îl iubiți atât de mult. Este evident că faceți eforturi pentru Zack. Dar, cum se întâmplă deseori, pare să fie imposibil să nu se ajungă la un fel de competiție. Statul New York are niște reguli pe care eu trebuie să le urmez în recomandarea pe care am să i-o fac judecătorului.

Eph a înghițit în sec, plin de amărăciune. A dat s-o întrerupă, dar aceasta a continuat să vorbească:

— V-ați opus deciziei inițiale a tribunalului privitoare la custodie și v-ați luptat fără încetare. Consider că acest lucru demonstrează afecțiunea pe care i-o purtați lui Zachary. De asemenea, la nivel personal, ați făcut mari progrese, evidente și admirabile. Dar acum constatăm că ați ajuns la limita de sus – după cum spunem noi în cazurile de stabilire a custodiei. Desigur, dreptul la vizite n-a fost pus niciodată sub semnul întrebării...

— Nu, nu, nu! a șoptit Eph, asemenea cuiva pe cale să fie călcat de o mașină.

Avea același sentiment sfâșietor pe care îl avusese tot weekendul ăsta. A încercat să se transpună în trecut, în momentul în care el și Zack stăteau în apartamentul lui, mâncau mâncare chinezească, jucau jocuri video și aveau tot sfârșitul de săptămână în față. Ce sentiment minunat!

— Ce încerc să spun, doctore Goodweather, a reluat doctorița Kempner, este că nu văd ce sens are să continuăm.

Eph s-a întors spre Nora, care l-a privit și a înțeles într-o clipă prin ce trecea.

— N-aveți decât să-mi spuneți că s-a terminat, a șoptit Eph în telefon, dar nu e așa, doamnă doctor Kempner. Nu se va termina niciodată, i-a spus și apoi a închis.

S-a îndepărtat. Știa că Nora avea să-i respecte nevoia de izolare și că nu va încerca să se apropie. Și îi era recunoscător, căci îi dăduseră lacrimile și nu voia ca ea să-l vadă astfel.

PRIMA NOAPTE

Câteva ore mai târziu, în morga de la subsolul Biroului de Medicină Legală din Manhattan, doctorul Bennett tocmai își încheia programul unei zile foarte lungi. Ar fi trebuit să fie frânt de oboseală, dar, de fapt, era vesel. Se întâmpla ceva extraordinar. Era ca și cum regulile bine stabilite ale morții și ale descompunerii ar fi fost rescrise chiar în această încăpere. Ciudățenia asta care se petrecea aici încălca legile medicinei, chiar legile anatomiei, fiind poate un adevărat miracol.

După cum plănuise, întrerupsese pentru moment autopsiile. Acum se concentrau asupra altor aspecte; anchetatorii legiști aveau de lucru în birourile de la etaj, însă Bennett rămăsese la morgă. În timpul vizitei medicilor de la CDC, remarcase ceva la proba de sânge pe care o prelevase, lichidul acela opalescent pe care îl strânsese în recipientul de recoltare. Îl pusese în fundul unui răcitor pentru probe, în spatele unor vase de sticlă, ca pe ultima bucată de prăjitură păstrată pentru mai târziu.

A desfăcut capacul și a privit înăuntru, așezat pe un taburet la masa de lângă chiuvetă. După câteva clipe, suprafața celor câteva miligrame de sânge albicios a fremătat, iar pe Bennett l-au cuprins brusc fiorii. A inspirat adânc, încercând să se adune. S-a gândit puțin cum să procedeze, apoi a mai luat un recipient identic de pe raftul de deasupra. L-a umplut cu o cantitate similară de apă și a așezat recipientele unul lângă celălalt. Trebuia să se asigure că mișcarea nu era rezultatul vibrațiilor produse de vreun camion care trecea prin apropiere sau ceva similar.

A privit și a așteptat.

Și s-a întăplat din nou. A văzut lichidul alb vâscos fremătând iarăși, în timp ce suprafața apei, cu o densitate considerabil mai mică, nu se mișcase deloc.

Era ceva în mostra aceea de sânge care se mișca.

Bennett s-a gândit o clipă. A aruncat apa în chiuvetă, apoi a turnat ușor sângele uleios dintr-un recipient în celălalt. Lichidul avea consistența siropului și curgea ușor. N-a văzut nimic trecând prin firisorul subțire. Pe fundul recipientului rămăsese puțin sânge alb, dar nu era nimic altceva.

A așezat recipientul cu lichid și l-a fixat cu privirea.

Nu a trebuit să aștepte prea mult, pentru că suprafața s-a mișcat din nou, iar Bennett aproape că a sărit de pe taburet.

În momentul acela a auzit un zgomot în spatele său, ca un râcâit de

gheare, un fremătat. S-a întors speriat de descoperirea făcută. Lămpile de pe tavan aruncau luciri pe mesele goale din oțel inoxidabil din spatele lui, fiecare dintre ele curățată, la fel ca pardoseala cu scurgere. Victimele din avionul „mort” fuseseră încuiate în camera frigorifică din partea opusă a morgii.

Probabil că mișunau șobolani. Era imposibil să alunge rozătoarele din clădire – deși se străduiseră din răputeri. Poate erau în ziduri sau pe sub pardoseală. A mai ascultat un moment, după care s-a întors la recipientul său.

A turnat din nou lichid dintr-un recipient în celălalt, însă de data aceasta numai jumătate din el. Cantitatea din cele două era aproximativ egală. Le-a pus în lumina lămpii de pe tavan și a privit suprafața lichidului lăptos, în căutarea unui semn de viață.

Și l-a găsit. În primul recipient. De data aceasta, era ca un *pleosc*, ca atunci când un peștișor caută hrană la suprafața apei tulburi a unui iaz.

Bennett a privit și celălalt recipient, până când pe față i s-a așternut mulțumirea, apoi a aruncat conținutul în chiuvetă. După aceea a continuat, împărțind din nou conținutul între cele două recipiente de sticlă.

Sirena unei mașini de pe stradă l-a făcut să sară în picioare. Aceasta s-a stins în depărtare, dar, când s-a lăsat liniștea, a auzit din nou zgomote. Era ca și cum ceva se mișca în spatele său. S-a întors rapid, cuprins de un sentiment de paranoia și de ridicol amestecate. Încăperea era goală, morga era curată și totul părea neclintit.

Și totuși, ceva producea zgomotul acela. S-a ridicat de pe taburet în tăcere și și-a întors capul în stânga și în dreapta, ca să localizeze sursa.

Bănuia că venea dinspre ușa de oțel a camerei frigorifice, așa că a făcut câțiva pași spre ea, cu simțurile încordate la maximum.

Era un fâșâit. Un freamăt. Parcă dinăuntru. Stătuse prea mult timp aici ca să-i mai fie frică în prezența morților. Și-a amintit însă de țesuturile care le crescuseră acestor cadavre. Era evident că ciudățenia acestui lucru îl făcuse să-și amintească obișnuitele tabuuri referitoare la morți. Munca sa era exact opusul a ceea ce dicta instinctul uman: disecarea cadavrelor, profanarea lor, înlăturarea pielii feței de pe craniu, îndepărtarea organelor interne și a celor genitale. Și-a zâmbit sieși în sala goală. În fond, era un om normal.

Mintea îi juca feste. Probabil că era vreo problemă la ventilatoare sau ceva de genul ăsta. În camera frigorifică era un buton mare și roșu de siguranță, pentru eventualitatea că rămânea cineva acolo din greșală.

S-a întors din nou la recipiente. Le privea și aștepta să vadă iarăși lichidul mișcându-se. Își dorea să-și fi adus laptopul jos, ca să-și înregistreze gândurile și impresiile.

Pleosc.

De data aceasta era pregătit și, deși inima i-a tresărit, corpul i-a rămas nemișcat. Tot în primul recipient se mișcase. A aruncat lichidul din celălalt și a împărțit pentru a treia oară lichidul, aproximativ treizeci de mililitri în fiecare dintre ele.

Pe când făcea acest lucru, i s-a părut că vede ceva căzând din primul recipient în cel de-al doilea. Era ceva foarte subțire, cu o lungime de maxim patru centimetri, dacă într-adevăr era ce i se păruse lui că vedea...

Un vierme, un parazit. Oare aveau vreo boală parazitară? Erau o mulțime de paraziți care își adaptau gazda pentru a servi propriilor nevoi de reproducere. Oare aceasta era explicația pentru transformările post-mortem pe care le văzuse pe masa de autopsie?

A ridicat recipientul respectiv și a agitat lichidul albicios care se subția în lumina lămpilor. A privit cu atenție conținutul și... da... nu o dată, ci de două ori, ceva a viermuit înăuntru, s-a agitat, subțire ca un fir, alb ca mediul în care se afla, mișcându-se foarte repede.

Bennett trebuia să-l ia, să-l pună în formol, să-l studieze și să-l identifice. Dacă apăruse unul, probabil că erau zeci, poate sute – cine poate ști câți – care mișunau în celelalte cadavre din...

Un zgomot ascuțit din camera frigorifică i-a tăiat răsuflarea. A tresărit, scăpând recipientul din mână. Aceasta a căzut pe masă, dar nu s-a spart, ci s-a izbit de chiuveță, vărsându-se și împrăștiind conținutul. Bennett a revărsat un puhoi de înjurături în timp ce căuta viermele prin cuva de oțel inoxidabil. Apoi a simțit o căldură pe dosul mâinii stângi. Câțiva stropi de sânge albicios îi atinseseră pielea, iar acum simțea înțepături. Nu era o arsură, doar o senzație ușor caustică, suficient cât să creeze disconfort. A dat drumul repede la apă, s-a spălat și s-a șters pe halat, ca să nu-i fie afectată pielea.

Apoi s-a răsucit spre camera frigorifică. Bubuitura pe care o auzise nu era, cu siguranță, o disfuncționalitate a instalației electrice, ci părea mai degrabă provocată de lovirea dintre două țargi mobile. Era imposibil... Și l-a cuprins din nou mânia. Tocmai pierduse viermele. Avea să mai ia o probă de sânge ca să recolteze parazitul. Descoperirea îi aparținea.

Ștergându-și mâna, s-a dus înspre intrare și a tras de mânerul ușii, deblocând-o. Când aceasta s-a deschis larg, o pală de aer stătut și rece s-a revărsat asupra sa.

După ce se eliberase pe ea și pe ceilalți din secția de boli infecțioase, Joan Luss închiriasse o mașină care să o ducă direct la casa de vacanță din New Canaan, din Connecticut, care aparținea unuia dintre primii asociați ai firmei de avocatură la care lucra. Îi ceruse șoferului să oprească de două ori ca să vomite pe geam. Starea ei era o combinație între răceală și neliniște. Însă nu conta. Era victimă și apărătoare a drepturilor sale, era parte vătămată și avocat, victima unui abuz. Avea să lupte pentru obținerea de despăgubiri pentru familiile celor morți și pentru cei patru supraviețuitori norocoși. Respectabila firmă Camins, Peters, and Lilly putea merge până la a cere 40% din suma pretinsă vreodată de vreo firmă, mai mult decât în cazul Vioxx, ba mai mult chiar și decât în cazul WorldCom^[47].

Joan Luss, asociată.

Consideri că ai o situație bună dacă locuiești în Bronxville. Asta până când intri în New Canaan. Bronxville, locul în care trăiește Joan, este un sat plin de verdeață din Westchester County, la douăzeci și patru de kilometri de centrul Manhattanului în direcția nord, la douăzeci și opt de minute pe linia Metro-North^[48]. Roger Luss lucra în domeniul finanțelor internaționale, la firma Ciume & Fairstein, și călătorea în străinătate mai multe săptămâni la rând.

Joan avusese pentru o vreme același stil de viață, dar trebuise să renunțe după ce veniseră pe lume copiii, pentru că nu dădea bine. Însă ducea dorul călătoriilor și se bucurase pe deplin de săptămâna petrecută la Berlin, la hotelul Ritz-Carlton din Postdamer Platz. Întrucât ea și Roger se obișnuiseră cu viața de hotel, adoptaseră același stil de viață și în propria casă, cu încălzire prin pardoseală în baie, cu saună la parter, cu livrarea de flori proaspete de două ori pe săptămână, cu îngrijirea zilnică a grădinii și, desigur, cu o menajeră și o spălătoreasă – pe scurt, totul ca la carte, mai puțin cearșaful aranjat impecabil și ciocolăția de pe pernă^[49].

Faptul că își cumpăraseră cu câțiva ani înainte o casă în Bronxville, cartier din care lipseau construcțiile noi și în care taxele erau descurajant de mari, reprezentase pentru ei un pas important. Acum însă, întrucât degustase New Canaanul, unde asociatul principal, Dory Camins, trăia ca un lord feudal pe o moșie cu trei corpuri de clădire și care poseda un iaz, grajduri de cai și o pistă de călărie, la întoarcere, Bronxville i se părea demodat, provincial și... ușor ostentiv.

Acum era acasă și tocmai se trezise dintr-un somn de după-amiază zbuciumat. Roger nu se întorsese din Singapore, însă ei i se tot păruse

că aude prin casă zgomote, astfel că s-a trezit speriată. Era neliniștită, dar a pus starea aceasta pe seama ședinței care urma, poate cea mai importantă din viața ei.

Joan a ieșit din biroul ei, ținându-se de ziduri în vreme ce cobora, și a intrat în bucătărie, unde Neeva, minunata bonă a copiilor, strângea resturile de la cină și ștergea masa cu o cârpă umedă.

— Neeva, puteam să fac eu asta, a spus Joan, fără să și creadă ceea ce spunea, și a mers ținută spre dulapul de sticlă de sus, unde ținea medicamentele.

Neeva era o bunicuță haitiană care locuia în Yonkers, un oraș învecinat. Avea în jur de șaiszeci de ani, dar părea să nu îmbătrânească niciodată. Purta mereu o rochie lungă până la glezne cu motive florale și teniși comozi Converse. Neeva era o sursă de liniște necesară în casa familiei Luss. Erau o familie agitată: Roger călătorea, Joan petrecea multe ore în oraș, copiii cu școala și activitățile extrașcolare – pe scurt, toți alergau de colo-colo. Neeva însă era călăuza familiei și arma secretă a lui Joan pentru ca tot ce ținea de casă să meargă ca pe roate.

— Joan, nu arăți prea bine.

Vorbise cu accentul ei insular, săltăreț.

— Nu, sunt doar puțin obosită, a răspuns ea și a înghițit niște Motrin și două pastile de Flexeril, după care s-a așezat la masa din bucătărie și a deschis revista *House Beautiful*.

— Ar trebui să mănânci, a spus Neeva.

— Mă doare când înghit, i-a răspuns Joan.

— Atunci supă, a decretat Neeva și s-a dus să-i aducă.

Neeva era o figură maternă pentru ei toți, nu doar pentru copii. Și, în fond, de ce n-ar avea și Joan parte de un pic de alint matern? Numai Dumnezeu știe că mama ei, o femeie divorțată de două ori, care locuia într-un apartament din Hialeah, în Florida, nu se descurca prea bine la asta. Partea cea mai bună era că, atunci când devenea sufocantă, Joan putea pur și simplu să-i găsească rapid ceva de făcut împreună cu copiii. Cea mai bună soluție care putea exista!

— Am auzit de avion, a spus Neeva și a privit-o pe Joan în timp ce mâniau desfăcătorul de conserve. Nu e bine. E un lucru diavolesc.

Joan i-a zâmbit Neevei, amuzată de superstițiile ei adorabile de femeie dintr-o țară tropicală, însă zâmbetul i-a fost curmat de o durere ascuțită în maxilar.

În timp ce bolul de supă se învârtea în cuptorul bâzâitor cu microunde, Neeva s-a întors să se uite la Joan și i-a pus pe frunte mâna ei aspră și cafenie, cercetându-i zona glandulară a gâtului cu

degetele cu unghii cenușii. Joan s-a tras cuprinsă de durere.

— Ganglionii sunt umflați rău, a spus Neeva.

Joan a închis revista.

— Poate ar trebui să mă duc înapoi în pat.

Neeva s-a îndreptat de spate și i-a aruncat o privire bizară.

— Ar trebui să te duci înapoi la spital.

Joan ar fi râs, dar știa că asta i-ar fi provocat durere. Să se ducă înapoi în Queens?

— Crede-mă, Neeva, sunt mai în siguranță în mâinile tale. În plus, ascultă-mă pe mine, că știu. Toată chestia cu spitalul a fost un tertip al asigurărilor în numele companiei aeriene. Spre binele lor, nu al meu.

În vreme ce își freca ușor gâtul dureros și umflat, Joan își imagina procesul care avea să urmeze. Brusc, chipul i s-a luminat. Și-a aruncat privirea prin bucătărie. E ciudat cum o casă pentru care cheltuisese o mulțime de timp și de bani, pentru renovare și zugrăvit, putea să-i pară dintr-odată atât de... sărăcăcioasă.

Camins, Peters, Lilly... și *Luss*.

În momentul acela au intrat în casă copiii, Keene și Audrey, plângându-se din cauza unor jucării. Vocile lor au zgâriat-o pe Joan pe creier așa de tare, încât mai că i-a venit să le dea un dos de palmă, de să-i arunce cât colo. Însă a reușit să procedeze ca de obicei, să-și ascundă agresiunea în spatele unui fals entuziasm, ridicat ca un zid de apărare în jurul mâniei sale. A închis revista și a ridicat glasul, ca să-i reducă la tăcere:

— Ce-ați zice dacă ați avea fiecare câte un ponei și un iaz?

Și-a închipuit că mita ei generoasă fusese cea care îi redusese la tăcere pe copii, dar, de fapt, zâmbetul răutăcios și fulgerător și expresia încărcată de ură erau ceea ce îi speriasse și îi făcuse să amuțească.

Pentru Joan însă, liniștea aceea instantanee părea o adevărată binecuvântare.

La numărul pentru urgențe s-a primit un apel în care se anunța că la ieșirea Queens-Midtown Tunnel se afla un bărbat dezbrăcat. A fost dat ordinul de deplasare la fața locului, situația fiind descrisă ca una cu prioritate redusă. Un echipaj de la secția 1-7 a sosit la fața locului în mai puțin de opt minute și a descoperit un ambuteiaj de toată frumusețea, mai rău decât era de obicei duminică seara. Câțiva șoferi au claxonat și le-au indicat polițiștilor spre periferie. Le-au strigat că suspectul era un tip gras, care umbla dezbrăcat, cu un cartonaș roșu prins de un deget de la picior, și că deja trecuse.

— Am copii cu mine! s-a revoltat un tip într-un Dodge Caravan cu tabla îndoită.

Ofițerul Karn, șoferul, i-a spus partenerului său, ofițerul Lupo:

— Aș zice că e genul plin de bani, vreun client al unui club privat deocheat, care s-a umflat cu prea multe droguri înainte de partida de sex frenetic din weekend.

Ofițerul Lupo și-a scos centura și a deschis portiera.

— Eu supraveghez traficul. Ți-l las ție pe iubărețul în fundul gol.

— Mersi, a spus ofițerul Karn în vreme ce colegul lui trântea portiera. A aprins girofarurile și a așteptat liniștit – că doar nu era plătit în plus ca să se grăbească – până când mașinile îngrămădite din trafic i-au făcut loc.

A trecut pe lângă 38th Street, scrutând străzile cu care aceasta se intersecta. Nu putea fi prea dificil să dai peste un tip gras și dezbrăcat care rătăcea pe străzi. Lumea de pe trotuare părea liniștită, deloc înspăimântată. Un cetățean dornic să ajute, care stătea în fața unui bar și fuma, a văzut mașina de poliție rulând încet și s-a apropiat de ea, arătându-i polițistului în susul străzii.

S-au mai primit încă două apeluri care anunțau prezența unui bărbat dezbrăcat ce dădea târcoale în jurul sediului ONU. Ofițerul Karn a pornit în trombă, nerăbdător să termine cât mai repede cu asta. A trecut pe lângă steagurile luminate ale tuturor statelor membre care fluturau în fața clădirii la intrarea vizitatorilor, îndreptându-se înspre partea nordică a acesteia. Peste tot primprejur erau bariere albastre ale poliției din New York și vase de flori din ciment care să împiedice atacurile cu mașini-capcană.

Karn s-a apropiat de un grup de polițiști plictisiți aflați în apropierea barierelor.

— Domnilor, caut un bărbat gras în fundul gol.

Unul dintre polițiști a ridicat din umeri și a spus:

— Dacă vrei, pot să-ți dau câteva numere de telefon.

Gabriel Bolivar s-a întors cu limuzina la noua sa locuință din Manhattan cu două corpuri de clădire în curs de renovare, situată pe Vestry Street, în Tribeca. Când avea să fie gata, casa urma să aibă treizeci și una de camere și o întindere de 1 300 de metri pătrați, inclusiv piscină cu plăci de mozaic, o locuință pentru șaisprezece persoane destinată personalului de întreținere, un studio de înregistrări la subsol și o sală de vizionare cu douăzeci și șase de locuri.

Deocamdată, numai penthouse-ul era gata, mobilat, terminat la rezeală cât timp Bolivar fusese plecat în turneul său european.

Restul încăperilor de la etajele inferioare erau numai pe jumătate terminate, unele dintre ele tencuite, altele încă acoperite cu folie de plastic. Praful își croise drum pe fiecare suprafață și în fiecare crăpătură. Managerul lui Bolivar îl pusese la curent cu situația, însă pe el nu-l interesau etapele intermediare, ci doar rezultatul final: viitorul său palat luxos și decadent.

Turneul *lisus înlăcrimat* se încheiase destul de prost. Organizatorii făcuseră mari eforturi ca să umple sălile de concert, pentru ca Bolivar să poată spune – pe bună dreptate – că ținuse concerte la casa închisă. Apoi avionul pus la dispoziție pentru turneu le făcuse figura în Germania și, decât să aștepte alături de ceilalți, Bolivar acceptase să plece acasă cu un avion comercial. Încă mai simțea efectele acestei mari greșeli. De fapt, lucrurile se înrăutățeau.

A intrat pe ușa principală alături de gărzile sale de corp și de trei domnișoare de la club. Câteva dintre obiectele mari de valoare fuseseră aduse înăuntru, inclusiv două pantere negre de marmură, care fuseseră așezate de o parte și de alta a foaierei cu o înălțime de șase metri. De asemenea, mai erau și două butoaie albastre pentru reziduuri industriale despre care se spunea că-i aparținuseră lui Jeffrey Dahmer^[50] și mai multe șiruri de tablouri înrămate de Mark Ryden, Robert Williams și Chet Zar, lucruri importante și scumpe. Întrerupătorul care atârna pe perete a declanșat o serie de proiectoare aflate de-a lungul scărilor șerpuite din marmură prin spatele unui înger mare, înaripat și înlăcrimat, cu o proveniență incertă, care fusese „salvat” dintr-o biserică din România în timpul regimului lui Ceaușescu.

— Ce frumos este, a spus una dintre fete cu privirea spre chipul umbrat și tocit de vreme al îngerului.

Bolivar a grăbit pasul până lângă îngerul imens, cuprins de o durere de stomac care era mai mult decât o crampă – părea, mai degrabă, un pumn zdravăn dat de un organ vecin. S-a prins de aripa îngerului ca să-și vină în fire, iar fetele s-au repezit la el.

— Iubitule, au gângurit ele și l-au ajutat să se îndrepte.

El a încercat să-și alunge durerea. Oare îi strecurase cineva ceva în pahar la club? I se mai întâmplase ca fetele să-l drogheze, atât de desperate erau să-și facă de cap cu Gabriel Bolivar, să ajungă la legenda vie care se ascundea sub acel machiaj. Le-a împins pe toate trei, făcându-le semn și gărzilor de corp să-l lase, și s-a îndreptat de spate în ciuda durerii. Gărzile sale de corp au rămas la baza scărilor, iar el le-a făcut semn fetelor cu bastonul său incrustat cu argint să urce scările șerpuite din marmură albă cu irizații albastre care duceau spre penthouse.

Le-a lăsat pe fete să-și pregătească băuturi și să se aranjeze în cealaltă baie, iar el s-a încuiat în baia principală, a scotocit după niște Vicodin și a luat, după ureche, două pilule albe drăguțe cu o înghițitură de whisky. Și-a masat gâtul ca să-și alunge durerea, îngrijorat pentru vocea lui. Ar fi vrut să dea drumul la robinetul în formă de cap de corb și să-și arunce apă pe față, ca să se răcorească, dar era încă machiat. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în club fără machiaj. S-a uitat la paloarea sa bolnăvicioasă, la fața suptă, la lentilele negre de contact. De fapt, era un bărbat frumos, iar machiajul extravagant nu putea ascunde asta. El știa că acesta era în parte secretul succesului său. Întreaga sa carieră se baza pe pângărirea frumuseții, pe seducerea auzului cu muzică transcendențială, distrusă apoi de țipete horror și de distorsiuni produse prin mijloace tehnice. La aceste lucruri reacționau tinerii, la slujirea frumuseții, la coruperea binelui.

Frumusețe pângărită era un posibil titlu pentru următorul său album.

Impuls morbid se vânduse în 600 000 de copii în prima săptămână după lansarea din Statele Unite. Era un număr enorm pentru era mp3-ului, dar totuși cu aproape o jumătate de milion mai puțin decât în cazul albumului *Atrocități excesive*. Lumea începea să se cam obișnuiască de-acum cu bufoneriile sale, atât cu cele de pe scenă, cât și cu cele din viața privată. Nu mai era un simbol pentru tot ceea ce venea contra capitalismului feroce și pentru ceea ce America puritană, inclusiv tatăl său, jurase să respingă. E ciudat cum tatăl lui îmbrățișa ideile capitaliste, ceea ce-i confirma lui Gabriel credința că totul era tern. Cu toate acestea, cu excepția conservatorilor, era dificil să mai șochezi pe cineva. Cariera sa se afla în impas, iar el știa acest lucru. Bolivar nu prea era pregătit să treacă la muzica de cârciumă, lucru cu care chiar ar șoca întreaga lume, însă autopsiile teatrale, mușcăturile și tăieturile din timpul concertelor nu mai erau de interes. Erau deja previzibile, fumate. Mai degrabă cânta pentru public decât împotriva sa. Trebuia să i-o ia înainte, pentru că, dacă îl ajungea vreodată din urmă, avea să fie terminat.

Dar oare nu mersese cât de departe putuse? Ce mai rămăsese de făcut?

A auzit din nou vocile. Era ca un cor haotic de glasuri suferinde ce răspundeau la propria durere. S-a răsucit ca să se asigure că nu mai era nimeni în baie. A clătinat cu putere din cap. Sunetul era ca acela pe care îl auzi când îți lipești o scoică de ureche, numai că, în loc de vuietul oceanului, auzea geamătul unor suflete osândite.

Când a ieșit din baie, Mindy și Sherry se sărutau, iar Cleo stătea întinsă în patul imens cu un pahar în mână, cu ochii ținți în tavan,

zâmbitoare. Au tresărit toate când și-a făcut el apariția și s-au pregătit să-l ia în primire. S-a cățărat în pat, cu stomacul în piuneze, gândindu-se că exact asta îi trebuia acum: o slobozire ca la carte, ca să-și curețe instalația. Prima care s-a apropiat de el a fost Mindy, blondă, care și-a strecurat degetele prin părul lui mătăsos și brunet, însă Bolivar a preferat-o pe Cleo, pentru că avea ceva care îl atrăgea. Și-a trecut mâna palidă pe pielea cafenie a gâtului ei. Aceasta și-a dat bluza jos ca să-i înlesnească accesul și și-a coborât mâinile pe coapsele lui, pe pielea fină a pantalonilor cu care era îmbrăcat.

— Sunt admiratoarea ta de când..., a dat ea să spună.

— Șșș, a oprit-o el, sperând să scape de eterna discuție pe tema admirației. Pilulele de Vicodin reduseseră glasurile din capul său la un zumzăit, ca un curent electric, dar cu pulsații ocazionale.

Celelalte două au venit și ele aproape, iar mâinile lor au început să-l cerceteze, să smulgă de pe el hainele, ca să lase la vedere bărbatul care se ascundea dedesubt. Mindy și-a trecut din nou degetele prin părul lui, dar el s-a tras, de parcă gestul acesteia ar fi fost mult prea stângaci. Sherry a scâncit jucăuș și i-a desfăcut nasturii de la pantaloni. El era la curent cu ce se spunea despre mărimea impresionantă și despre priceperea sa, zvonuri cauzate de multele sale aventuri. Tânăra și-a plimbat mâinile pe pantalonii săi de piele, până în zona inghinală, însă nu și-a manifestat nici dezamăgirea, dar nici uimirea. Pentru moment, era liniște acolo jos, ceea ce îl uimea, în ciuda stării sale. Se ridicase la înălțimea situației în cazuri mult mai complicate de atât, și nu doar o dată.

Și-a îndreptat din nou atenția spre umerii lui Cleo, spre gâtul ei. Era drăguț, dar parcă era ceva mai mult. Simțea un imbold, nu o senzație de greață, ci poate exact opusul, o dorință împletită din pofta de sex și nevoia de a se hrăni. Însă era ceva și mai puternic de atât, era o pornire orbitoare, o poftă infinită, dorința de a ataca, de a distruge, de a se înfrupta.

Mindy l-a mușcat ușor de gât, iar Bolivar s-a repezit în sfârșit la ea, trântind-o pe pat la început furios, dar apoi cu o tandrețe forțată. I-a dat capul pe spate, făcând-o să-și întindă gâtul, și și-a trecut degetele calde pe gâtul ei fin și încordat. A simțit forța mușchilor ei tineri, care i-au trezit pofta mai mult decât sânii ei, fundul ei, sexul ei. Acel zumzet care îl obseda venea dinspre ea.

Și-a lipit gura de gâtul ei. A încercat cu buzele, sărutând-o, dar nu se simțea satisfăcut. A dat s-o muște ușor, iar asta a părut să-i facă mai mare plăcere... Și totuși, ceva nu era cum trebuia.

Voia mai mult.

Zumzăitul a început să vibreze acum în corpul său și își simțea pielea asemenea celei a unei străvechi tobe ceremoniale. Patul începuse să se învârtă cu el, iar gâtul și pieptul său ardeau de dorință, dar și de repulsie. Preț de o clipă, și-a smuls gândurile de la această senzație. Era ca momentul de uitare de după o partidă grozavă de sex. Însă a fost rapid readus cu picioarele pe pământ de țipătul fetei. O ținea strâns de gât și i-l sugea cu o forță care nu avea nimic de-a face cu sărutările pe gât din adolescență, îi absorbea sângele înspre suprafața pielii, iar ea țipa în vreme ce fetele celelalte, pe jumătate dezbrăcate, încercau s-o smulgă din mâinile lui.

Bolivar s-a îndepărtat, cuprins inițial de vinovăție la vederea vânătaiei de pe gâtul ei. Și-a amintit însă de poziția sa dominantă în această partidă și și-a afirmat autoritatea.

— leșiți! a urlat el, iar fetele s-au supus, cu hainele în mână.

Mindy, blonda, a coborât scările smiorcăindu-se și trăgându-și nasul.

Bolivar s-a dat jos din pat și a luat-o împleticindu-se spre baie, unde avea trusa de machiaj. S-a așezat pe taburetul de piele și s-a dat ritualului său nocturn. Machiajul se luase – stăteau drept dovadă șervețelele demachiante – însă în oglindă vedea că pielea sa arăta exact ca înainte. S-a frecat mai tare și și-a râcâit obrajii cu unghiile, dar nu s-a mai luat nimic. Oare îi intrase machiajul în pori? Sau poate că era într-atât de bolnav, de tras la față?

Și-a smuls cămașa de pe el și și-a cercetat trupul în oglindă: era alb ca hârtia, cu vinișoare verzui și cu pete violacee de sânge închegat.

Și-a scos lentilele de contact cu grijă și le-a pus în recipientul cu lichid în care le păstra peste noapte. A clipit de câteva ori ușurat și s-a frecat la ochi cu degetele, iar în clipa aceea a simțit ceva ciudat. S-a apropiat mai mult de oglindă, clipind și cercetându-și ochii.

Pupilele îi erau negre, de parcă nici nu și-ar fi scos lentilele, numai că acum aveau o altă textură... mult mai reală. Iar când a clipit, a simțit că se petrecea ceva în interiorul ochilor săi. S-a lipit de oglindă, cu ochii larg deschiși, ca și cum îi era teamă să-i închidă.

Sub pleoapă i se formase o membrană, o a doua pleoapă translucidă care se oprea sub pleoapa exterioară și care îi acoperea globul ocular. Era ca o cataractă care pusese stăpânire pe pupila neagră, umbrindu-i privirea îngrozită.

Augustin Elizalde, Gus, stătea prăvălit în fundul sălii de mese cu pălăria de cowboy alături de el, pe bancă. Era un restaurant îngust, cu vedere spre stradă, la un cvartal distanță de Times Square, în direcția

est, cu burgeri din neon strălucind la fereastră și cu fețe de masă cu pătrățele albe și roșii. Era un restaurant din Manhattan pentru toate buzunarele. Intri, te duci la tejgheaua din față și comanzi – sendvișuri, pizza, carne la grătar – plătești și pleci cu comanda într-o încăpere fără ferestre și cu mese înghesuite. Pe pereți erau imagini din Veneția. Gondole. Felix înfuleca o farfurie de macaroane cu brânză înecate în sos. Numai asta mânca, macaroane cu brânză; cu cât erau mai vomitiv de portocalii, cu atât mai bine. Gus și-a coborât privirea spre hamburgerul său pe jumătate mâncat, devenind brusc mult mai interesat de cola din fața sa, de cafeina și de zahărul din ea, sperând să mai prindă puțină viață.

Avea încă un sentiment ciudat în legătură cu furgoneta aceea. Gus și-a întors pălăria invers sub masă și s-a uitat din nou sub banda dinăuntru. Cele cinci bancnote de zece dolari primite inițial de la tipul ăla și cei cinci sute de dolari pe care îi câștigase pentru că dusesse furgoneta în oraș erau încă îndesați acolo și-l ispiteau. El și Felix se puteau distra de minune cu jumătate din suma aceea și putea duce jumătatea cealaltă acasă la *madre*, bani de care ea avea *nevoie*, bani care i-ar prinde *foarte* bine.

Dar Gus se cunoștea prea bine. Știa că nu putea să se oprească la jumătate. Că era imposibil să umble cu bani la el și să nu-i cheltuiască.

Ar trebui să-i ceară chiar acum lui Felix să-l ducă acasă, să scape de jumătate din ispita aceea, să i-i dea pe furiș lui *madre*, fără știrea gunoiului ăluia de frate-său, Crispin. Drogatul ăla adulmeca banii de la o poștă.

Pe de altă parte, erau bani murdari. Făcuse ceva rău ca să-i primească – deși nu știa exact ce anume – iar dacă i-i dădea lui *madre* era ca și cum transmitea mai departe un blestem. Cel mai bun lucru pe care îl poți face cu banii murdari e să-i cheltuiești repede, să scapi iute de ei. De haram vin, de haram se duc.

Gus ezita. Știa că, odată ce se apuca de băut, își pierdea controlul, iar Felix îi alimenta și mai mult pornirile. Împreună, ar fi putut să spargă 550 de dolari înainte de răsăritul soarelui, iar apoi, în loc să-i ducă lui *madre* ceva frumos, ceva de folos, avea să se târască pe sine până acasă, cu capul plin de băutură, fără o lețcaie și cu buzunarele întoarse pe dos.

— Ce-ți trece prin cap, Gusto? a întrebat Felix.

Gus a clătinat din cap.

— Sunt cel mai mare dușman al meu, '*mano*^[51]. Sunt un animal dat naibii, care nu se gândește la ziua de mâine. Frate, am o latură întunecată care pune uneori stăpânire pe mine.

Felix a sorbit din cutia lui uriașă de cola.

— Și atunci ce dracu' căutăm noi în spelunca asta? Hai să mergem la fete!

Gus și-a trecut degetul mare peste marginea de piele din interiorul pălăriei, pe deasupra bancnotelor îndoite, de care Felix nu știa încă nimic. Poate doar o sută. Hai, două sute, câte una pentru fiecare. O să scoată numai atât, ăsta era maximul.

— Distracția costă, nu-i așa, '*mano*'?

— Costă al dracu'!

Gus și-a întors puțin capul și a văzut o familie așezată lângă el, îmbrăcați cu toții ca pentru o seară în oraș, ridicându-se și lăsându-și desertul neterminat. Probabil că era din cauza limbajului lui Felix, a presupus Gus. Judecând după aspectul pe care îl aveau acești copii, nu auziseră niciodată vorbe mai deocheate. Să-i ia dracu'! Dacă vii în orașul ăsta, ține-ți copiii în casă după ora nouă, că altfel riști să îi faci spectatorii unui show nedorit.

Când Felix și-a terminat în sfârșit sucul, Gus și-a pus pălăria înțesată de bani pe cap și s-au afundat amândoi în noapte. Mergeau pe 44th Street. Felix trăgea dintr-o țigară, când, deodată, au auzit țipete. Acest lucru nu era ceva neobișnuit în cartierul Midtown din Manhattan, așa că nu au grăbit pasul. Nu până să îl vadă pe tipul acela gras dezbrăcat târșâindu-și picioarele pe stradă în intersecția dintre 7th Street și Broadway.

Felix mai că a scuipat țigara din gură de râs.

— Gusto, ești pe fază?

A luat-o înainte, uitându-se de parcă ar fi asistat la un spectacol.

Gus nu prea avea chef de așa ceva, dar a pornit totuși agale în urma sa.

Lumea adunată în Times Square îi făcea loc tipului cu fundul ca o piftie. Câteva femei au țipat la vederea lui, râzând totuși pe înfundate și punându-și mâinile la ochi sau la gură. Un grup de participante la o petrecere dată în cinstea unei viitoare mirese au făcut fotografii cu telefoanele. De fiecare dată când tipul se întorcea, un nou grup de oameni avea ocazia să-i vadă cocoșelul zbârcit, îngropat în grăsime. Și râdeau cu toții.

Gus s-a întrebat unde era poliția. Asta era America: un individ cu tenul mai închis la culoare nu putea nici măcar să se bage în vreun gang să se ușureze discret fără să se aleagă cu fundul tăbăcit, în vreme ce un alb putea să umble în fundul gol prin orașul aflat la răscrucea lumii fără să-i stea nimic în cale.

— ăsta e mangă, a strigat Felix urmându-l pe nebun alături de mulți

alții, unii dintre aceștia beți și ei, care savurau spectacolul stradal.

Luminile celei mai strălucitoare intersecții din lume – Times Square este punctul de întâlnire a mai multor bulevarde, înțesat de reclame amețitoare și luminoase, un du-te-vino combinat cu un trafic interminabil – l-au contrariat pe tipul cel gras și l-au făcut să se rotească dintr-o parte în alta cu mișcări bruște și nesigure, ca un urs scăpat de la circ.

Felix și adunătura de cheflii au râs și s-au dat înapoi când bărbatul s-a întors și s-a îndreptat clătînându-se spre ei. Devenise mai îndrăzneț – sau poate se panicase, ca un animal speriat – și mai confuz și, judecând după faptul că din când în când își ducea mâna la gât, de parcă s-ar fi sufocat, părea să fie suferind. Atmosfera a fost veselă până când bărbatul gras și palid s-a repezit la o femeie care râdea și a apucat-o de ceafă. Aceasta a țipat și s-a răsucit, iar bărbatul a rămas cu o parte din părul ei în mână – preț de o clipă, a părut că îi crăpase capul – însă erau doar extensiile de păr brunet și ciufulit.

Acest atac depășise limita distracției, așa că lumea a fost cuprinsă brusc de teamă. Bărbatul cel gras s-a precipitat în trafic cu smocul de păr artificial în mână, iar mulțimea l-a urmat, deja mâniașă și strigând la el. Felix a luat-o înaintea lor și a trecut peste refugiu în urma tipului. Gus nu l-a scăpat din ochi, rămânând însă la distanță de mulțime, trecând printre mașinile care claxonau. Striga la Felix să plece de acolo, să înceteze cu bâlciul ăsta. Simțea că nu avea să se sfârșească bine.

Tipul cel gras se îndrepta spre o familie aflată pe refugiu care admira Times Square noaptea. Vederea lui i-a făcut să se tragă spre mașinile care treceau în trombă. Când tatăl a încercat să intervină, bărbatul dezbrăcat l-a lovit. Gus i-a recunoscut. Erau cei patru pe care îi văzuse mai devreme la restaurant. Mama părea mai preocupată să le acopere ochii copiilor săi decât să se protejeze pe sine. Tipul a apucat-o de ceafă, a tras-o aproape de pântecul său lăsat și de pieptul flasc. Smintitul a deschis gura de parcă ar fi vrut s-o sărute. Dar gura s-a tot deschis, ca a unui șarpe, dincolo de limita impusă de maxilar, care, evident, s-a dislocat cu un pocnet ușor.

Gus nu prea suferea turiștii, dar, fără ezitare, s-a apropiat de tip prin spate și l-a apucat de gât cu brațul. L-a strâns tare, simțindu-i mușchii gâtului surprinzător de puternici sub straturile flasce de grăsime. Însă Gus l-a dovedit, așa că tipul i-a dat drumul femeii, care s-a lovit de soțul ei, sub privirile copiilor care țipau.

Acum Gus se blocase. Îl imobilizase pe bărbatul gol, iar acesta își bălăbănea mâinile. Felix a venit prin fața acestuia să-l ajute, dar s-a

oprit brusc. Se holba la fața tipului dezbrăcat de parcă ar fi văzut ceva în neregulă. Câțiva oameni din spatele lui au avut aceeași reacție, în vreme ce alții s-au ferit șocați. Gus nu putea vedea care era motivul. Simțea că gâtul tipului se mișca sub antebrățul său într-un mod nenatural, de parcă ar fi avut câte un esofag pe fiecare laterală a gâtului, judecând după privirea scârbită a lui Felix, s-a gândit că poate tipul cel gras se sufoca din cauza strânsorii sale, așa că l-a mai eliberat puțin... suficient pentru ca tipul, cu forța animalică a unui nebun, să-l arunce pe Gus cât colo cu o lovitură de cot.

Gus a căzut pe trotuar, iar pălăria i-a sărit de pe cap. S-a întors la timp ca să o vadă rostogolindu-se de pe trotuar direct pe stradă. A sărit în picioare și a dat să se ducă după pălărie și după bani, dar țipătul lui Felix l-a făcut să se răsucească înapoi. Tipul îl prinsese pe Felix cu brațele și își dusesse gura la gâtul lui. Gus a văzut mâna lui Felix scoțând un briceag din buzunarul de la spate și deschizându-l cu o zvâcnitură din încheietură.

A alergat spre Felix înainte ca acesta să poată folosi cuțitul și s-a înfipt cu umărul în coastele bărbatului, pe care le-a simțit trosnind. Muntele de carne s-a împrăștiat pe jos. Felix a căzut la rându-i, iar Gus a văzut că pe gâtul acestuia se prelingea sânge. Și mai șocant era însă chipul înmărmurit al amicului său. Felix s-a ridicat în capul oaselor și a dat drumul cuțitului, ca să-și ducă mâna la gât. Gus nu-l mai văzuse niciodată așa pe Felix. În clipa aceea, Gus a înțeles că se întâmplase ceva bizar, că se *întâmpla* chiar în momentul acela, numai că nu știa ce anume. Era conștient doar de faptul că trebuia să acționeze numaidecât, ca să-și salveze prietenul.

Gus s-a întins după cuțitul cu mâner negru, frumos decorat, în timp ce bărbatul dezbrăcat se ridica. Acesta stătea acum în picioare cu mâna la gură, de parcă ar fi încercat să împiedice astfel ceva să iasă, ceva care se agita. Avea sânge pe obrajii rotofei și pe bărbie, sângele lui Felix, și a luat-o spre Gus cu cealaltă mână întinsă.

S-a apropiat într-o clipită, mult mai repede decât te-ai fi așteptat de la un bărbat de dimensiunile sale, și l-a trântit pe Gus la pământ înainte ca acesta să aibă timp să reacționeze. S-a lovit cu capul gol de trotuar și preț de o clipă s-a așternut liniștea. A văzut panourile cu reclame din Times Square strălucind deasupra lui cu o mișcare lentă, fluidă... un manechin care îl privea de sus, îmbrăcat numai cu sutien și chiloți... iar apoi pe tipul cel gras aplecându-se deasupra lui. Ceva i se agita acestuia în gură în timp ce îl privea atent pe Gus, cu ochii săi goi și negri...

Bărbatul s-a lăsat într-un genunchi și și-a îndesat creatura înapoi în

gură. Însă aceasta, rozalie și înfometată, s-a repezit spre Gus cu viteza cu care își lansează broasca limba. Gus a dat cu cuțitul, a tăiat și a împuns, de parcă s-ar fi luptat în vis cu o creatură ciudată. Nu știa ce era – nu voia decât s-o îndepărteze de el, s-o ucidă. Tipul cel gras s-a tras înapoi cu un chelălăit. Gus a continuat să lovească frenetic cu cuțitul, tăindu-l pe bărbat la gât de mai multe ori.

Gus a dat din picioare, iar tipul s-a ridicat, cu mâinile la gură și la gât. Din răni îi curgea un lichid albicios, nu roșu, o substanță cremoasă, mai groasă și mai translucidă ca laptele. S-a dat înapoi până a căzut de pe trotuar și s-a rostogolit pe șosea.

Camionul a încercat să oprească la timp, iar asta a înrăutățit lucrurile. După ce roțile din față i-au trecut peste cap, roțile din spate s-au oprit pe craniul strivit al bărbatului celui gras.

Gus s-a ridicat în picioare, clătinându-se. Amețit încă de la căzătură, și-a coborât privirea spre lama cuțitului lui Felix, pe care îl avea încă în mână. Era pătată de alb.

În momentul acela, a fost lovit în spate, brațele i-au fost prinse și umărul izbit de asfalt. A reacționat de parcă ar fi fost atacat din nou de bărbatul gras, zbatându-se și dând din picioare.

— Aruncă imediat cuțitul! Aruncă-l!

A întors capul și a văzut trei polițiști roșii la față aplecați deasupra lui și încă doi mai în spate cu pistoalele ațintite spre el.

Gus a dat drumul cuțitului, lăsându-i să-i ducă brațele la spate și să-i pună cătușele. Cuprins de un val de adrenalină, a exclamat:

— La dracu'! Acu' ați venit!

— Nu te mai opune! a spus polițistul, strivindu-i fața lui Gus de asfalt.

— A atacat familia aia de aici, întrebați-i!

Gus s-a întors, însă turiștii dispăruseră și la fel și ceilalți oameni care asistaseră la grotescul spectacol. Numai Felix mai era acolo, așezat pe marginea refugiului, uluit, ținându-se de gât în timp ce un polițist cu mânuși albastre îl trântea la pământ și își puneă un genunchi pe el.

În spatele lui Felix, Gus a văzut ceva mic și negru rostogolindu-se printre mașini. Era pălăria lui cu toți banii aceia murdari dinăuntru, strivită chiar în acel moment de un taxi care rula încet. Gus și-a spus în sine: „Asta e America!”

Gary Gilberton și-a turnat un pahar de whisky. Întreaga familie și prietenii plecaseră în sfârșit, lăsând în urmă casele cu mâncare în frigider și șervețele în coșurile de gunoi. A doua zi aveau să-și reia cu toții viața, povestind cunoscuților despre nefericita întâmplare.

Era și nepoțica mea de doisprezece ani în avion...

Era și verișoara mea de doisprezece ani în avion...

Era și fiica de doisprezece ani a vecinului meu în avion...

Gary se simțea ca o fantomă ce bântuia prin casa cu nouă camere din cartierul Freeburg. A atins obiectele, un scaun, un perete, dar n-a simțit nimic. Nimic nu mai conta. Amintirile îl puteau consola, dar păreau mai degrabă să îl scoată din minți.

Deconectase toate telefoanele după ce reporterii începuseră să-l sune ca să-l întrebe despre victima cea mai tânără aflată la bordul avionului, în încercarea de a face povestea mai emoționantă. „Cine era?” întrebaseră. I-ar fi luat lui Gary tot restul vieții să scrie un articol despre fiica sa, Emma. Ar fi fost cel mai lung articol scris vreodată.

Era mai îndurerat de pierderea Emmei decât de a lui Berwyn, soția sa. Copiii sunt, de fapt, un fel de alter ego al adulților. O iubise și pe Berwyn, însă mintea continua să-i zboare neîncetat la fiica pe care o pierduse.

În acea după-amiază, un prieten avocat, un tip care nu-l mai vizitase pe Gary de vreun an, îl trăsese deoparte în camera de lucru. Îi spusese că avea să fie un om foarte bogat. O victimă cu o vârstă așa de fragedă ca Emma, care pierise atât de timpuriu, era garanția unei despăgubiri uriașe.

Gary nu avusese nici o reacție. Nu văzuse numai bani zburându-i prin fața ochilor, dar nici nu îl dăduse pe tip afară pe ușă, pentru că pur și simplu nu-i păsa. Nu simțea nimic.

Refuzase disprețuitor toate ofertele rudelor și ale prietenilor care îi propuseseră să rămână cu el peste noapte, ca să nu fie singur. Gary îi convinsese că se simțea bine, deși i se înfiripase în minte gândul sinuciderii. Și nu era doar un gând, ci o hotărâre, o certitudine. Însă mai târziu, nu acum. Iminența acestui act era ca un balsam. Aceasta era singura „despăgubire” care avea sens pentru el. Singurul lucru care îl făcea să reziste în această situație era certitudinea că avea să se sfârșească totul în curând, după ce construia locul de joacă în memoria Emmei și după ce se ocupa de înființarea bursei școlare. Însă mai întâi avea să vândă casa aceasta, de acum bântuită.

Era în mijlocul sufragerei când cineva a sunat la ușă. Trecuse de miezul nopții. Dacă era vreun reporter, Gary avea de gând să-l ia la bătaie, să-l omoare, pur și simplu. Să îndrăznească să îl tulbure tocmai acum și aici? Avea să-l sfâșie pe nepoftit.

A deschis brusc ușa... și deodată tot delirul său reprimat s-a risipit ca prin farmec.

O fetiță stătea desculță pe preșulețul de la intrare. Era Emma.

Pe chipul lui Gary Gilberton s-a așternut nedumerirea. Bărbatul a căzut în genunchi în fața ei. Fața ei nu trăda nici o reacție, nici o emoție. Gary a întins mâna spre fiica sa, apoi a șovăit. Oare avea să se spargă ca un balon de săpun și să dispară pentru totdeauna?

I-a atins brațul firav. A simțit materialul rochiței. Nu era doar o închipuire. Era acolo. A prins-o și a tras-o aproape de el, a îmbrățișat-o, a înconjurat-o cu brațele.

S-a dat înapoi și a privit-o din nou, dându-i părul nepieptănat de pe fața pistruiată. Cum era posibil?

Și-a aruncat privirea afară, de jur împrejur, prin curtea în care se lăsase ceața, ca să vadă cine o adusese.

Nu era nici o mașină pe alee, nici un zgomot al vreunui automobil care se îndepărta.

Era oare singură? Unde era mama ei?

— Emma, a spus el.

Gary s-a ridicat în picioare și a luat-o înăuntru, închizând ușa de la intrare și aprinzând lumina. Em părea șocată. Purta rochia pe care i-o cumpăraseră mama ei special pentru călătorie, rochia în care păruse atât de matură atunci când o îmbrăcaseră prima oară, ca să-i arate și lui Gary. Era murdară pe una dintre mâneci și pătată parcă de sânge. Gary a răsucit-o ușor pentru a o analiza și a mai găsit sânge și pe picioarele goale – nu avea pantofii în picioare? – și noroi peste tot, zgârieturi în palme și vânătăi pe gât.

— Ce s-a întâmplat, Em? a întrebat-o cuprinzându-i fața cu palmele. Cum ai...?

S-a simțit dintr-odată ușurat și a strâns-o tare în brațe. A dus-o la canapea și a așezat-o. Era traumatizată și de o pasivitate ciudată, atipică pentru Emma sa cea veselă și încăpățânată.

I-a pus mâna pe față, așa cum proceda mama ei când fetița se purta ciudat, și a simțit-o fierbinte. Atât de fierbinte, încât pielea ei părea lipicioasă. Plus că era cumplit de palidă, aproape translucidă. I-a văzut venele pe sub piele, proeminente și roșii cum nu i le mai văzuse niciodată.

Albastrul pupilelor ei părea foarte șters. Probabil că se lovise la cap și era în stare de șoc.

S-a gândit că poate trebuia s-o ducă la spital, dar s-a hotărât totuși să n-o mai scoată din casă – niciodată.

— Acum ești acasă, Em, a spus el. Totul o să fie bine.

A prins-o de mână și a ridicat-o, după care a condus-o spre bucătărie. Trebuia să-i dea ceva de mâncare. A așezat-o pe scaunul ei la masă și a privit-o în timp ce îi pregătea două gofre cu fulgi de

ciocolată, preferatele ei. Stătea așezată, cu mâinile atârându-i pe lângă corp, cu ochii la el. Nu-l privea fix, dar părea cumva pierdută. Nu povestea prostioare și nici nu pălăvrăgea despre cine știe ce întâmplări de la școală.

Când gofrele au fost gata, Gary le-a uns cu unt și cu sirop și a așezat farfuria în fața ei. S-a așezat pe scaunul lui, privind-o. Cel de-al treilea scaun, al mămicii, era încă gol. Poate că soneria avea să sune din nou...

— Mănâncă, a îndemnat-o.

Dar ea nici nu luase furculița. El i-a tăiat un colț și i l-a dus la gură, însă fata nu a schițat nici un gest.

— Nu vrei? a întrebat el.

A îndemnat-o mușcând chiar el o bucată și mestecând-o. A încercat din nou, dar reacția ei a fost aceeași. Lui Gary i s-a prelins o lacrimă pe obraz. Devenea tot mai conștient de faptul că fiicei sale i se întâmpla ceva teribil, însă și-a reprimat acest gând.

Acum era aici, se întorsese.

— Haide!

A condus-o sus, în dormitorul ei. Gary a intrat primul. Emma s-a oprit în prag. A privit camera, părând că o recunoaște cât de cât – dar parcă era doar o vagă amintire îndepărtată. Ca și cum o bunică ar fi revăzut ca prin minune dormitorul în care crescuse.

— Trebuie să dormi, i-a spus el și a scotocit prin dulap după pijamale.

Ea a rămas lângă ușă, cu brațele atârdate pe lângă corp.

Gary s-a întors cu pijamalele în mână.

— Vrei să te schimb eu?

S-a așezat în genunchi și i-a ridicat rochia, iar fiica sa, în mod normal destul de pudică, nu a protestat. Gary a mai văzut și alte zgârieturi și o vânătăie imensă pe piept. Era murdară pe picioare, iar printre degete avea sânge. Pielea ei era fierbinte.

Nu voia s-o ducă la spital. Nu avea s-o mai scape din ochi.

A băgat-o în cada cu apă rece, a îngenuncheat lângă ea și i-a curățat cu blândețe rănile cu un prosopel săpunit, dar fetița nici măcar n-a tresărit. I-a spălat părul murdar și lipit de cap cu șampon și i-a dat apoi cu balsam.

Emma i-a aruncat o privire pierdută, lipsită de expresie. Era într-un fel de transă. Șocată. Traumatizată.

El putea să o vindece.

A îmbrăcat-o cu cămașa de noapte, apoi a luat pieptănul ei mare din coșul de nuiete din colț și i l-a trecut prin părul drept. Pieptănul i s-a

încurcat în păr, dar ea n-a tresărit și nici nu s-a plâns.

„Cred că am halucinații”, a gândit Gary. „Am pierdut contactul cu realitatea.”

Apoi, pieptănându-i încă părul, și-a zis: „Nici nu-mi pasă.”

A dat pledul la o parte și și-a așezat fiica în pat, exact ca atunci când era micuță. I-a tras așternuturile până în jurul bărbiei și a învelit-o bine. Emma stătea tot nemișcată și aparent adormită – dar cu ochii larg deschiși.

Gary a ezitat o clipă înainte să se aplece și s-o sărute pe fruntea încă fierbinte. Era ca o fantomă a fiicei sale. O fantomă a cărei prezență era însă bine-venită. O fantomă pe care o putea iubi.

Lacrimi de recunoștință i-au picurat pe fruntea ei.

— Noapte bună, a spus el, fără să primească vreun răspuns.

Emma stătea nemișcată în lumina rozalie a veiozei, privind țintă în tavan, fără să-l bage în seamă. Nu avea ochii închiși, nu aștepta să o fure somnul, ci aștepta... altceva.

Gary a pornit pe hol până la dormitorul său. S-a schimbat și s-a suit în patul gol. Nici pe el nu-l lua somnul. Și el aștepta ceva, deși nu știa ce anume.

Deodată a auzit un scârțâit ușor în pragul dormitorului său. A întors capul și a văzut silueta Emmei. Fiica lui stătea acolo. S-a desprins din întuneric și a venit la el, o momâie în încăperea cufundată în întuneric. S-a oprit lângă patul lui și a deschis larg gura – ca într-un căscat vijelios.

Emma se întorsese acasă. Era tot ce conta.

Pe Zack nu-l lua somnul. Era adevărat ce spunea toată lumea, că semăna foarte mult cu tatăl său. Desigur, era prea mic pentru a avea ulcer, însă greutatea lumii îi apăsa deja pe umeri. Era un băiat serios, sincer și suferea din pricina aceasta.

Eph îi spusese că mereu fusese așa. Când era bebeluș, se uita din pătuțul lui cu un aer îngrijorat, ațintindu-și permanent ochii negri și pătrunzători. Iar expresia sa de îngrijorare îl făcea pe Eph să râdă, pentru că îi amintea atât de mult de el însuși pe când era un bebeluș și privea îngrijorat din pătuț.

În ultimii ani, Zack simțise povara separării, a divorțului și a bătăliei pentru obținerea custodiei. Îi luase ceva timp până să se convingă că toate astea nu se întâmplau din vina lui. Însă, în sufletul său, știa mai bine, știa că, dacă scormonea destul de adânc, toată mânia ducea la el. Ani de șoapte mânioase rostite pe la spatele său... certurile de noaptea târziu... faptul că se trezea în bufniturile din ziduri... Toate

acestea își luaseră birul, iar Zack era, la cei unsprezece ani ai săi, un insomniac.

În unele nopți mai domolea zgomotele din casă cu iPod-ul său și privea pe fereastra dormitorului. În altele, întredeschidea fereastra și asculta fiecare sunet pe care noaptea îl avea de oferit, cu atâta încordare, încât urechile începeau să-i țiui.

Își închipuia, asemenea băieților din toate timpurile, că noaptea, pe când se credea nesupravegheată, strada sa avea să-și dezvăluie misterele, fantomele, crimele, poftete. Însă tot ce vedea, până când soarele răsărea din nou la orizont, era licăritul albastru hipnotic al unui televizor din casa de peste drum.

Lumea ducea lipsă de eroi și de monștri, deși, în mintea lui, Zack îi căuta și pe unii, și pe ceilalți. Lipsa odihnei își spunea cuvântul, căci pe Zack îl fura adesea somnul în timpul zilei. La școală nu era atent la ore, iar ceilalți copii, veșnic dornici să accentueze diferențele, îi găsiseră imediat porecle, de la Tembelul și până la cea mai greu de descifrat, Necroz, fiecare gașcă alegându-și preferata.

Zack îndurase zile în șir de umilință, până în momentul în care tatăl său venise din nou în vizită.

Alături de Eph se simțea bine, chiar și când tăceau – mai ales când tăceau. Mama lui era mult prea perfecționistă, prea atentă, prea drăguță, standardele ei nemărturisite, stabilite „spre binele copilului”, erau greu de atins. Într-un fel ciudat, el știa că o dezamăgise încă din momentul în care se născuse. Prin simplul fapt că era băiat, că semăna prea mult cu tatăl său.

Alături de Eph se simțea viu. Tatălui său îi mărturisea lucrurile pe care mama lui ținea morțiș să le știe, lucruri de nemărturisit pe care ea voia totuși să le afle. Nu erau chestii grave, ci doar intime. Suficient de importante încât să nu le dezvăluie. Încât să le păstreze pentru tatăl său – și exact asta făcea.

Acum, în vreme ce stătea întins în pat, Zack se gândea la viitor. Înțelesese că nu aveau să mai fie niciodată o familie, nu era nici o șansă, dar se întreba cât de mult aveau să se înrăutățească lucrurile. Acesta era, pe scurt, Zack. Întrebându-se în permanență: „Cât de mult se pot înrăutăți lucrurile?”

Întotdeauna răspunsul era: „Mult mai mult.”

Cel puțin acum, spera el, grămada de adulți îngrijați avea să se care în sfârșit din viața sa: medicii terapeuți, judecătorii, asistenții sociali, iubitul mamei sale. Toți aceștia îl țineau prizonierul nevoilor și al țelurilor lor stupide, toți „țineau” la el, la binele lui, dar, de fapt, pe toți îi durea în cot.

Melodia formației My Bloody Valentine care se auzea în iPod s-a terminat, iar Zack și-a scos căștile. Cerul nu se luminase încă, dar băiatul se simțea în sfârșit ostenit. Îi plăcea senzația de oboseală din acest moment, îi plăcea să nu se gândească la nimic.

Așa că s-a pregătit de culcare. Însă, imediat ce a încetat să se mai foiască, a auzit pașii.

Lip-lip-lip. Ca și cum cineva desculț ar fi pășit pe asfalt. Zack s-a uitat pe fereastră și a văzut un tip dezbrăcat mergând pe stradă, cu pielea palidă ca lumina lunii și cu vergeturi vizibile care îi traversau pânțelele dezumflat. Era evident că bărbatul fusese gras, dar slăbise într-atât încât pielea sa făcea cute, fiind aproape imposibil să-i ghicești silueta.

Era bătrân, dar nu-i prea puteai aprecia vârsta, judecând după chelie și după smocurile de păr prost vopsit, la care se adăugau venele varicoase de pe picioare, avea în jur de șaptezeci de ani, însă, după sprinteneala pasului, ai fi zis că era mai tânăr. Zack gândea toate aceste lucruri și le remarca tocmai pentru că-i semăna atât de tare lui Eph. Mama sa i-ar fi spus să plece de lângă fereastră și ar fi sunat la numărul pentru urgențe, în timp ce Eph l-ar fi descris în detaliu pe acest bărbat ciudat.

Creatura palidă a dat ocol casei de vizavi. Zack a auzit un mormăit ușor, apoi un gard zgâlțâindu-se. Bărbatul s-a întors și s-a îndreptat spre ușa de la intrare a vecinului. Zack s-a gândit să sune la poliție, dar știa că mama sa i-ar fi pus tot felul de întrebări. Fusese nevoit să-și ascundă insomnia de ea pentru a evita zile și săptămâni de vizite la doctor și de analize, ca să nu mai pomenim de îngrijorarea ei.

Bărbatul a mers până în mijlocul străzii și apoi s-a oprit cu brațele flasce bălăbănindu-i-se, cu pieptul scobit – oare respira? – cu părul fluturându-i în briza nopții și lăsându-i la vedere rădăcinile vopsite maro-roșcat.

Și-a înălțat ochii spre fereastra lui Zack și, preț de o clipă tare bizară, privirile li s-au întâlnit. Lui Zack i-a bătut inima nebunește. A fost prima dată când l-a văzut pe tip din față. În tot acest timp, nu văzuse decât o parte a spatelui său, cu pielea lăsată, însă acum îi vedea toată cutia toracică și cicatricea palidă în formă de Y care-i brăzda pieptul.

Ochii săi morți licăreau slab în lumina blândă a lunii. Mai rău era faptul că păreau animați de o energie nebunească, rătăcind înainte și înapoi, fixându-se apoi asupra lui, însuflețiți de un sentiment greu de deslușit.

Zack s-a retras de lângă fereastră speriat de moarte din cauza cicatricei și a ochilor goi care îl fixaseră. Ce expresie era aceea?

Îi părea familiară cicatricea, îi cunoștea semnificația. Era cicatricea rămasă în urma unei autopsii. Dar cum era posibil?

Și-a făcut curaj și a mai aruncat o privire furișă printr-un colț de geam, dar acum strada era pustie. S-a înălțat să vadă mai bine, dar bărbatul dispăruse.

Oare chiar fusese acolo? Poate că lipsa somnului își spunea cuvântul. Vederea cadavrului unui bărbat gol care umblă pe stradă nu este o mărturisire pe care un copil ai cărui părinți se află în proces de divorț ar vrea să o facă unui terapeut.

În clipa aceea, a înțeles. Era foame, asta era. Ochii aceia înghețați îl priviseră cu o *foame* nestăpânită...

Zack s-a cufundat în așternuturi și și-a îngropat fața în pernă. Absența bărbatului nu l-a liniștit, ci dimpotrivă. Acesta dispăruse, dar acum era pretutindeni. Poate era jos și intra în casă prin geamul de la bucătărie. În curând, avea să urce pe scări cu pași lenți – oare se auzea deja? – urmând să ajungă pe hol, la ușa dormitorului său. Zgâlțâia puțin ușa cu încuietoarea stricată și în scurt timp avea să ajungă la patul lui Zack. Ce avea să se întâmple după aceea? Se temea de glasul bărbatului și de privirea sa înghețată pentru că era convins – o convingere cumplită – că, deși se deplasa, bărbatul era mort.

„Smintiții...”

Zack și-a băgat capul sub pernă, cu mintea și cu inima gonindu-i nebunește, tremurând de frică și rugându-se să vină mai repede dimineața și să-l salveze. Oricât de mult ura școala, își dorea din tot sufletul să se facă ziuă.

Peste drum, în casa vecinilor, lumina de la televizor s-a stins, și pe strada pustie s-a auzit, undeva în depărtare, zgomotul unui geam spart.

Ansel Barbour mergea de colo-colo la etajul doi al casei sale și vorbea de unul singur. Avea pe el același tricou și aceeași pereche de chiloți cu care se dusesese la culcare, iar părul îi stătea în toate direcțiile de la cât se agitase trecându-și mâinile prin el. Nu știa ce se petrecea cu el. Ann-Marie bănuia că avea febră, dar, când îi dusesese termometrul, lui i se păruse de nesuportat gândul ca vârful acela de oțel să-i fie înfipt sub limba inflamată. Aveau și un termometru pentru ureche, din acelea pentru copii, dar nu avea răbdare să stea nemișcat suficient timp încât să obțină rezultatul corect. Mâna pricepută a lui Ann-Marie îi simțise tâmplele fierbinți, extrem de fierbinți – dar asta i-ar fi putut spune și el.

Ansel își dădea seama că soția sa era îngrozită, căci ea nici măcar nu se străduia să ascundă acest lucru. Pentru ea, orice boală era un atac la integritatea familiei sale. Gripa copiilor era privită cu teamă. Și la

fel erau și o analiză proastă a sângelui sau apariția unei umflături inexplicabile. „Gata, a început.” Teribila tragedie despre care știa că într-o bună zi avea să se abată asupra ei.

Toleranța cu care Ansel întâmpina excentricitățile lui Ann-Marie era scăzută acum. Se confrunta cu ceva grav și avea nevoie de ajutorul, nu de grijiile ei. Acum nu mai putea fi el cel puternic, avea nevoie ca ea să preia controlul.

Până și copiii se fereau de el, speriați de privirea absentă a tatălui lor sau poate – era oarecum conștient de acest lucru – de izul bolii sale, care aducea cu miasma unturii ținute prea mult timp într-o cutie de tablă ruginită sub chiuvetă. Îi vedea din când în când ascunzându-se pe după balustradă în josul scărilor și privindu-l pe când traversa palierul de la etajul al doilea. Voia să le alunge teama, dar îi era frică să nu-și piardă cumpătul în vreme ce ar fi încercat să le explice situația și astfel să înrăutățească lucrurile. Modul cel mai sigur de a-i liniști era să se facă bine. Să alunge cumva dezorientarea și durerea.

S-a oprit în dormitorul fiicei sale, unde pereții mov i s-au părut dintr-odată prea mov, după care s-a întors pe hol. A rămas nemișcat pe palier, pe cât de nemișcat putea, ca să asculte din nou. Era bufnitura aceea, o pulsație domoală pe undeva pe aproape. Era cu totul altceva decât pulsația din craniul său. Era cam ca... în cinematografele din orașele mici unde auzi, în momentele de liniște din film, zgomotul bobinei care se derulează în proiectorul din spate, care te distrage și te readuce cu picioarele pe pământ, te face să conștientizezi că nimic din ceea ce vezi *nu e real* – de parcă numai tu ai putea înțelege acest lucru.

A clătinat din cap, dar această mișcare simplă l-a făcut să se schimonosească de durere. A încercat să se folosească de această suferință ca de un înălbitor care să-i curețe gândurile. Însă bubuitul, pulsația erau pretutindeni în jurul său.

Mai era o problemă și cu câinii, Pap și Gertie. Saint Bernarzii se purtau ciudat în prezența lui, se agitau și mârâiau de parcă ar fi intrat în curte vreun animal bizar.

Ann-Marie a urcat la el ceva mai târziu și l-a găsit la piciorul patului, cu capul în mâini, ca și cum ar fi ținut un ou gata să se spargă.

— Ar trebui să dormi, a spus ea.

El s-a prins de păr de parcă ar fi apucat frâiele unui cal turbat și și-a înăbușit pornirea de a se lua de ea. Avea ceva în gât și, ori de câte ori se întindea, epiglota i se bloca, nepermițându-i să respire, sufocându-l până când, nu fără efort, reușea din nou să ia o gură de aer. Era îngrozit să nu moară în somn.

— Ce pot să fac? a întrebat ea din prag, apăsându-și fruntea cu

mâna.

— Adu-mi niște apă, i-a spus el cu o voce răgușită din gâtul dureros și arzător ca aburul fierbinte. Să fie calduță. Și pune și niște Advil în ea sau Ibuprofen, ceva, orice.

Ea nu s-a mișcat, ci a rămas acolo cu privirea ținută la el, îngrijorată.

— Nu te simți nici măcar un pic mai bine?

Sfiala ei, care îi trezea de regulă instinctul patern, l-a umplut acum de mânie.

— Ann-Marie, adu-mi naibii apă și ia copiii de aici, unde vrei, *numai să nu-i mai văd!*

Ea a plecat în grabă, cu lacrimi în ochi.

Când Ansel i-a auzit ieșind în curtea întunecoasă, s-a aventurat la parter, cu o mână agățată de balustradă. Ann-Marie îi lăsase paharul pe blatul de lângă chiuvetă, pe un șervețel împăturit, iar în apă dizolvase câteva pilule. A dus paharul la gură cu amândouă mâinile și s-a străduit să bea. A dat de dușcă apa, ca să-și forțeze gâtul. A reușit să înghită puțină înainte să arunce restul, cu icnete, pe fereastra de lângă chiuvetă, care dădea în curtea din spate. A privit uimit apa împrăscată pe geam, care se scurgea distorsionând imaginea lui Ann-Marie, din spatele copiilor din leagăne. Privea în depărtare la cerul întunecat și întindea din când în când brațele ca să îi facă vânt lui Haily.

Paharul i-a alunecat din mână și a căzut în chiuvetă. A plecat din bucătărie și s-a dus în sufragerie, unde s-a trântit pe canapea răpus de toropeală. Avea gâtul umflat și se simțea mai rău ca oricând.

Trebuia să se întoarcă la spital. Ann-Marie era nevoită să se descurce singură o vreme. N-avea de ales. Poate, până la urmă, avea să-i prindă bine...

A încercat să se concentreze și să-și dea seama ce trebuia făcut înainte de plecare. Gertie a venit în prag, scheunând ușor. A urmat-o și Pap, care s-a oprit lângă șemineu și s-a ghemuit pe jos. Pap a început să mârâie ușor și, brusc, bubuitul a izbucnit în urechile lui Ansel. În clipa aceea și-a dat seama: de la ei venea zgomotul.

Oare? S-a dat jos de pe canapea și s-a dus spre Pap de-a bușilea, ca să asculte. Gertie a scheunat și s-a retras lângă zid, însă Pap a rămas în continuare ghemuit, dar încordat. Mârâitul din gâtul câinelui s-a intensificat, iar Ansel l-a prins de zgardă fix în momentul în care câinele încerca să se ridice și să plece.

Bum... bum... bum...

Venea din interiorul lor, cine știe cum și de unde, dar era ceva.

Pap se ferea și scheuna, dar Ansel, un bărbat puternic, deși nu obișnuia să recurgă la forță, l-a prins pe după gât pe Saint Bernard cu

mâna liberă, ținându-l strâns. Și-a lipit urechea de gâtul câinelui, a cărui blană l-a gădilat în ureche.

Da, era un bubuit ritmic. Oare era sângele animalului?

Acesta era zgomotul. Câinele a scâncit și s-a agitat încercând să scape, dar Ansel s-a lipit și mai tare cu urechea de gâtul lui, ca să se asigure.

— Ansel?

S-a întors rapid, prea rapid, motiv pentru care a simțit o durere fulgerătoare. A văzut-o pe Ann-Marie lângă ușă, cu Benjy și Haily în spatele ei. Haily o ținea de picior pe mama sa, în vreme ce băiatul era cu un pas mai în urmă, însă amândoi îl priveau cu atenție. Ansel și-a slăbit strânsoarea, iar câinele a fugit.

Stătea în continuare în genunchi.

— Ce vrei? a strigat el.

Ann-Marie a rămas înmărmurită în pragul ușii, pradă fricii.

— Am... nu... îi duc la plimbare.

— Bine, a răspuns el. S-a înmuiat puțin sub privirea copiilor săi și, simțind că se îneacă, a spus cu un glas răgușit: Tăticul se simte bine. Și-a șters saliva de la gură cu dosul mâinii. Tăticul o să se facă bine.

A întors capul spre bucătărie, unde se aflau câinii. Momentul de duioșie s-a risipit sub asediul bubuitului renăscut, mai puternic decât înainte.

„Ei.”

Cuprins de rușine, s-a cutremurat și și-a dus un pumn la tâmplă.

— Am să scot câinii afară, a spus Ann-Marie.

— Nu! a sărit el. S-a străduit să se controleze și a întins mâna spre ea de acolo de jos, de pe podeaua sufrageriei. Nu, a repetat el mai liniștit, încercând să-și recapete răsuflarea, să pară normal. Lasă-i aici, că stau bine.

Ea a șovăit, vrând parcă să adauge ceva, să facă ceva, orice. Însă, în final, s-a întors și a ieșit, trăgându-l pe Benjy după ea.

Ansel s-a sprijinit de zid ca să se ridice și să meargă la baie de la etajul întâi. A tras de șnurul veiozei de deasupra oglinzii ca să-și privească ochii. Erau ca niște perle gălbui și tăioase, cu vinișoare roșii. Și-a șters sudoarea de pe frunte și de pe buza superioară și a deschis gura ca să-și cerceteze gâtul. Se aștepta să-și vadă amigdalele inflamate sau vreo iritație, dar n-a văzut decât interiorul gurii închis la culoare. Îl durea când mișca limba, dar totuși a ridicat-o ca să se uite sub ea. Țesutul de dedesubt era roșiatic și inflammat, de un roșu aprins, ca un tăciune. L-a atins cu mâna, iar durerea a fost cumplită și a coborât pe lateralele maxilarelor, până în gât. Ca reacție, a tușit aspru,

ca un lătrat, împrôșcând oglinda cu pete negricioase. Pete de sânge amestecat cu ceva alb, poate flegmă. Unele erau mai închise la culoare decât altele, de parcă ar fi scos la iveală vreun reziduu solid, bucățele putrede din organismul său. A întins mâna după unul dintre acei stropi închiși la culoare și l-a luat de pe oglindă cu vârful degetului mijlociu. L-a dus la nas, l-a adulmecat, apoi l-a frecat între degete. Era ca un cheag de sânge decolorat. L-a apropiat de vârful limbii și în secunda următoare s-a trezit gustându-l. Și-a plimbat prin gură materia moale, până când aceasta s-a risipit, apoi a mai luat un strop de pe oglindă. Nu prea avea gust, dar senzația pe care i-o lăsa pe limbă îi alina suferința.

S-a aplecat și a lins petele de sânge de pe oglinda rece. Ar fi trebuit să-l doară limba, dar, din contră, durerea din gură și din gât se atenuase, chiar și cea resimțită de țesutul moale de sub limbă, reducându-se la un gădilat. Și bubuitul se domolise, dar nu dispăruse cu totul. S-a privit în oglinda mânjită de sânge, încercând să înțeleagă.

Acest moment de respiro a fost înnebunitor de scurt. Senzația de apăsare din gât, de parcă două mâini puternice i l-ar fi sucit neconținut, a reapărut. Și-a smuls privirea din oglindă și a pornit împleticindu-se spre hol.

Gertie a scheunat și s-a dat înapoi din calea sa, luând-o cu pas iute spre sufragerie. Pap zgâria cu ghearele lângă ușa care dădea în spate, dornic să iasă. Când l-a văzut pe Ansel intrând în bucătărie, a luat-o la fugă. Ansel a rămas pe loc, cu gâtul pulsându-i, apoi s-a dus la dulapul în care țineau mâncarea pentru câini și a scos de acolo cutia de gustări Milk Bone. A luat-o și s-a dus cu ea în sufragerie.

Gertie stătea pe palierul de lemn de la baza scărilor cu etichetele întinse, gata să țâșnească. Ansel s-a așezat pe taburet și a agitat gustarea.

— Hai, fetița, a spus el abia șoptit și fără nici o urmă de dragoste, lucru care i-a umplut sufletul de durere.

Gertie a adulmecat aroma din aer cu nările fremătânde.

Bum... bum...

— Hai, fetița, hai să-ți iei gustărica!

S-a ridicat ușor pe toate patru etichete, a făcut un pas mic înainte, apoi s-a oprit din nou și a adulmecat. Instinctul îi spunea că era ceva în neregulă cu gustărica aceasta.

Însă el a ținut-o nemișcată, ceea ce a părut să-i dea încredere. A luat-o ușor pe covor, cu capul plecat și cu ochii în patru. Ansel a dat din cap ca s-o încurajeze. Pe măsură ce aceasta se apropia, bubuitul din capul lui se intensifica.

— Hai, Gertie, bătrâna mea, a chemat-o el.

Gertie s-a apropiat și a lins gustarea cu limba ei groasă, atingându-i în treacăt și degetul. A repetat mișcarea, dornică să aibă încredere în el, dornică să primească hrana. Ansel a întins și mâna cealaltă, i-a pus-o pe cap și a mângâiat-o, așa cum îi plăcea ei. Din ochi i-au țâșnit lacrimi în vreme ce o mângâia. Gertie s-a aplecat înainte ca să apuce gustarea cu dinții și i-a luat-o dintre degete. În acel moment, Ansel a prins-o de zgardă și s-a lăsat pe ea cu toată greutatea.

Cățeaua s-a zbătut sub el, a mârâit și a încercat să-l muște, panica ei oferind mâniei lui un lucru asupra căruia să se concentreze. I-a închis botul cu forța și i-a ridicat capul, după care și-a dus gura la gâtul ei blănos.

I l-a sfâșiat. A mușcat-o prin blana mătăsoasă și ușor slinoasă, făcându-i o rană. Când și-a pus gura pe gâtul ei, cățeaua a urlat. Carnea ei moale a fost curând scăldată de sângele fierbinte. Durerea provocată de mușcătură a determinat-o pe Gertie să se agite frenetic, dar Ansel a ținut-o strâns și i-a înălțat și mai tare capul, lăsându-i la vedere tot gâtul.

Acum îi bea sângele, fără să înghită, de parcă, fără știrea sa, ar fi avut acum un nou mecanism în gât. Nu înțelegea cum era posibil, știa doar că se simțea satisfăcut, că avea parte de o plăcere imediată care îl alina. Și mai simțea putere, da, putere, de parcă și-ar fi însușit viața cuiva.

Pap a intrat în încăpere urlând, un urlet de jale, așa că Ansel s-a văzut nevoit să-l facă să înceteze pe Saint Bernardul cu ochii plini de tristețe, înainte să-i alarmeze pe vecini. S-a ridicat de pe Gertie, care se zbătea ușor sub el, și, cu o viteză și o forță reînnoite, a luat-o în fugă prin încăpere în urma lui Pap, răsturnând o veioză în timp ce se arunca și prindea câinele mare și greoi pe hol.

Plăcerea pe care a simțit-o când i-a băut sângele celui de-al doilea câine a fost devastatoare. Era ca și cum ar fi atins punctul culminant. Ca atunci când tragi dintr-un furtun de aspirație și obții schimbarea de presiune dorită. Lichidul a curs fără opreliști, umplându-l de satisfacție.

Când a terminat, Ansel s-a așezat, rămânând o vreme amorțit și uluit și revenind cu dificultate la realitate. A privit câinele mort lungit pe podea la picioarele sale și dintr-odată a devenit conștient de tot ce se întâmpla și a înghețat. Brusc, l-au cuprins remușcările.

S-a ridicat în picioare și a văzut-o și pe Gertie, apoi și-a privit pieptul și s-a apucat de tricoul năclăit de sânge de câine.

„Ce mi se întâmplă?”

Sângele de pe covorul cu pătrățele forma o pată urâtă, închisă la

culoare. Însă nu era prea mult. Și atunci și-a amintit că îl băuse.

Mai întâi s-a dus la Gertie, i-a atins blana, conștient de faptul că era moartă, că el o omorâse. Apoi, alungându-și dezgustul, a înfășurat-o în covorul distrus. Cu un icnet, a ridicat greutatea în brațe, a trecut cu ea în bucătărie, a ieșit, a coborât scările și a mers la baraca din spate a câinilor. Acolo s-a pus în genunchi, a desfășurat covorul și a lăsat-o pe Gertie, ca să se ducă după Pap.

I-a așezat pe amândoi lângă peretele barăcii, sub panoul lui pentru unelte. Propria zbatere îi era distantă, străină. Își simțea gâtul tensionat, răcorit, deși nu-l mai durea, și mintea limpede. Și-a privit mâinile pline de sânge și s-a văzut nevoit să accepte ceea ce nu putea înțelege.

Din cauza a ceea ce făcuse, se simțea mai bine.

A intrat din nou în casă, în baia de la etaj. Și-a dat jos tricoul plin de sânge și chiloții și a luat pe el un trening mai vechi, conștient că Ann-Marie și copiii puteau să se întoarcă din clipă în clipă. În vreme ce căuta prin dormitor o pereche de teniși, a simțit din nou bubuitul. Nu-l auzea, îl simțea, iar semnificația sa l-a înspăimântat.

A auzit voci la ușa de la intrare.

Familia lui se întorsese acasă.

A coborât din nou și a ieșit pe ușa din dos, nevăzut de nimeni. A luat-o pe iarba din curtea din spate, fugind de bubuitul care îi răsună în cap.

A pornit-o spre aleea din fața casei, însă de pe strada cufundată în întuneric se auzeau glasuri. Lăsase ușile de la baracă deschise și, cuprins de disperare, s-a băgat în cușca animalelor acum moarte, încercând să se ascundă. A închis amândouă ușile în urma sa. Nu știa ce altceva să facă.

Gertie și Pap zăceau morți lângă peretele lateral. Printre buzele lui Ansel era cât pe-acți să se strecoare un strigăt.

„Ce-am făcut?”

Iernile newyorkeze deformaseră ușile barăcii, așa că acestea nu se mai închideau perfect. Încă putea vedea prin crăpătură. Îl vedea pe Benjy care își lua un pahar de apă de pe chiuveta din bucătărie, cu capul în dreptul ferestrei, și pe Hailey întinzând mâna ei micuță.

„Ce mi se întâmplă?”

Era ca un câine care atacă brusc, ca un câine turbat.

„Cred că am luat vreun soi de rabie.”

Se auzeau glasuri acum. Copiii coborau treptele verandei din spate luminate de lampa de siguranță de pe terasă și strigau câinii. Ansel și-a aruncat rapid privirea împrejur și a înșfăcat o greblă din colț pe care a strecurat-o printre mânerele ușilor cât de repede și de ușor a putut,

blocându-i pe copii afară și pe el înăuntru.

— Geertie! Paap!

Încă nu li se simțea îngrijorarea în glas. Câinii mai fugiseră de acasă în ultimele câteva luni, motiv pentru care Ansel înfipsea țeava în podeaua barăcii, ca să-i poată ține legați noaptea.

Glasurile lor s-au risipit în timp ce bubuitul i-a invadat mintea, pulsația sângelui care circula prin venele lor de copii, inimioarele lor care băteau cu putere.

„Dumnezeule!”

Hailey a venit la ușă, iar Ansel i-a văzut tenișii roz prin crăpătura de jos și s-a dat înapoi. Fetița a tras de ușă, iar acestea s-au zgâlțâit, dar nu au cedat.

L-a strigat pe fratele ei. Benjy a venit și a scuturat ușile cu toată forța lui de băiețel de opt ani. Cei patru pereți ai barăcii s-au clătinat, dar coada greblei a rămas pe poziție.

Bum... bum... bum...

Era sângele lor care îl chema. Ansel s-a cutremurat și și-a concentrat atenția asupra țevii aflate în fața sa. Era îngropată la aproape doi metri și fixată într-un bloc solid de ciment, suficient de puternică încât să țină doi câini Saint Bernard agitați. Ansel s-a uitat spre rafturile de pe pereți și a văzut o zgardă din lanț cu prețul încă pe ea. Era sigur că trebuia să fie pe undeva și o încuietore.

A așteptat până s-au îndepărtat suficient de mult, după care s-a întins și a luat zgarda de oțel.

Căpitanul Redfern, îmbrăcat în halatul de spital, stătea întins pe patul înconjurat cu perdele transparente de plastic, cu buzele întredeschise într-un soi de grimasă, și respira adânc, cu dificultate. Spre lăsarea serii, Redfern devenise din ce în ce mai neliniștit, așa că i se administraseră suficiente sedative cât să-l țină rupt de realitate preț de câteva ore. Mai aveau nevoie de el pentru a i se face ecografie. Eph a micșorat intensitatea luminii din rezervă, a aprins lampa fluorescentă și i-a dus-o din nou la cicatricea indigo de pe gât, ca să mai arunce o privire. Însă, de data aceasta, cum încăperea era mai întunecată, a mai văzut ceva, ca o mișcare vălurită pe pielea lui Redfern – sau mai degrabă pe sub pielea lui. Era ca o rețea de pete sau ca un psoriazis subcutanat, ca niște umflături care apăreau chiar sub piele, în nuanțe de negru și cenușiu.

Când a apropiat lampa fluorescentă ca să vadă mai bine, umbra de sub piele a reacționat. S-a involburat și a forfotit de parcă ar fi încercat să fugă de lumină.

Eph s-a dat înapoi și a tras lampa. Acum, că lampa cu lumină neagră nu mai pica pe pielea lui Redfern, bărbatul adormit părea normal.

Eph s-a întors, de data asta trecând lumina lămpii peste fața lui Redfern. Imaginea pe care i-a revelat-o, carnea pătată de sub piele, forma ca un fel de mască, un alter ego care bântuia dincolo de fața pilotului, îmbătrânit și diform, cu chipul fioros, un rău aflat la pândă în adâncul său cât timp acesta dormea. Eph a apropiat lampa și mai mult... și încă o dată umbra din interior a fremătat într-o grimasă, încercând să fugă.

Redfern a deschis ochii, parcă trezit de lumină. Eph s-a tras înapoi, șocat de imagine. Pilotul avea în organism secobarbital cât pentru doi oameni. Era prea sedat să se trezească.

Redfern îl privea cu ochii larg deschiși în găvane. S-a uitat drept în tavan, speriat. Eph a dat lampa la o parte și a intrat în câmpul lui vizual.

— Căpitane Redfern?

Buzele pilotului se mișcau. Eph s-a aplecat mai mult, ca să audă ce încerca să spună.

Bărbatul și-a dezlipit buzele uscate și a spus:

— Este aici.

— Cine este aici, căpitane Redfern?

Acesta a făcut ochii mari, de parcă ar fi fost martor la o scenă cumplită care tocmai se derula în fața ochilor săi.

— Domnul Lipitoare, a spus el.

Mult mai târziu, Nora s-a întors și l-a găsit pe Eph pe hol lângă secția de radiologie. În spatele lor se afla un zid acoperit cu desene în creion făcute de pacienții tineri, recunoscători. l-a spus ce văzuse sub pielea lui Redfern.

— Lămpile noastre fluorescente cu lumină neagră nu sunt același lucru cu lămpile cu ultraviolete? a întrebat Nora.

Eph a încuviințat din cap. Și el se gândise la bătrânul care îi abordase lângă morgă.

— Vreau să văd și eu, a zis Nora.

— Redfern e la radiologie acum, i-a spus Eph. A trebuit să-i administrăm și mai multe sedative pentru a-i face ecografia.

— Am primit rezultatele analizelor lichidului împrăștiat prin avion, a spus Nora. Se pare că ai avut dreptate. Este amoniu, fosfor...

— Puteam să jur...

— Dar mai erau și acid oxalic, fier și acid uric. Plasmă.

— Poftim?

— Plasmă în stare pură și o mulțime de enzime.

Eph și-a dus mâna la frunte, de parcă și-ar fi luat temperatura.

— Ca în timpul digestiei?

— La ce te duce asta cu gândul?

— La excremente de păsări, de lilieci. Un fel de guano. Dar cum...

Nora a clătinat din cap, entuziasmată și totodată uimită.

— Indiferent ce sau cine a fost în avionul ăla... și-a împrăștiat fecalele prin compartiment.

În timp ce Eph încerca să analizeze informațiile, un bărbat în uniformă a venit iute pe hol și l-a strigat. Eph l-a recunoscut pe asistentul de la radiologie.

— Doctore Goodweather... nu știu ce s-a întâmplat. Am ieșit să iau o cafea. Am lipsit mai puțin de cinci minute.

— Ce vreți să spuneți? Ce s-a întâmplat?

— Pacientul dumneavoastră a dispărut de la ecograf.

Jim Kent se afla la parter, lângă magazinul de suvenir, departe de ceilalți, și vorbea la telefonul mobil.

— Acum îi fac ecografie, i-a spus interlocutorului său. Starea lui pare să se înrăutățească destul de rapid, domnule. Da, cred că o să aibă ecografia gata în câteva ore. Nu, nu avem nici o veste despre ceilalți supraviețuitori. Mă gândeam că doriți să fiți informat. Da, domnule, sunt singur...

Privirea i-a fost atrasă de un bărbat înalt, cu păr roșcat, într-un halat de spital, care mergea clătinându-se pe hol, trăgând pe jos după sine tuburile perfuziei care îi atârnau din braț. Dacă nu se înșela, era căpitanul Redfern.

— Domnule... se întâmplă ceva... vă sun mai târziu.

A închis, și-a scos casca din ureche, și-a îndesat-o în buzunarul de la geacă și s-a luat după bărbatul care se îndepărtase câteva zeci de metri. Pacientul a încetinit puțin și a întors capul, conștient parcă de prezența urmăritului său.

— Căpitane Redfern? a strigat Jim.

Pacientul și-a continuat drumul și a cotit pe hol, urmat de Jim, care, în momentul când a luat și el colțul, a constatat că holul era pustiu.

Jim a citit plăcuțele de pe uși. A încercat-o pe cea pe care scria „Scări.” S-a uitat în jos prin spațiul îngust dintre scări și a văzut un tub de perfuzie care era târât în jos pe trepte.

— Căpitane Redfern, a strigat Jim, iar vocea i-a răsunat pe scări.

A continuat să coboare, scotocind după telefon ca să-l sune pe Eph. Pe ecranul telefonului a apărut textul „Fără semnal”, căci, între

timp, ajunsese la subsol. A împins ușile care dădeau în holul dinspre subsol și, distras de telefon, nu l-a remarcat pe Redfern, care s-a repezit la el din lateral.

Când Nora, care căutase prin tot spitalul, a intrat pe ușa scărilor spre holul din subsol, l-a găsit pe Jim stând pe jos, sprijinit de zid cu picioarele depărtate. Dădea impresia că dormea.

Căpitanul Redfern stătea în picioare deasupra lui, cu picioarele goale, cu spatele gol vizibil prin crăpătura halatului de spital. Din ceva care îi atârna din gură picurau stropi de sânge pe podea.

— Jim! a strigat ea, dar acesta nu a reacționat în nici un fel la glasul ei.

Însă căpitanul Redfern a încremenit. Când s-a întors spre ea, Nora nu a văzut ca acesta să fi avut ceva în gură. Era uimită de fața lui, înainte palidă, nu roșie, îmbujorată, ca acum. Într-adevăr, partea din față a halatului său era mânjită de sânge și avea sânge și în jurul gurii. Primul ei gând a fost că avea vreo criză. Se temea că-și mușcase limba și că acum înghițea sângele.

Când s-a apropiat, diagnosticul ei a devenit neclar. Pupilele lui Redfern erau acum negre, iar sclera, roșie, nu albă, cum ar fi fost normal. Gura îi atârna deschisă într-un mod bizar, parcă dislocată, ca și când falca i-ar fi fost prinsă de undeva de mai jos. În plus, emana o căldură teribilă, mult mai mare decât cea produsă de o febră normală.

— Căpitane Redfern, l-a strigat ea, iar și iar, în încercarea de a-l smulge din starea aceea.

Acesta s-a îndreptat spre ea cu o privire feroce și devorantă în ochii sticloși. Jim a rămas întins pe jos, nemișcat. Redfern avea intenții vădit criminale. Nora și-a dorit să fi purtat o armă. A privit împrejur, dar n-a văzut decât un telefon pentru urgențe.

A înșfăcat receptorul de pe perete, însă abia a avut timp să-l apuce înainte ca Redfern s-o atace și s-o arunce la podea. Nora a ținut totuși în mână receptorul, al cărui fir stătea întins. Redfern avea o forță incredibilă, cu care s-a abătut asupra ei, fixându-i brațele pe podeaua lustruită. Fața i s-a schimonosit, iar gâtul a început să i se bălăbăne. Nora s-a gândit că bărbatul avea să verse pe ea.

Nora țipa când Eph a dat buzna pe ușa dinspre scări și s-a aruncat asupra lui Redfern, azvârlindu-l cât colo. Eph s-a îndreptat și a întins mâna ca să-l avertizeze pe pacientul său care dădea să se ridice de la podea.

— Stai...

În momentul acela, Redfern a scos un soi de sâsâit, nu ca al unui

șarpe, ci mai degrabă un sunet gutural. L-a privit cu ochii negri, inexpressivi, și i-a zâmbit. Cel puțin, părea să zâmbească – folosea aceiași mușchi faciali, numai că, atunci când a deschis gura, aceasta părea să nu se mai oprească, ci să se tot deschidă.

Mandibula i-a coborât și din gură i s-a strecurat o bucată de carne rozalie, care nu era însă limba lui. Era mai lungă, mai musculoasă, mai complexă și se zvârcolea. Era ca și cum înghițise un calmar viu care își mai agita încă disperat tentaculele în gura lui.

Eph a sărit înapoi. S-a agățat de stativul pentru perfuzii să nu cadă, după care l-a îndreptat spre Redfern, folosindu-l pe post de armă, ca să-i țină la distanță pe bărbat și creatura din gura acestuia. Redfern a apucat suportul de oțel și imediat creatura i-a tășnit din gură. S-a întins pe lungimea de aproape doi metri a stativului, însă Eph s-a ferit exact la timp. A auzit plescăitul pe care l-a scos prelungirea aceea îngustă, asemenea unei limbi otrăvitoare și cărnose, atunci când a lovit zidul. Redfern a aruncat într-o parte suportul, care a plesnit de la jumătate. Eph a căzut împreună cu el într-o încăpere din spate.

Redfern a intrat după el, fixându-l cu ochii lui negri, injectați, în care i se citea foamea. Eph a căutat cu disperare în jur ceva cu care să-l țină la distanță pe tip, dar nu a găsit decât un trepan pe un raft. Trepanul este un instrument chirurgical dotat cu o lamă cilindrică rotativă folosită în general la secționarea craniului în timpul autopsiei. Lama ca o elice de elicopter a prins viață. Redfern a înaintat cu limba ceva mai retrasă, dar încă atârând; pe lateralele acesteia pulsau niște săculeți cărnosi. Înainte ca Redfern să atace din nou, Eph a încercat să i-o rezeze.

A ratat însă și i-a tăiat pilotului o bucată din gât. Din rană a ieșit sânge alb, exact cum văzuse la morgă, dar acesta nu a tășnit, ci i s-a prelins pe piept. Eph a dat drumul trepanului înainte ca lama să bâzâitoare să îl împrăște cu substanță. Redfern l-a apucat de gât, iar Eph a înșfăcat obiectul cel mai apropiat pe care l-a găsit: un extingtor. L-a lovit cu fundul acestuia în față, prima sa țință fiind înfiorătoarea limbă. Eph l-a mai lovit de două ori; la ultima lovitură, capul i-a sărit pe spate, iar coloana sa vertebrală a scos un pârâit sonor.

Corpul lui Redfern a cedat și s-a prăvălit la pământ. Eph a dat drumul extingtorului și a pășit înapoi nesigur pe picioare, privind îngrozit la ceea ce făcuse.

Nora a venit în fugă agitând o bucată din stativul rupt și l-a văzut pe Redfern zăcând pe jos. A dat drumul țevii și s-a repezit la Eph, care a cuprins-o cu brațele.

— Te simți bine? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat din cap, cu mâna la gură. A arătat spre Redfern.

Când și-a coborât privirea, Eph a văzut viermi care se strecurau afară din gâtul lui. Erau niște viermi roșiatici, ca și cum ar fi fost îmbibați de sânge, care se revărsau din gâtul lui Redfern asemenea gândacilor care mișună într-o încăpere atunci când se aprinde lumina. Eph și Nora au luat-o cu spatele spre ușa deschisă.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? a întrebat Eph.

Nora și-a luat mâna de la gură și a spus:

— Domnul Lipitoare.

În momentul acela, au auzit geamătul lui Jim de pe hol și s-au dus în fugă să-i dea ajutor.

INTERLUDIU III

REVOLTA, 1943

Luna august își făcea simțită prezența, iar Abraham Setrakian i-a simțit dogoarea mai mult ca oricând, în timp ce așeza grinzile unui acoperiș suspendat. Soarele îl ardea, și așa era zi de zi. Mai mult de atât, începuse să urască noaptea – patul său, visele sale legate de casă, care îi fuseseră mai înainte singura lui alinare în oroarea lagărului de concentrare. Era acum prizonierul a doi stăpâni la fel de cruzi.

Creatura nopții, Sardu, începuse să vină de două ori pe săptămână ca să se hrănească în baraca lui Setrakian și probabil că proceda la fel și în celelalte barăci. Decesele trecuseră complet neobservate atât pentru gardieni, cât și pentru prizonieri. Gardienii ucraineni consideraseră că morții se sinucisese, iar pentru SS acest lucru însemna doar înlocuirea unui cuvânt din registru.

În lunile care au urmat primei vizite a lui Sardu, Setrakian, obsedat de dorința de a înfrânge răul, s-a interesat cât de mult a putut pe la alți prizonieri de prin părțile locului, care i-au spus despre un mormânt roman aflat undeva în pădurea din vecinătate. Acum era sigur că acea creatură își avea bârlogul acolo și că de acolo se strecura în fiecare noapte ca să-și domolească dezgustătoarea sete.

Dacă Setrakian a înțeles vreodată cum e să-ți fie sete cu adevărat, atunci cu siguranță a înțeles în acea zi. Cei care distribuiau apă circulau permanent printre prizonieri, deși mulți dintre ei cădeau ei înșiși pradă caniculei. Groapa de foc avea ce înfuleca în ziua aceea. Setrakian reușise să strângă ce-i trebuia, o bucată de lemn brut de stejar alb și o bucată de argint pentru vârf. Acesta era felul în care se spunea că puteai învinge strigoiul. Ascuțise zile în șir vârful înainte să-i aplice argintul. Felul în care avea să-l strecoare pe furiș în baraca sa îi ocupase cea mai mare parte din cele două săptămâni în care plănuise totul. Îl adăpostise într-un lăcaș din spatele patului său. Dacă îl prindeau gardienii, îl executau pe loc, pentru că nu aveau să fie dubii în privința destinației țărâșului cu aspect de armă.

Cu o noapte înainte, Sardu venise târziu în lagăr, mai târziu decât de obicei. Setrakian stătuse nemișcat, așteptând ca acesta să înceapă să se hrănească dintr-un rrom infirm. Simțea repulsie, avea remușcări și se ruga să fie iertat – dar trebuia să îndure toate astea, întrucât Creatura avea să fie mai puțin vigilentă în timp ce se hrănea.

Lumina albăstrie a zorilor care se apropiau se filtra printre zăbrelele de la ferestrele din partea estică a barăcii. Era exact ce așteptase

Setrakian. S-a înțepat în degetul arătător, făcând să iasă la vedere o perlă stacojie perfectă. Însă era complet nepregătit pentru ce avea să se petreacă în continuare.

Nu auzise nici un sunet; Creatura își luase oribila gustare în liniște deplină. Însă acum, simțind mirosul sângelui tânăr al lui Setrakian, Creatura a gemut, iar acest sunet i-a amintit de pârlitul lemnului uscat sau de apa care curge printr-o conductă înfundată.

Într-o clipită, Creatura era lângă el.

În timp ce tânărul și-a strecurat cu grijă mâna în spate după țărșuș, cei doi s-au privit în ochi. Setrakian n-a rezistat și s-a întors spre Creatură, în timp ce aceasta se apropia tot mai mult.

Creatura i-a zâmbit.

— A trecut o eternitate de când nu ne-am mai hrănit privindu-ne prada în ochi, a spus aceasta. O eternitate...

Răsuflarea îi mirosea a pământ și a cupru, iar limba începuse să i se agite. Vocea sa adâncă părea o împletire de mai multe voci, care se scurgeau afară fluidizate parcă de sângele uman.

— Sardu..., a șoptit Setrakian, incapabil să țină pentru sine acest nume.

Ochii ca două perle lucioase ale Creaturii s-au deschis larg și, preț de o clipă, au părut aproape umani.

— Nu este singur în acest trup, a sâsăit Creatura. Cum cutezi să-l strigi?

Setrakian a apucat țărșușul din spatelul său și a început să-l strecoare afară...

— Fiecare om are dreptul să-i fie rostit numele înainte de a merge în fața lui Dumnezeu, a spus Setrakian cu virtutea omului tânăr.

Creatura a râs veselă.

— Atunci, tinere, spune-mi-l și mie pe al tău...

În clipa aceea, Setrakian a făcut mișcarea mult așteptată, însă vârful de argint al țărșușului a scos un scârțâit, trădându-și prezența cu o clipă înainte să pornească spre inima Creaturii.

Clipa aceea a fost de ajuns. Creatura și-a întins mâna cu gheare și a oprit arma care se afla la câțiva centimetri de pieptul său.

Setrakian a încercat să se elibereze lovind cu cealaltă mână, însă Creatura i-a prins-o și pe aceea și i-a făcut lui Setrakian o creșătură pe gât cu vârful limbii, o tăietură profundă și fulgerătoare, suficientă cât să-i injecteze paralizantul.

Acum îl ținea strâns pe tânăr de amândouă mâinile. L-a ridicat din pat.

— Însă tu nu vei merge în fața lui Dumnezeu, i-a spus Creatura. Îl

cunosc chiar foarte bine și știu că ne-a *părăsit*...

Setrakian era gata să leșine de la strânsoarea ca de menghină a ghearelor cu care îi prinsese mâinile. Mâinile care îl ținuseră în viață atâta timp în lagăr. Creierul îi exploda de durere și, deși gema și respira greu, nu a scos nici un țipăt.

În clipa aceea, Creatura a privit adânc în ochii lui Setrakian și a văzut până în adâncul sufletului lui.

— Abraham Setrakian, a susurat aceasta. Ce nume dulce pentru un băiat atât de curajos... S-a apropiat de el. Dar de ce vrei să mă distrugi, băiete? De ce mă socotești atât de demn de mânia ta, din moment ce moartea domnește în jurul tău și în absența mea? Nu eu sunt monstrul, ci Dumnezeuul tău, al tău și al meu, tatăl absent care ne-a părăsit pe toți cu atât de mult timp în urmă... Citesc în ochii tăi ce te sperie cel mai tare, tinere Abraham, și nu sunt eu acela... Este groapa. Acum ai să vezi ce se întâmplă când am să te las pradă ei, iar Dumnezeu n-are să facă nimic să te salveze.

Apoi, cu un pârâit puternic, Creatura i-a sfărâmat oasele mâinilor tânărului Abraham.

Băiatul a căzut la podea și s-a ghemuit de durere, cu degetele sfărâmate la piept. Căzuse într-o pată slabă de lumină.

Se revărsau zorii.

Creatura a sâsâit din nou și a dat să se apropie iar de el, însă prizonierii din baracă au început să dea semne de viață. În vreme ce tânărul Abraham își pierdea cunoștința, Creatura s-a făcut nevăzută.

Abraham a fost descoperit rănit și sângerând înainte de apel. A fost trimis la infirmerie, locul din care prizonierii răniți nu se mai întorceau. Un tâmplar cu mâinile rupte nu mai servea la nimic în lagăr, iar supraveghetorul-șef a dispus pe dată eliminarea sa. A fost târât afară la groapa de foc, alături de ceilalți care fuseseră respinși la apel, și a fost obligat să se așeze în genunchi în rând. Fumul negru și gros întuneca soarele care dogorea neiertător. Setrakian a fost dezbrăcat și târât până la margine, cu mâinile rupte formând un căuș, și a fost cuprins de frică atunci când privirea i-a căzut în groapă, în groapa dogoritoare. Flăcările se contorsionau, iar fumul soios se înălța ca într-un dans hipnotic. Ritmul execuției – împușcătura, zgomotul mecanismului, sunetul slab produs de tubul glonțului care lovea țărâna – l-a purtat ca într-o transă a morții. Privea în groapă la flăcările care mistuiau carnea de pe oase, revelând omul în esența lui: țărână. Bucăți de carne condamnate la pieire, care se puteau transforma într-o clipită în cenușă.

Creatura era meșteră în a semăna groaza, dar această grozăvie

umană depășea într-adevăr cu mult orice altă posibilă soartă, nu numai pentru că era nemiloasă, ci pentru că era semănată în mod rațional, nu dintr-o pornire lăuntrică. Era rezultat al unei alegeri. Aceste crime nu aveau legătură cu războiul; erau comise din pură răutate. Oamenii aleseseră să le facă așa ceva semenilor lor și își construiseră motive, locuri și povești ca să-și satisfacă dorința într-un mod logic și metodic.

Pe măsură ce ofițerul nazist împușca mecanic fiecare om în ceafă și îl împingea în groapa hămesită, voința lui Abraham începea să se clatine. Îl cuprinsese greața, nu din cauza mirosurilor sau a imaginii, ci pentru că era conștient că Dumnezeu i se risipise din suflet și nu mai exista nimic altceva în afară de groapă.

Slăbiciunea sa, credința sa clătinată i-au smuls tânărului lacrimi amare când a simțit țeava pistolului Luger atingându-i...

O altă gură lipită de gâtul lui...

Atunci a auzit împușcăturile. Din partea opusă a curții, un grup de prizonieri puseseră stăpânire pe foișoare, mitraliau lagărul și împușcau fiecare ofițer în uniformă aflat la vedere. Bărbatul din spatele său a fugit, lăsându-l pe Setrakian pe marginea gropii.

Un polonez, următorul de lângă el din șir, s-a ridicat, iar tânărul Setrakian a început din nou să spere. Cu mâinile chircite la piept, s-a ridicat și el și a luat-o gol la fugă spre gardul camuflat de sârmă ghimpată.

În jurul său se trăgea, iar gardienii și prizonierii cădeau într-o baltă de sânge. Acum fumul se înălța, și nu era doar cel din groapă, ci și de la focul care izbucnise pretutindeni în lagăr. S-a dus spre gard aproape de alții și, cine știe cum, niște brațe neștiute l-au înălțat, căci mâinile sale erau neputincioase. A căzut în partea cealaltă.

A rămas întins pe pământul în care se înfingeau gloanțele trase de puști și de mitraliere și încă o dată mâini nevăzute l-au ridicat în picioare.

În timp ce salvatorii nevăzuți ai lui Setrakian cădeau răpuși de gloanțe, el fugea mâncând pământul, cu lacrimile șiroindu-i, pentru că, în absența lui Dumnezeu, descoperise Omul. Omul care lua viața altui Om, Omul care ajuta Omul, amândoi necunoscuți: călăul și binecuvântatul laolaltă. Era doar o chestiune de alegere. A fugit kilometri și kilometri, în timp ce lagărul a primit întăriri din partea austriecilor. Avea picioarele sfâșiate, degetele distruse de pietre, dar nimic nu-i putea sta în cale acum, că era dincolo de gard. Când a ajuns în pădure și s-a prăbușit în întuneric, la adăpostul nopții, un singur scop îl anima.

REVARSATUL ZORILOR

Secția de poliție nr. 17, East, 51st Street, Manhattan

Setrakian s-a fuit ca să găsească o poziție mai confortabilă pe banca de lângă peretele din interiorul celulei din secția de poliție. Așteptase toată noaptea într-o încăpere cu pereți de sticlă ca să-i fie luate datele, alături de aceiași hoți, bețivi și perversi cu care era și acum închis. În timpul lungii așteptări avusese suficient timp să analizeze scena pe care o făcuse la ieșirea din Biroul de Medicină Legală și înțelesese că ratase cea mai bună șansă de a ajunge la centrul de control al bolilor prin intermediul doctorului Goodweather.

Desigur, lăsase impresia unui bătrân smintit. Poate că greșise, poate că își pierduse capul. Devenise instabil, asemenea unui giroscop care s-a tot învârtit. Poate că îndelungii ani în care așteptase acest moment, trăiți la limita dintre groază și speranță, își spusese cuvântul.

Să te verifici permanent este un semn de îmbătrânire. Să prinzi bine frâiele în mâini. Să te asiguri că încă ești tu însuși.

Nu. Știa el ce știa. Singurul lucru în neregulă cu el acum era că înnebunea de disperare. Era aici, prizonier într-o secție de poliție din zona Midtown din Manhattan, în timp ce în jurul său...

„Fii deștept, bătrân smintit, vezi cum faci să ieși de aici. Ai reușit tu să scapi din locuri mai îngrozitoare decât asta.”

A rememorat scena în care îi luaseră datele. În timp ce-și spunea numele și adresa și era anunțat că încălcase o proprietate, că tulburase liniștea publică și că trebuia să semneze o declarație în legătură cu bastonul („Are o mare valoare sentimentală”, îi spusese sergentului) și cu pastilele de inimă, în secție fusese adus un tânăr mexican de optsprezece-nouăsprezece ani, cu mâinile la spate, prinse cu cătușe. Tânărul era șifonat bine, zgâriat pe față și cu cămașa ruptă.

Atenția lui Setrakian a fost atrasă de găurile din pantalonii negri și de pe cămașă, provocate de niște arsuri.

— E de tot rahatu', frate! striga tânărul, cu mâinile încătușate și lăsându-se pe spate în timp ce polițiștii îl împingeau. *El puto*^[52] era nebun. Tipu' era *loco*^[53], era dezbrăcat și alerga pe stradă, ataca lumea. A sărit la noi!

Polițiștii l-au trântit cu putere pe un scaun.

— Voi nu l-ați văzut, frate. Tâmpitu' ăla avea sângele *alb*. Avea o *porcărie* în gură! Nu era *om*, ce dracu'!

Unul dintre polițiști a mers la separeul sergentului care se ocupa de

Setrakian ștergându-și sudoarea de pe față cu un șervețel de hârtie.

— Mexican tâmpit! Un ratat care s-a fript de două ori, și numai ce a făcut optșpe ani. De data asta, s-a bătut cu un om și l-a omorât. El și cu un amic. Se pare că au sărit la tip, i-au smuls hainele de pe el, iar puștiul ăsta a încercat să-i vină de hac chiar în văzul lumii, în Times Square.

Sergentul și-a dat ochii peste cap și a continuat să apese pe taste. I-a mai pus lui Setrakian o întrebare, dar acesta nu a auzit. Abia dacă mai simțea banca sub el sau mâinile bătrâne și chinuite strânse pumn. Aproape că l-a invadat panica la gândul de a înfrunta din nou ceea ce era atât de greu de înfruntat. A văzut viitorul, a văzut familii destrămate, distrugere, o apocalipsă a suferinței, întunericul învingând lumina, iadul pe pământ.

Dintr-odată, panica a fost înlocuită de un sentiment la fel de sumbru: dorința de răzbunare, dorința de a avea o a doua șansă. Rezistența, lupta, războiul care se prefigura, totul trebuia să înceapă cu el.

Strigoi.

Năpasta se pornise.

Secția de boli infecțioase Jamaica Hospital Medical Center

Îmbrăcat tot cu hainele de stradă și întins în patul de spital, Jim Kent riposta:

— Asta e o prostie. Mă simt bine. Eph și Nora stăteau de o parte și de cealaltă a patului.

— E doar o măsură de precauție, a spus Eph.

— Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să mă fi pus la pământ când am intrat pe ușă. Cred că mi-am pierdut cunoștința o clipă. O fi fost vreo lovitură minoră.

Nora a încuviințat din cap.

— Problema e că... ești de-ai noștri, Jim. Vrem să fim siguri că e chiar în regulă.

— Dar de ce sunt la boli infecțioase?

— De ce nu? Eph s-a străduit să zâmbească. Oricum eram aici. Și, uite, ai toată aripa spitalului numai pentru tine. Mai bine de atât nici nu se putea.

Judecând după zâmbetul lui Jim, acesta nu părea prea convins.

— Bine, a spus el într-un final. Dar măcar îmi dați telefonul, ca să simt și eu că îmi aduc în vreun fel contribuția?

— Cred că se poate rezolva, a spus Eph. Asta după ce îți facem câteva analize.

— Și, vă rog, spuneți-i Sylviei că e totul în regulă, că altfel o să se sperie.

— Bine, i-a răspuns Eph. O s-o sunăm imediat ce ieșim de aici.

Au plecat de acolo răvășiți și, înainte să iasă din secția de boli infecțioase, s-au oprit.

— Trebuie să-i spunem, a început Nora.

— Ce să-i spunem? a replicat Eph, puțin cam brusc. Mai întâi trebuie să aflăm noi cu ce anume ne confruntăm.

În afara secției, o femeie cu părul sârmos și prins cu o bentiță lată stătea în picioare lângă scaunul de plastic pe care îl luase de pe hol. Jim locuia într-un apartament din cartierul East Eighties împreună cu prietena sa, Sylvia, care scria rubrica de horoscop în ziarul *New York Post*. Contribuise la relația lor cu cinci pisici, iar el, cu o cintează, ceea ce făcea din locuința lor un loc tensionat.

— Pot să intru? a întrebat Sylvia.

— Îmi pare rău, Sylvia. Regulamentul spune că numai personalul sanitar poate să intre. Însă Jim ne-a rugat să-ți transmitem că se simte bine.

Sylvia l-a prins pe Eph de braț.

— Tu ce părere ai?

— Pare sănătos, a spus Eph cu tact. Vrem totuși să-i facem câteva analize.

— Mi s-a spus că a leșinat, că era puțin amețit. De ce a ajuns la boli infecțioase?

— Sylvia, tu știi cum funcționăm noi. Punem răul înainte, o luăm pas cu pas.

Sylvia a privit-o pe Nora, sperând la o dovadă de solidaritate feminină.

Nora a clătinat din cap și a spus:

— Ți-l dăm înapoi de îndată ce putem.

La subsolul spitalului, Eph și Nora au găsit o administratoare care îi aștepta la ușa morgii.

— Doctore Goodweather, este absolut anormal. Ușa asta nu se închide niciodată, iar conducerea spitalului insistă să fie informată în legătură cu ceea ce se petrece...

— Regret, doamnă Graham, a spus Eph citindu-i numele de pe ecuson, dar este o chestiune oficială a CDC-ului. Ura să-și fluture în fața altora funcția, asemenea celor din administrație, dar, din când în când, faptul că lucrezi pentru guvern mai prezintă și avantaje. A scos cheia pe care o luase și a descuiat ușa, după care a intrat împreună cu

Nora. Vă mulțumesc pentru sprijin, a spus el și a încuiat-o din nou în urma lor.

Luminile s-au aprins automat. Cadavrul lui Redfern zăcea pe o masă de oțel, acoperit cu un cearșaf. Eph a ales o pereche de mănuși din cutia de lână întrerupător și a deschis un cărucior cu instrumente pentru autopsie.

— Eph, a spus Nora punându-și și ea o pereche de mănuși. Nici măcar nu avem certificatul lui de deces. Nu poți să-l diseci.

— Nu avem vreme pentru formalități, nu atâta timp cât Jim este acolo sus. Și, pe lângă asta, nici măcar nu știu cum o să explicăm moartea lui. Indiferent cum privești lucrurile, eu l-am ucis pe omul ăsta, mi-am ucis propriul pacient.

— A fost legitimă apărare.

— Eu știu asta și o știi și tu, dar nu am absolut deloc timp să explic totul poliției.

A luat un bisturiu mare și i l-a trecut lui Redfern pe piept, făcând o incizie în formă de Y, începând de la clavicule în jos, în două diagonale, până la stern, apoi drept în jos pe linia centrală a trunchiului, peste abdomen și până la osul pubian. După aceea, a îndepărtat pielea și mușchii de dedesubtul ei, lăsând la vedere cutia toracică și abdomenul. Nu avea timp pentru o autopsie ca la carte, dar trebuia să confirme câteva lucruri care apăruseră la ecografia incompletă a lui Redfern.

Cu un furtunaș din plastic moale a curățat lichidul albicios și s-a uitat la organele importante din cutia toracică. Cavitățile erau un adevărat dezastru, plină de o masă neagră, dezgustătoare, din care plecau un soi de tuburi subțiri și lungi, niște prelungiri asemănătoare unor vene, conectate la organele zbârcite ale pilotului.

— Dumnezeu! a exclamat Nora.

Eph a studiat excrescențele dintre coaste.

— A pus stăpânire pe el. Privește-i inima!

Era diformă, zbârcită. Sistemul circulator se simplificase, iar arterele fuseseră modificate și acoperite cu o pecingine canceroasă, închisă la culoare.

— Este imposibil, a spus Nora. Au trecut numai treizeci și șase de ore de la aterizarea avionului.

Eph i-a deschis gâtul lui Redfern, lăsând la vedere interiorul acestuia. Țesutul crescut pleca din jumătatea gâtului, de pe plicele vestibulare. Protuberanța, care se comportase aparent ca o limbă, era retrasă. Era legată direct de trahee – de fapt, se unise cu ea, ca o excrescență canceroasă. Eph s-a hotărât să nu continue pentru moment autopsia și a sperat să poată îndepărta mai târziu mușchiul

sau organul, sau ce-o fi fost, ca să-l poată studia în totalitate și să-i determine funcția.

În clipa aceea, lui Eph i-a sunat telefonul și s-a întors pentru ca Nora să i-l poată scoate din buzunar, cu mânușile curate.

— Biroul de Medicină Legală, a citit ea de pe ecran.

Eph a răspuns și, după ce a ascultat câteva clipe, i-a spus interlocutorului:

— Venim imediat.

Biroul de Medicină Legală, Manhattan

Directorul Barnes a ajuns la Biroul de Medicină Legală aflat la intersecția dintre 30th Street și First Street în același timp cu Eph și cu Nora. S-a dat jos din mașină, având, ca de obicei, cioc și fiind îmbrăcat cu uniforma sa de marină. Intersecția era blocată de mașini de poliție și de care ale televiziunilor oprite în fața clădirii turcoaz a morgii.

Au prezentat legitimațiile și au intrat până la doctorul Julius Mirnstein, legistul-șef pentru zona New York. Mirnstein era chel, cu excepția unor smocuri de păr brunet pe laterale și în ceafă, cu fața prelungă, sobru, cu halatul alb obligatoriu peste o pereche de pantaloni gri.

— Noi credem că cineva a intrat prin efracție azi-noapte, dar nu suntem siguri. Doctorul Mirnstein s-a uitat la monitorul răsturnat al unui calculator și la niște creioane împrăștiate dintr-un suport. Nu reușim să luăm legătura la telefon cu nici unul dintre cei care au fost azi-noapte de serviciu. A întrebat-o din priviri pe o asistentă care avea telefonul la ureche, iar aceasta i-a confirmat faptul că nimeni nu răspundea. Urmați-mă!

În morga de la subsol, totul părea în ordine, de la mesele curate de autopsie și până la hiaturile, cântarele și uneltele de măsurare. Nu fusese vandalizat nimic. Doctorul Mirnstein a luat-o înaintea spre camera frigorifică și i-a așteptat pe Eph, pe Nora și pe directorul Barnes să i se alăture.

Camera era goală. Tărgile mobile erau încă acolo. Niște cearșafuri aruncate și câteva articole de îmbrăcămintă. Câteva cadavre erau așezate de-a lungul zidului din stânga, însă toate victimele din avion dispăruseră.

— Unde sunt? a întrebat Eph.

— Asta e problema, a spus doctorul Mirnstein. Nu știm.

Directorul Barnes l-a privit o clipă.

— Vreți să spuneți că sunteți de părere că cineva a intrat aici azi-noapte și a furat vreo patruzeci și ceva de cadavre?

— Nu pot decât să-mi dau cu părerea, la fel ca dumneavoastră, doctore Barnes. Speram ca oamenii dumneavoastră să mă lumineze în privința asta.

— Hmm, nu puteau să plece pur și simplu, a spus Barnes.

— Dar în Brooklyn și în Queens cum stă treaba? a întrebat Nora.

— Din Queens nu am nici o veste, dar și cei din Brooklyn spun că se confruntă cu aceeași situație, a răspuns doctorul Mirnstein.

— Aceeași situație? s-a mirat Nora. Adică au dispărut cadavrele pasagerilor?

— Exact, a încuviințat doctorul Mirnstein. V-am chemat în speranța că agenția voastră a luat cadavrele fără ca noi să știm.

Barnes i-a privit pe Eph și pe Nora, care au clătinat din cap.

— Dumnezeule! Trebuie să sun la FAA, a spus Barnes.

Eph și Nora l-au prins din urmă înainte să apuce să dea telefon, departe de doctorul Mirnstein.

— Trebuie să vorbim, a zis Eph.

Directorul i-a privit mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Cum se simte Jim Kent?

— Arată bine și el susține că se și simte bine.

— OK, a spus Barnes. Ce e?

— Are o rană la gât, la fel ca victimele din avion.

Barnes s-a încruntat.

— Cum e posibil?

Eph l-a informat în legătură cu fuga lui Redfern de la radiologie și cu atacul de după aceea. Dintr-un plic enorm a scos un clișeu și l-a prins de panoul pentru vizualizare, apoi a aprins lumina panoului.

— Aceasta este o ecografie a toracelui pilotului.

Se vedeau organele cele mai importante și totul părea normal.

— Așa..., a spus Barnes.

— Și asta este cea de după, a zis Eph și a prins de panou un clișeu în care se vedea cutia toracică a lui Redfern întunecată de umbre.

Barnes și-a pus ochelarii de citit.

— Tumori?

— E greu de explicat, dar este un țesut nou crescut, care se hrănea din organele complet sănătoase în urmă cu douăzeci și patru de ore, a explicat Eph.

Directorul Barnes și-a scos ochelarii și s-a încruntat din nou.

— Un țesut nou crescut? La ce te referi?

— Mă refer la asta, a spus Eph și a trecut la un al treilea clișeu, în care se vedea interiorul gâtului lui Redfern. Excrescența de sub limba lui era evidentă.

— Ce e asta? a întrebat Barnes.

— Un soi de limbă, a răspuns Nora. E din țesut muscular, retractabil, cărnos.

Barnes a privit-o de parcă ar fi crezut-o smintită.

— O limbă?

— Întocmai, domnule, a sărit Eph iute în apărarea Norei. Credem că ea e responsabilă de tăietura de pe gâtul lui Jim.

Barnes a privit când la unul, când la celălalt.

— Vreți să spuneți că unuia dintre supraviețuitorii catastrofei aviatice i-a crescut o limbă și că l-a spintecat pe Jim Kent cu ea?

Eph a încuviințat din cap și a arătat spre clișeele care stăteau drept mărturie.

— Everett, trebuie să-i punem în carantină pe ceilalți supraviețuitori.

Barnes a privit-o pe Nora, care a dat energic din cap, împărțând cu totul părerea lui Eph.

— Sugerați că... excrescența asta tumorală, transformarea asta biologică... este transmisibilă?

— Asta bănuim și ne temem că așa stau lucrurile, a spus Eph. E posibil ca și Jim să fi fost infectat. Trebuie să stabilim evoluția acestui sindrom, oricare ar fi el, dacă vrem să avem vreo șansă cât de mică să-l oprim și să-l vindecăm.

— Și vreți să spuneți că voi ați văzut limba asta retractabilă, cum o numiți voi?

— Da, amândoi am văzut-o.

— Unde e căpitanul Redfern acum?

— La spital.

— Care e starea lui?

Eph a răspuns înainte ca Nora să apuce să spună ceva:

— Incertă.

Barnes l-a privit pe Eph, sesizând că era ceva în neregulă.

— Nu cerem decât un ordin prin care să-i putem obliga pe ceilalți să primească îngrijiri medicale, a spus Eph.

— Dacă punem în carantină trei oameni, putem să panicăm alte trei sute de milioane. Barnes i-a privit din nou, așteptând parcă o ultimă confirmare. Credeți că asta are în vreun fel legătură cu dispariția cadavrelor?

— Nu știu, a spus Eph, însă era pe cale să spună: „Nu vreau să știu.”

— Bine, a încuviințat Barnes. Am să declanșez procedurile.

— Să declanșezi procedurile?

— O să ia ceva timp.

— Trebuie s-o facem acum, imediat, a insistat Eph.

— Ephraim, ce mi-ai arătat tu aici este bizar și neliniștitor, dar pare să fie un caz izolat. Știu că ești îngrijorat în privința unui coleg, dar, pentru a cere un ordin federal de punere în carantină, trebuie să solicit și să primesc un ordin de la președinte, și de regulă nu umblu cu așa ceva în buzunare. Nu văd să existe riscul unei pandemii în momentul de față, așa că trebuie să o iau pe calea obișnuită. Până atunci, nu vreau să îi deranjați pe ceilalți supraviețuitori.

— Să-i deranjăm? s-a revoltat Eph.

— O să fie destulă panică și fără să ne depășim noi atribuțiile. Am și eu o nelămurire: dacă supraviețuitorii sunt într-adevăr bolnavi, de ce nu am primit nici o veste de la nici unul dintre ei până acum?

Eph nu avea nici un răspuns.

— Ținem legătura.

Barnes s-a îndepărtat ca să dea telefon.

Nora l-a privit pe Eph.

— Stai potolit.

— Adică?

Îl citea ca pe o carte deschisă.

— Să nu te duci să-i cauți pe ceilalți supraviețuitori. Nu ne rata șansa de a-l salva pe Jim, iritând-o pe avocata aia sau sperindu-i pe ceilalți.

Eph fierbea pe dinăuntru când ușile exterioare s-au deschis. Doi paramedici împingeau o targă mobilă pe care se afla un cadavru, în sac. Le-au ieșit înainte doi asistenți de la morgă. Morții nu aveau de gând să aștepte ca misterul să fie elucidat, ci aveau să continue să apară. Eph parcă și vedea ce avea să se întâmple în New York dacă izbucnea o epidemie. Odată ce municipalitatea era depășită de situație – poliția, pompierii, sistemul sanitar, pompele funebre – întreaga insulă avea să ajungă în doar câteva săptămâni o grămadă de baligă urât mirositoare.

Un asistent de la morgă a desfăcut fermoarul sacului până la jumătate și a scos un icnet neobișnuit. S-a dat înapoi de lângă masă. De pe mâinile înmănușate îi picura ceva albicios, iar din sacul negru de cauciuc curgea un lichid opalescent, prelingându-se pe marginile târgii mobile și pe podea.

— Ce naiba e asta? i-a întrebat asistentul pe cei de la ambulanță, care stăteau lângă ușă cu un aer dezgustat.

— A căzut victimă unui accident rutier după ce a fost implicat într-o bătaie, a spus unul dintre ei. Nu știu... o fi fost vreun camion care transporta lapte sau ceva de genul ăsta.

Eph a scos niște mănuși dintr-o cutie de pe blat, s-a apropiat de sac și a privit înăuntru.

— Capul unde este?

— Pe acolo pe undeva, a răspuns celălalt paramedic.

Eph a văzut că omul fusese decapitat, iar ce-i mai rămăsese din gât mustea de o substanță albicioasă.

— Iar tipul era dezbrăcat, a adăugat paramedicul. Pe scurt, o noapte pe cînste.

Eph a tras fermoarul până jos, până la cusătura inferioară. Cadavrul decapitat era un bărbat supraponderal de vreo cincizeci de ani. Eph i-a remarcat imediat picioarele.

În jurul degetului mare era o urmă de sârmă, de parcă acolo ar fi fost prins un cartonaș cu date despre decedat.

Nora a remarcat și ea urma de pe deget și s-a albit la față.

— Într-o bătaie, zici? a întrebat Eph.

— Așa ni s-a spus, a răspuns paramedicul deschizând ușa exterioară. O zi bună și mult succes!

Eph a tras fermoarul. Nu voia ca nimeni altcineva să vadă urma de pe deget. Nu voia să-i pună cineva întrebări la care nu putea răspunde.

S-a întors spre Nora.

— Bătrânul!

Nora a încuviințat din cap.

— Voia să distrugem cadavrele, și-a amintit ea.

— Știa despre chestia cu lumina ultravioletă. Eph și-a scos mănușile de latex și gândul i-a zburat din nou la Jim, care stătea singur la secția de boli infecțioase, cu cine știe ce monstruozitate crescând în interiorul său. Trebuie să aflăm ce altceva mai știe.

Secția 17 de poliție, East, 51st Street, Manhattan

Setrakian a numărat treisprezece alți bărbați în celula de dimensiunile unei camere de apartament, inclusiv un biet amărât cu câteva zgârieturi recente pe gât, așezat pe vine în colț și care își scuipa în palme și și le freca energic.

Setrakian fusese martor la lucruri și mai rele, desigur – mult mai rele. Pe un alt continent, într-un alt secol, el, un evreu armean, fusese încarcerat în lagărul de exterminare cunoscut drept Treblinka, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Avea nouăsprezece ani și era încă flăcău când lagărul fusese atacat, în 1943. Dacă ar fi intrat în lagăr la vârsta pe care o avea acum, nu ar fi rezistat nici câteva zile, poate nici măcar cât durase călătoria cu trenul până acolo.

Setrakian l-a privit pe tânărul mexican care stătea lângă el pe bancă,

primul pe care îl văzuse când i se luaseră datele și care era acum cam de aceeași vârstă cu Setrakian la sfârșitul războiului. Avea o vânătaie mare pe obraz și o rană cu sânge negru închegat în jur sub ochi, însă părea să nu fi fost infectat.

Setrakian era mai îngrijorat din cauza prietenului tânărului, care stătea întins pe banca de lângă el, chircit pe-o parte și nemișcat.

Gus, în schimb, era furios și neliniștit acum când adrenalina dispăruse. A devenit conștient de faptul că bătrânul îl privea.

— Ai vreo problemă?

Ceilalți din celulă și-au îndreptat atenția înspre ei, atrași de ideea unei bătăi între un mexican, membru al unei bande, și un evreu bătrân.

— Chiar am o mare problemă, i-a spus Setrakian.

Gus l-a privit întunecat la față.

— Cu toții avem.

Setrakian i-a simțit pe ceilalți întorcându-se, dezamăgiți că nu urma să aibă loc nici o altercație care să le alunge plictiseala. Setrakian s-a uitat mai bine la prietenul chircit al mexicanului. Își acoperea fața și gâtul cu brațul și avea genunchii strânși la piept – stătea aproape în poziție fetală.

Gus l-a privit și el pe Setrakian și l-a recunoscut.

— Stai așa că te cunosc.

Setrakian a dat din cap, obișnuit deja cu o asemenea situație, și a spus:

— 18th Street.

— Knickerbocker. Da, rahat! Tu l-ai snopit pe frate-miu odată în bătaie.

— A furat?

— A încercat. Era un lanț de aur. Acum e un drogat nenorocit, un strigoi. Da' pe vremea aia era tare. E cu câțiva ani mai mare decât mine.

— Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Și-a dat seama, de-aia a încercat. Lanțul de aur nu era decât un trofeu. Voia să-și sfideze tovarășii. Toată lumea îl avertizase: „Nu te pune cu cămătarul.”

— În prima săptămână în care am luat casa de amanet, cineva mi-a spart vitrina din față. Am schimbat-o, apoi l-am pândit. Am pus mâna pe următorii care au venit să mi-o spargă. Le-am dat de să mă țină minte și să povestească și la prieteni. Asta a fost acum mai bine de treizeci de ani. De atunci, n-am mai avut nici o problemă cu geamul, a spus Setrakian.

Gus a privit degetele chircite ale bătrânului, care se ghiceau prin

mănușile de lână.

— Ce-ai pățit la mâini? Te-a prins cineva la furat?

— La furat? Nu, nu! a spus bătrânul și și-a frecat mâinile prin mănușile de lână. E o rană mai veche și nu am primit îngrijiri medicale decât mult prea târziu.

Gus i-a arătat tatuajul de pe mână și a strâns pumnul pentru ca porțiunea dintre degetul mare și arătător să se umfle. S-au văzut trei cercuri negre.

— E ca desenul de pe firma ta.

— Cele trei globuri reprezintă un vechi simbol al cămătarilor. Al tău are altă semnificație.

— E simbolul găștii, a spus Gus și s-a așezat mai confortabil. Înseamnă „hoț.”

— Dar tu nu m-ai jefuit niciodată.

— Din câte știi tu, a spus Gus cu un zâmbet.

Setrakian i-a privit pantalonii negri cu găurelele provocate de arsuri.

— Am auzit că ai omorât un om.

Zâmbetul lui Gus s-a risipit.

— Nu ai fost rănit? Rana de pe față ți-au făcut-o polițiștii?

Gus l-a privit de parcă bătrânul ar fi fost un informator al poliției.

— Ce-ți pasă ție?

— Te-ai uitat la el în gură? a întrebat Setrakian.

Gus s-a întors spre el. Bătrânul stătea aplecat, de parcă s-ar fi rugat.

— Ce știi de treaba asta? a întrebat Gus.

— Știu, a spus bătrânul fără să-și ridice privirea, că în orașul ăsta s-a iscat o molimă și că în curând va cuprinde și restul lumii.

— Nu e nici o molimă. Era un nebun cu un soi de... limbă care îi ieșea din... Gus s-a oprit, jenat să spună așa ceva cu glas tare. Ce dracu' era aia?

— Te-ai luptat cu un mort stăpânit de o boală, i-a spus Setrakian.

Gus și-a amintit de privirea grasilui, inexpressivă și înfometată, de sângele lui alb.

— Adică ce, vreun soi de zombi *pinche*^[54]?

— Închipuie-ți-l mai degrabă ca pe un om cu mantie neagră, cu colți și cu un accent ciudat. A întors capul spre Gus, ca acesta să-l audă mai bine. Acum ia mantia și colții deoparte, ia accentul ciudat, ia tot ce e ciudat la el.

Gus s-a agățat de vorbele bătrânului. Pesemne că acesta știa. Vocea lui sumbră, groaza care îl adâncea în gânduri erau contagioase.

— Ascultă-mă, a continuat bătrânul. Prietenul tău a fost infectat,

mușcat.

Gus l-a privit pe Felix, care stătea nemișcat.

— Nu, doar l-au burdușit polițaii.

— Se transformă. A pus stăpânire pe el ceva ce nu poți înțelege. E o boală care face din oameni neoameni. Tânărul acesta nu mai este prietenul tău. S-a transformat.

Gus și-a amintit că-l văzuse pe gras deasupra lui Felix. Strânsoarea lui de nebun, gura care se apropiase de gâtul lui Felix și privirea îngrozită a acestuia.

— Simți cum frige? Metabolismul lui a luat-o la galop. E nevoie de multă energie ca să se transforme, în corpul lui au loc acum modificări catastrofale, dureroase. În el se dezvoltă organe parazitare care se adaptează la noua stare, se metamorfozează într-un organism-stomac. În curând, la treizeci și șase de ore de la momentul infectării, cel mai probabil în noaptea asta, se va trezi la viață, însetat, și nimic nu-l va împiedica să-și domolească pofta.

Gus l-a privit pe bătrânul care intrase parcă într-o stare de transă.

— Îți iubești prietenul? l-a întrebat Setrakian.

— Poftim? s-a mirat Gus.

— Când spun „iubire”, mă refer la onoare, respect. Dacă-ți iubești prietenul, distruge-l înainte să se transforme pe deplin.

— Să-l distrug? a bâiguit Gus, aruncându-i o privire mohorâtă.

— Omoară-l, altfel te va transforma el pe tine.

Gus a clătinat ușor din cap.

— Dar, dacă spui că e deja mort, cum aş putea să-l mai omor?

— Există mijloace, a replicat Setrakian. Cum l-ai omorât pe cel care te-a atacat?

— Cu cuțitul. Am tăiat porcăria aia care-i ieșea din gură.

— l-ai tăiat gâtul?

— Și gâtul. Apoi l-a călcat un camion și i-a dat lovitura decisivă.

— Cel mai sigur e să separi capul de trup. Mai merge și cu lumina soarelui care să-l atingă direct. Și mai există și metode străvechi.

Gus s-a întors spre Felix, care zăcea nemișcat și abia respira.

— De ce nu mai știe nimeni altcineva despre treaba asta? a întrebat el. S-a întors din nou spre Setrakian, întrebându-se care dintre ei era nebun. Cine ești tu, de fapt?

— Elizalde! Torrez!

Gus era așa de absorbit în conversație, că nici nu-i văzuse pe polițiști intrând în celulă. Când a auzit strigate numele lui și pe cel al lui Felix, și-a înălțat privirea și a văzut intrând patru polițiști care purtau mănuși de latex, pregătiți de bătaie. Gus a fost ridicat în picioare

înainte să-și dea seama ce se petrecea.

L-au bătut pe Felix pe umăr, apoi pe genunchi. Când acest lucru nu a dat nici un rezultat, l-au ridicat cu forța, prinzându-l de subraț. Capul îi atârna, iar picioarele i se târau inerte pe când aceștia îl cărau după ei.

— Ascultați-mă, vă rog, a spus Setrakian și s-a ridicat în picioare în spatele lor. Omul acesta este bolnav, grav bolnav. Are o boală transmisibilă.

— De-aia avem mânuși, tataie, a strigat un polițist. Au tras în sus de brațele fără vlagă ale lui Felix, în timp ce îl târau afară din celulă. Tot timpul avem de-a face cu bolile venerice.

— Trebuie izolat, mă auziți? a spus Setrakian. Încuiați-l singur!

— Stai fără grijă, tataie. Criminalii au mereu parte de tratament preferențial.

Gus a rămas cu privirea ținută la bătrân, în timp ce ușa de la celulă era închisă, iar polițiștii îl târau după ei.

Stoneheart Group, Manhattan

Acesta era dormitorul marelui om. Avea sistem de climatizare, era complet automatizat, iar comenzile puteau fi configurate cu ajutorul unei console aflate la îndemână. Sunetul umidificatoarelor instalate în colțuri, la care se adăugau bâzâitul ionizatorului și foșnetul sistemului de filtrare a aerului, era ca șoapta reconfortantă a unei mame. Eldritch Palmer era de părere că fiecare om ar trebui să doarmă noaptea într-un pânțec, ca un prunc.

Zorile erau departe, iar el părea neliniștit. Acum, că totul era în mișcare, acum că molima se împrăștia peste tot prin orașul New York cu forța exponențială a dobânzii compuse care se dublează în fiecare noapte, deborda de fericirea specifică unui bancher lacom. Nici un succes financiar – și avusese destule – nu-l entuziasmase într-o asemenea măsură ca această acțiune de proporții.

Telefonul de pe noptieră a sunat o dată, iar receptorul s-a aprins. Fiecare apel pe care îl primea trebuia direcționat spre asistentul și ajutorul său, domnul Fitzwilliam, un om cu o judecată sănătoasă și de o mare discreție.

— Bună ziua, domnule.

— Cine este, domnule Fitzwilliam?

— Este domnul Jim Kent. Spune că este urgent. Vă fac legătura.

În clipa următoare, domnul Kent, unul dintre membrii bine plasați ai Societății Stoneheart, a spus:

— Alo.

— Vă ascult, domnule Kent.

- Da, mă auziți? Trebuie să vorbesc în șoaptă...
- Vă aud, domnule Kent. Data trecută s-a întrerupt.
- Da, a fugit pilotul, a plecat când i se făcea o ecografie.

Palmer a zâmbit.

- Și a dispărut?

— Nu. Nu știam ce să fac, așa că m-am luat după el prin spital, până ce doctorul Goodweather și doctorița Martinez l-au prins din urmă. Au spus că Redfern se simte bine, dar nu vă pot confirma starea lui. Am auzit-o pe o asistentă spunând că sunt singur aici sus și că membrii Proiectului Canarul țin încuiată o cameră de la subsol.

Palmer s-a întunecat la față.

- Unde anume sunteți singur?

— La secția de boli infecțioase. E o măsură de precauție. Cred că m-a lovit Redfern, m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

Palmer a amuțit o clipă.

- Înțeleg.

— Dacă îmi spuneți ce anume să caut, v-aș putea fi mai de folos.

- Spuneți că au încuiat o cameră din spital?

— La subsol. Poate fi morga. Am să aflu mai multe mai târziu.

- Cum? a întrebat Palmer.

— Imediat ce ies de aici. Trebuie să-mi facă niște analize.

Palmer și-a amintit că Jim Kent nu era epidemiolog, ci doar un om bun la toate în cadrul Proiectului Canarul, fără pregătire medicală.

- Vă doare în gât, domnule Kent?

— Da, e ceva banal.

- Hmm. O zi bună, domnule Kent.

Palmer a închis. Faptul că Jim Kent fusese infectat nu era cine știe ce, dar informația despre morga spitalului era îngrijorătoare. Însă el știa că pentru a duce un plan la bun sfârșit trebuia să faci întotdeauna față dificultăților ivite. O viață petrecută în lumea afacerilor îl învățase că tocmai inconvenientele și dificultățile fac victoria finală mai dulce.

A ridicat din nou receptorul și a apăsă pe butonul cu steluță.

- Da, domnule.

— Domnule Fitzwilliam, am pierdut omul de contact din Proiectul Canarul. Ignorați orice alt apel de pe telefonul său mobil.

- Am înțeles, domnule.

— Și trebuie să trimitem o echipă în Queens. E posibil ca în subsolul de la Jamaica Hospital să fie ceva care trebuie numaidecât ridicat.

Flatbush, Brooklyn

Ann-Marie Barbour s-a asigurat încă o dată că încuiase toate ușile,

apoi a luat casa la rând de două ori, cameră cu cameră, dintr-un capăt în celălalt, atingând fiecare oglindă în parte de două ori, ca să se calmeze. Nu putea să treacă pe lângă vreo suprafață reflectantă fără să o atingă cu două degete de la mâna dreaptă și să dea din cap după fiecare atingere – un soi de ritual. Apoi a mai trecut peste tot a treia oară, ca să șteargă fiecare suprafață cu un amestec de jumătate soluție de șters geamuri și jumătate apă sfințită, până când a fost mulțumită de rezultat.

Când s-a simțit din nou stăpână pe sine, a sunat-o pe cumnata ei, Jeanie, care locuia în centrul statului New Jersey.

— Sunt bine, a spus Jeanie referindu-se la copii, pe care îi luase la ea cu o zi în urmă. Sunt foarte cuminiți. Cum se simte Ansel?

Ann-Marie a închis ochii din care i se prelingeau lacrimi.

— Nu știu.

— Se simte mai bine? I-ai dat supa de pui pe care am adus-o eu?

Ann-Marie se temea să nu i se simtă în glas tremurul mandibulei.

— Te... te sun mai târziu.

A închis și s-a uitat pe fereastra care dădea în curtea din spate, la morminte – două petice de pământ proaspăt – cu gândul la câinii care erau îngropați acolo.

Ce fusese Ansel în stare să le facă...

Și-a frecat mâinile, apoi a colindat iar prin casă, de data asta doar la parter. A scos cutia de mahon din bufetul din sufragerie în care ținea argintăria cea bună, argintăria de la nuntă, și a deschis-o. Era strălucitoare, lustruită. Era micul ei secret, așa cum alte femei ascund dulciuri sau pastile. A atins fiecare tacâm în parte, ducându-și degetele de la argintărie la buze. Simțea că avea să se prăbușească dacă nu atingea fiecare piesă în parte.

Apoi s-a dus la ușa din spate. S-a oprit, sleită de puteri, cu mâna pe clanță, rugându-se să fie ghidată pe calea cea dreaptă și să prindă putere. S-a rugat să înțeleagă ce se petrecea și să i se arate cum era mai bine să procedeze.

A deschis ușa și a coborât treptele ca să meargă la baracă, de unde târâse afară cadavrele câinilor până într-un colț al curții, neștiind ce altceva să facă. Din fericire, sub veranda din față era o cazma, așa că nu mai fusese nevoită să intre înapoi în magazie. Îi îngropase la mică adâncime și plânsese la mormintele lor, plânsese pentru ei, pentru copiii ei, pentru ea însăși.

A mers în laterala barăcii, unde erau plantate crizanteme portocalii și galbene, într-o cutie sub o fereastră cu patru ochiuri. După un scurt moment de ezitare, s-a uitat înăuntru, cu mâna streășină la ochi. De

pereții interiori erau prinse panouri pentru scule, de care atârnavă unelte de grădinarit. Pe rafturi se aflau diverse scule și un banc de lucru micuț. Lumina soarelui care intra pe geam forma un dreptunghi perfect pe pardoseala de pământ, iar umbra lui Ann-Marie cădea pe o țevă înfiptă. De ea era legat un lanț, asemănător cu cel de la ușă, însă capătul lui era invizibil din cauza unghiului din care privea. Se vedea că cineva încercase să sape în pământ.

S-a dus înapoi și s-a oprit în fața ușilor prinse cu lanț. A ascultat.

— Ansel? a spus ea abia șoptit.

A ascultat din nou și, cum n-a auzit nimic, și-a lipit gura de spațiul de câțiva centimetri dintre ușile umflate de ploaie.

— Ansel?

S-a auzit un freamăt. Sunetul animalic a îngrozit-o, dar în același timp a liniștit-o.

Era încă înăuntru, alături de ea.

— Ansel... Nu știi ce să fac... te rog... spune-mi ce să fac... Nu mă descurc fără tine. Am nevoie de tine, dragul meu. Te rog, răspunde-mi. Ce să mă fac?

S-a auzit din nou același freamăt, de parcă ar fi râcâit ceva în pământ, apoi un sunet gutural, ca acela scos de o conductă înfundată.

De-ar putea numai să-l vadă, ca să prindă curaj...

Ann-Marie și-a băgat mâna pe sub bluză, de unde a scos o cheie groasă care îi atârna la gât pe un șiret. A luat lacătul prins de lanțul care trecea printre mânerul ușii, a băgat cheia și a răsucit-o până s-a auzit clicul, iar metalul în formă de U s-a desprins din lăcașul lacătului. A desfăcut lanțul, l-a scos dintre mâner și i-a dat drumul pe iarbă.

Ușile s-au depărtat și s-au deschis singure câțiva centimetri. Soarele era chiar deasupra capului ei. În baracă era întuneric, cu excepția luminii slabe a razelor care se strecurau prin fereastra mică. A rămas în cadrul ușii, încercând să zărească ceva înăuntru.

— Ansel?

O umbră s-a agitat.

— Ansel... nu mai face gălăgie noaptea... Domnul Otish de vizavi a sunat la poliție, credea că sunt câinii... câinii... I-a venit să plângă, iar lacrimile amenințau să-i țâșnească din ochi. Era cât pe ce să-i spun despre tine. Nu știu ce să fac, Ansel. Ce trebuie să fac? Sunt pierdută. Te rog, am nevoie de tine...

Pornise spre ușă, când un strigăt ca un geamăt a lovit-o asemenea unui fulger. El a venit în fugă spre ușă, spre ea, gata s-o atace. Numai că lanțul l-a tras înapoi și i-a înăbușit un mârâit animalic, gutural. Dar în momentul când ușile s-au deschis, înainte ca ea să țipe și să-i

trăntească uşile în faţă de parcă s-ar fi ferit de un uragan, Ann-Marie şi-a văzut soţul chircit pe jos, dezbrăcat, doar cu zgarda câinelui strânsă tare la gâtul strangulat şi cu gura neagră deschisă larg. Îşi smulsese părul din cap şi hainele de pe el, avea corpul palid şi plin de vinişoare albastrii şi era murdar din cauză că dormise în pământ, ca o mortăciune care îşi săpase propriul mormânt. Ochii îi erau daţi peste cap. Şi-a arătat dinţii murdari de sânge şi s-a ferit de soare. Era un demon. A pus lanţul la loc printre mânere, cu mâinile tremurătoare, şi a încuiat lacătul, după care s-a întors şi a fugit înapoi în casă.

Vestry Street, Tribeca

Limuzina l-a dus pe Gabriel Bolivar direct la cabinetul medicului personal, într-o clădire cu garaj la subsol. Doctorul Ronald Box era medicul multora dintre celebrităţile newyorkeze din lumea cinematografilei, a televiziunii şi a industriei muzicale. El însă nu era un soi de Rock Doc^[55] sau de Dr. Feelgood^[56], o simplă maşină de scris reţete, deşi nu-şi cruşa stiloul digital. Era medic internist şi cunoscător al centrelor de reabilitare pentru consumatorii de droguri, priceput în tratamentul bolilor cu transmitere sexuală, în hepatita C şi în alte boli inerente statutului de vedetă.

Bolivar a luat ascensorul aşezat în scaunul cu rotile, purtând numai un halat negru şi arătând asemenea unui moşneag. Părul său lung, măţasos şi negru devenise uscat şi îi cădea în şuviţe. Şi-a acoperit faţa cu mâinile slabe şi artritice, ca să nu fie recunoscut. Avea gâtul atât de umflat şi de inflammat, încât abia putea vorbi.

Doctorul Box l-a primit imediat şi a cercetat imaginile transmise electronic de la clinică. Acestea erau însoţite de un mesaj în care şeful clinicii îşi cerea scuze că văzuse doar rezultatele, nu şi pe pacient, promitea să-şi repare aparatura şi să repete analizele în câteva zile. Însă, privindu-l pe Bolivar, doctorul Box nu credea că problema era aparatura. L-a ascultat cu stetoscopul, i-a ascultat inima şi i-a cerut să respire adânc. A încercat să îi vadă gâtul, însă pacientul a refuzat prin semne, cu ochii săi negri şi injectaţi încărcăţi de suferinţă.

— De cât timp ai lentilele de contact? a întrebat doctorul Box.

Gura lui Bolivar s-a desenat într-un rânjet şi vedeta a clătinat din cap.

Doctorul Box l-a privit pe zdrahonul care stătea lângă uşă îmbrăcat în uniformă de şofer. Garda de corp a lui Bolivar, Elijah, un bărbat de doi metri şi de vreo 120 de kilograme, părea neliniştit, iar doctorul Box începea să se sperie de-a binelea. L-a examinat vedetei rock mâinile, care păreau îmbătrânite şi suferinde, dar încă nu fragile. A încercat să-i

palpeze nodulii limfatici de sub bărbie, dar durerea bărbatului era prea mare. Temperatura transmisă de clinică era de 50°C, imposibil pentru o ființă umană, dar, fiindcă putea simți de la distanța la care se afla de Bolivar fierbințeala pe care acesta o emitea, doctorul Box a dat crezare acestei informații.

Doctorul s-a dat câțiva pași înapoi.

— Gabriel, nu știu cum să-ți spun. Organismul tău pare invadat de neoplasme. Asta înseamnă cancer. Văd carcinoame, sarcoame și limfoame, și toate prezintă metastaze. După știința mea, nu s-a mai înregistrat așa ceva vreodată, dar am să cer părerea unor experți în domeniu.

Bolivar a rămas nemișcat și a ascultat, privindu-l amenințător cu ochii săi șterși.

— Nu știu ce este, dar ceva a pus stăpânire pe tine la propriu. Părerea mea este că inima ta a încetat să mai bată. Se pare că acum cancerul manevrează organul, bate în locul inimii. La fel și cu plămânii, sunt invadați și... aproape absorbiți, transformați. De parcă... Doctorul Box tocmai conștientizase acest lucru. De parcă ai fi pe cale să te metamorfozezi. Din punct de vedere clinic, poți fi considerat decedat. Se pare că tocmai acest cancer te ține în viață. Nu știu ce altceva să spun. Toate organele îți cedează, însă cancerul... n-am ce zice, cancerul o duce de minune.

Bolivar privea în gol, cu ochii stăpâniți de frică. A mișcat ușor din gât, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar ceva îl împiedica.

— Vreau să te internez în centrul medical Sloan-Kettering imediat, a spus doctorul Box. Putem să te înscriem sub un nume și un număr de asigurare medicală false. Este cel mai bun spital de oncologie din țară. Domnul Elijah o să te ducă acolo...

Bolivar a scos un hârâit din piept, fără cel mai mic dubiu un refuz. Și-a pus mâinile pe brațele scaunului cu roțile, iar Elijah a avansat ca să apuce mânerul din spate. Brusc, Bolivar s-a ridicat în picioare. A durat puțin până să-și recapete echilibrul, apoi și-a apucat cordonul de la halat cu mâinile suferinde, iar nodul a cedat.

Sub halat i s-a văzut penisul flasc, negru și zbârcit, ce stătea parcă să-i cadă, ca un fruct putred dintr-un copac muribund.

Bronxville

Neeva, bona familiei Luss, bulversată încă de evenimentele din ziua precedentă, a lăsat copiii în grija nepotului său, Emile, în timp ce fiica sa, Sebastianne, a dus-o înapoi în Bronxville.

Îi luase la ea pe copiii familiei Luss, pe Keene și pe sora lui de opt

ani, Audrey, iar aceștia mâncaseră deja cerealele Frosted Flakes și fructele pe care Neeva le luase din casa familiei Luss când fugise.

Acum se întorcea să mai ia provizii. Copiii nu voiau să mănânce mâncarea haitiană pe care o pregătise ea și, lucrul cel mai îngrijorător, Neeva uitase tubul de Pulmicort, medicamentul pentru astm, iar acum băiatul gâfâia și era palid.

Când au ajuns pe alee, au văzut mașina verde a doamnei Guild, ceea ce a făcut-o pe Neeva să se oprească. I-a spus lui Sebastiană să o aștepte acolo, după care a ieșit, și-a aranjat combinezonul de sub rochie și a luat-o spre intrarea laterală, cu cheia în mână. Ușa s-a deschis fără să declanșeze nici o alarmă. Neeva a traversat holul mobilat cu dulapuri încastrate și cuiere, cu pardoseala încălzită, un hol curat lună, și a intrat în bucătărie prin ușile franțuzești, cu multe geamuri micuțe.

Nu părea să fi fost cineva în încăpere de când ea și copiii plecaseră. A rămas nemișcată în pragul ușii, a ciulit urechile și și-a ținut respirația cât de mult a putut, însă nu a auzit nimic.

— Hei! a strigat ea de câteva ori și s-a întrebat dacă doamna Guild, menajera – cu care ea avea o relație destul de rece și pe care o bănuia că în adâncul ei era rasistă – avea să răspundă.

Se mai întreba, de asemenea, dacă Joan – o mamă atât de lipsită de instincte materne, încât era ea însăși un copil, în ciuda carierei sale de succes – avea să spună ceva. Știa că răspunsul la ambele întrebări era negativ.

Întrucât nu a auzit nici un zgomot, a înaintat până în centrul bucătăriei și și-a pus ușor geanta pe masă, între chiuvetă și blaturi. A deschis dulapul cu gustări și a umplut iute, ca un hoț, o sacoșă inscripționată „Food Emporium” cu biscuiți sărați, cutiuțe de suc, floricele marca Smartfood, oprindu-se din când în când să asculte.

După ce a dat iama în frigiderul placat cu lemn în căutare de batoane de brânză și iaurt de băut, a remarcat numărul domnului Luss scris pe o foaie prinsă pe perete, lângă telefonul din bucătărie. A cuprins-o îndoiala. Ce putea să-i spună? „Soția dumneavoastră este bolnavă. Nu se simte bine și iau copiii la mine.” Nu. Și așa nu prea schimba ea multe vorbe cu acel om. Casa asta impresionantă avea ceva diabolic – și cea mai importantă și, de fapt, singura ei datorie, atât ca angajată, cât și ca mamă, era siguranța copiilor.

S-a uitat în dulapul de deasupra răcitorului de vinuri încastrat, dar cutia cu Pulmicort era goală, după cum se temuse. Trebuia să se ducă în camera de la subsol. S-a oprit în capătul scărilor în spirală, acoperite cu covoare, și și-a scos din geantă crucifixul negru emailat. A coborât

cu el în mână ca măsură de precauție. De la baza scărilor, subsolul părea tare întunecos pentru acel moment al zilei. A apăsat fiecare întrerupător de pe panou și, după ce s-au aprins luminile, a stat o clipă să asculte.

Ei îi spuneau subsol, dar era, de fapt, încă un etaj complet mobilat al casei. Îl concepuseră ca pe o sală de vizionare cu scaune adecvate și cu un aparat pentru floricele de porumb. O altă încăpere de acolo era înțesată de jucării și de mese de joc. O alta era spălătoria în care doamna Guild se ocupa de rufele familiei. Mai erau și o a patra baie, cămara și crama recent amenajată, cu o temperatură controlată, în stil european, în care muncitorii spărseseră fundația pentru ca pardoseala să fie din pământ.

Cazanul de încălzire duduia de parcă ar fi dat cineva cu picioarele în el – de fapt, pântecele subsolului era ascuns pe undeva, în spatele unei uși, iar acest zgomot mai că a făcut-o pe Neeva să-și ia tălpășița. A dat să se întoarcă. Dar băiatul chiar avea nevoie de medicament, pentru că nu arăta prea bine.

A traversat cu hotărâre subsolul. Se afla între două scaune de piele, la jumătatea distanței spre ușa pliantă a cămării, când a remarcat lucrurile puse unele peste altele în dreptul ferestrelor. De aceea părea așa de întuneric aici în plină zi: jucăriile și ambalaje mai vechi erau puse grămadă și ajungeau până la tavan, acoperind ferestrele mici, haine și ziare împiedicând lumina soarelui să intre.

Neeva a făcut ochii mari și s-a întrebat cine le adunase pe toate laolaltă. S-a dus în fugă în cămară, unde a găsit medicamentul pentru astm al lui Keene îngrămadit pe suportul metalic alături de vitaminele lui Joan și de o cutie cu medicamente Tums colorate ca niște bombonele. A scos două cutii lungi cu flacoane de plastic, uitând de restul mâncării în graba ei, și a ieșit în fugă fără să închidă ușa.

Pe când traversa subsolul, a remarcat că ușa de la spălătorie era întredeschisă – ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Acest lucru reprezenta pentru Neeva încălcarea ordinii pe care ea o simțea atât de pregnant în această casă.

În clipa aceea, a văzut pe covorul de pluș pete închise la culoare, sub forma unor urme de pași. Ochii săi le-au urmărit înșirându-se spre ușa cramei, pe lângă care trebuia să treacă în drumul ei spre scări. Clanța era mânjită de pământ.

Când s-a apropiat de ușa cramei, a încăperii aceleia cu pământ pe jos, Neeva a simțit ceva, o întunecime ca de mormânt, o neființă, dar totuși nu și răceală, ci, din contră, o căldură ciudată, o arșiță care pândeă din umbră, agitată.

Mânerul uşii a început să se răsucească în timp ce Neeva, o femeie de cincizeci şi trei de ani, cu genunchii slabi, a luat-o la fugă, aruncându-se nebuneşte în sus pe scări. S-a împiedicat şi s-a sprijinit cu palma de zid, ca să-şi recapete echilibrul, iar crucifixul a făcut o mică scobitură în tencuială. Era ceva în spatele ei care urca scările ca s-o înhaţe. A ţâşnit la etajul întâi scăldat în lumina soarelui strigând în creolă, a traversat în fugă bucătăria mare, şi-a înşfăcat geanta, a dat peste sacoşa cu Food Emporium – făcând să se răstoarne gustările şi băuturile – prea speriată să se întoarcă.

Când Sebastiane a văzut-o pe mama ei ieşind în fugă din casă şi tipând, cu rochia ei lungă până la glezne şi înflorată şi cu pantofii negri în picioare, a ieşit iute din maşină.

— Nu! a strigat mama ei şi i-a făcut semn să intre înapoi.

Fugea de parcă ar fi urmărit-o cineva, dar nu era nimeni în spatele ei. Sebastiane s-a aşezat din nou la volan, cuprinsă de panică.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Porneşte! a strigat Neeva, cu pieptul fremătându-i, cu ochii cuprinşi de panică, ţintuind uşa deschisă.

— Mamă, a spus Sebastiane pe când dădea înapoi. Ăsta e furt. Aici au *legi*. L-ai sunat pe soţul ei? Ai spus că o să-l suni.

Neeva a deschis palma şi a văzut că era însângerată. Strânsese atât de tare crucifixul, încât aceasta îi pătrunsesse în carne. I-a dat drumul pe podeaua maşinii.

Secţia 17 de poliţie, East, 51st Street, Manhattan

Bătrânul profesor stătea la capătul băncii în celulă, cât mai departe posibil de un bărbat dezbrăcat până la brâu, care sforăia şi care se uşurase – nevrând să deranjeze pe cineva ca să afle unde era toaleta – în colţul încăperii, fără ca măcar să-şi dea jos pantalonii.

— Setraykeen... Setarkian... Setrainiak...

— Eu sunt, a răspuns el ridicându-se şi luând-o spre poliţistul în uniformă aflat în cadrul uşii celei, care încerca să-i pronunţe corect numele.

Poliţistul l-a lăsat să iasă şi a închis uşa în urma sa.

— Îmi daţi drumul? a întrebat Setrakian.

— Cred că da. A venit fiul dumneavoastră să vă ia.

— Fiul..., a dat el să spună, dar apoi s-a abţinut.

L-a urmat pe poliţist într-o sală de interogatoriu pe uşa căreia nu scria nimic. Poliţistul a deschis şi i-a făcut semn să intre.

Lui Setrakian i-a luat câteva clipe, suficient ca uşa să se închidă în urma sa, până să recunoască persoana de la celălalt capăt al mesei

goale ca fiind doctorul Ephraim Goodweather de la Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor.

Lângă el se afla doctorița care îl însoțea și mai devreme. Lui Setrakian stratagema lor i-a smuls un zâmbet apreciativ, deși prezența lor nu-l surprindea.

— Așadar, a început, a spus Setrakian.

Doctorul Goodweather, sub ochii căruia se desenau cearcăne întunecate asemenea unor vânătăi, cauzate de oboseală și de nopțile albe, l-a privit pe bătrân din cap până în picioare.

— Dacă vreți să plecați de aici, noi vă putem ajuta. Dar mai întâi am nevoie de o explicație, de informații.

— Pot să răspund la multe dintre întrebările dumneavoastră, dar deja am pierdut o grămadă de timp. Trebuie să începem imediat, chiar acum, dacă vrem să mai avem vreo șansă cât de mică să oprim creatura asta perfidă.

— Asta vreau să știu, a zis doctorul Goodweather și a întins mâna destul de brutal. La ce creatură perfidă vă referiți?

— La pasagerii din avion, a spus Setrakian. Au înviat morții.

Eph nu știa cum să răspundă la așa ceva. Nu putea pronunța cuvintele și nici nu voia.

— Doctore Goodweather, sunt multe lucruri la care va trebui să renunțați, a spus Setrakian. Vă închipuiți că vă asumați un risc mărturisind lucruri unui necunoscut. Însă, pe de altă parte, eu îmi asum un risc mult mai mare încredințându-vă această responsabilitate. Vorbim nici mai mult, nici mai puțin decât despre soarta rasei umane, deși nu mă aștept să credeți încă acest lucru sau să înțelegeți. Vă imaginați că mă atrageți în cauza dumneavoastră. Adevărul este că eu vă atrag în a mea.

BĂTRÂNUL PROFESOR

Knickerbocker Amanet și Curiozități 118th Street, Harlemul Spaniol

Eph a pus semnul cu LIVRARE URGENTĂ DE SÂNGE pe parbriz și a parcat într-o zonă pentru descărcarea de mărfuri pe 119th Street din cartierul East, urmându-i pe Nora și pe Setrakian care se îndreptau spre clădirea în colțul căreia se afla casa de amanet a bătrânului. Ușile aveau grilaj, iar ferestrele erau acoperite cu obloane metalice. În ciuda plăcuței cu ÎNCHIS puse strâmb pe ușa de sticlă, deasupra orarului, un bărbat cu o haină neagră marinărească ponosită și cu o căciulă mare tricotată – genul pe care îl poartă adepții mișcării Rastafari^[57], doar că lui îi lipseau cozile rasta ca să o umple, astfel că fesul stătea pleoștit ca un sufleu nereușit – aștepta la ușa cu o cutie de pantofi în mână, mutându-se de pe un picior pe altul.

Setrakian a scos niște chei care atârnau pe un lanț și s-a apucat să descuie gratiile de la uși, punându-și degetele încovoiate la treabă.

— Azi nu primesc nimic, a spus el, dar a aruncat o privire piezișă în cutia din mâna bărbatului.

— Uită-te! Bărbatul a scos din cutia de pantofi ceva învelit într-o cârpă – un prosop de bucătărie în care se aflau vreo zece tacâmuri. E argintărie. Știu că tu cumperi argintărie.

— Așa e, a spus Setrakian, care între timp deschisese grilajul și sprijinea mânerul bastonului lung de umăr. A luat un cuțit, l-a cântărit și a frecat lama între degete. După ce și-a pipăit buzunarele de la veston, i s-a adresat lui Eph: Doctore, aveți cumva zece dolari?

Dornic să grăbească lucrurile, Eph și-a scos portofelul, a luat din el o bancnotă de zece dolari și i-a înmănat-o bărbatului cu cutia de pantofi.

Apoi Setrakian i-a dat acestuia înapoi mănunchiul de tacâmuri.

— Poftim, a spus el. Nu e argint.

Bărbatul a acceptat banii și s-a îndepărtat cu spatele, cu cutia sub braț.

— Doamne ajută!

Pe când intra în prăvălie, Setrakian a strigat:

— Vedem noi cât de curând!

Eph și-a privit banii luându-și tălpășița și apoi l-a urmat pe Setrakian înăuntru.

— Luminile sunt pe peretele de acolo, a spus bătrânul și a apropiat

cele două porți ca să încuie.

Nora a acționat toate cele trei întrerupătoare odată, aruncând astfel lumină asupra vitrinelor de sticlă, asupra mărfurilor expuse pe perete și asupra intrării, unde se aflau ei. Era o prăvălioară în formă de trapez, înghesuită și ea printre celelalte spații din cvartal. Primul cuvânt care i-a trecut lui Eph prin minte a fost „vechituri.” Și aici se găseau o mulțime. Combine muzicale vechi, aparate video și aparatură electronică depășită, instrumente muzicale expuse pe un zid, printre care un banjo și un soi de clape din anii '80. De asemenea, se mai aflau statuete religioase și farfurii pictate, câteva pick-upuri, console mici de mixaj, o vitrină de sticlă în care erau expuse broșe ieftine și tinichele care îți luau ochii, haine, în special de iarnă, cu guler de blană.

Erau atâtea vechituri aici, încât i-a cam pierit entuziasmul. Oare se dăduse pe mâna unui smintit?

— Credem că un coleg de-al nostru este infestat, i-a spus el bătrânului.

Setrakian a trecut pe lângă el păcănind din bastonul său uriaș. A ridicat teigheaua prinsă cu balama cu mâna înmănușată și i-a poftit pe Eph și pe Nora să treacă.

— Mergem sus.

Scările din spate duceau la etaj. Înainte să intre, bătrânul a sprijinit bastonul de zid și a atins *mezuzah*. Era un apartament vechi, cu tavanul jos și cu covoare tocite. Mobilele păreau să nu fi fost mutate de vreo treizeci de ani.

— Vă este foame? a întrebat Setrakian. Căutați pe aici, vedeți ce găsiți. Setrakian a ridicat capacul unei cutii elegante pentru produse de patiserie, lăsând la vedere un pachet de Devil Dogs. A scos o prăjiturică și i-a rupt celofanul. Nu vă lăsați energia să se piardă. Păstrați-vă forțele, o să aveți nevoie.

Bătrânul a mușcat din prăjitura cu cremă în timp ce se îndrepta spre dormitor să se schimbe. Eph și-a aruncat privirea prin bucătăria mică și apoi înspre Nora. Încăperea mirosea a curat, în ciuda aspectului înghesuit. De pe masa cu un singur scaun Nora a ridicat un portret alb-negru înrămat care înfățișa o tânără cu părul brunet, îmbrăcată cu o rochie simplă, închisă la culoare, așezată pe o stâncă mare de pe o plajă pustie, cu degetele răsfirate pe genunchiul gol, plăcută la chip și cu un zâmbet fermecător. Eph s-a întors în holul din care veniseră și s-a uitat în oglinzile care atârnavă pe pereți, zeci de oglinzi de diferite dimensiuni, pătate de vreme și imperfecte. De o parte și de cealaltă a holului erau îngrămădite cărți, îngustându-l.

Bătrânul și-a făcut din nou apariția, îmbrăcat în alte haine de același

gen: un costum vechi de tweed cu veston, bretele, cravată și pantofi maro de piele lustruiți până la refuz. În mâinile chircite avea încă mănuși de lână fără vârfuri.

— Din câte văd, colecționați oglinzi, a remarcat Eph.

— Anumite feluri. Mi se pare că o oglindă mai veche este mai revelatoare.

— Acum ne puteți spune ce se petrece?

Bătrânul și-a aplecat ușor capul într-o parte.

— Doctore, așa ceva nu se spune pur și simplu, așa ceva trebuie dezvăluit. A trecut pe lângă Eph și s-a îndreptat spre ușa pe care intraseră. Veniți, vă rog.

Eph a coborât după el, Nora urmându-l îndeaproape. Au trecut de prăvălia de la parter, au intrat pe o altă ușă încuiată, spre un alt rând de scări în spirală care duceau jos. Bătrânul cobora câte o treaptă, plimbându-și mâna pe balustrada rece de fier și umplând îngusta casă a scării cu glasul său.

— Mă consider deținătorul unor cunoștințe despre vremuri apuse, despre oameni de mult trecuți dincolo și despre cărți de mult uitate, cunoștințe pe care le-am strâns de-a lungul unei vieți de studiu.

— Când ne-ați abordat lângă morgă, ați spus câteva lucruri, a intervenit Nora. Ne-ați zis că știți că morții din avion nu se descompun, așa cum ar fi fost firesc.

— Într-adevăr.

— Pe ce vă bazați?

— Pe experiență.

— Ați fost martor la alte incidente în care au fost implicate avioane? a întrebat Nora, nelămurită.

— Este o simplă coincidență că s-a întâmplat într-un avion. Am mai fost martor la acest fenomen, în Budapesta, în Basra, în Praga și la mai puțin de zece kilometri de Paris. L-am mai văzut și într-un sătuc de pescari, pe malurile fluviului Huang Ho, la o altitudine de două mii de metri, în munții Altai, în Mongolia, și l-am văzut și pe acest continent, i-am văzut urmele. Deseori a fost considerat rezultat al rabiei, al schizofreniei, al nebuniei sau, de curând, ca fiind mâna unui criminal în serie...

— Stați puțin. Ați văzut cadavre care se descompuneau foarte lent?

— Asta e prima etapă, da.

— Prima etapă, a repetat Eph.

Palierul făcea un cot care dădea spre o ușă încuiată. Setrakian a scos o cheie, separată de celelalte, care îi atârna de un lăntșor pe care-l avea în jurul gâtului. Degetele încovoiate ale bătrânului au

introdus cheia în două lacăte, unul mare și unul mic. Ușa s-a deschis spre interior, luminile s-au aprins automat, iar cei doi l-au urmat în imensa încăpăre luminată și zumzăitoare de la subsol.

Primul lucru care i-a reținut atenția lui Eph au fost armurile expuse pe un perete, de la cea completă de cavaler și până la zale, un pieptar de samurai și grumăjere^[58], precum și echipament mai rudimentar confecționat din piele împletită pentru protecția gâtului, a pieptului și a vintrelor. Se mai găseau și arme: spade cu ornamente și cuțite, cu lame din oțel rece, lustruit. Pe o masă joasă și veche erau niște dispozitive moderne după aspect, cu bateriile puse la încărcat. Și-a dat seama că erau ochelari pentru vedere nocturnă și pistoale de bătut cuie modificate. A mai văzut și o mulțime de oglinjoare aranjate în așa fel încât se vedea pe sine privind uimit această galerie de... oare ce era?

— Prăvălia, a spus bătrânul și a făcut un gest spre etajul superior, mi-a asigurat existența, dar nu am intrat în această afacere din pasiune pentru radiourile cu tranzistori sau pentru bijuteriile de familie.

A închis ușa în urma lor, făcând să se stingă tuburile care îi încadrau tocul. Ele erau prinse de-a lungul și de-a latul ușii, tuburi mov pe care Eph le-a recunoscut ca fiind tuburi cu lumină ultravioletă, dispuse asemenea unei perdele de lumină.

Oare erau menite să țină germenii la distanță? Sau altceva?

— Nu, a continuat el. Mi-am ales această profesie pentru că îmi oferea acces pe piața neagră a obiectelor ezoterice, a antichităților și a cărților vechi. Este necinstit, deși, de regulă, nu este și ilegal. Le-am achiziționat pentru colecția personală și pentru cercetarea pe care o întreprind.

Eph și-a aruncat privirea împrejur. Tot ce avea el aici nu prea arăta a colecție, ci mai degrabă a mic arsenal.

— Cercetare?

— Întocmai. Mulți ani am fost profesor de literatură și folclor est-european la Universitatea din Viena.

Eph l-a privit din nou cu băgare de seamă. Fără doar și poate, se îmbrăca asemenea unui profesor vienez.

— Și v-ați retras ca să deveniți cămătar/custode în Harlem?

— Nu m-am retras. Am fost forțat să plec, am căzut în dizgrație. Au existat forțe care s-au aliat împotriva mea. Și totuși, dacă mă gândesc acum, faptul că m-am făcut nevăzut mi-a salvat, mai mult ca sigur, viața. De fapt, a fost cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac. S-a întors spre ei și și-a dus mâinile la spate, într-un gest profesoral. Năpasta asta la care suntem martori, aflată acum într-o fază incipientă, există de secole, de milenii chiar. Eu bănuiesc, deși nu pot să

dovedesc acest lucru, că merge înapoi în timp până în cele mai vechi timpuri.

Eph a încuviințat din cap, fără a-l înțelege însă pe bărbat. Se bucura totuși că făceau în sfârșit progrese.

— Deci, este vorba despre un virus.

— Într-un fel, da. Este o molimă, o pângărire atât a materiei, cât și a spiritului. Bătrânul era așezat în așa fel încât, din locul în care stăteau Eph și Nora, spadele etalate pe perete i se răsfirau de o parte și de alta asemenea unor aripi de oțel. Un virus? Da, dar aș vrea să mai adaug un alt cuvânt, tot cu litera „v.”

— Care anume?

— Vampir.

Cuvântul rostit cu seriozitate a plutit o vreme în jurul lor.

— Vă gândiți la un actor mohorât, cu un joc forțat, cu o mantie neagră de satin, a spus Setrakian, fostul profesor. Sau la un personaj debordând de forță, cu colți ascunși, ori la vreun suflet pe care apasă blestemul vieții eterne. Sau poate la Bela Lugosi întâlnindu-i pe Abbott și Costello^[59].

Nora și-a plimbat din nou privirea prin încăpere.

— Nu văd nici un fel de crucifix sau apă sfințită pe aici și nici funii de usturoi.

— Usturoiul are anumite proprietăți imunologice interesante și poate fi cu adevărat util. Așa că menționarea sa în mitologie este de înțeles din punct de vedere biologic. Însă crucifixe și apa sfințită? A înălțat din umeri. Sunt rodul vremurilor aceleora, a spus. Rod al imaginației debordante a unui autor irlandez victorian și a religiozității specifice acelei epoci. Setrakian se așteptase la reticență din partea lor. — Întotdeauna s-au aflat printre noi, a continuat el. Și-au căutat culcuș, s-au înfruptat neștiuți de nimeni, la adăpostul întunericului, pentru că aceasta este natura lor. La origine, au fost șapte și erau cunoscuți sub numele de Străbuni. Stăpâni. Însă nu era unul pe fiecare continent. De regulă, nu sunt ființe solitare, ci conviețuiesc. Până de curând – și spun „de curând” dat fiind că sunt veșnici – erau răspândiți peste tot, pe cele mai mari întinderi de pământ, ceea ce noi astăzi numim Europa și Asia, Federația Rusă, Peninsula Arabică și continentul african. Pe scurt, Lumea Veche. Însă a avut loc o schismă, o confruntare. Nu cunosc natura acestei neînțelegeri, însă e de ajuns să spun că această separare s-a petrecut cu câteva secole înaintea descoperirii Lumii Noi. Apoi, întemeierea coloniilor americane a deschis calea spre un nou pământ fertil. Trei dintre ei au rămas în Lumea Veche, iar trei au plecat în Lumea Nouă. Fiecare a respectat teritoriul celuilalt și au încheiat un

armistițiul de la care nu s-au abătut. Problema a fost cel de-al șaptelea Străbun. Este un mișel care s-a dezis de ambele facțiuni. Întrucât în momentul de față nu pot să demonstrez nimic, natura violentă a acestui incident mă face să cred că el se află în spatele lui.

— La ce vă referiți? a întrebat Nora.

— La incursiunea în Lumea Nouă, la faptul că a încălcat armistițiul, că a stricat echilibrul existenței seminției lor, la faptul că a pornit un război.

— Un război între vampiri, a replicat Eph.

Setrakian și-a zâmbit sieși.

— Banalizați pentru că nu credeți. Bagatelizați și minimalizați pentru că ați fost educat să vă îndoiiți și să demitizați, să reduceți totul la câteva cunoștințe ușor de digerat. Se datorează și faptului că sunteți medic, un om crescut în spiritul științei, și faptului că suntem în America, acolo unde totul este cunoscut și înțeles, Dumnezeu este un tiran binevoitor, iar viitorul este întotdeauna luminos. Și-a prins mâinile încovoiate cât de bine a putut și și-a dus vârfurile goale ale degetelor la buze, gânditor. Acesta este spiritul care domină aici, și este minunat. Sincer, nu glumesc. Este minunat să crezi numai în ce vrei tu să crezi și să respingi restul. Vă respect scepticismul, doctore Goodweather. Și vă spun acest lucru cu speranța că, la rândul dumneavoastră, veți respecta experiența pe care o am în acest domeniu și că veți permite ca observațiile mele să pătrundă în mintea dumneavoastră extrem de civilizată și de înclinată spre știință.

— Vreți să spuneți că avionul... că unul dintre ei era în avion, cel rău, a zis Eph.

— Așa este.

— Mai exact, în sicriul din cală.

— În sicriul plin de pământ. Sunt ființe ale pământului și le place să se întoarcă la materia din care sunt plămădiți. Asemenea viermilor. Vermis. Se îngroapă ca să-și caute culcuș. Noi am numi asta somn.

— Departe de lumina zilei, a completat Nora.

— Da, de lumina soarelui. Ziua sunt vulnerabili.

— Dar ați spus că este un război între vampiri. Nu e mai degrabă un război între vampiri și ființele umane? Avem atâtea pasageri morți.

— Și acest lucru vă este greu să-l acceptați. Pentru ei nu suntem inamicul, nu le suntem dușmani demni de atenție. Nici măcar nu ne ridicăm la acest nivel în ochii lor. Pentru ei suntem pur și simplu pradă, mâncare și băutură, ca animalele în staul, ca sticlele pe un raft.

Pe Eph l-au cuprins fiorii, dar și-a alungat rapid acea senzație.

— Și cele-ați răspunde celor care ar spune că așa ceva pare de

domeniul fantasticului?

Setrakian a făcut un gest spre el.

— Drăcovenia pe care o aveți în buzunar, telefonul mobil. Formați câteva numere și imediat puteți să discutați cu cineva de pe partea cealaltă a globului. Asta ține de domeniul fantasticului, doctore Goodweather, e fantasticul care a devenit realitate, a spus Setrakian cu un zâmbet. Doriți o probă?

A mers spre o bancă joasă așezată de-a lungul zidului. Acolo se afla ceva acoperit cu o perdea neagră de mătase. A îndreptat mâna spre ea într-un fel foarte ciudat, cu brațul întins, apucând de marginea cea mai apropiată de material și ținându-se cât mai departe posibil de ea, după care a tras-o într-o parte.

Era un recipient de sticlă, pentru mostre, cum se găsește la orice farmacie. În lichidul închis la culoare se afla o inimă umană, bine conservată.

Eph s-a aplecat să o privească, de la o distanță de câțiva metri.

— E o femeie adultă, judecând după dimensiune, într-o stare bună de sănătate, destul de tânără. E o mostră recentă, a spus și l-a privit din nou pe Setrakian. Ce demonstrează asta?

— Am scos-o din pieptul unei tinere văduve dintr-un sat din apropiere de Shkodër, în nordul Albaniei, în primăvara anului 1971.

Eph a zâmbit uimit de bizara relatare a bătrânului și s-a apropiat ca să se uite mai bine la recipient.

Ceva, un soi de tentacul cu o ventuză la capăt, a țâșnit din inimă și s-a lipit de perete, sub ochii lui Eph.

Eph s-a îndreptat imediat și a privit înmărmurit recipientul.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Nora, de lângă el.

Inima a început să se miște în ser.

Pulsa.

Bătea.

Eph a privit tentaculul ca o ventuză aplatizată, ca o gură agitându-se pe peretele de sticlă, apoi și-a îndreptat privirea spre Nora, care stătea lângă el și se uita la inimă. În cele din urmă, privirea i-a poposit pe Setrakian, care stătea nemișcat cu mâinile în buzunare.

— Prinde viață ori de câte ori simte sânge uman în apropiere, a explicat Setrakian.

Eph a făcut ochii mari, neîncrezător. S-a apropiat din nou, însă de data aceasta spre dreapta receptorului palid, fără buze, al ventuzei. Excrescența s-a desprins de pe interiorul suprafeței recipientului și brusc a țâșnit din nou spre el.

— *Dumnezeule!* a exclamat Eph.

Organul care pulsa plutea înăuntru ca un pește mutant, cărnos.

— Trăiește fără...

Nu se alimenta cu sânge. S-a uitat la cioturile rămase din vene, aortă și din vena cavă.

— Nu este nici vie, nici moartă, a spus Setrakian. Este animată, posedată, s-ar putea spune, în sens propriu. Uitați-vă mai bine și o să vedeți!

Eph a văzut că pulsa neregulat, nu ca o inimă normală, iar în interiorul ei mișuna ceva.

— E un... vierme? a întrebat Nora.

Era subțire și roșiatic, și avea o lungime de vreo cinci centimetri. L-au privit agitându-se în interiorul inimii, ca un ostaș de pază care își face rondul într-o unitate de mult părăsită.

— Este un vierme al sângelui, a spus Setrakian, un parazit capilar care se reproduce în organismul celui infestat. Eu cred, dar nu am probe, că așa se transmite virusul, cred că el este, de fapt, vectorul.

Eph a clătinat din cap neîncrezător.

— Și ce e cu... ventuza asta?

— Virusul ia forma gazdei sale, deși îi reinventează funcțiile vitale ca să se poată menține. Cu alte cuvinte, își colonizează și își adaptează gazda ca să supraviețuiască. Întrucât în cazul acesta gazda este un organ care plutește într-un recipient, virusul a găsit o cale prin care să-și dezvolte un mecanism ca să se poată hrăni.

— Să se poată hrăni?

— Viermele acesta trăiește cu sânge, cu sânge uman.

— Sânge? a spus Eph și a mijit ochii la inima posedată. De la cine?

Setrakian a scos mâna stângă din buzunar, lăsând la vedere vârfurile încrețite ale degetelor. Buricul degetului mijlociu avea o mulțime de cicatrici.

— Câteva picături la două, trei zile sunt suficiente. Cred că e înfometat, pentru că am fost ceva timp plecat.

S-a dus spre bancă și a ridicat capacul recipientului. Eph s-a dat înapoi să privească. Cu vârful briceagului pe care îl avea atârnat de breloc, bătrânul și-a înțepat vârful degetului deasupra recipientului. Nu a tresărit; era atât de obișnuit, încât nici nu-l mai dureau.

Sângele i-a picurat în ser.

Ventuza a înghițit picăturile roșii asemenea unui pește hămesit.

Când a terminat, bătrânul și-a aplicat pe deget puțin bandaj lichid dintr-un flacon de pe bancă și apoi a acoperit la loc recipientul.

Eph a văzut cum ventuza s-a făcut roșie, iar viermele din organ s-a mișcat cu mai multă ușurință și energie.

— Și spuneți că o țineți aici de...?

— Din vara anului 1971. Nu plec prea des în concediu..., a spus și a zâmbit la mica lui glumă. Și-a privit degetul înțepat, frecându-și vârful pergamentos. Era o stafie, o femeie infestată, care fusese transformată. Străbunii, dorind să rămână ascunși, ucid imediat după ce se hrănesc, ca să preîntâmpine răspândirea virusului. Însă una dintre victime, nu știu cum, a reușit să scape și s-a întors acasă, să le ia viața rudelor, prietenilor și vecinilor, să se ascundă în sătucul natal. Inima acestei văduve se transformase de mai puțin de patru ore.

— Patru ore? Și cum v-ați dat seama?

— Am văzut semnul, semnul strigoiiului.

— Strigoi? s-a mirat Eph.

— Este termenul pentru vampir folosit în Lumea Veche.

— Și semnul?

— Este locul prin care pătrunde, o creștătură pe partea din față a gâtului pe care bănuiesc că ați văzut-o deja.

Eph și Nora au încuviințat din cap, cu gândul la Jim.

— Trebuie să vă spun că nu îmi stă în obișnuință să tai inimile oamenilor, a adăugat Setrakian. Asta a fost un fel de treabă murdară pentru care chiar nu eram pregătit. Însă nu am avut de ales.

— Și de atunci țineți în viață chestia asta, pe care o hrăniți ca pe un... animal de casă? a întrebat Nora.

— Da, a spus el și și-a coborât privirea spre recipient aproape cu afecțiune. Îmi amintește zi de zi cu ce am de luptat, cu ce avem acum cu toții de luptat.

Eph era uimit.

— Și în tot acest timp de ce nu ați dus-o nimănui s-o vadă, la vreo facultate de medicină, la vreo televiziune?

— Dacă ar fi fost așa de simplu, doctore, secretul ar fi fost dezvăluit cu mulți ani de zile în urmă. Există forțe care ni se opun. Este vorba despre un secret străvechi și care vizează multe lucruri, multe persoane. Niciodată nu vor permite ca adevărul să ajungă la lumea întreagă; l-ar reprima într-o clipă și pe mine odată cu el. De aceea m-am ascuns aici, m-am ascuns „la vedere”, în toți acești ani, și am așteptat.

Această conversație îi dădea fiori lui Eph. Adevărul era chiar acolo, în fața sa: o inimă umană într-un recipient în care sălășluia un vierme însetat de sângele bătrânului.

— Nu prea mă pricep la secrete care pun în pericol viitorul speciei umane. Nu mai știe nimeni despre acest lucru?

— Ba da, știe cineva, un om puternic. Stăpânul... nu ar fi putut

călători fără ajutorul cuiva. Trebuie să fi existat un aliat din specia umană care să-i fi asigurat protecția și transportul. Vedeți dumneavoastră, vampirii nu pot trece peste o apă curgătoare fără ajutorul unei ființe umane care să-i poftască să treacă. Iar acum armistițiul a fost încălcat de o alianță între strigoi și o ființă umană. De aceea incursiunea aceasta este atât de șocantă, de amenințătoare.

— Cât timp avem la dispoziție? I-a întrebat Nora pe Setrakian.

Bătrânul făcuse deja calcule.

— Îi ia mai puțin de o săptămână să distrugă Manhattanul, mai puțin de trei luni să invadeze țara. Iar în șase luni, întreaga planetă.

— În nici un caz! a sărit Eph. Imposibil.

— Vă admir hotărârea, a replicat Setrakian, dar încă nu știți împotriva cui luptați.

— Bine, a cedat Eph. Atunci spuneți-mi de unde începem.

Park Place, Tribeca

Vasiliy Fet a parcat furgoneta cu indicativul orașului lângă un bloc de locuințe din Lower Manhattan. Nu arăta cine știe ce pe dinafară, dar avea marchiză și portar și, în fond, era Tribeca. Ar fi verificat încă o dată adresa, dacă n-ar fi avut furgoneta cu înscrisul Ministerului Sănătății parcată neregulamentar, pe avarii. În mod paradoxal, în majoritatea clădirilor și a locuințelor din tot orașul, lucrătorii de la dezinsecție și deratizare erau primiți cu brațele deschise, asemenea polițiștilor sosiți la locul crimei. Vasiliy nu credea că acum se afla într-o asemenea situație.

Pe furgoneta sa scria BPCS-CNY, sigla Serviciului de Combatere a Dăunătorilor, orașul New York. Inspectorul din cadrul Ministerului Sănătății, Bill Furber, l-a întâmpinat pe scările din clădire. Avea o mustață blondă care i se vălurea pe față, întrucât bărbatul mesteca o gumă cu nicotină.

— Vaz, l-a strigat el, aceasta fiind prescurtarea de la Vasia, numele rusesc de alint.

I se spunea Vaz, sau pur și simplu V, și era rus de a doua generație, cu vocea aspră și cu accent de Brooklyn, un zdrahon care umplea scara cu fizicul său.

Billy l-a bătut pe braț și i-a mulțumit că a venit.

— Nepoata verișoarei mele a fost mușcată de gură. Știu, nu e genul de clădire în care aș locui eu, dar ce să-i faci? Au intrat într-o familie care a făcut bani din tranzacții imobiliare. Îți spun ca să știi, îmi sunt rude. Le-am promis că le aduc cel mai tare deratizator din oraș.

Vasiliy a dat din cap, cu mândria discretă proprie lucrătorilor la

deratizare și dezinsecție. Un astfel de lucrător înregistrează succese în tăcere, iar succesul său constă în a nu lăsa nici o urmă a acestui succes, nici un semn că a fost vreodată vreo problemă, că a existat vreodată vreun dăunător sau că a fost întinsă vreo cursă. Succesul său constă în restabilirea ordinii.

A tras după sine cutia cu roțile care amintea de trusa de scule a depanatorilor de calculatoare. Interiorul loftului lăsa la vedere tavanul înalt și încăperile mari; pe scurt, un apartament de 170 de metri pătrați care pe piața imobiliară newyorkeză valora cel puțin trei milioane de dolari. Pe o canapea mică, dură, portocalie din încăperea din sticlă, tec și crom echipată cu aparatură de ultimă generație, o fetiță stătea strâns lipită de mama ei, ținând o păpușă la piept. Buza superioară și obrazul îi erau acoperite cu bandaj. Mama era rasă în cap, avea ochelari cu rame înguste, dreptunghiulare, și o fustă verde aspră, de lână, până la genunchi. Lui Vasiliy i-a dat impresia unui vizitator din viitor, elegant și androgin. Fetița era mică, aproximativ cinci, șase ani, și era încă speriată. Vasiliy ar fi vrut să schițeze un zâmbet, dar avea genul de fizionomie care rareori dă încredere copiilor, cu mandibula ca din topor și cu ochii depărtați.

Pe perete se vedea un televizor încastrat în zid, ca un tablou imens, cu ramă de sticlă. În imagine era primarul, care vorbea la un mănunchi de microfoane și încerca să răspundă întrebărilor privitoare la situația victimelor din avion, la cadavrele care dispăruseră de la morgile din oraș. Poliția din New York era în alertă și oprea toate camioanele frigorifice la trecerea pe poduri și prin tuneluri. Se pusese la dispoziție și o linie telefonică pentru cei care puteau oferi informații. Rudele victimelor erau revoltate, iar pregătirile de înmormântare fuseseră oprite.

Bill l-a condus pe Vasiliy în dormitorul fetei. Acolo se aflau un pat cu baldachin, un televizor marca Bratz incrustat cu pietre prețioase, un laptop asortat și un ponei auriu cu baterii într-un colț. Privirea lui Vasiliy a fost imediat atrasă de un ambalaj de mâncare de lângă pat. Biscuiți umpluți cu unt de arahide – preferații lui.

— Trăgea un pui de somn, a spus Billy. S-a trezit întrucât ceva o mușca de buză. Chestia aia era pe perna ei, Vaz, era un șobolan în patul ei. O lună de zile n-are să o mai ia somnul pe biata fetiță. Ai mai auzit așa ceva vreodată?

Vasiliy a clătinat din cap. În fiecare clădire din Manhattan există șobolani, indiferent ce spun cei care închiriază locuințe și ce cred chiriașii, dar nu le place să-și trădeze prezența, mai ales nu ziua în amiaza mare. De regulă, șobolanii îi atacă pe copii cel mai adesea în

jurul gurii, pentru că acolo miroase a mâncare. Șobolanii norvegieni, *Rattus norvegicus*, adică șobolanii care trăiesc în orașe, au un dezvoltat simț al mirosului și al gustului. Au incisivii lungi și ascuțiți, mai duri decât aluminiul, cuprul, plumbul și fierul. Dinții șobolanilor sunt responsabili de un sfert dintre întreruperile cablurilor electrice din orașe și posibili vinovați de același număr de incendii izbucnite din cauze necunoscute. Duritatea dinților lor este comparabilă cu cea a oțelului, și structura maxilarelor asemănătoare cu cea a aligatorilor le permite o forță a mușcăturii de mii de kilograme-forță. Pot roade cimentul, și chiar și piatra.

— L-a văzut? a întrebat Vasiliy.

— N-a știut ce este. A țipat, s-a agitat, iar animalul a fugit. La Urgență li s-a spus că era un șobolan.

Vasiliy s-a dus la fereastra întredeschisă prin care se strecura aerul de afară. A deschis-o mai mult și s-a uitat trei etaje mai jos, la aleea pietruită. Ieșirea de incendiu se afla la aproximativ trei metri și jumătate de fereastră, dar finisajul de cărămidă veche era neregulat și aspru. Oamenii consideră șobolanii animale îndesate și greoaie, dar, de fapt, aceștia au agilitatea unei veverițe, mai ales când sunt împinși de foame sau de frică.

Vasiliy a tras patul fetei de lângă perete și a dat deoparte așternuturile. A mutat o casă a păpușii, o comodă și o bibliotecă, pentru a verifica în spatele lor, deși nu se aștepta să mai găsească șobolanul în dormitor. Pur și simplu, voia să elimine variantele cele mai evidente.

A ieșit pe hol cu căruciorul cu roțile, pe parchetul neted și lăcuit. Șobolanii au vederea proastă și se deplasează mai mult după simț. Se ghidează rapid pe trasee cunoscute, creându-și drumuri de-a lungul zidurilor joase, și rareori se îndepărtează la mai mult de douăzeci de metri de adăpostul lor. Nu se simt în siguranță în locurile necunoscute. Probabil că acest șobolan găsisese ușa și cotise pe după zidul din dreapta, plimbându-și blana aspră pe parchet. Următoarea ușă deschisă era cea de la baia fetei, cu un covoraș de baie roz, în formă de căpșună, perdele de duș roz pal și un coș cu spumant de baie și jucării. Vasiliy și-a rotit privirea prin încăpere după ascunzători, apoi a adulmecat. A dat din cap spre Billy, care a ieșit și a închis ușa.

Acesta a așteptat un minut și a ascultat, apoi s-a hotărât să meargă înapoi, ca să o liniștească pe mamă. Aproape ajunsese, când, deodată, dinspre baia de pe hol a auzit o pocnitură – zgomotul unor sticle care se prăbușiseră în cadă – un mormăit puternic și vocea lui Vasiliy care prăvălea un puhoi de înjurături năprasnice în rusă. Mama și fiica

amușiseră. Billy a întins mâna spre ele, făcându-le semn să stea liniștite. Nu putea vorbi, întrucât înghițise din greșeală guma de mestecat. A luat-o iute înapoi pe hol.

Vasiliy a deschis ușa de la baie. Avea mănuși tip Kevlar și ținea în mână un sac mare, în care era ceva de mari dimensiuni, care se zbătea și zgâria.

Vasiliy a dat o dată din cap și i-a înmănat sacul lui Billy.

Billy nu avea ce altceva să facă decât să ia sacul, căci, în caz contrar, acesta ar fi căzut, iar șobolanul ar fi scăpat. Spera ca materialul să fie atât de solid pe cât părea, întrucât șobolanul imens se zbătea înăuntru. Billy a ținut sacul cu brațul întins cât mai departe de trup. Între timp, Vasiliy își deschidea calm și mult prea lent căruciorul. A scos un pachet sigilat în care se afla un burete îmbibat cu halotan. Vasiliy a luat înapoi sacul, pe care Billy i l-a dat cu dragă inimă. A deschis gura sacului suficient cât să arunce înăuntru anestezicul, după care l-a strâns la loc. La început, șobolanul s-a zbatut la fel de violent ca până atunci, apoi a început să se miște mai încet, și Vasiliy a clătinat sacul ca să grăbească procesul.

A mai așteptat câteva clipe după ce zbaterea s-a domolit, apoi a deschis sacul, a băgat mâna înăuntru și a scos șobolanul de coadă. Era sedat, dar nu inconștient; încă mai dădea din lăbuțele rozalii cu gheare ascuțite, încă mai clănțănea din dinți, cu ochii negri deschiși. Era un exemplar mare, de vreo douăzeci de centimetri, la care se adăuga și coada, cam de aceeași lungime. Blana lui aspră era de un cenușiu-închis pe spate și albă pe burtă. Nu era un animal de casă răătăcit, ci un șobolan de pe stradă.

Billy se dăduse mult înapoi. Văzuse destui șobolani la viața lui, dar tot nu se obișnuise cu ei. Vasiliy însă nu părea deranjat de spectacol.

— E gestantă, a spus el.

Perioada de gestație la șobolani este de douăzeci și unu de zile, și aceștia pot naște maxim douăzeci de pui. O femelă sănătoasă poate da naștere la aproximativ două sute cincizeci de pui pe an, dintre care jumătate sunt femele, numai bune de împerechere.

— Vrei să-i iau sânge pentru laborator?

Billy a clătinat din cap dezgustat, de parcă Vasiliy l-ar fi întrebat dacă voia să-l mănânce.

— I-au făcut fetei injectii la spital. Uită-te și tu cât de mare e, Vaz! Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e o – Billy a coborât glasul – șandrama din Bushwick, mă înțelegi?

Vasiliy înțelegea unde bătea el. Chiar foarte bine. La sosire, părinții lui Vasiliy se instalaseră inițial în Bushwick. Cartierul Bushwick fusese

martorul valurilor de imigranți încă de la jumătatea secolului al XIX-lea: germani, englezi, irlandezi, ruși, polonezi, italieni, americani de culoare, portoricani. Acum, imigranții erau dominicani, guyanezi, jamaicani, ecuadorieni, indieni, coreeni și asiatici. Vasiliy petrecuse mult timp în cartierele cele mai sărace din New York. Cunoștea familii care puneau pernele de la canapele, cărți și mobilă noapte de noapte ca să formeze un zid de apărare în fața șobolanilor.

Însă atacul acesta era, într-adevăr, diferit. Se petrecuse la lumina zilei, cu îndrăzneală. De obicei, șobolanii cei mai slabi sunt alungați din colonie și nevoiți să iasă la suprafață, în căutare de hrană. Aceasta era o femelă puternică și sănătoasă, lucru complet atipic. Șobolanii conviețuiesc cu ființele umane într-un echilibru precar, exploatează punctele slabe ale civilizației, trăiesc din reziduurile speciei mai numeroase și se furișează nevăzuți de nimeni, dincolo de ziduri sau pe sub dușumele. Figura șobolanului simbolizează anxietatea și frica oamenilor. Orice incursiune în afara obișnuitei vânători nocturne după hrană indică o modificare survenită în mediul lor. Asemenea oamenilor, nici șobolanii nu obișnuiesc să își asume riscuri inutile decât dacă sunt forțați să iasă la suprafață.

— Vrei să-l deparazitez?

— Dumnezeu, nicidecum. Bagă-l în sac și scapă-mă de el! Indiferent de situație, să nu-l vadă fata. E și așa destul de traumatizată.

Vasiliy a scos o pungă mare de plastic din cărucior și a zvârlit șobolanul înăuntru cu un alt burete cu halotan, de data aceasta o doză fatală. A băgat punga în sac pentru a ascunde proba, apoi și-a văzut de treabă în bucătărie. A tras aragazul greu cu opt ochiuri și mașina de spălat vase și a verificat găurile din jurul conductelor de sub chiuvetă. Nu erau excremente de animal, nici vreo galerie, dar a lăsat totuși puțină momeală în spatele dulapurilor, dacă tot era acolo. A făcut acest lucru fără să-i avertizeze pe proprietari. Lumea, mai ales părinții, se îngrijorează când aud de otravă, dar adevărul este că otrava de șobolani se află în fiecare clădire și pe fiecare stradă din Manhattan. Dacă vezi ceva ce aduce cu niște bombonele albastrui sau un soi de bobițe verzi, să știi că sunt șobolani prin apropiere.

Billy l-a urmat la subsol. Era curat și ordine, fără gunoaie la vedere sau ceva moale care putea servi drept culcuș. Vasiliy a adulmecat în căutare de excremente. Simțea șobolanii de la distanță, așa cum aceștia simt oamenii. A stins lumina, spre neplăcerea lui Bill, și a aprins lanterna prinsă de centura salopetei bleu, care a răspândit o lumină întunecată, nu albă. În prezența luminii negre, urina de șobolan se colorează în indigo, dar aici nu a văzut nici urmă de așa ceva. În spațiile

înguste a pus rodenticid și, pentru orice eventualitate, și câteva curse pe la colțuri, apoi l-a urmat pe Billy înapoi în hol.

Billy i-a mulțumit lui Vasiliy și i-a spus că-i rămânea dator, și fiecare și-a văzut de drumul său. Însă Vasiliy era încă uimit și, după ce a pus în spatele furgonetei căruciorul și șobolanul mort, și-a aprins un trabuc Corona dominican și a pornit la drum. A luat-o pe stradă, apoi a cotit pe aleea pietruită pe care o văzuse de la fereastra fetei. Tribeca era singurul cartier din Manhattan în care mai erau alei.

Vasiliy nu făcuse mai mult de câțiva metri când a văzut primul șobolan furișându-se pe lângă clădire, adulmecându-și drumul. Apoi a mai zărit unul pe creanga unui copac mic și pricăjit care creștea lângă o clădire joasă de cărămidă. Apoi un al treilea stătea ghemuit în rigola de piatră și bea o zeamă maronie care se scurgea din cine știe ce ladă de gunoi sau din vreo canalizare. În timp ce stătea acolo și privea, au început să apară șobolani de printre pietre, făcându-și loc la propriu cu ghearele printre pietrele tocite, țâșnind din subsoluri. Scheletul șobolanilor este flexibil și le permite să treacă prin găuri de dimensiunea craniului lor, cu o lățime de aproape un centimetru. Ieșeau câte doi, trei la suprafață prin găuri și fugeau. Folosind ca unitate de măsură pietrele de treizeci pe opt, Vasiliy a estimat că aceștia aveau între douăzeci și unu și douăzeci și cinci de centimetri, la care se adăuga și coada, care măsura încă pe atât. Pe scurt, erau adulți.

Lângă el se aflau doi saci de gunoi în care mișuna ceva – șobolani care își făceau loc înăuntru cu dinții. Un șobolan mai mic a încercat să treacă în fugă pe lângă el în drum spre un coș de gunoi, dar Vasiliy l-a lovit cu bocancul, aruncând la vreo cinci metri rozătorul care a aterizat în mijlocul aleii și a rămas nemișcat. În câteva secunde, ceilalți șobolani s-au repezit asupra lui, mușcându-l prin blană cu dinții lor lungi și galbeni. Cea mai sigură modalitate de a extermina șobolanii este să elimini hrana din mediul lor, iar apoi să-i lași să se mănânce între ei.

Șobolanii aceștia erau înfomețați și pe fugă. O astfel de activitate la lumina zilei era neobișnuită. Deplasarea masivă se petrecea numai înaintea unui eveniment precum un cutremur ori prăbușirea unei clădiri. Sau, din când în când, în cazul unei construcții de amploare.

Vasiliy și-a continuat drumul spre sud, traversând Barclay Street spre șantierul în lucru, de 6,5 hectare.

S-a urcat pe o platformă care dădea spre locul în care se aflase World Trade Center. Fundația noii construcții era aproape finalizată, iar cimentul și coloanele de oțel începeau să se ivească din pământ. Șantierul era ca o mușcătură pe fața orașului, ca mușcătura de pe fața fetei.

Vasiliy și-a amintit de ziua apocaliptică din luna septembrie a anului 2001. La câteva zile de la prăbușirea turnurilor gemene, mersese acolo împreună cu lucrătorii Ministerului Sănătății. Începuseră cu restaurantele prăbușite din jurul șantierului, îndepărtând mâncarea rămasă. Apoi coborâseră în subsol, și acolo nu văzuseră nici măcar un șobolan viu, doar o mulțime de semne ale existenței lor, inclusiv kilometri întregi de urme de lăbuțe în praful care se așternuse. Amintirea cea mai vie era cea a unui magazin de dulciuri Mrs. Fields care fusese ros în totalitate. Populația de șobolani din zonă crescuse brusc și se punea problema ca nu cumva aceștia să iasă dintre ruine în căutare de noi surse de hrană, invadând străzile și cartierele din jur. Astfel a fost inițiat un program federal de exterminare a acestora. Mii de stații de monitorizare a rozătoarelor și de curse din sârmă de oțel au fost amplasate în Zona Zero și, datorită vigilenței lui Vasiliy și a altora asemenea lui, spaima unei invazii nu s-a materializat.

Vasiliy continuase să colaboreze cu guvernul, departamentul său fiind responsabil cu supravegherea realizării unui studiu privind deratizarea în zona Battery Park. De aceea era la curent cu gradul de răspândire a șobolanilor în zonă, încă de la începutul proiectului de construcție. Iar până în prezent totul fusese în regulă, ca de obicei.

A privit în jos la camioanele care turnau ciment și la macaralele care transportau balast. A așteptat trei minute pentru ca un băiat să termine cu unul dintre vizoarele montate, asemănătoare cu cele de pe clădirea Empire State Building, apoi a introdus două monede de 25 de cenți și a scrutat șantierul.

Într-o clipă, i-a zărit, furișându-se de prin colțuri cu trupușoarele lor maronii, alergând în jurul grămezilor de pietriș, câțiva dintre ei fugind mâncând pământul pe drumul de acces care dădea în Liberty Street. Fugeau în jurul jaloanelor de oțel-beton care marcau fundația Turnului Libertății, de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole. A căutat din priviri spațiile goale prin care noua construcție avea să comunice cu linia de metrou PATH, iar apoi a întors vizerul și a urmat cu privirea șirul de șobolani care dădeau năvală în sus, pe elementele de rezistență ale unei platforme de oțel din colțul dinspre est, urcând anevoie pe niște sârme întinse. Fugeau în masă din fundație, urmând traseul care le era cel mai la îndemână.

Secția de boli infecțioase Jamaica Hospital Medical Center, Queens

Eph se afla în cea de-a doua încăpere din secția de boli infecțioase și își punea mănuși de latex. Ar fi insistat ca Setrakian să-i urmeze

exemplul, dar i-a privit din nou degetele încovoiate și s-a întrebat dacă acest lucru avea să fie posibil.

Au intrat în rezerva lui Jim, singura ocupată din secția pustie. Jim dormea, îmbrăcat tot cu hainele de stradă, cu fire prinse pe piept și pe mână, conectate la mașini ale căror alarme sonore abia se auzeau. Asistentă care se ocupa de el spusese că semnele vitale ale acestuia erau atât de slabe, încât fusese nevoie ca toate alarmele automate – care se declanșau când ritmul cardiac, tensiunea, respirația și nivelul de oxigen erau diminuate – să fie date la minimum, pentru că se auzeau fără încetare.

Eph a dat la o parte perdelele transparente de plastic și l-a simțit pe Setrakian crispându-se lângă el. Când s-au apropiat, semnele vitale ale lui Jim și-au intensificat activitatea pe toate monitoarele, lucru tare neobișnuit.

— E la fel ca în cazul viermelui din recipient, a spus Setrakian. Ne simte, simte că e sânge prin apropiere.

— Imposibil, a replicat Eph.

A înaintat și mai mult. Semnele vitale ale lui Jim și activitatea sa cerebrală au crescut.

— Jim! l-a strigat Eph.

Avea fața relaxată, iar pielea lui închisă la culoare căpătase o nuanță cenușie. Eph i-a văzut pupilele mișcându-i-se sub pleoape, de parcă s-ar fi aflat în faza de somn REM^[60].

Setrakian a tras cu bastonul lung, cu mâner din argint în formă de cap de lup și ultima perdea transparentă.

— Nu vă apropiați prea mult, l-a avertizat el. Se transformă, a continuat Setrakian și și-a dus mâna la buzunarul hainei. Scoateți-vă oglinda.

Buzunarul interior al jachetei lui Eph atârna din cauza oglinzii de zece centimetri pe opt, cu ramă de argint, unul dintre multele obiecte pe care bătrânul le luase din sala de la subsol dotată cu arsenal de luptă împotriva vampirilor.

— Vă vedeți în ea?

— Sigur, a spus Eph după ce și-a zărit imaginea în oglinda veche.

— Încercați să mă vedeți și pe mine în ea.

Eph a întors-o în așa fel încât să surprindă și chipul bătrânului în oglindă.

— E bine.

— Vampirii nu au reflexie, a zis Nora.

— Nu e chiar așa, a spus Setrakian. Acum, cu grijă vă rog, priviți-l și pe el în oglindă.

Întrucât oglinda era mică, Eph a trebuit să se apropie mai mult de pat, cu brațele întinse și ținând oglinda în așa fel încât să-i surprindă fața lui Jim.

La început, nu i-a putut zări reflexia. Imaginea surprinsă dădea impresia că mâinile lui Eph tremurau violent, însă fundalul, perna și tăblia patului erau nemișcate.

Chipul lui Jim era neclar. Bărbatul arăta de parcă ar fi mișcat capul cu o viteză incredibilă, fața vibrându-i cu o asemenea putere, încât trăsăturile sale erau imperceptibile.

A tras iute mâna înapoi.

— Totul e să folosești oglinzi cu foiță de argint, a spus Setrakian lovind cu degetul propria oglindă. Oglinzile din zilele noastre, produse industrial, cu un strat de crom pulverizat, nu arată nimic, însă cele cu foiță de argint întotdeauna îți arată adevărul.

Eph s-a privit din nou în oglindă. Totul era normal. Cu excepția tremurului propriei mâinii.

A orientat din nou oglinda spre fața lui Jim Kent, a încercat s-o țină nemișcată și i-a văzut acestuia reflexia sub forma unei ceți tremurătoare, ca și cum corpul lui ar fi căzut pradă unei furii, iar vibrația sa l-ar fi făcut prea dificil de perceput.

Însă, privit cu ochiul liber, stătea nemișcat, liniștit.

Eph i-a dat-o și Norei, care s-a arătat la fel de uimită și de înfricoșată.

— Asta înseamnă că... se transformă într-o creatură... o creatură precum căpitanul Redfern.

— Dacă ținem seama de etapele obișnuite ale infestării, își pot încheia transformarea și deveni gata de hrănire după doar douăzeci și patru de ore, a spus Setrakian. O creatură are nevoie de șapte nopți ca să se transforme pe deplin, pentru ca boala să mistuie organismul și să-l adapteze la propriul scop, la noua sa stare parazitară. Apoi mai durează vreo treizeci de zile până la maturizarea completă.

— Maturizarea completă? a repetat Nora.

— Rugați-vă să nu ajungă în faza aceea, a zis Setrakian și a făcut un gest spre Jim. Arterele din zona gâtului oferă cel mai rapid loc de acces; o altă cale de acces direct în sistemul nostru circulator este artera femurală.

Crestătura de pe gât era așa de fină, încât deocamdată nici nu era vizibilă.

— Dar de ce au nevoie de sânge? a întrebat Eph.

— Pentru că acesta conține oxigen, fier și multe alte substanțe nutritive.

— Oxigen? a murmurat Nora.

Setrakian a încuviințat din cap.

— Organismul-gazdă se modifică. În parte, această transformare presupune că sistemul circulator și cel digestiv se îmbină, la fel ca la insecte. Din sângele lor lipsesc oxigenul și fierul, care fac ca sângele uman să fie roșu. Sângele lor se albește.

— Și organele, a spus Eph. Ale lui Redfern păreau cuprinse de cancer.

— Organismul este devorat, se transformă. Se instalează virusul, iar gazdele acestuia nu mai respiră. Gestul reflex de a respira rămâne, dar organismul lor nu se mai oxigenează. Plămânii, de acum inutili, se contractă în cele din urmă și se readaptează.

— Când ne-a atacat, Redfern a scos la iveală o excrescență complexă din cavitatea bucală, a spus Eph. Semăna cu o limbă musculoasă crescută sub limba propriu-zisă.

Setrakian a încuviințat din cap, de parcă ar fi vorbit cu Eph despre vreme.

— Pe măsură ce se hrănesc, aceasta se umple cu sânge. Pielea le devine roșiatică, la fel și ochii și cuticulele. Limba asta, cum o numiți dumneavoastră, este, de fapt, o transformare, o adaptare a fostului faringe, a traheei și a plămânilor la excrescența nou apărută. Este ca mâneca suflecăță a unei haine. Vampirul poate lansa din cavitatea toracică acest organ, care poate ajunge la o distanță între 1,5 și 2 metri. Dacă autopsiezi o victimă matură, ai să găsești un țesut muscular, un săculeț care o lansează în vederea hrănirii. Ceea ce vor este să ingereze sânge uman în stare pură. Seamănă întrucâtva cu bolnavii de diabet. Dar eu nu știu prea multe, dumneavoastră sunteți doctorul.

— Așa credeam și eu, a mormăit Eph. Până în momentul de față.

— Trăiam cu impresia că vampirii beau sânge de virgină, a intervenit Nora. Virgine pe care le hipnotizează... și le transformă în lilieci.

— Asta e varianta fantezistă. Adevărul este mai... cum să spun?

— Pervers, a completat Eph.

— Dezgustător, a sugerat și Nora.

— Nu, a spus Setrakian. Banal. Ați descoperit amoniu?

Eph a încuviințat din cap.

— Au un sistem digestiv foarte compact, a continuat Setrakian. Nu au unde să păstreze mâncarea. Plasma nedigerată și orice alt reziduu trebuie eliminate pentru a face loc hranei care urmează să fie ingerată. E asemenea căpușei care excretează în timp ce se hrănește.

Dintr-odată, temperatura din rezervă s-a modificat. Glasul lui

Setrakian s-a redus la un murmur înfrigurat.

— E un strigoi aici, a șuierat el.

Eph l-a privit pe Jim, care deschisese ochii, cu pupilele negre, cu sclera din jurul pupilelor de un portocaliu-cenușiu, asemenea cerului pe înserat, și privea fix în tavan.

Pe Eph l-a cuprins frica. Setrakian s-a crispat, cu mâna încovoiată prinsă aproape de mânerul în formă de cap de lup al bastonului, gata de atac. Eph a simțit energia transmisă de bătrân și a fost șocat de ura profundă, străveche, ce se citea în ochii acestuia.

— Profesore..., a spus Jim, cu un mormăit care i s-a strecurat printre buze.

Apoi ochii i s-au închis din nou, iar Jim a recăzut în transa aceea ca un somn profund.

— Cum se face că vă cunoaște? i s-a adresat Eph bătrânului.

— Nu mă cunoaște, a zis Setrakian, încă vigilent, gata de atac. Acum este ca un bondar, devine parte dintr-un roi, ca un organism format din mai mulți indivizi, dar cu o singură conștiință, a spus și l-a privit pe Eph. Creatura aceasta trebuie distrusă.

— Poftim? a sărit Eph. Nici vorbă.

— Nu vă mai este prieten, a insistat Setrakian. Vă este dușman.

— Chiar dacă este adevărat, este încă pacientul meu.

— Omul acesta nu este bolnav, a pășit pe un târâm care nu mai are legătură cu boala. În câteva ore, n-o să mai rămână nici urmă de el. În afară de asta, este extrem de periculos să-l țineți aici. La fel ca în cazul pilotului, oamenii aflați în această clădire vor fi în mare pericol.

— Dar dacă... dacă nu i se administrează sânge?

— Dacă nu se hrănește, va începe să sape. După patruzeci și opt de ore fără hrană, corpul lui va începe să cedeze și să devoreze încet și dureros propriii mușchi și propriul țesut adipos, până ce nu mai rămâne decât sistemul vampirului.

Eph a clătinat energic din cap.

— Trebuie să stabilesc un tratament. Dacă boala este produsă de vreun virus, trebuie să încep să caut un remediu.

— Există un singur tratament, a spus Setrakian. Moartea. Distrugerea organismului. Moartea fără chinuri.

— Noi nu suntem veterinari, a zis Eph. Nu putem eutanasia oamenii care sunt prea bolnavi să supraviețuiască.

— Cu pilotul așa ați procedat.

— Era altă situație, s-a bâlbâit Eph. l-a atacat pe Nora și pe Jim, m-a atacat pe mine.

— Filosofia legitimei apărări, dacă este aplicată cu adevărat, merge

la fel de bine și în această situație.

— La fel și filosofia genocidului.

— Și dacă scopul lor este să supună specia umană, atunci ce mai spuneți?

Eph nu avea chef să se lase atras în abstracțiuni. El își privea un coleg, un prieten.

Setrakian a înțeles că nu avea să-i facă, nici pe el, nici pe Nora, să-și schimbe părerea. Nu încă.

— Haideți să vedem rămășițele pilotului, poate așa reușesc să vă conving.

Au coborât cu liftul la subsol într-o tăcere mormântală. Odată ajunși, în loc să găsească morga încuiată, au văzut ușa deschisă și mai mulți polițiști și pe administratoarea spitalului adunați în jurul acesteia.

Eph s-a dus spre ei.

— Ce se întâmplă aici?

Tocul ușii era zgâriat, rama metalică îndoită și lovită cu ranga, iar încuietoarea fusese spartă din exterior.

Nu administratoarea deschisese ușa. Cineva intrase cu forța.

Eph a aruncat o privire rapidă înăuntru.

Masa era goală. Cadavrul lui Redfern dispăruse.

S-a dus la administratoare ca să ceară mai multe informații, dar, spre surprinderea lui, a văzut-o îndepărtându-se câțiva pași pe hol și aruncându-i priviri furișe în timp ce vorbea cu polițiștii.

— Ar fi bine să mergem, a spus Setrakian.

— Dar trebuie să aflăm unde este cadavrul, a ripostat Eph.

— A dispărut, a replicat Setrakian. Nu o să-l mai găsiți niciodată. Bătrânul l-a prins pe Eph de braț cu o forță uimitoare. Cred că și-au atins scopul.

— Care scop?

— Să distragă atenția, în cele din urmă. Pentru că nu mai sunt morți, la fel cum nu mai sunt morți nici ceilalți pasageri din morgi.

Sheephead Bay, Brooklyn

Glory Mueller, rămasă văduvă de curând, căuta pe internet ce trebuia făcut în cazul în care unul dintre soți murea fără să lase testament și a remarcat o știre despre cadavrele dispărute ale pasagerilor zborului 753. A urmat linkul și a citit ceea ce apărea cu titlul „Știre de ultimă oră.” Se spunea că, în decurs de o oră, Biroul Federal de Investigații urma să țină o conferință de presă, ca să anunțe o recompensă și mai mare pentru cei care aveau să ofere orice informație privitoare la dispariția de la morgă a cadavrelor rezultate în

urma tragediei din avionul companiei Regis Air.

Această știre i-a sădit în suflet o teamă profundă. În clipa aceea, și-a amintit că noaptea trecută se trezise dintr-un vis și auzise zgomote în mansardă.

Nu-și mai amintea din vis decât faptul că Hermann, răposatul ei soț, se întorsese din morți. De fapt, fusese o greșeală, iar tragedia din zborul 753 nu avusese, de fapt, loc, și se pomenise cu Hermann la ușa din spate a casei lor din Sheepshead Bay, cu un zâmbet triumfător – ce părea să spună: „Credeai că ai scăpat de mine?” – cerându-i să-i dea de mâncare.

În public, Glory jucase rolul văduvei îndurerate care suferă în tăcere și avea să păstreze aceeași atitudine în timpul oricărei anchete și oricărui proces care avea să aibă loc. Dar era, poate, singura care credea că tragicele evenimente în care își pierduse viața soțul alături de care își petrecuse treisprezece ani erau, de fapt, un dar ceresc.

Treisprezece ani de căsnicie, treisprezece ani de abuzuri permanente care se intensificaseră pe durata anilor petrecuți împreună, din ce în ce mai des de față cu băieții lor de nouă și unsprezece ani. Glory trăia permanent cu frica schimbărilor lui de dispoziție și chiar își permisesese luxul de a visa cu ochii deschiși – pentru că era prea riscant să încerce să pună în practică – la cum ar fi fost să ia băieții și să plece cât el era în Heidelberg, în vizită la mama lui aflată pe moarte. Dar unde să se ducă? Și, lucrul cel mai important, ce avea să le facă ei și copiilor dacă îi prindea – lucru de care era sigură că avea să se întâmple?

Însă Dumnezeu era bun și, în sfârșit, răspunsese rugăciunilor ei. Ea și băieții fuseseră izbăviți. Vălul plumburiu al violenței se risipise din viața lor.

S-a dus la baza scărilor și și-a înălțat privirea spre etajul al doilea, la trapa din tavan de care atârna mânerul din sfoară.

Iar veniseră ratonii. Hermann prinsese mai demult unul în mansardă. Dusese animalul nepoftit în curtea din spate și îi dăduse o lecție de față cu băieții...

Gata, se terminase. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Băieții aveau să se întoarcă peste mai bine de o oră, așa că a luat hotărârea să urce imediat. Și așa avea de gând să umble prin lucrurile lui Hermann. Marțea se ridica gunoiul, și voia să strângă tot până atunci.

Avea nevoie de o armă, și prima la care i-a zburat gândul a fost maceta lui Hermann. O adusese acasă în urmă cu câțiva ani și o ținea într-o bucată de mușama în șopronul de plastic pentru scule, încuiat, aflat imediat lângă casă. Când îl întrebase la ce îi trebuia așa ceva – un cuțit necesar în junglă care, dintre toate locurile din lume, nimerise

tocmai în Sheepshead Bay – el răsese batjocoritor și răspunsese: „Nu se știe niciodată.”

Aceste amenințări voalate făceau parte din rutina zilnică. A luat cheia agățată de cuiul din cămară, a ieșit și a descuiat. Mușamaua era sub un mănunchi de unelte și un set rupt de crochet pe care îl primiseră ca dar de nuntă (și pe care ea avea să-l folosească pentru a aprinde focul.) A dus mănunchiul în bucătărie și l-a așezat pe masă, ezitând puțin înainte să-l desfacă.

Întotdeauna îl considerase diabolic și își închipuise că avea să joace un rol important în soarta acestei familii, că era poate obiectul pe care avea să-l folosească Hermann ca să-i curme viața. Prin urmare, l-a desfăcut cu mare grijă, de parcă ar fi desfășat un pui de diavol adormit. Lui Hermann nu-i plăcea ca ea să-i atingă lucrurile care aveau o semnificație aparte pentru el.

Lama era lungă, lată și dreaptă. Mânerul era format din fâșii de piele pe care fostul proprietar le tocise până ce căpătaseră o nuanță de maro-deschis. L-a ridicat, l-a întors și a cântărit în mână acest obiect ciudat. Și-a surprins imaginea în ușa cuptorului cu microunde, iar aceasta a înspăimântat-o. O femeie stătea în bucătăria ei cu o macetă în mână.

El o făcuse să-și piardă mințile.

A urcat scările înarmată cu maceta. S-a oprit sub trapa din tavan și a întins mâna spre mânerul din sfoară albă care atârna. Trapa, prinsă în arcuri scârțâitoare, s-a deschis în unghi de 45 de grade. Zgomotul acesta ar fi trebuit să sperie orice animal care se aciuse pe acolo. A tras cu urechea să afle dacă fugea ceva, dar nu s-a auzit nimic.

S-a întins spre întrerupătorul de pe zidul înalt, dar lumina nu s-a aprins. L-a apăsât de câteva ori succesiv, dar tot nimic. Nu mai urcase aici de la Crăciun, așa că se putea ca între timp becul să se fi ars. În grinzi era tăiată o lucarnă pe care intra, probabil, suficientă lumină.

A tras de scara prinsă cu balamale și a început să urce. După trei trepte, se afla deja la nivelul podelei. Aceasta era neterminată, și role de fibre de sticlă de culoare roz, cu un strat impermeabil, erau întinse între grinzile transversale descoperite. Bucățile de placaj erau puse în formă de cruce, creând un culoar ce ducea spre cele patru spații de depozitare.

Era mai întuneric decât se așteptase și a văzut că două dintre suporturile ei cu haine mai vechi fuseseră deplasate, acoperind foarte bine lucarna joasă. Erau hainele din viața ei de dinainte de a-l cunoaște pe Hermann, acoperite cu saci de plastic și lăsate deoparte timp de treisprezece ani. A mers pe culoarul de placaj și a dat la o parte

suporturile, ca să poată intra mai multă lumină, gândindu-se că n-ar fi o idee rea să caute prin haine ca să-și aducă aminte de ea cea de dinainte. În clipa aceea, dincolo de culoarul din placaj, a văzut că un șir de parchet lipsea, în porțiunea dintre două grinzi lungi transversale, unde, cine știe din ce motiv, izolația fusese scoasă.

Apoi a mai remarcat încă un șir gol.

Și încă unul.

A rămas înmărmurită. Deodată, a simțit că era ceva în spatele ei. Îi era frică să se întoarcă – dar apoi și-a amintit că avea maceta în mână.

În spate, sprijinite de peretele mansardei, departe de lucarnă, se aflau rolele de izolație care lipseau și care fuseseră puse grămadă. O parte din fibra de sticlă fusese ruptă în fâșii, de parcă un animal ar fi încercat să-și facă un cuib uriaș.

Și nu era un raton, ci ceva mai mare. Mult mai mare.

Grămada era nemișcată și aranjată de parcă ar fi ascuns ceva. Oare Hermann pusese ceva la cale fără știrea ei? Ce ținea ascuns aici?

Cu maceta ridicată, a tras de o fâșie lungă din grămadă... Dar nu era nimic acolo.

A mai tras de una, dar s-a oprit când un braț păros de bărbat a ieșit la iveală.

Glory cunoștea acel braț și cunoștea și mâna de la capătul acelui braț. Le cunoștea pe amândouă foarte bine.

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Cu maceta ridicată înaintea ei, a mai tras o fâșie de fibră de sticlă.

I-a văzut cămașa. Una dintre cămășile cu mânecă scurtă, cu nasturi, pe care le purta chiar și iarna. Hermann era un bărbat orgolios, mândru de brațele sale păroase. Ceasul de mână și verigheta lipseau.

Glory a rămas ținută de loc, copleșită de groază. Și totuși, trebuia să vadă, așa că a întins mâna și a mai tras o fâșie, ceea ce a făcut ca restul grămezii să cadă la podea.

Soțul decedat, Hermann, dormea în mansarda ei, pe un strat de fâșii de fibră de sticlă roz, îmbrăcat complet, dar fără încălțăminte, cu tălpile murdare, de parcă ar fi mers desculț.

Nu-și revenea din șoc. Nu știa cum să reacționeze. Era soțul ei, de care credea că scăpase, tiranul, bătaușul, violatorul.

Stătea deasupra bărbatului adormit cu maceta asemenea unei săbii a lui Damocles, gata să cadă dacă acesta făcea cea mai mică mișcare.

Apoi, puțin câte puțin, a coborât brațul cu maceta pe lângă corp. Își dădea seama că era o fantomă, un om întors din morți, o arătare care avea s-o bântuie veșnic. Niciodată nu avea să scape de el.

Pe când ea gândea aceste lucruri, Hermann a deschis ochii.

I s-au ridicat pleoapele și ochii i s-au fixat drept în sus.

Glory a înghețat. Îi venea s-o rupă la fugă, să țipe, dar n-a putut să facă nici una, nici alta.

Capul lui Hermann s-a rotit până ce ochii săi ficși s-au oprit asupra ei. Avea aceeași privire disprețuitoare dintotdeauna, același rânjet, privirea care preceda întotdeauna nenorocirile.

În momentul acela, a simțit un declic în creier.

În același timp, patru case mai jos, Lucy Needham, în vârstă de patru ani, stătea pe aleea din fața casei și îi dădea de mâncare păpușii ei Baby Dear dintr-o punguță de snacksuri. Lucy s-a oprit din crâncănit și a ascultat țipetele înăbușite și loviturile care veneau de... de undeva din apropiere. S-a uitat spre casa ei, apoi spre nord, cu nasul încrețit, cu o nedumerire copilărească așternută pe față. A stat nemișcată, cu gura deschisă, portocalie, în care se zăreau biscuiții cu brânză pe jumătate mestecați, și a ascultat cele mai ciudate sunete pe care le auzise vreodată. Avea să-i spună tatăicului, dar, până să se întâmple acest lucru, i s-a împrăștiat punga de snacksuri și așa că s-a aplecat și s-a apucat să le mănânce de pe alee. Și, după ce a fost surprinsă mâncând de pe jos și certată, a uitat complet de țipetele auzite.

Glory stătea în mansardă, respirând greu și icnind, cu amândouă mâinile încheștate pe macetă. Hermann zăcea bucăți printre fâșiile roz de izolație, iar peretele mansardei era împrăștiat cu un lichid alb care picura. „Alb?”

Glory tremura, scârbită. S-a uitat împrejur, ca să vadă ce făcuse.

De două ori i se înfipsese lama în grinzile de lemn, și în închipuirea ei Hermann era cel care încerca să-i smulgă maceta din mână. Se străduise totuși să tragă tare de ea ca s-o elibereze, ca să continue să-l lovească.

S-a dat un pas înapoi, pradă unei senzații stranie, de parcă ar fi pluit, șocată de ce făcuse.

Capul lui Hermann, cu rânjetul întipărit pe buze, se rostogolise și se înfipsese între două grinzi, cu fața în jos, cu o bucățică de fibră de sticlă roz, pufoasă, lipită de obraz, ca vata pe băț. Toracele lui era scobit și găurit, coapsele erau tăiate din femur, iar din vintre îi țâșnea un lichid alb.

„Alb?”

A simțit ceva picurându-i pe papuc, poc-poc-poc, și, când s-a uitat, a văzut sânge – sânge roșu – și și-a dat seama că, cine știe cum, se rănise la brațul stâng, deși nu simțea nici o durere. A ridicat mâna ca să

se uite mai bine și a văzut picături mari și roșii căzând pe placaj.

„Alb?”

În clipa aceea, a zărit ceva mic și negru târându-se. Avea în continuare privirea încețoșată și clipea des, pradă încă pornirilor ucigașe, neîncrezătoare în propriii ochi.

A simțit inițial o mâncărimă la gleznă, care apoi i-a urcat în sus pe picior. Și-a plesnit coapsa cu partea lată a lamei mânjite de substanța albă, lipicioasă.

Apoi a simțit o gădilătură pe celălalt picior, în față. Apoi pe talie. A înțeles că o apucase vreun soi de alergie. Se simțea de parcă ar fi fost atacată de gândaci. S-a mai dat un pas înapoi și a fost cât pe-acți să cadă de pe culoarul din placaj.

În clipa aceea, a avut o senzație neplăcută în vintre, ca și când s-ar fi târât ceva acolo, apoi a simțit un fel de fulgerare bruscă și neplăcută în rect. Senzația aceasta a făcut-o să tresară și să strângă din fund de parcă ar fi fost gata-gata să se scape pe ea. Sfincterul i s-a dilatat și a rămas mult timp nemișcată, paralizată, până când senzația a început să se risipească, iar ea a reușit să se relaxeze. Trebuia să meargă la toaletă. O altă senzație de viermuială a distras-o, de data aceasta în mâneca bluzei, și a simțit o arsură în rana din braț.

Apoi o durere sfâșietoare în intestine a făcut-o să se îndoie. Maceta i-a căzut pe placaj. Femeia a scos un țipăt de durere covârșitoare. Simțea cum ceva îi urca în sus pe braț, de data aceasta pe sub piele, și în timp ce avea gura deschisă și țipa, un alt viermișor subțire i s-a strecurat dinspre ceafă, pe mandibulă, până la buză, străpungându-i obrazul și târându-se în jos pe gât.

Freeburg, New York

Seara se lăsa cu repeziciune pe când Eph mergea cu mașina spre est, traversând Cross Island Parkway spre Nassau County.

— Și vreți să-mi spuneți că pasagerii morți din morgi, cei pe care îi caută tot orașul, s-au dus cu toții acasă? a întrebat Eph.

Bătrânul profesor stătea pe bancheta din spate cu pălăria pe picioare.

— Sângele la sânge trage, a spus el. Odată transformați, strigoii își caută mai întâi rudele și prietenii neinfestați încă. Noaptea se întorc la cei cu care au o legătură emoțională, la „cei dragi.” Presupun că e instinctul de a te întoarce acasă, același impuls care îi face pe câinii răătăciți să revină la stăpânii lor chiar și de la sute de kilometri. Pe măsură ce funcțiile cerebrale mai avansate cedează, instinctul animalic preia conducerea. Sunt creaturi mânite de nevoi, nevoia de a se hrăni,

de a se ascunde, de a-și găsi adăpost.

— Și se întorc la cei care le plâng dispariția, a spus Nora, de pe locul din dreapta. Ca să-i atace și să-i infesteze?

— Ca să se hrănească. Este în natura celor întorși din morți să-i chinuiască pe cei vii.

Eph a ieșit de pe autostradă fără să scoată o vorbă. Povestea aceasta cu vampirii era echivalentul mental al consumului de mâncare stricată: mintea sa refuza s-o digere. Tot rumega la ea, dar aceasta refuza să se lase înghițită.

Când Setrakian îi spusese să aleagă un pasager de pe lista cu victimele zborului 753, prima care îi venise în minte fusese fetița pe nume Emma Gilberton, cea pe care o găsisese în avion ținând-o de mână pe mama sa. Părea un test potrivit pentru ipoteza lui Setrakian. Cum putea o fetiță de unsprezece ani să meargă noaptea de la o morgă din Queens până la casa familiei sale din Freiburg?

Însă acum, în timp ce parca în apropierea locuinței familiei Gilberton, o casă impresionantă în stil georgian, pe o stradă laterală amplă, cu case la distanță unele de altele, Eph a conștientizat faptul că, dacă se înșelau, aveau să trezească din somn un om îndurerat de dispariția familiei sale, a soției și a unicei sale fiice.

Eph știa câte ceva despre acest lucru.

Setrakian a ieșit din Explorer și și-a pus pălăria pe cap, ținând în mână bastonul lung, de care nu avea însă nevoie pentru sprijin. Strada era liniștită la acea oră a înserării, în unele case dimprejur se vedea lumină, dar nu era nici tipenie de om pe afară și nu trecea nici o mașină. Ferestrele casei familiei Gilberton erau întunecate. Setrakian i-a dat fiecăruia câte o lampă cu becuri închise la culoare. Acestea semănau cu lămpile lor fluorescente, numai că erau mai grele.

S-au dus la ușă, iar Setrakian a apăsat pe sonerie cu mânerul bastonului. Cum nimeni n-a răspuns, a încercat clanța cu partea acoperită de mânășă, evitând s-o atingă cu vârful degetelor goale, ca să nu lase amprente.

Eph a înțeles că bătrânul nu era la prima experiență de acest gen.

Ușa era încuiată.

— Haideți, a spus Setrakian.

Au coborât treptele și au ocolit casa. Curtea din spate era ca un luminiș imens care se întindea la marginea unei păduri bătrâne. Luna ivită răspândea deja suficientă lumină, atât cât să le proiecteze pe iarbă umbrele abia desenate.

Setrakian s-a oprit și a arătat cu bastonul.

Obloanele care acopereau scara pivniței erau ridicate, iar ușile erau

larg deschise.

Bătrânul și-a continuat drumul spre ele, urmat de Eph și de Nora. Accesul în pivnița întunecoasă se făcea pe niște trepte de piatră. Setrakian a cercetat copacii înalți care străjuiau curtea.

— Nu putem intra așa, pur și simplu, a zis Eph.

— Nu este deloc înțelept după apusul soarelui, a spus Setrakian. Dar nu ne permitem să așteptăm.

— Nu, vreau să spun că asta se cheamă încălcare a proprietății, a reluat Eph. Ar trebui să sunăm la poliție.

Setrakian i-a luat lanterna lui Eph cu o privire muștrătoare.

— Poliția nu ar putea înțelege ce avem noi de făcut aici.

A aprins lanterna cu două becuri cu lumină neagră. Era asemănătoare lămpilor din spitale pe care le folosea Eph, dar acestea erau mai puternice și mai arzătoare, fiind totodată dotate cu baterii mai mari.

— Lumină neagră? a întrebat Eph.

— Lumina neagră este, de fapt, lumină ultravioletă cu lungime mare de undă, adică UVA. Este vizibilă, dar nu face rău. UVB sunt raze cu lungime medie de undă și pot produce arsuri sau cancer de piele. Asta – a spus și a avut grijă să îndepărteze fasciculul de lumină de ei și de el în același timp – merge cu raze UVC, cu lungime scurtă de undă, și este folosită ca germicid, la sterilizare. Stimulează și distruge legăturile ADN. Expunerea directă este foarte nocivă pentru pielea umană, însă pentru un vampir este de-a dreptul ucigătoare.

Bătrânul a început să coboare scările, cu lampa într-o mână și cu bastonul în cealaltă. Spectrul razelor ultraviolete nu oferea prea multă lumină, razele UVC mai degrabă adâncind bizareria situației decât s-o mai îndulcească. Pe pereții de piatră aflați de-o parte și de alta a scărilor, pe când treceau de la frigul nopții la răcoarea pivniței cu fundația de ciment, mușchiul strălucea alb, fantomatic.

În interior, Eph a distins conturul întunecat al scărilor care duceau la etajul întâi, o spălătorie și un aparat vechi de pinball.

Se zărea cineva întins pe podea. Un bărbat în pijamale cu pătrățele. Instinctul de medic l-a făcut pe Eph să pornească spre el, dar s-a oprit brusc. Nora a pipăit zidul de vizavi de ușa interioară și a dat de întrerupătorul de acolo, însă lumina nu s-a aprins.

Setrakian s-a dus spre bărbat și i-a apropiat lampa de gât. Lumina întunecată a lăsat la vedere o creștătură mică, perfectă, de culoare albastră, pe partea stângă a gâtului.

— S-a transformat, a spus el.

Bătrânul i-a dat lui Eph înapoi lampa fluorescentă. Nora și-a aprins-

o pe a ei și a trecut-o peste chipul bărbatului, revelând o ființă agitată pe sub pielea acestuia, o mască încruntată, ce se frământa și se contorsiona, greu de definit, dar, fără doar și poate, malefică.

Setrakian a găsit sprijinit de un banc de lucru din colț un topor nou cu coada lucioasă și cu corpul de oțel strălucitor, roșu cu argintiu. S-a dus și l-a luat în mâinile sale încovoiate.

— Stați puțin, i-a cerut Eph.

— Doctore, vă rog să vă dați înapoi, a replicat Setrakian.

— El zace pur și simplu aici, a spus Eph.

— În curând, se va trezi. Bătrânul a făcut un gest spre treptele de piatră care duceau afară, spre obloanele din fața ușii pivniței, cu ochii ațintiți asupra bărbatului care zăcea pe pardoseală. Fata e afară, se hrănește din alții, a spus Setrakian și a pregătit toporul. Doctore, nu vă cer să iertați ce veți vedea aici, ci doar să vă dați la o parte.

Eph a citit hotărârea de pe chipul lui Setrakian și a înțeles că bătrânul nu avea să dea înapoi, fie că-i stătea el în cale, fie că nu, așa că s-a tras într-o parte. Lama era prea grea pentru constituția fizică și pentru vârsta lui Setrakian, dar acesta a ridicat totuși amândouă mâinile deasupra capului, cu partea lată a corpului metalic ajungându-i până aproape de șale.

Apoi brațele i s-au relaxat. Umerii i-au coborât.

A întors capul spre obloanele deschise ale pivniței și a ascultat cu atenție.

În clipa aceea a auzit și Eph. Niște pași pe iarba uscată.

În primă fază, s-a gândit că poate era un animal. Dar nu, foșnetul avea cadența pasului uman.

Erau pașii unui om sau ai cuiva care fusese om. Și se apropiau.

Setrakian a coborât toporul.

— Stați lângă ușă, în liniște. Închideți-o în urma ei imediat ce intră. I-a luat din nou lampa lui Eph și, în schimb, i-a îndesat în mâini toporul. Nu trebuie să scape.

S-a retras spre locul de lângă zid de care era sprijinit bastonul său, vizavi de ușă, și apoi a stins lampa dogoritoare, dispărând în beznă totală.

Eph stătea lângă ușile deschise ale pivniței, lipit cu spatele de zid. Nora se afla lângă el și amândoi tremurau în subsolul casei unui necunoscut. Pașii sprinteni și ușori se auzeau și mai aproape.

S-au oprit în capătul scărilor, și pe podeaua pivniței s-a zărit o umbră – capul și umerii, proiectați de lumina lunii.

Pașii au pornit în jos pe scări.

La baza acestora, chiar în fața ușii, s-au oprit. Eph, care se afla la o

distanță mai mică de trei metri, cu toporul strâns la piept, era înspăimântat de profilul fetei mici de statură, cu părul blond care-i cădea pe umeri, pe cămașa de noapte simplă, până sub genunchi. Era desculță, brațele îi atârnavu rigide și avea o atitudine ciudată, țeapănă. Pieptul i se umfla, dar nu-i ieșea abur pe gură.

Mai târziu avea să afle și alte amănunte: că simțul auzului și al mirosului i se îmbunătățiseră din ce în ce mai mult, că auzea sângele pulsând în corpul lui, al Norei și al profesorului și că simțea dioxidul de carbon pe care aceștia îl expirau. Mai avea să afle că văzul era simțul ei cel mai puțin dezvoltat. Acum se afla în faza în care începea să nu mai distingă culorile, iar percepția termică, adică abilitatea de a „citi” locurile unde se simțea căldură sub forma unor halouri monocromatice, nu era încă pe deplin formată.

A făcut câțiva pași înainte, părăsind pata de lumină slabă proiectată de lună, și a intrat în întunericul total al pivniței. În încăpere pășise o fantomă. Eph ar fi trebuit să închidă ușa, dar simpla prezență a fetei l-a făcut să înghețe.

S-a întors spre locul în care se afla Setrakian, concentrându-se asupra lui. Bătrânul a aprins lampa. Fata i-a aruncat o privire inexpressivă. În clipa aceea, Setrakian s-a apropiat îndreptând lanterna spre ea. Aceasta i-a simțit căldura și s-a întors spre ușa pivniței să fugă, dar Eph a închis-o brusc. Ușa grea s-a trântit cu zgomot, zguduind întreaga construcție. Lui Eph i-a trecut prin gând că avea să se prăbușească peste ei.

În momentul acela, fetița, Emma Gilberton, i-a văzut. Era luminată. O lumină purpurie cădea asupra ei, iar Eph i-a zărit pete indigo în jurul gurii și pe bărbia delicată. Era ceva ciudat la ea – aducea cu o amatoare de petreceri rave care își pulverizase vopsea fluorescentă.

În clipa aceea, Eph și-a adus aminte că sub lumina ultravioletă sângele capătă culoarea indigo.

Setrakian a împins spre ea lampa aprinsă, ca s-o determine pe fată să se dea înapoi. Reacția ei a fost animalică. Ușor confuză, s-a ferit de parcă ar fi fost amenințată cu o torță aprinsă. Setrakian a urmărit-o fără milă, până ce aceasta s-a lipit cu spatele de un perete, scoțând un sunet ușor, gutural, un mârâit de animal hăituit.

— Doctore, l-a strigat Setrakian pe Eph. Doctore, veniți repede!

Eph s-a apropiat mai mult de fată, a luat lampa fluorescentă de la Setrakian și i-a dat toporul, ținând în tot acest timp lampa îndreptată spre fată.

Setrakian s-a dat înapoi. A aruncat toporul, care a căzut pe pardoseala tare cu un sunet metalic. În mâinile înmănușate avea

bastonul lung, pe care l-a apucat de sub mânerul în formă de cap de lup. Cu o smucitură puternică din încheietură, a desprins mânerul de baston și din teaca de lemn a scos o sabie de argint.

— Grăbiți-vă, a spus Eph privind-o pe fata care se zvârcolea lipită de zid, prizonieră a razelor ucigătoare ale lămpii.

Fata a văzut sabia bătrânului răspândind luciri albe, și pe fața ei s-a așternut ceva asemănător cu frica, ceva care s-a transformat apoi în sălbăticie.

— Grăbiți-vă! a strigat Eph, dornic să sfârșească odată.

Fata a sâsâit și Eph a văzut umbra întunecată din ea, de sub piele, un diavol care mârâia ca să iasă.

Nora și-a aruncat privirea spre tatăl care zăcea pe podea. Începuse să dea semne de viață și deschisese ochii.

— Profesore! a strigat Nora, însă acesta era concentrat la fată.

Nora l-a văzut pe Gary Gilberton ridicându-se în fund, apoi în picioarele goale, un mort stând lângă ei, în pijamale, cu ochii deschiși.

— Profesore! a repetat Nora și și-a aprins lampa.

Aceasta a scos un pârâit. Nora a scuturat-o și a lovit-o în locul în care avea bateria. Lumina purpurie s-a aprins o clipă, apoi s-a stins și iarăși s-a aprins.

— Profesore! a urlat ea.

Lumina tremurătoare a lămpii i-a reținut atenția lui Setrakian. S-a întors spre bărbatul înviat din morți, care părea confuz și nesigur pe picioare. Mai degrabă cu pricepere decât cu agilitate, Setrakian l-a făcut pe Gilberton să se îndoie de la brâu cu lovituri repetate în stomac și în piept, sfâșiindu-i bluza de la pijama, prin care a început să curgă sânge alb.

Eph, care acum era singur cu fata și privea diavolul asmuțit dinăuntrul ei, neștiind ce se petrece în spatele său, a strigat:

— Profesore Setrakian!

Setrakian și-a îndreptat loviturile spre subsuorile tatălui, ca să-l determine să-și lase brațele în jos, apoi i-a tăiat tendoanele din spatele genunchilor, făcându-l pe bărbat să cadă în patru labe. Gilberton stătea cu capul ridicat și cu gâtul întins. Setrakian a ridicat sabia și a rostit câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, cu un aer ceremonios. După aceea, lama sabiei sale a sfichiuit aerul și a secționat gâtul bărbatului, despărțindu-i capul de trunchi, iar omul întors din morți s-a prăbușit la pământ.

— Profesore! a strigat din nou Eph.

A apropiat și mai mult lampa de fată – care era cam de vârsta lui Zack, cu ochii sălbatici colorați în indigo și cu lacrimi de sânge în timp

ce creatura din adâncul ei spumega de furie.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ca și cum ar fi vrut să cânte. Gura ei a continuat să se deschidă, iar chestia aceea prinsă de țesutul moale de sub limba propriu-zisă a început să iasă. Limba s-a umflat în timp ce tristețea din ochii fetei – ce sclipeau de nerăbdare – lăsa loc foamei.

Bătrânul a revenit la ea, cu sabia înainte.

— Ferește-te, strigoiule! a spus el.

Fata s-a întors spre bătrân cu ochii scăpărându-i încă. Acum lama de argint a lui Setrakian era lipicioasă de la sângele alb. A rostit aceleași cuvinte ca înainte, cu sabia sprijinită de umăr și prinsă cu amândouă mâinile. Eph s-a dat din drum fix înainte ca bătrânul să lovească.

Fetița ridicase mâna ca să se protejeze în ultima clipă, dar lama sabiei i-a secerat-o din încheietură, înainte să despartă capul de gât. Tăietura era curată și perfect dreaptă. Sângele alb a împrăștiat peretele, dar nu ca și când ar fi tăsnit dintr-o arteră, ci mai degrabă cu un *pleosc* dezgustător. Trupul ei s-a prăbușit la podea, mâna și capul au căzut și ele, iar acesta din urmă s-a rostogolit de câteva ori.

Setrakian a coborât sabia și a smuls lampa din mâinile lui Eph, apropiind fasciculul slab de gâtul retezat, cu un aer oarecum triumfător. Dar nu era nici urmă de triumf aici: Eph a văzut ceva viermuind în balta de sânge alb și gros care se forma.

Erau paraziții aceia. Când lumina a căzut asupra lor, s-au încolăcit și au rămas nemișcați. Bătrânul iradia locul.

Eph a auzit pași pe treptele de piatră. Era Nora, care dăduse năvală afară, printre obloanele deschise. A fugit după ea, aproape împiedicându-se de trupul decapitat al tatălui fetei, și a ieșit în aerul nopții.

Nora alerga spre copacii întunecați care se legănau în bătaia vântului. A prins-o din urmă înainte ca ea să ajungă la copaci, a tras-o aproape de el și a strâns-o tare în brațe. Aceasta a țipat cu gura lipită de el, temându-se parcă să-și înalțe strigătul în noapte, și Eph a ținut-o în brațe până când Setrakian și-a făcut și el apariția în curte.

Din gura bătrânului ieșea un abur ce se pierdea în răcoarea nopții, iar pieptul îi fremăta de la efort. Și-a apăsât inima cu degetele. Părul său alb și ciufulit strălucea în lumina lunii, dându-i aspectul unui nebun. În acel moment, Eph se întreba dacă nu cumva bătrânul chiar era țicnit.

A curățat lama pe iarbă înainte s-o bage din nou în teaca-baston. A îmbinat cele două părți cu o răsucire fermă, iar bastonul excesiv de lung și-a făcut din nou apariția.

— Acum am eliberat-o. Fata și tatăl ei se odihnesc în pace.

Și-a verificat pantofii și manșeta pantalonilor la lumina lunii, să nu cumva să aibă sânge de vampir. Nora l-a privit cu ochi sălbatici.

— Cine sunteți?

— Doar un luptător, a răspuns el. La fel ca dumneavoastră.

Au mers din nou spre mașina lui Eph. Acesta se simțea neliniștit și expus stând acolo, în fața casei. Setrakian a deschis portiera din dreapta și a luat baterii noi. Le-a înlocuit pe cele din lampa lui Eph și a verificat lumina purpurie pe peretele camionetei.

— Așteptați aici, vă rog, le-a cerut Setrakian.

— De ce? a întrebat Eph.

— Ați văzut că avea sânge pe buze și pe bărbie. Era plină. Se hrănise. Încă nu am terminat.

Bătrânul a pornit spre casa învecinată, urmărit cu privirea de Eph. Nora s-a desprins de Eph și s-a sprijinit de mașină, înghițind în sec, de parcă ar fi fost pe cale să verse.

— Tocmai am omorât doi oameni în pivnița casei lor.

— Chestia asta e răspândită de către oameni. Mai bine zis, de către neoameni.

— Dumnezeule, sunt vampiri...

— Regula principală este să lupti întotdeauna împotriva bolii, nu a victimelor, a spus Eph.

— Și să nu demonizezi bolnavii, a completat Nora.

— Da, dar acum... bolnavii chiar *sunt* demoni. Acum cei infestați sunt cei care transmit boala și trebuie să-i oprim, să-i ucidem, să-i distrugem.

— Ce-o să spună directorul Barnes despre asta?

— Nu putem să stăm după el, a replicat Eph. Deja am așteptat prea mult.

Au tăcut amândoi. În scurt timp, Setrakian s-a întors ținând în mâini bastonul-sabie și lampa care nu se răcise încă.

— Am terminat, a spus el.

— Ați terminat? a repetat Nora, încă șocată de ceea ce văzuse. Și acum ce facem? Sper că vă dați seama că erau încă vreo două sute de pasageri în avionul ăla.

— Este mult mai rău de atât. Urmează a doua noapte. Cel de-al doilea val de infestare are loc chiar acum.

A DOUA NOAPTE

Patricia și-a dat energic părul pe spate, de parcă ar fi vrut să alunge orele irosite ale încă unei zile încheiate. S-a trezit că abia aștepta ca Mark să se întoarcă acasă, și nu doar ca să-și ofere satisfacția de a-i da lui în grijă copiii. Voia să-l pună la curent cu singurele noutăți ale zilei, cu faptul că bona soților Luss – pe care Patricia îi spiona prin fereastra întredeschisă de la sufrageria care dădea spre fața casei – bătrâna de culoare, ieșise din casa acestora la cinci minute după ce sosise, fără copii, fugind mâncând pământul.

Familia Luss! Cum știi vecinii să ți se bage pe sub piele! Ori de câte ori se gândea la slăbănoaga de Joanie, care pomenea de a ei „pivniță în stil european cu pământ pe jos”, Patricia ridica automat degetul mijlociu spre casa soților Luss. Ardea de nerăbdare să afle de la Mark ce știa despre Roger Luss, dacă acesta era încă plecat în străinătate. Voia să-și compare informațiile. Singurul moment în care ea și soțul ei păreau să cadă de acord era atunci când își desființau prietenii, rudele și vecinii. Poate pentru că, savurând problemele familiale ale altora, ale ei și ale lui Mark păreau mai puțin complicate.

Scandalurile mergeau întotdeauna mai bine cu un pahar de pinot, iar ea tocmai îl termina pe al doilea, cu un gest teatral. S-a uitat la ceasul din bucătărie, cu adevărat dornică să se potolească, dată fiind previzibila neliniște pe care Mark o afișa ori de câte ori ajungea acasă și descoperirea că ea băuse deja două pahare fără el. Să-l ia dracu', stă toată ziua în biroul ăla din oraș, la prânz iese la masă, se plimbă ca un domn după placul inimii, iar seara, în trenul spre casă, se pune la bîrfă, în timp ce ea stă toată ziua acasă cu bebelușul, cu Marcus, cu bona și cu grădinarul...

Și-a mai turnat un pahar, întrebându-se cât avea să mai dureze până când diavolul ăla gelos de Marcus avea să intre și să-și trezească surioara adormită. Bona o culcase pe Jacqueline înainte să plece, iar micuța încă nu se trezise. Patricia s-a uitat din nou la ceas, calculând de cât timp era liniște deplină în casă. Extraordinar! Dormea buștean. Revigorată de o altă înghițitură de vin și atentă la posibila apariție a neastâmpăratului ei fiu de patru ani, a împins revista *Cookie*, înțesată de reclame, și a pornit în sus pe scări.

Mai întâi s-a dus în camera lui Marcus, pe care l-a găsit stând cu fața în jos pe covorul cu logoul echipei New York Rangers, lângă patul său în formă de sanie, cu consola portabilă pornită încă, aproape de mîna întinsă. Era rupt de oboseală. Desigur, la ora de culcare aveau să

plătească scump faptul că somnul de după-amiază se prelungea cam mult, căci drăcușorul întors cu cheița nu avea să stea o clipă locului, dar până atunci îi venea rândul lui Mark să se ocupe de el.

A mers pe hol, uimită să descopere urme de noroi pe culoar (*diavolul ăla mic!*), până la ușa închisă, de clanța căreia era prinsă, cu cordeluța de dantelă cu volănașe pe margine, pernuța de mătase în formă de inimioară pe care era scris: „Ssst! Doarme un îngeraș.” A deschis ușa spre încăperea călduroasă, în semiîntineric, și, spre surprinderea ei, a văzut pe cineva stând în scaunul cu balansoar de lângă pătuț, legănându-se când înainte, când înapoi. Era o femeie care ținea ceva în brațe.

Necunoscuta o avea în brațe pe Jacqueline. Însă în încăperea liniștită, slab luminată de spoturile de pe tavan, totul părea în ordine.

— Cine...? Pe când Patricia s-a aventurat mai departe, ceva s-a schimbat în postura femeii care se balansa. Joan? Joan, tu ești? Patricia s-a apropiat și mai mult. Ce faci...? Ai intrat prin garaj?

Joan, pentru că ea era, s-a oprit din legănat și s-a ridicat de pe scaun. Din cauza lămpii roz din spatele ei, Patricia abia vedea expresia ciudată de pe chipul lui Joan, în special felul bizar, contorsionat, în care îi stătea gura. Mirosea urât, iar gândul Patriciei a zburat imediat la sora ei și la oribila petrecere de Ziua Recunoștinței de anul trecut. Oare și Joan trecea prin aceeași criză?

Și ce căuta aici, cu Jacqueline în brațe?

Joan a întins mâinile ca să-i dea Patriciei copilul. Aceasta a luat fetița în brațe și, în clipa următoare, a înțeles că ceva era în neregulă. Fiica sa era ciudat de liniștită, chiar și pentru un copil care doarme. Părea nemișcată.

Neliniștită, a apucat cu două degete pătura ce acoperea fața lui Jackie.

Buzele fetiței, ca un bobocel de trandafir, erau întredeschise. Ochișorii ei erau închiși la culoare și ficși. Păturica era udă în jurul gâtului. Patricia și-a privit degetele lipicioase de sânge.

Țipătul care a izbucnit din gâtul Patriciei nu a mai ieșit niciodată la suprafață.

Ann-Marie Barbour era efectiv la capătul puterilor. Stătea în bucătăria casei ei înălțând rugi cu mâna prinsă de marginea chiuvetei, ca și când casa în care locuise de când se căsătorise ar fi fost o bărcuță prizonieră pe o mare neagră și involburată. Se ruga neîncetat să fie îndrumată, să-i fie alinată suferința, să i se arate o rază de speranță. Știa că Ansel al ei nu era malefic, nu era ce părea, ci pur și

simplicu era foarte, foarte bolnav. („Dar a omorât câinii.”) Indiferent de ce boală suferea, avea să-i treacă, și totul urma să revină la normal.

S-a uitat spre baraca încuiată din curtea cufundată în întuneric. Acum era liniște.

A cuprins-o din nou îndoiala, la fel ca atunci când văzuse la știri că pasagerii morți din zborul 753 dispăruseră de la morgă. Se petrecea ceva, ceva îngrozitor („A omorât câinii!”), dar senzația de groază fusese alinată doar de drumurile repetate la oglinzi și la chiuveță, ștersul, atingerea, îngrijorarea și rugile.

De ce se îngropase Ansel în pământ în timpul zilei? („A omorât câinii.”) De ce o privise cu atâta foame? („I-a omorât.”) De ce nu spunea nimic, doar mârâia și urla („Asemenea câinilor pe care i-a omorât”)?

Noaptea pusese din nou stăpânire pe cer – lucru de care se temuse toată ziua.

De ce oare era atât de liniștit acum?

Înainte să devină conștientă de ceea ce făcea, înainte să se răzgândească, a ieșit pe ușă hotărâtă și a coborât treptele verandei. Nu s-a uitat spre mormintele câinilor din colțul grădinii, nu s-a lăsat pradă acestei nebunii. Acum ea trebuia să fie cea puternică. Încă puțin...

A ajuns la ușile barăcii, prinse cu lanț și cu lacăt. A rămas acolo, a ascultat, cu pumnii apăsați cu putere pe gură, până când au început s-o doară dinții.

Ansel ce ar face? Oare el ar deschide ușa dacă ea ar fi cea de dinăuntru? Oare ar face efortul de a o privi?

Da, el ar face-o.

Ann-Marie a descuiat lacătul cu cheia de la gât. A desfășurat lanțul gros și de data aceasta s-a dat înapoi, în locul în care știa că el nu putea ajunge, fiind ținut de lesa prinsă de țeava câinilor.

Ușile s-au deschis și o duhoare îngrozitoare, o putoare cumplită, a invadat-o, făcând-o să lăcrimeze. Era de la Ansel al ei.

Nu a văzut nimic. A stat și a ascultat. Nu avea de gând să intre.

— Ansel? a spus ea abia șoptit, dar nu a primit nici un răspuns. Ansel!

S-a auzit un foșnet, un scurmat în pământ. Of, de ce nu luase lanterna?

S-a întins înainte atât cât să împingă ușa mai larg, suficient pentru a permite luminii lunii să pătrundă în baracă.

În momentul acela, l-a zărit. Zăcea pe jumătate într-un culcuș făcut din pământ, cu fața îndreptată spre uși, cu ochii înfundați în cap, încărcăți de suferință. A înțeles că era pe moarte. Ansel al ei era pe

moarte. Gândul i-a zburat din nou la câinii care dormeau aici pe vremuri, la Pap și la Gertie, dragii de Saint Bernarzi pe care îi iubise mai mult decât pe niște animale de casă, pe care Ansel îi omorâse și al căror loc îl luase de bunăvoie... da... ca să-i salveze pe ea și pe copii.

În clipa aceea, a înțeles. El trebuia să facă rău cuiva ca să-și revină, ca să trăiască.

Privea în lumina lunii creatura suferindă care devenise soțul ei și dintr-odată a fost străbătută de un fior.

El voia ca ea să se lase în mâinile lui, știa asta, o simțea chiar.

Ansel a scos un mârâit gutural, interiorizat, de parcă acesta ar fi izbucnit din stomacul său gol.

Nu putea. Ann-Marie i-a trântit ușile barăcii în față, plângând. S-a lipit cu umărul de ele, închizându-l înăuntru. O ființă care se zbătea între viață și moarte. Ansel era prea slăbit să se mai repeadă la ușă. Tot ce a auzit Ann-Marie a fost un alt geamăt.

Tocmai trecea lanțul pe după mânerule barăcii, când a auzit pași pe pietrișul din spatele ei. Femeia a înghețat, crezând că se întorsese polițistul acela. A auzit încă un pas și s-a răsucit iute pe călcâie.

Era un bărbat în vârstă care purta o cămașă cu gulerul rigid, un pulover tricatat descheiat și niște pantaloni largi din catifea. Era vecinul de vizavi, cel care sunase la poliție, domnul Otish, văduvul. Era genul de vecin care aruncă frunzele din curte pe stradă pentru ca acestea să ajungă la tine în curte. Era omul care își făcea apariția numai când se iveau vreoa problemă pe care el bănuia că o cauzaseră ei sau copiii lor.

— Câinii dumneavoastră găsesc modalități din ce în ce mai creative prin care să mă trezească noaptea, a spus domnul Otish.

Prezența lui, asemenea celei a unei fantome care îți bântuie visele, a nedumerit-o pe Ann-Marie. „Câinii?”

Se referea la Ansel și la zgomotele pe care le scotea el noaptea.

— Dacă aveți vreun animal bolnav, trebuie să-l duceți la veterinar și fie îl tratează, fie îl eutanasiază.

Era prea uimită ca să poată răspunde. S-a apropiat și mai mult de ea, ieșind de pe alee și călcând pe marginea spațiului verde din curte, aruncând priviri disprețuitoare spre baracă.

De dinăuntru s-a auzit un mârâit răgușit.

Domnul Otish s-a strâmbat, scârbit.

— Faceți ceva cu javrele alea, că, dacă nu, sun iar la poliție, chiar acum.

— Nuuu! a exclamat ea înfricoșată, fără să se poată stăpâni.

Bărbatul a zâmbit, surprins de teama ei, bucurându-se de sentimentul de dominare pe care simțea că îl avea asupra ei.

— Și atunci ce aveți de gând să faceți?

A deschis gura, dar nu știa ce să spună.

— Am să mă ocup eu... nu știu în ce fel.

Bătrânul s-a uitat la veranda din spate, privirea fiindu-i atrasă de lumina aprinsă din bucătărie.

— Soțul este acasă? Aș prefera să vorbesc cu dumnealui.

Ea a clătinat din cap.

Din baracă s-a auzit un alt mârâit.

— Ar trebui să faceți Dumnezeuului ceva cu creaturile astea alintate, că, dacă nu, mă ocup eu. Cine a trăit la țară, doamnă Barbour, vă va spune că animalele de curte nu trebuie tratate asemenea copiilor. E mai bine să cunoască nuielușa decât mângâierea. Mai ales câinii prostovani ca Saint Bernarzii.

Ceva din vorbele lui i-a reținut atenția, ceva privitor la câinii ei...

„Nuielușă.”

Motivul pentru care înfipseseră drăcia aia de țeavă în mijlocul barăcii era faptul că Pap și Gertie fugiseră de câteva ori... iar odată, nu cu mult timp în urmă... Gertie, cea mai drăguță dintre cei doi, cea care se încredea ușor în oameni, venise acasă cu răni pe spate și pe picioare...

De parcă ar fi lovit-o cineva.

Ann-Marie Barbour, timidă și retrasă de regulă, a uitat pentru o clipă de frică. L-a privit pe acest bărbat, pe smochina asta răutăcioasă de bărbat, de parcă i s-ar fi luat dintr-odată un vâl de pe ochi.

— Carevasăzică, dumneavoastră ați fost, a spus ea cu barba tremurându-i, nu de timiditate, ci de mânie. Dumneavoastră ați dat în Gertie, dumneavoastră i-ați făcut rău...

O clipă, ochii lui au scăpărat, nefiind obișnuit să i se spună ceva verde în față, și imediat și-a trădat vinovăția.

— Dacă am făcut-o eu, a spus el recăpătându-și obișnuita condescendență, sunt convins că a făcut el ceva să merite un asemenea tratament.

Ann-Marie a izbucnit deodată, plină de ură, copleșită de tot ce acumulasă în ultimele zile, de faptul că trimisese copiii de acasă... că-și îngropase câinii morți... de grija pe care i-o purta soțului ei suferind...

— Este o ea, a spus Ann-Marie.

— Poftiți?

— Este o ea. O cheamă Gertie și e cățea.

Din baracă s-a auzit un alt mârâit tremurător.

Era Ansel. Era înfometat...

S-a dat înapoi tremurând, intimidată, dar nu de el, ci de acest nou sentiment de mânie.

— Vreți să vedeți cu ochii dumneavoastră? s-a trezit spunând.

— Ce înseamnă asta?

Baraca se profila în spatele ei, ea însăși o bestie.

— Haideți! Vreți să-i îmblânziți? Încercați-vă norocul!

Bătrânul a pornit indignat. Să fie el provocat de o femeie!

— Vorbiți serios?

— Vreți să-i potoliți? Vreți să aveți parte de liniște? Ei bine, și eu! Și-a șters un strop de salivă de pe bărbie și și-a îndreptat degetul ud înspre el. Și eu!

Domnul Otish a privit-o îndelung.

— Are dreptate lumea, a zis el. Chiar sunteți nebună.

Bătrânul i-a aruncat un rânjet sălbatic și apoi a luat-o spre crengile joase ale copacilor care împrejmuiau grădina. A apucat o nua, a răsucit-o și a tras tare până când s-a rupt. A încercat-o, ascultând șfichiuitul ca de sabie scos de aceasta pe când biciuia aerul și, mulțumit de rezultat, a luat-o spre uși.

— Vreau să știți că o fac spre binele dumneavoastră, nu al meu, a spus domnul Otish.

Ann-Marie tremura în vreme ce îl privea cum trece lanțul printre mânere. Ușile au început să se deschidă. Domnul Otish era suficient de aproape încât lanțul prins de par să ajungă la el.

— Ia, unde sunt bestiile alea? a spus el.

Ann-Marie a auzit mârâitul inuman și lesa mișcându-se repede, cu un sunet de monede aruncate. Apoi ușile s-au deschis complet, domnul Otish a făcut un pas înainte și într-o clipită țipătul său de uimire a fost curmat. Ann-Marie a fugit și s-a lipit de ușile barăcii, străduindu-se să le închidă, în timp ce domnul Otish se zbătea și lovea în ele. A băgat lanțul printre mânere și a pus lacătul... apoi a fugit în casă, departe de baraca din curte care se cutremura și de fapta nemiloasă pe care o făcuse.

Mark Blessige stătea în holul casei sale cu telefonul BlackBerry în mână, neștiind încotro s-o ia. Nu avea nici un mesaj de la soția sa. Telefonul ei era în geanta Burberry, mașina Volvo era pe alee, iar băița copilului, în hol. Nu lăsase nici un bilet în bucătărie, doar un pahar pe jumătate băut, așezat pe masă. Patricia, Marcus și Jackie dispăruseră.

S-a uitat în garaj și a constatat că mașinile și căruciorul erau acolo.

A verificat calendarul din hol, dar nu era nimic trecut acolo. Oare se supărase pe el că întârziase din nou și hotărâse să-l pedepsească? Mark a încercat să pornească televizorul și să stea pur și simplu să aștepte, dar și-a dat seama că era cu adevărat neliniștit. De două ori a

ridicat receptorul ca să sune la poliție, dar nu se putea închipui făcând față scandalului cauzat de venirea unei mașini de poliție la el acasă. A ieșit pe ușa de la intrare și s-a oprit pe treapta din cărămidă care dădea spre gazonul din fața casei și spre straturile bogate de flori. S-a uitat de-a lungul străzii, întrebându-se dacă s-ar fi putut duce până la vreun vecin, însă a observat că aproape toate casele erau în întuneric. Nu se vedea nici o lumină gălbuie răspândită de veiozele de pe servantele lăcuite, nici de la monitoarele computerelor sau de la ecranele televizoarelor cu plasmă din spatele perdelelor de dantelă cusute de mână.

S-a uitat spre casa familiei Luss de peste drum, cu fațada cu aspect rafinat, din cărămidă albă, veche. Nici acolo nu era nimeni acasă, după câte se părea. Oare îi pândea vreo catastrofă de care el nu știa nimic? Se dăduse vreun ordin de evacuare?

În clipa aceea, a văzut pe cineva ieșind din tufișurile înalte care formau gardul ornamental dintre curtea familiei Luss și cea a familiei Berry. Era o femeie și, în umbra pătată a crengilor stejarilor de deasupra, avea un aspect ciudat. În brațe ținea ceva ce părea a fi un copil adormit de vreo cinci, șase ani. Femeia a traversat aleea, a dispărut o clipă după SUV-ul Lexus al familiei Luss, apoi s-a îndreptat spre ușa laterală de lângă garaj. Înainte să intre, a întors capul și l-a văzut pe Mark stând pe treapta din fața casei. Nu a făcut cu mâna, nici nu a dat vreun semn că l-ar fi văzut, dar privirea ei, deși fugară, l-a înghețat.

Și-a dat seama că nu era Joan Luss. Putea fi însă menajera familiei.

A așteptat să se aprindă vreo lumină înăuntru, dar nu s-a întâmplat asta. Tare ciudat. În orice caz, nu mai văzuse pe nimeni altcineva pe afară în această seară plăcută. Prin urmare, a luat-o pe o potecă, evitând să calce pe iarbă, a traversat drumul, relaxat, cu mâinile în buzunarele de la pantalonii de la costum, și s-a îndreptat spre aleea familiei Luss, spre aceeași ușă laterală.

Ușa exterioară era închisă, dar cea din interior rămăsese deschisă. În loc să sune, a ciocănit energic în geam, apoi a intrat și a strigat:

— E cineva? A traversat podeaua placată cu gresie din hol spre bucătărie și a aprins lumina. Joan? Roger?

Podeaua era murdară peste tot de urme de pași – de picioare goale, se pare. Pe unele dulapuri și pe marginea hiaturilor erau urme de mâini murdare de noroi. Pe masa din bucătărie zăcea un coș de sârmă în care putrezeau câteva pere.

— E cineva acasă?

Putea să parieze că Joan și Roger erau plecați, dar voia să

vorbească măcar cu menajera. Eanu avea să spună în stânga și-n dreapta că familia Blessige nu știa pe unde îi umblau copiii sau că Mark Blessige nu știa unde era soția lui bețivă. Iar dacă se înșela, și Joanie chiar era acasă, avea s-o întrebe câte ceva despre familia ei, cu un aer relaxat, de parcă ar fi plecat la o partidă de tenis. „Copiii au așa de multe de făcut, cum de faci față la tot?” Iar dacă avea să audă vreodată ceva de la cineva despre progeniturile lui neastâmpărate, avea să aducă și el vorba despre țăranii ăia desculți care umblaseră prin bucătăria soților Luss.

— Sunt Mark Blessige, de vizavi. E cineva acasă?

Nu mai fusese la ei de la ziua băiatului, din luna mai. Părinții îi cumpăraseră cu acea ocazie o mașinuță electrică de curse, dar, cum aceasta nu avea și cârlig de tractare – se pare că puștiul era obsedat de cârligele de tractare – o lansase exact în masa unde urma să fie adus tortul, imediat după ce personalul angajat deghezizat în personaje din serialul de desene animate *Sponge Bob* umpluse toate paharele cu suc. „Ei, măcar știe ce-i place”, spusese Roger.

Toată lumea răsese fals, apoi li se mai turnase tuturor încă un rând de suc.

Mark s-a aplecat ca să treacă printr-o ușă batantă și a intrat în sufragerie, de unde și-a privit cu atenție propria casă pe ferestrele din față. Preț de o clipă, a contemplat imaginea, întrucât nu avea prea des parte de o asemenea priveliște. Ce casă extraordinară! Deși mexicanul ăla prost tunsese iarăși inegal tufișurile din dreapta.

Pe treptele care duceau la subsol s-au auzit pașii mai multor persoane.

— Hei! a spus el, amintindu-și de urmele din bucătărie și gândindu-se că poate vreo hoardă de golani se instalase confortabil în casa vecinilor. Bună. Sunt Mark Blessige, vecinul de vizavi. Nici un răspuns. Îmi pare rău că am dat buzna, dar mă întrebam...

A împins ușa batantă și s-a oprit. Vreo zece oameni stăteau cu fața la el. Doi dintre ei erau copii și ieșiseră de după masa din bucătărie, dar nici unul nu era al lui. Mark i-a recunoscut pe câțiva dintre aceștia ca fiind vecini din Bronxville, oameni pe care îi văzuse la cafeneaua Starbucks, la gară sau la club. Printre ei era și Carole, mama unuia dintre prietenii lui Marcus. Un altul era curier la UPS, îmbrăcat cu uniforma de serviciu, bluză maro și pantaloni scurți. Formau un grup destul de bizar. Printre ei nu era nici un membru al familiei Luss ori Blessige.

— Îmi cer scuze. Deranjez?

Acum începea să-i vadă mai bine: înfățișarea, ochii cu care îl fixau

fără să scoată un sunet. Niciodată nu se mai holbase nimeni așa la el. Dinspre ei simțea o fierbințeală care nu avea nimic de-a face cu privirea lor arzătoare.

În spatele lor stătea menajera. Părea plină de vigoare, roșie la față, cu ochii ficși înroșiți, iar pe bluză avea o pată... tot roșie. Părul îi era nepieptănat și nespălat, și nu ar fi putut fi mai murdară nici dacă ar fi dormit pe pământ.

Mark și-a dat un zulf din ochi și a simțit cum se lipește cu umerii de ușa batantă. Abia atunci a înțeles că se dădea involuntar cu spatele înapoi. Ceilalți au venit spre el, cu excepția menajerei, care stătea și privea. Unul dintre copii, un băiat agitat cu sprâncene negre, ascuțite, s-a folosit de un sertar deschis ca să se urce pe masa din bucătărie, și acum era mai înalt decât toți ceilalți. Și-a luat avânt pe blatul de granit și s-a aruncat spre Mark Blessige, care n-a mai avut ce face decât să întindă brațele și să-l prindă. În timp ce sărea, băiatul a deschis gura și, în momentul în care îl apuca pe Mark de umeri, scosese deja limba prelungă. Asemenea cozii unui scorpion, s-a îndoit înainte să țâșnească spre el și să-l înțepe în gât. I-a traversat pielea și mușchiul, ajungând în carotidă. Durerea pe care bărbatul a simțit-o a fost ca aceea provocată de o țepușă încinsă înfiptă în gât.

A căzut pe spate dincolo de ușă și s-a prăbușit la pământ, cu băiatul agățat bine de el, prins de gât, stând călare pe pieptul lui. Atunci a început să tragă, să sugă, să-l secătuiască.

Mark a încercat să vorbească, să țipe, dar cuvintele i-au rămas înțepenite în gât și s-a înecat. Era paralizat. Ceva din pulsul lui s-a modificat, acesta i-a fost întrerupt, dar el n-a putut să scoată nici măcar un sunet.

Băiatul stătea cu pieptul lipit de al său și-i simțea bătaia slabă a inimii, sau ce-o fi avut el, aproape de inima lui. În timp ce sângele se scurgea din corpul lui Mark, a simțit că băiatul își intensifica ritmul și devenea mai puternic – *zum-zum-zum* – atingând un galop exacerbat, intim, ceva asemănător cu extazul.

Limba i se umfla pe măsură ce se hrănea, iar albul ochilor devenea roșu în timp ce-și fixa victima cu privirea. Băiatul își trecea degetele scheletice, încovoiate prin părul lui Mark, înhățându-și și mai bine prada...

Ceilalți au țâșnit pe ușă și s-au repezit la victimă, smulgându-i hainele. Pe când limbile lor prelungi îi străpungeau carnea, Mark a simțit o nouă schimbare de presiune în corp, dar nu era o decompresie, ci o comprimare, ca un vid, ca atunci când o cutie de suc este golită.

În același timp, l-a copleșit un miros, urcându-i la nas și în ochi ca un nor de amoniac. A simțit o băltoacă umedă pe piept, caldă, ca o supă abia preparată, care s-a întins și pe brațe în momentul când bărbatul l-a apucat pe micul diavol. Băiatul făcuse pe el, își dăduse drumul pe Mark în timp ce se hrănea, deși excreția părea mai degrabă de natură chimică decât umană.

Durerea era a dracului de acută. O simțea în tot corpul, în vârful degetelor, în piept, în creier. Presiunea din gât s-a domolit, iar Mark a rămas pe loc, ca un ghem de durere.

Neeva a deschis puțin ușa de la dormitor și a văzut că, în sfârșit, copiii adormiseră. Keene și Audrey Luss erau întinși pe podea în saci de dormit, lângă patul nepoatei ei, Narushta. În general, copiii familiei Luss se simțeau bine – în fond, Neeva fusese singura care îi îngrijise în timpul zilei de când Keene avea patru luni – dar în noaptea aceasta plânseseră amândoi. Voiau să doarmă în paturile lor, întrebau când se puteau întoarce acasă, când avea Neeva să-i ducă înapoi. Sebastian, fiica Neevei, aștepta ca poliția să vină din clipă în clipă și să le dărâme ușa. Dar nu venirea poliției o îngrijora pe Neeva.

Sebastiane se născuse și mersese la școală în Statele Unite și căpătase în timp aroganța americanilor. O dată pe an, Neeva își ducea fiica în Haiti, dar ea nu se simțea acasă acolo. Respingea străvechea țară și tradițiile ei. Respingea străvechea cunoaștere, considerând-o pe cea nouă mai atractivă. Dar faptul că Sebastiane o socotea o superstițioasă prostuță era mai mult decât putea ea accepta. Mai ales că, prin comportamentul ei, îi salvase pe cei doi copii răzgâiați, dar care aveau totuși mari șanse de a fi recuperați, punându-și propria familie în pericol.

Deși fusese educată în religia catolică, bunicul din partea mamei era practicant Voodoo și *bokor* în satul său, adică un fel de *houngan*, preot – unii oameni îi numesc vrăjitori – care practică magia, atât cea albă, cât și cea neagră. Deși se spunea că avea o mare *ashe* (adică o mare putere spirituală) și deseori se mai ocupa și cu vindecarea aurei zombi, ceea ce presupunea captarea unui spirit într-un fetiș (un obiect inanimat), niciodată nu experimentase magia neagră de a aduce la viață un cadavru, de a crea un zombi dintr-un mort al cărui suflet se desprinsese de trup. Nu făcuse niciodată așa ceva pentru că avea prea mult respect pentru partea ocultă și considera că încălcarea acelei granițe infernale era un afront direct față de *loa*, spiritele religiei Voodoo, asemănătoare cu sfinții sau cu îngerii care acționează ca intermediari între oameni și Creatorul nepăsător, însă participase la

ceremoniile de genul exorcizărilor din ținuturile îndepărtate, îndreptând fărădelegile altor *houngan* răuvoitori, iar ea îl însoțise și văzuse chipurile celor întorși din morți.

Când Joan se închisese în prima noapte în camera ei frumos mobilată, asemenea camerelor de hotel din Manhattan în care Neeva făcuse curățenie la sosirea în America, și încetase în sfârșit cu gemetele, Neeva trăsesse cu ochiul ca să vadă dacă se simțea bine. Ochii lui Joan păreau înghețați și distanți, inima îi bătea cu putere, cearșafurile erau îmbibate de sudoare, iar perna era pătată de sângele albicios pe care îl scuipase. Neeva avusese grijă și de bolnavi, și de muribunzi și, privind-o pe Joan Luss, înțelesese că stăpâna ei nu se îmbolnăvea, ci devenea o creatură malefică. În momentul acela, luase copiii și plecase.

Neeva a mai verificat încă o dată ferestrele. Locuiau la etajul întâi al unei case pentru trei familii și vedea strada și casele vecinilor doar printre barele de fier. Barele erau utile ca să țină departe hoții, dar Neeva nu era sigură că-i puteau feri și de altceva. În după-amiaza aceea dăduse ocol casei și le verificase, iar acestea îi lăsaseră impresia că erau solide. Ca o măsură suplimentară de siguranță și fără știrea lui Sebastian, ea să scape de o predică pe tema protecției împotriva incendiilor, bătuse ramele în cuie de pervaz, iar apoi pusese o bibliotecă în dreptul geamului din camera copiilor pe post de baricadă. De asemenea, fără să spună nimănui, dăduse cu usturoi pe fiecare bară de fier în parte. Avea o sticlă de un litru cu apă de la biserică, sfințită de preotul parohiei, deși nu se baza pe asta, căci observase ce ineficient fusese crucifixul în subsolul familiei Luss.

Agitată, dar încrezătoare, a tras toate transperantele și a aprins toate luminile, apoi s-a dus la scaunul ei și și-a ridicat picioarele. Nu și-a dat însă jos pantofii negri ortopedici cu tocuri groase (pe care îi purta din cauza platfusului), gândindu-se că poate era nevoită să meargă iute undeva. Trebuia să fie pregătită să stea de pază încă o noapte. A dat drumul la televizor încet, să-i țină de urât, însă acesta mai degrabă atrăgea electricitate din pereți decât atenția Neevei.

Era mai deranjată de disprețul fiicei ei decât ar fi trebuit. Fiecare imigrant își face griji că fiii săi vor îmbrățișa mai degrabă cultura țării adoptive decât moștenirea țării de proveniență. Însă teama Neevei avea legătură cu ceva mult mai concret. Se temea ca încrederea excesivă a fiicei sale americanizate să nu ajungă să o rănească. Pentru Sebastian, întunericul nopții era doar un inconvenient, un moment în care lipsea lumina, dar acest inconvenient era imediat îndepărtat dacă acționai întrerupătorul. Pentru ea, noaptea era un moment în care se

destindea, se juca, se relaxa, momentul în care ea renunța în sfârșit la inhibiții și lăsa garda jos. Pentru Neeva, electricitatea era ceva mai mult decât un talisman care te proteja de întuneric. Noaptea este adevărată. Nu noaptea este absența luminii, ci ziua este, de fapt, un moment de repaus în întunericul care stă la pândă...

A fost trezită de un râcâit slab. Și-a ridicat bărbia din piept și a văzut că la televizor era o emisiune de teleshopping despre un aspirator care avea inclus un mop cu burete. A înghețat și a ascultat cu atenție. Dinspre ușa de la ieșire s-a auzit un păcănit. La început a crezut că venise acasă Emile, nepotul ei, care lucra ca șofer de taxi noaptea, dar și-a dat seama că, dacă acesta și-ar fi uitat din nou cheile, ar fi sunat la ușă.

Era cineva la ușă, dar nu ciocănea și nici nu suna la sonerie.

Neeva s-a ridicat în picioare cât de repede a putut. S-a târât pe hol și s-a oprit în fața ușii, ca să asculte, fiind despărțită de cel aflat pe partea cealaltă doar de o bucată de lemn.

A simțit o prezență. Își închipuia că, dacă atingea ușa – lucru pe care nu l-a făcut – putea simți căldura.

Era o ușă exterioară dintr-o bucată, cu yală, fără plasă în exterior, fără ferestre, doar cu o fantă în cutia poștală demodată așezată în centru, mai în josul ușii, la vreo treizeci de centimetri de la sol.

Balamaua de la clapa de alamă a cutiei poștale a scârțâit, clapa s-a mișcat, și Neeva a luat-o la fugă înapoi pe hol. A rămas acolo o clipă, panicată, ferită, apoi s-a dus în fugă în baie, la coșul cu jucării de baie. A luat pistolul cu apă al nepoatei sale, a scos căpăcelul de la sticla cu apă sfințită și a turnat-o prin deschiderea micuță, vărsând mare parte din ea în timp ce umplea rezervorul de plastic.

S-a dus la ușă cu jucăria. Acum era liniște, dar încă simțea prezența. S-a așezat cu dificultate într-unul din genunchii umflați, agățându-și ciorapul de lemnul aspru al podelei. Era suficient de aproape încât să simtă șoapta aerului răcoros al nopții prin clapa de alamă și să vadă o umbră de-a lungul marginii.

Pistolul de jucărie avea o duză lungă în față. Neeva a acționat pistonul din partea inferioară, ca să creeze presiune, și apoi a ridicat clapa cu țeava acestuia. Când balamaua a scos un scârțâit tânguitor, a înfipt duza înăuntru și a apăsat pe trăgaci.

A țintit orbește în sus, în jos și dintr-o parte în cealaltă, împrôscând apă sfințită în toate direcțiile. Și-a imaginat-o pe Joan Luss luând foc, apa cu efecte de acid sfârtecându-i trupul asemenea sabiei de aur a lui Iisus, dar, cu toate acestea, nu a auzit nici un vaier.

În clipa aceea, prin fantă a intrat o mână care a înșfăcat țeava

pistolului și a încercat să i-l smulgă. Neeva a tras de el din reflex și, cu această ocazie, a reușit să vadă degetele. Erau pline de mizerie, de parcă ar fi scurmat în pământ, iar pielea de sub unghii era roșie-sângerie. Apa sfințită îi împrôscase mâinile, spălând puțin pământul, dar nici urmă de abur sau de arsură.

Nu avusese nici un efect.

Mâna a tras tare de țeavă, înfigând-o în fanta cutiei poștale. Acum Neeva înțelegea că Joan încerca s-o înșface pe ea, așa că a dat drumul pistolului în timp ce mâna a continuat să tragă și să răsucescă, până când jucăria de plastic s-a spart, împrôscând apă pentru ultima oară. Neeva s-a îndepărtat rapid, târându-se pe podea, în timp ce intrusul începuse să lovească în ușă. Se izbea cu forță și trăgea de mâner. Balamalele au tremurat, iar pereții din vecinătate s-au zgâlțâit, făcând ca tabloul cu bărbatul și copilul la vânătoare să cadă din cui. Neeva s-a îndepărtat până la capătul holului scurt de la intrare. S-a lovit cu umărul de suportul pentru umbrele, în care era și bâta de baseball. A înșfăcat bâta și a apucat bine mânerul înfășurat cu bandă neagră, fără a se ridica de pe podea.

Lemnul ușii a rezistat. Ușa cea veche pe care ea o ura pentru că se umflase, depășind grosimea ramei, din cauza căldurii estivale era suficient de solidă să facă față acestor lovituri; la fel și yala, și până și mânerul neted de fier. Într-un final, cel care se afla dincolo de ușă s-a potolit. Poate chiar plecase.

Neeva a privit lacrimile lui Iisus vărsate pe podea. Când puterea lui Iisus te lasă la ananghie, știi sigur că n-ai nici urmă de noroc.

Tot ce putea face era să aștepte revărsatul zorilor.

— Neeva.

Keene, fiul familiei Luss, stătea în spatele ei în pantaloni de trening și în tricou. Neeva s-a deplasat mai rapid decât își închipuia că era capabilă, i-a pus băiatului mâna la gură și l-a dus după colț. Apoi a rămas acolo cu spatele lipit de zid, cu băiatul în brațe.

Oare creatura de la ușă auzise vocea fiului ei?

Neeva a ascultat cu atenție. Băiatul se agita lipit de ea și încerca să vorbească.

— Taci, copile!

Apoi a auzit încă o dată scârțâitul. L-a strâns și mai tare pe băiat și s-a aplecat spre stânga, să arunce o privire după colț.

Clapa cutiei poștale a fost împinsă de un deget murdar. Neeva s-a pitit din nou după colț, dar nu înainte de a zări doi ochi scăpărători și roșii care priveau înăuntru.

Rudy Wain, managerul lui Gabriel Bolivar, a luat taxiul spre acasă, pe Hudson Street, după o cină târzie la restaurantul Mr. Chow's împreună cu cei de la BMG^[61]. Nu reușise să-l prindă pe Gabe la telefon, dar deja umblau zvonuri despre starea sănătății lui după incidentul în care fusese implicat zborul 753 și fusese publicată și o fotografie a sa făcută de paparazzi, în care apărea într-un scaun cu roțile. Acum Rudy voia să vadă cu ochii lui. Când și-a făcut apariția la ușa locuinței acestuia de pe Vestry Street, nu era nici urmă de paparazzi, doar câțiva adepți ai curentului gotic cu priviri tâmpe care stăteau pe trotuar și fumau.

Rudy a urcat treptele din față, iar aceștia s-au ridicat nerăbdători.

— Ce e? a întrebat Rudy.

— Am auzit că primește lume înăuntru.

Rudy s-a uitat în sus, dar lumina nu era aprinsă în nici unul dintre cele două corpuri de clădire și nici măcar în penthouse.

— Se pare că s-a terminat cheful.

— Nu e nici un chef, a spus un puști grasuț, cu niște benzi elastice colorate atârându-i de un piercing din obraz. I-a lăsat și pe paparazzi să intre.

Rudy a ridicat din umeri, a format codul, a intrat și a închis ușa în urma lui. Măcar Gabe se simțea mai bine. Rudy a trecut pe lângă panterele negre de marmură și a înaintat în foaierea cufundată în întuneric. Proiectoarele erau stinse, iar întrerupătoarele nu fuseseră puse în funcțiune. Rudy a meditat o clipă, apoi și-a scos telefonul BlackBerry și l-a setat astfel încât ecranul să rămână în permanență luminat. A plimbat împrejur lumina albastră și a remarcat la picioarele îngerului înaripat de lângă scări o grămadă de aparate foto digitale SLR sofisticate și camere de filmat, armele paparazilor. Erau toate unele peste altele, ca niște încălțări lăsate pe marginea piscinei.

— Hei, e cineva acolo?

Vocea sa a trimis un ecou înăbușit la primele etaje neterminate ale clădirii. Rudy a pornit pe treptele șerpuite de marmură, urmând fasciculul albastru al telefonului BlackBerry. Trebuia să-l motiveze pe Gabe pentru spectacolul din Roseland de săptămâna viitoare; plus că mai erau o mulțime de alte concerte ce urmau să aibă loc în perioada sărbătorii de Halloween și pentru care Gabe trebuia să se pregătească.

A ajuns la etajul superior, unde se afla dormitorul lui Bolivar. Toate luminile erau stinse.

— Hei, Gabe. Eu sunt, frate. Dacă ești indecent, spune-mi, să nu intru.

Era prea multă liniște. A intrat în dormitorul principal și l-a cercetat la

lumina telefonului, observând cearșafurile deranjate, dar nici urmă de Gabe cel mahmur. Probabil că ieșise și băntuia ca de obicei. Cert e că nu se afla aici. Rudy a intrat în baia principală ca să se ușureze. A văzut un tub de Vicodin deschis pe etajeră și un pahar de cocktail din cristal care mirosea a alcool. După un moment de gândire, Rudy a luat două pastile din tub, a clătit paharul în chiuvetă și l-a umplut cu apă de la robinet.

În timp ce punea paharul la loc, a surprins mișcare în spatele lui. S-a întors iute și l-a văzut pe Gabe, care s-a desprins din întuneric și a intrat în baie. În oglinzile care acopereau pereții se vedea de parcă ar fi fost sute în loc de unul.

— Dumnezeule, Gabe, m-ai speriat, a spus Rudy.

Zâmbetul lui amabil s-a risipit la vederea lui Gabe, care stătea nemișcat și îl privea fix. Lumina albastră a telefonului era slabă, dar pielea lui Gabe părea închisă la culoare, iar ochii săi erau roșii. Purta un halat subțire, negru, care îi cobora până la genunchi și avea pieptul gol. Brațele îi atârnavă drept și nu dădea semne că ar vrea să-și salute managerul.

— Ce-ai pățit, frate?

Era murdar pe mâini și pe piept.

— Ai dormit pe-o grămadă de cărbuni azi-noapte?

Gabe stătea în picioare, multiplicat la infinit în oglinzi.

— Frate, puți de-a dreptul, a spus Rudy, ducându-și mâna la nas. Pe unde naiba ai umblat?

Rudy a simțit că Gabe emana o căldură ciudată și a îndreptat telefonul spre fața acestuia. Ochii lui au rămas inexpressivi în lumină.

— Ți-ai lăsat prea mult machiajul pe față.

Pastilele de Vicodin începeau să-și facă efectul. Încăperea, cu oglinzile așezate față în față, părea un acordeon. Rudy a redirecționat fasciculul de lumină și întreaga baie a sclipit.

— Auzi, dacă tragi tare cu droguri, eu pot să vin și mai târziu, a spus Rudy deranjat de lipsa de reacție a lui Gabe.

A încercat să treacă prin stânga acestuia, dar bărbatul nu s-a dat într-o parte. A mai încercat o dată, dar acesta tot nu i-a făcut loc. Rudy s-a dat înapoi, ațintind lumina telefonului asupra vechiului său client.

— Gabe, ce ai, omule...?

În momentul acela, Bolivar și-a îndepărtat halatul, desfăcând larg brațele, asemenea unor aripi, înainte de a-l lăsa să cadă la podea.

Rudy a icnit. Trupul lui Gabe era pământiu și scheletic, dar ceea ce i-a dat amețeli a fost abdomenul lui Gabe.

Zona era lipsită de păr și netedă, fără organe genitale.

Gabe i-a pus mâna la gură lui Rudy cu violență. Acesta a început să se zbată, dar era deja prea târziu. Rudy l-a văzut pe Gabe rânjind, după care rânjetul a pălit, iar în gura sa a început să se miște ceva asemănător unui bici. În lumina albastră, tremurătoare a telefonului, în timp ce forma înnebunit pe pipăite numărul de urgență, a văzut limba țâșnind. Pe marginea ei se ghiceau niște apendice care pulsau, ca niște săculeți spongioși de carne, flancate de niște orificii ca niște branhii ce se deschideau și se închideau.

Rudy a văzut toate acestea exact înainte ca limba să i se înfigă în gât. Telefonul i-a căzut pe podeaua băii, sub picioarele care i se zbăteau, înainte să poată apăsa tasta de apel.

Fetița de nouă ani, Jeanie Millsome, nu se simțea deloc obosită în timp ce se întorcea acasă împreună cu mama sa. *Mica sirenă*, spectacolul pe care îl văzuse pe Broadway, îi plăcuse atât de mult, încât o ținuse mai trează și mai atentă decât fusese vreodată în viața ei. Acum chiar știa ce voia să fie când avea să crească. Gata cu meseria de instructor de balet (după ce Cindy Veeley își rupsese două degete la o săritură), gata cu cariera de gimnastă (bârna este prea înfricoșătoare.) Avea să se facă (să se audă tobele, vă rog) *actriță pe Broadway!* Și avea să-și vopsească părul coral și avea să joace rolul principal în *Mica sirenă*, cel al lui Ariel, și avea să facă la sfârșit cea mai mare și mai grațioasă reverență din toate timpurile, și, după spectacol, după aplauzele furtunoase, avea să-și salute micii fani și să le dea autografe tuturor, și să zâmbească la camerele telefoanelor cu care avea să se fotografieze împreună cu ei – iar apoi, într-o noapte cu totul și cu totul specială, avea să aleagă cea mai politicoasă și mai sinceră fetiță de nouă ani din public să devină dublura ei și cea mai bună prietenă din toată lumea. Mama avea să se ocupe de coafura ei, iar tata, care stătea acasă cu Justin, avea să-i fie manager, exact ca tatăl lui Hannah Montana. Iar Justin... ei, Justin putea să stea acasă și să facă fix ce făcea de obicei.

Și stătea așa, cu bărbia sprijinită într-o mână, întoarsă pe scaunul din metroul care mergea în direcția sud prin tunelurile subterane ale orașului. Și-a văzut imaginea în geam, a văzut strălucirea vagonului din spatele ei, dar, din când în când, luminile licăreau, iar într-unul dintre acele momente s-a trezit că se uita în spațiul în care un tunel se unește cu un altul. În clipa aceea a zărit ceva, doar o străfulgerare subliminală, ca un cadru terifiant inserat într-un film monoton. Fusese atât de rapid, încât mintea ei de copil de nouă ani nu avusese timp să proceseze această imagine pe care nu o înțelegea. Nici măcar nu putea spune de

ce izbucnise în lacrimi, trezind-o astfel pe mama ei care moțăia lângă ea – atât de drăguță în hainele ei elegante – și care a dat să o liniștească, încercând să afle ce o făcuse să plângă. Jeanie nu putea decât să arate spre fereastră. Restul drumului a călătorit cuibărită sub brațul mamei ei.

Dar Stăpânul o văzuse, pentru că Stăpânul vedea totul. Chiar și când se hrănea. Sau poate mai ales atunci. Poseda o vedere nocturnă extraordinară, aproape telescopică, în nuanțe de gri, și înregistra sursele de căldură sub forma unei aure alburii strălucitoare.

A terminat, deși nu era sătul – niciodată nu era sătul și și-a lăsat prada să-i alunece la picioare, abandonând ființa umană transformată pe pietrișul de pe jos. Tunelurile dimprejurul său vibrau de la curenții de aer care îi scuturau mantia neagră, trenurile șuierau în depărtare, iar fierul se ciocnea de oțel ca un țipăt al lumii conștiente brusc de venirea lui.

EXPUNEREA

Sediul Proiectului Canarul, intersecția dintre Eleven Avenue și 21st Street

În a treia dimineață de după aterizarea zborului 753, Eph l-a dus pe Setrakian la sediul Proiectului Canarul din cadrul CDC, situat în vestul cartierului Chelsea, la un cvartal distanță de râul Hudson în direcția est. Înainte ca Eph să demareze Proiectul Canarul, biroul cu trei încăperi fusese sediul local al Programului de Monitorizare a Sănătății Angajaților și Voluntarilor de la World Trade Center, care investiga legăturile dintre eforturile de recuperare din timpul operațiunilor din 11 septembrie și disconfortul respirator persistent.

Când au parcat pe Eleven Avenue, lui Eph i-a crescut inima de bucurie. Două mașini de poliție și două mașini sedan neinscripționate, cu plăcuțe de înmatriculare cu însemnele guvernului, erau parcate la intrare. Directorul Barnes reușise în sfârșit. Acum aveau să primească ajutorul mult așteptat. Eph, Nora și Setrakian nu puteau lupta singuri cu această nenorocire.

Ușa biroului de la etajul trei era deschisă când au ajuns, iar Barnes stătea de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în civil care s-a prezentat ca fiind agent special de la FBI.

— Everett, a zis Eph, ușurat să vadă că acesta se implica personal. Ai ajuns la timp. Ești exact omul pe care îmi doream să-l întâlnesc.

S-a dus la un frigider mic aflat în apropiere de ușă. Câteva eprubete s-au ciocnit când s-a întins după o sticlă de lapte integral, din care a băut cu nesaț. Avea nevoie de calciu la fel cum simțise cândva nevoia de băutură. A înțeles că e în firea omului să își găsească noi dependențe. De exemplu, cu numai o săptămână în urmă, fusese cu totul dependent de legile științei și ale naturii. Acum însă, era obsedat de săbiile de argint și de lumina ultravioletă.

Și-a îndepărtat de la gură sticla pe jumătate golită, conștient că tocmai își potolise setea cu produsul unui alt mamifer.

— Cine este dumnealui? a întrebat directorul Barnes.

— Acesta, a spus Eph ștergându-și dunga de lapte de pe buza superioară, este profesorul Abraham Setrakian.

Bătrânul își ținea pălăria în mână, iar părul său de alabastru strălucea în lumina din tavanul jos.

— Everett, s-au întâmplat atât de multe lucruri, a zis Eph continuând să bea lapte ca să-și stingă arșița din stomac. Nici nu știu de unde să

încep.

— Ce-ar fi să începem cu cadavrele care au dispărut de la morgile din oraș, a propus Barnes.

Eph a lăsat sticla. Unul dintre polițiști se apropiase mai mult de ușa din spatele său. Un alt agent FBI scria la laptopul lui Eph.

— Hei, ce faci acolo?

— Ephraim, ce știi despre cadavrele dispărute? a intervenit Barnes.

Eph s-a oprit o clipă, încercând să descifreze expresia de pe chipul directorului CDC-ului. Acesta l-a privit la rândul său pe Setrakian, dar bătrânul nu a spus nimic, ci a rămas nemișcat, cu pălăria în mâinile chircite.

Eph s-a întors din nou către superiorul său și a zis:

— S-au dus acasă.

— Acasă? a repetat Barnes și a întors capul de parcă ar fi vrut să audă mai bine. În rai?

— Acasă la rude, Everett.

Barnes l-a privit pe agentul FBI care continua să-l fixeze pe Eph.

— Sunt morți, a spus Barnes.

— Nu sunt morți. Sau, cel puțin, nu în sensul în care înțelegem noi moartea.

— Ephraim, poți fi mort într-un singur fel.

Eph a clătinat din cap.

— Nu mai este chiar așa.

— Ephraim, a șoptit Barnes și s-a apropiat prietenește de el, știu că ai fost foarte stresat în ultima vreme. Știu că ai avut probleme în familie...

— Stai puțin, a intervenit Eph, cred că nu prea înțeleg ce se petrece aici.

— Problema este pacientul dumneavoastră, doctore, a intervenit agentul FBI. Este vorba despre unul dintre piloții zborului 753 al companiei Regis Air, căpitanul Doyle Redfern. Avem câteva întrebări referitoare la îngrijirea acordată.

— Veniți cu un mandat, și am să vă răspund la întrebări, a replicat Eph străbătut de fiori.

— Poate ați dori să ne explicați asta.

A deschis un aparat video portabil aflat pe marginea biroului și l-a pornit. Se vedeau imagini surprinse de o cameră de supraveghere într-un salon de spital. Se vedea Redfern din spate, împleticindu-se, cu halatul descheiat la spate. Părea mai degrabă rănit și confuz, decât periculos și violent. Unghiul din care filma camera nu surprindea și limba prelungă ieșindu-i din gură.

În schimb, îl surprindea pe Eph cu trepanul pornit, lovindu-l pe Redfern cu lama circulară în gât.

Se vedea că imaginea fusese tăiată. Apoi apărea Nora pe fundal, cu mâna la gură, pe când Eph stătea lângă ușă cu pieptul fremătându-i, iar Redfern zăcea pe jos.

După care începea o altă secvență. Era o altă cameră situată mai sus, pe același hol de la subsol. În imagine se vedeau două persoane, un bărbat și o femeie, care intrau prin efracție în morga încuiată unde era ținut cadavrul lui Redfern. Apoi îi înfățișa plecând cu un sac greu, ca aceia pentru cadavre.

Cei doi semănau foarte mult cu Eph și cu Nora.

Înregistrarea se termina. Eph s-a uitat întâi la Nora, care era șocată, iar apoi la agentul FBI și la Barnes.

— Atacul a fost montat în așa fel încât să fie incriminator. A fost tăiată o imagine. Redfern avea...

— Unde este cadavrul căpitanului Redfern?

Eph nu putea gândi. Nu putea înghiți minciuna la care tocmai fusese martor.

— Nu eram noi. Camera era prea sus pentru a...

— Vrei să spui că nu erați tu și doctorița Martinez?

Eph a privit-o pe Nora, care clătina din cap. Amândoi erau prea șocați să poată gândi pe loc vreo explicație care să aibă sens.

— Ephraim, te mai întreb încă o dată, a spus Barnes. Unde sunt cadavrele care lipsesc de la morgă?

Eph l-a privit pe Setrakian, care stătea lângă ușă. Apoi s-a uitat înspre Barnes. Nu-i trecea nici un răspuns prin cap.

— Ephraim, închid Proiectul Canarul. Pentru moment.

— Poftim? a spus Eph când a conștientizat ceea ce tocmai auzise. Everett, stai puțin...

Eph a luat-o iute spre Barnes. Ceilalți doi polițiști au pornit spre el ca și cum ar fi fost un tip periculos, reacția lor făcându-l pe Eph să se oprească și alarmându-l și mai tare.

— Doctore Goodweather, trebuie să veniți cu noi, a spus agentul FBI. Cu toții... Hei!

Când Eph s-a întors, Setrakian dispăruse.

Agentul a trimis doi polițiști după el.

Eph s-a uitat din nou la Barnes.

— Everett, mă cunoști. Știi cine sunt. Ascultă ce am de spus. Este o molimă care se răspândește prin tot orașul, o nenorocire cum n-am mai văzut noi niciodată.

— Doctore Goodweather, vrem să ne spuneți ce i-ați injectat lui Jim

Kent, a intervenit agentul FBI.

— Ce i-am... *poftim?*

— Ephraim, am făcut o înțelegere cu ei, l-a anunțat Barnes. O s-o lase pe Nora în pace dacă ești de acord să cooperezi. Scutește-o de scandalul unui arest și gândește-te la reputația ei profesională. Știu că sunteți... apropiați.

— Și de unde știi tu asta? Eph s-a uitat împrejur la persecutorii săi, trecând de la uimire la mânie. Asta e o porcărie, Everett.

— Apari într-o înregistrare în care ataci și ucizi un pacient, Ephraim. Ai anunțat niște rezultate ale analizelor incredibile, inexplicabile rațional, nedovedite și, cel mai probabil, contrafăcute. Crezi că aș mai fi aici dacă aș avea de ales, dacă tu ai mai avea de ales?

Eph s-a întors către Nora. Ea avea să scape. Ea avea să poată continua lupta.

Barnes avea dreptate. Cel puțin deocamdată, într-o încăpere înțesată de oameni ai legii, nu avea de ales.

— Nu lăsa asta să te oprească din drum, i-a spus Eph Norei. Ai rămas singura care știe ce se întâmplă cu adevărat.

Nora a clătinat din cap și s-a întors spre Barnes.

— Domnule, este o conspirație, nu știu dacă sunteți de bunăvoie amestecat sau nu...

— Doctore Martinez, te rog, a spus Barnes. Nu te pune într-o situație și mai jenantă.

Celălalt agent a strâns laptopurile lui Eph și al Norei și împreună l-au condus pe Eph în jos pe scări.

În holul de la etajul doi s-au întâlnit cu cei doi polițiști care plecaseră după Setrakian. Stăteau unul lângă celălalt, spate în spate, legați cu câtușe unul de celălalt.

Setrakian a apărut cu sabia scoasă, ținând vârful acesteia la gâtul agentului FBI mai mare în grad. În mâna cealaltă avea un pumnal mai mic, tot din argint. Pe acesta l-a pus la gâtul directorului Barnes.

— Domnilor, a spus bătrânul profesor, sunteți niște simpli pionieri într-o mașinație ce depășește puterea dumneavoastră de înțelegere. Doctore, luați pumnalul acesta!

Eph a apucat arma de mâner și a pus vârful la gâtul șefului său.

— *Dumnezeule*, Ephraim, ți-ai pierdut *mințile?* a murmurat Barnes cu respirația întretăiată.

— Everett, nu poți pricepe ce se petrece aici. Depășește puterea de înțelegere a CDC-ului, chiar a autorităților statului. Este o epidemie catastrofală în orașul ăsta, ceva ce n-am mai văzut niciodată. Iar asta nu este decât o mică parte.

Nora a venit lângă el, ca să recupereze laptopul ei și pe al lui Ephraim de la celălalt agent FBI.

— Am luat tot ce ne trebuia de la birou, a spus ea. Se pare că nu o să mai trecem pe aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ephraim, bagă-ți mințile în cap, a spus Barnes.

— Everett, pentru asta m-ai angajat, să dau alarma în cazul unui pericol ce amenință sănătatea publică. Suntem în pragul unei pandemii care poate duce la dispariția omenirii. Iar cineva face tot posibilul pentru a se asigura că acest lucru se va întâmpla.

Stoneheart Group, Manhattan

Eldritch Palmer a pornit mai multe monitoare în care se recepționau șase canale de știri. Cel din stânga jos îi stârnea cel mai mult interesul. Și-a ridicat puțin scaunul și s-a concentrat pe acel canal, crescând volumul sonorului.

Reporterul era postat în afara secției 17 de poliție de pe 51st Street, din cartierul East, și discuta cu un oficial al poliției care declara că nu avea nici un comentariu de făcut privitor la persoanele care fuseseră date dispărute prin tot orașul New York în ultimele câteva zile. Camera filma șirul de oameni care așteptau în afara secției de poliție. Fiind prea mulți, nu li se permitea să intre decât pe rând, așa că își completau formularele pe trotuar. Reporterul mai preciza că mai fuseseră semnalate și alte incidente inexplicabile, precum intrarea prin efracție în locuințe din care nu dispăruse nimic și în care nu părea să fie nimeni acasă. Lucrul cel mai ciudat era incapacitatea tehnologiei moderne de a oferi ajutor în căutarea persoanelor dispărute. Telefoanele mobile, care dispuneau, în marea majoritate, de tehnologie GPS, păreau să fi dispărut odată cu proprietarii lor. Acest lucru îi determinase pe unii să speculeze că oamenii își părăseau de bunăvoie familiile și locurile de muncă și să sublinieze faptul că disparițiile păreau să coincidă cu recenta ocultație lunară, sugerând că ar fi o legătură între cele două evenimente. Apoi un psiholog a făcut un comentariu despre posibilitatea izbucnirii unei isterii în masă, de dimensiuni reduse, drept consecință a unor fenomene astronomice. Reportajul se încheia cu intervenția unei femei înlăcrimate care ținea în mână o fotografie făcută în studiourile JC Penney și care înfățișa pe o altă femeie, mamă a doi copii, dată dispărută.

Emisiunea a continuat cu o reclamă la o cremă „care sfidează vârsta” menită să „îmbunătățească durată și calitatea vieții.”

În momentul acela, magnatul bolnav congenital a oprit sonorul,

astfel că acum singurul sunet, în afară de cel al dializorului, era mormăitul din spatele rânjetului său.

Pe un alt ecran se afla un grafic ce înfățișa declinul piețelor financiare, în timp ce dolarul continua să scadă. Palmer însuși influența piețele, scăpând constant de acțiunile sale și făcând achiziții pe piața metalelor: aur, argint, paladiu și lingouri de platină.

Comentatorul sugera că recenta recesiune oferea perspective pentru contractele la termen. Palmer nu era deloc de acord. El scurta viitorul multora^[62]. Al tuturor, mai puțin al lui.

Domnul Fitzwilliam i-a transferat un apel la scaunul său. Era un agent FBI care îi telefona ca să-l informeze că epidemiologul de la Proiectul Canarul, doctorul Ephraim Goodweather, fugise.

— A fugit? s-a mirat Palmer. Cum este posibil?

— Era însoțit de un bărbat în vârstă care a fost mai viclean decât părea. Avea cu el o sabie de argint.

Palmer a rămas tăcut o clipă. Apoi a zâmbit ușor.

Existau forțe care se coalizau împotriva sa. Cu atât mai bine, n-aveau decât să vină împreună. Așa era mai simplu să scape de toți odată.

— Domnule? a murmurat omul de la telefon.

— A, nimic, a zis Palmer. Mă gândeam la un vechi prieten.

Knickerbocker Amanet și Curiozități 118th Street, Harlemul Spaniol

Eph și Nora se aflau împreună cu Setrakian în spatele ușilor încuiate ale casei sale de amanet. Cei doi epidemiologi erau încă în stare de șoc.

— Le-am dat numele dumneavoastră, a spus Eph privind pe fereastră.

— Clădirea este pe numele răposatei mele soții. Pentru moment, ar trebui să fim în siguranță aici.

Setrakian era nerăbdător să ajungă la sala de arme de la subsol, dar cei doi doctori păreau în continuare îngrijorați.

— Vin după noi, a spus Eph.

— Fac loc pentru infestare, a comentat Setrakian. Molima se va răspândi mai rapid într-o societate ordonată decât într-una aflată în alertă maximă.

— La cine vă referiți? a întrebat Nora.

— La cei care au avut suficientă influență încât să încarce sicriul într-un zbor transatlantic în plină epocă a terorismului, a spus Setrakian.

Eph se plimba de colo-colo.

— Vor să plătim noi oalele sparte, a reluat Eph. Au trimis pe cineva acolo să fure cadavrul lui Redfern... Pe cineva care seamănă cu noi?

— După cum ați spus, dumneavoastră sunteți autoritatea principală care trebuie să dea alarma generală în caz de epidemii. Bucurați-vă că n-au încercat decât să vă discrediteze.

— Fără CDC-ul de partea noastră, nu avem nici o autoritate, a spus Nora.

— Trebuie să continuăm singuri, a replicat Setrakian. Ne confruntăm cu o problemă elementară de control al bolilor.

— Vreți să spuneți crimă, a comentat Nora aruncându-și privirea spre el.

— Ce ați prefera? Să fiți așa... sau să vă elibereze cineva?

— Este tot un soi de eufemism pentru crimă, a spus Eph. Și e ușor de zis, dar greu de făcut. Câte capete trebuie să tăiem? Suntem numai trei.

— Mai sunt și alte metode decât tăierea coloanei vertebrale. De exemplu, soarele. El este principalul nostru aliat.

Deodată, telefonul lui Eph a început să vibreze în buzunar. Acesta l-a scos și s-a uitat circumspect la ecran.

Era un număr de Atlanta, de la sediul CDC.

— E Pete O'Connell, i-a spus Norei și a răspuns.

Nora s-a întors spre Setrakian.

— Și unde stau ei acum, în timpul zilei?

— Sub pământ. În pivnițe, în canale... în subsolurile clădirilor, în sistemul de încălzire, de ventilație. Uneori în ziduri, dar cel mai des în pământ. Acolo preferă să se adăpostească.

— Deci, dorm ziua?

— Ar fi ideal, nu? O grămadă de sicrie în subsol, pline de vampiri care trag un pui de somn. Nu, nu dorm deloc. Nu așa cum înțelegem noi somnul. Dacă sunt plini, devin inactivi o vreme. Ingerarea unei cantități mari de sânge îi obosește. Dar niciodată nu durează prea mult. În timpul zilei, intră sub pământ numai ca să scape de razele ucigătoare ale soarelui.

Nora părea destul de palidă și de copleșită de situație, asemenea unei fetițe care tocmai a aflat că morților nu le cresc aripi și că nu zboară în rai unde devin îngeri, ci că, de fapt, rămân pe pământ, le cresc limbi prelungi și devin vampiri.

— Ce ați spus atunci? a întrebat Nora. Înainte să le tăiați capul. Ați rostit ceva într-o limbă străină. Era o formulă, ca un blestem.

— E ceva ce spun doar ca să mă liniștesc, ca să-mi liniștesc mâna

pentru lovitura finală, a explicat bătrânul jenat.

Nora aștepta ca acesta să-i dea mai multe amănunte. Setrakian a observat că, indiferent de motiv, ea voia să știe.

— Spun: „Strigoi, ferește-te de sabia-mi de argint!” Setrakian s-a arătat din nou jenat de vorbele sale. Sună mai bine în vechea limbă.

Nora a înțeles că acest bătrân ucigaș de vampiri era, de fapt, un om modest.

— Argint, a murmurat ea.

— Numai argintul, a subliniat el. Este cunoscut de mult pentru proprietățile sale antiseptice și germicide. Poți să-i tai cu oțel sau să-i împuști cu plumb, dar numai argintul îi rănește cu adevărat.

Eph își acoperise urechea cu cealaltă mână liberă, încercând să-l audă pe Pete, care era în mașină, în afara orașului Atlanta.

— Ce se petrece acolo? a întrebat Pete.

— Păi... ce-ai auzit?

— Că nu am voie să vorbesc cu tine. Zice-se că ai dat de necazuri, ai călcat pe bec, ceva de genul ăsta.

— Pete, e dezastru aici. Nu știu ce să-ți spun.

— Eu te-am sunat oricum. Am verificat mostrele pe care mi le-ai trimis.

Eph a simțit că i se strânge stomacul. Doctorul Peter O’Connell era unul dintre șefii Proiectului Decese Inexplicabile (UNEX) aparținând Centrului Național pentru Boli Zoonotice, Vectoriale și Enterice din cadrul CDC-ului. UNEX era un grup interdisciplinar format din virologi, bacteriologi, epidemiologi, veterinari și medici clinicieni atât din interiorul CDC-ului, cât și din afara acestuia. În Statele Unite, în fiecare an au loc decese din cauze naturale care sunt însă inexplicabile, iar o parte dintre ele, aproximativ șapte sute pe an, sunt trimise către UNEX pentru investigații suplimentare. Dintre aceste șapte sute de cazuri, numai 15% sunt rezolvate în mod satisfăcător, în timp ce din restul se păstrează mostre pentru o posibilă reexaminare ulterioară.

Fiecare cercetător din cadrul UNEX deține și o funcție în CDC, iar Pete era șeful Departamentului de Patologie a Bolilor Infecțioase, expert în modalitățile și cauzele pentru care un virus își afectează gazda. Eph uitase că îi trimisese mostre de țesut și de sânge ca urmare a examinării preliminare a căpitanului Redfern.

— Eph, nu am nici o îndoială că este vorba despre o epidemie virală. Este o mostră remarcabilă de ADN.

— Pete, stai, ascultă-mă...

— Glicoproteina are o capacitate de interacțiune fantastică. E ca un fel de paspartu. E uimitor. Chestia asta nu doar pune stăpânire pe

celula-gazdă, determinând-o să-i creeze mai multe copii ale sale. Nu, ea fuzionează cu ADN-ul, se amestecă cu el, îl devorează... dar nu știu cum de nu îl face să dispară. De fapt, creează o copie a sa, *împerecheat* cu celula gazdă, și ia doar părțile de care are nevoie. Nu știu ce vezi tu la pacient, dar teoretic chestia asta s-ar putea replica la infinit, iar peste câteva milioane de generații – și asta se traduce prin *rapid* – va fi capabilă să-și reproducă structura propriilor organe în mod sistematic. Își poate transforma gazda, nu știu în ce anume, dar tare mi-ar plăcea să aflu.

— Pete, a spus Eph cu capul vâjâindu-i.

Totul se lega. Virusul împresura și transforma celula, la fel cum vampirul își împresura și își transforma victima.

Acești vampiri erau viruși în carne și oase.

— Aș vrea să-i fac analiza genetică, să văd ce o face să se comporte așa, a continuat Pete.

— Pete, ascultă-mă. Vreau s-o distrugi.

În liniștea de la capătul firului, Eph a auzit ștergătoarele mașinii lui Pete funcționând.

— Poftim?

— Păstrează constatările de până acum, rămâi la asta, dar distruge mostra imediat.

Ștergătoarele s-au auzit din nou, asemenea unor metronoame care marcau incertitudinea lui Pete.

— Vrei să spui să distrug mostra pe care o studiez? Pentru că știi că mereu păstrăm o parte, pentru orice eventualitate...

— Pete, vreau să mergi imediat la laborator și să distrugi mostra.

Eph l-a auzit pe Pete semnalizând, trăgând pe dreapta ca să termine conversația.

— Știi cât de grijulii suntem cu potențialii agenți patogeni. Lucrăm curat, ne luăm măsuri de precauție. Și avem un protocol foarte strict, pe care nu pot să-l încalc pentru...

— Am făcut o mare greșală când am lăsat-o să iasă din orașul New York. Atunci nu știam ce știu acum.

— În ce anume te-ai băgat, Eph?

— Pune-o la soare. Dacă nu merge, folosește acid. Dă-i foc, dacă trebuie, nu-mi pasă. Îmi asum eu răspunderea...

— Eph, nu e vorba despre răspundere, ci despre știință. Trebuie să fii sincer cu mine. Mi-a zis cineva că au dat ceva la știri despre tine.

Eph simțea nevoia să pună capăt acestei conversații.

— Pete, fă ce-ți spun și îți promit că am să-ți explic totul de îndată ce am să pot.

A închis. Setrakian și Nora ascultaseră finalul acestei conversații.

— Ați trimis virusul în altă parte? a întrebat Setrakian.

— O să-l distrugă. Pete este un om excesiv de precaut, îl cunosc prea bine.

Eph s-a uitat la televizoarele de pe perete expuse pentru vânzare. „Au dat ceva la știri despre tine...”

— Merge vreunul dintre astea?

Au găsit unul care chiar funcționa. Reportajul nu începuse de mult.

Apărea fotografia lui Eph de pe legitimația de la CDC. Apoi un fragment neclar din conflictul său cu Redfern și imaginile în care cei doi care semănau cu ei cărau sacul din salonul din spital. Se spunea că doctorul Ephraim Goodweather era căutat ca fiind „suspect” în cazul dispariției cadavrelor pasagerilor din zborul 753.

Eph a rămas nemișcat. Se gândea ce aveau să creadă Kelly și Zack dacă se uitau la televizor.

— Nemernicii! a izbucnit el.

Setrakian a închis televizorul.

— Singura veste bună este că vă consideră în continuare o amenințare. Asta înseamnă că încă mai e timp, mai e o speranță, o șansă.

— Se pare că aveți un plan.

— Nu e un plan, e o strategie.

— Povestiți-ne! I-a îndemnat Eph.

— Vampirii își au propriile legi, sălbatice și străvechi. O astfel de regulă încă valabilă este că vampirii nu pot trece peste o apă mișcătoare. Cel puțin, nu fără ajutorul unei ființe umane.

Nora a clătinat din cap.

— De ce?

— Poate că motivul are legătură cu apariția lor cu atât de mult timp în urmă. Această limitare a existat în toate culturile din lume cunoscute nouă din toate timpurile. La mesopotamieni, la vechii greci, la egipteni, la evrei, la romani. Oricât de bătrân aș fi eu, nu sunt atât de bătrân încât să știu. Dar interdicția este valabilă și în ziua de azi. Asta ne oferă un oarecare avantaj. Știți ce este orașul New York?

Nora a înțeles imediat.

— O insulă.

— Un arhipelag. Acum suntem înconjurați de apă pe toate părțile. Pasagerii din avion au fost duși la morgile din toate cele cinci zone?

— Nu, a zis Nora. Numai în patru dintre ele. Nu și în Staten Island.

— Bun, deci patru. Queens și Brooklyn sunt separate de continent de East River și, respectiv, de Long Island. Bronxul este singura zonă

legată de Statele Unite.

— Dacă am putea închide podurile, a spus Eph. Să creăm perdele de apă la nord de Bronx, la est de Queens, în Nassau...

— În momentul de față, sunt doar iluzii, a replicat Setrakian. Dar, vedeți dumneavoastră, nu trebuie să-l distrugem pe fiecare în parte. Toți împărtășesc aceeași minte și acționează ca o conștiință colectivă, controlați de un singur creier. Iar acesta este, cel mai probabil, prizonier pe aici pe undeva, prin Manhattan.

— Stăpânul, a spus Eph.

— Cel care a venit în cala avionului, cel căruia îi aparține sicriul dispărut.

— De unde știți că nu s-a întors aproape de aeroport? a întrebat Nora. Din moment ce nu poate traversa singur East River...

Setrakian a schițat un zâmbet.

— Am convingerea că nu a venit tocmai până în America pentru a se ascunde în Queens. A deschis ușa din spate spre treptele care duceau în sala de arme de la subsol. Acum nu ne rămâne decât să plecăm la vânătoare.

Liberty Street, șantierul World Trade Center

Vasiliy Fet, lucrătorul la deratizare din cadrul Serviciului de Combattere a Dăunătorilor din orașul New York, stătea lângă bariera de deasupra fundației imense în formă de cadă de pe șantierul fostului complex World Trade Center. Își lăsase căruciorul în furgoneta parcată pe West Street, într-o zonă rezervată autorității portuare, alături de alte utilaje de construcții. Într-o mână ducea o geantă sport Puma roșie cu puțin negru, în care avea rodenticid și echipament ușor, adaptat pentru tuneluri. În mâna cealaltă ținea nelipsita bară de oțel pe care o găsisese mai demult pe un șantier, o bară de un metru, perfectă pentru verificarea galeriilor șobolanilor, pentru a împinge momeala înăuntru și, ocazional, pentru a ține la distanță șobolanii agresivi sau speriați.

Stătea între barierele de beton și gardurile de protecție, la intersecția dintre străzile Church și Liberty, printre conurile portocalii cu dungii albe înșiruite de-a lungul aleii pietonale late. Oamenii mergeau spre intrarea la metrou deschisă temporar la capătul cvartalului. În atmosfera de aici se simțea speranța, caldă ca lumina generoasă a soarelui care binecuvânta această parte distrusă a orașului. Noile clădiri începeau să se înalțe după ani de planificare și de excavare, și era ca și cum această teribilă vânătaie începea în sfârșit să se vindece.

Numai Fet a observat petele uleioase care mânjeau marginile bordurilor, excrementele de pe lângă barierele de parcare, rosăturile de

pe capacul coșului de gunoi din colț, toate trădând prezența la suprafață a șobolanilor.

Un muncitor în construcții subterane l-a dus pe drumul de acces la șantier și de acolo în fundație. A oprit la baza structurii care avea să devină noua stație de metrou WTC-PATH, cu cinci linii și trei peroane. Deocamdată, vagoanele argintii circulau pe la suprafață, trecând de-a lungul acestei „căzi” până la peroanele temporare.

Vasiliy a coborât din camionetă pe fundația de ciment și a privit în sus, pe o distanță de șapte etaje, spre strada de deasupra sa. Se afla în groapa în care se prăbușiseră turnurile. Imaginea îți tăia respirația.

— Locul ăsta e sfânt, a spus Vasiliy.

Muncitorul avea o mustață stufoasă, cu pete cenușii, și purta o cămașă de flanelă mai largă trasă peste o alta băgată în pantaloni, amândouă îmbibate de noroi și de transpirație, și blugi cu o pereche de mănuși murdare de noroi prinse la curea. Avea casca de protecție plină de etichete adezive.

— Întotdeauna am crezut asta, a spus el. Dar, în ultima vreme, nu mai sunt așa de sigur.

Fet s-a uitat spre el.

— Din cauza șobolanilor?

— Și de asta. De câteva zile, sunt pline tunelurile de ei, de zici că am dat peste patria șobolanilor. Dar acum s-au mai împuținat.

A clătinat din cap și s-a uitat la peretele ce se ridica sub Vestry Street, douăzeci de metri de ciment înțesat cu bare de armătură.

— Atunci ce e?

Tipul a ridicat din umeri. Muncitorii în construcții subterane sunt oameni mândri. Ei sunt cei care au construit orașul New York, metroul, canalele, tunelurile, digurile, zgârie-norii și fundațiile podurilor. Fiecare pahar de apă curată de la robinet este astfel datorită unui muncitor în construcții subterane. Este o meserie care se transmite în familie și, de regulă, mai multe generații lucrează împreună pe același șantier. Pe scurt, este o muncă murdară făcută ca la carte. Tipul nu voia să pară șovăitor.

— Toată lumea e cam îngrijorată. Ne-au plecat doi oameni, au dispărut. Au pontat la venire, au intrat în tuneluri, dar n-au mai pontat la plecare. Stăm aici 24 din 24, șapte zile pe săptămână, dar nimeni nu mai vrea să lucreze în tura de noapte, nu mai vrea nimeni să intre în subteran. Și mă refer la oamenii tineri, curajoși.

Fet s-a uitat la gurile tunelurilor, acolo unde structurile subterane aveau să se unească sub Church Street.

— Și, deci, în ultimele zile nu s-a mai construit nimic nou? N-ați mai

continuat lucrul?

— De când am săpat groapa, nu.

— Și totul a început cu șobolanii?

— Cam pe atunci. Ceva s-a instalat aici în ultimele câteva zile.

Muncitorul a ridicat din umeri, abandonând subiectul. Avea o cască albă pentru Vasiliy. Și eu care credeam că am o meserie murdară. Ce îl poate face pe un om să vrea să-și câștige existența prinzând șobolani?

Vasiliy și-a pus cască și a simțit brusc o schimbare în aerul din apropierea gurii tunelului subteran.

— Cred că sunt dependent de farmecul meseriei.

Muncitorul s-a uitat la bocancii lui Vasiliy, la geanta Puma și la bara de oțel.

— Ai mai făcut așa ceva?

— Trebuie să intru în bârlogul șobolanilor. Sub orașul ăsta e un alt oraș.

— Mie îmi spui? Sper că ai lanternă și ceva firimituri.

— Mă descurc.

Vasiliy a dat mâna cu muncitorul, apoi a intrat.

La început, tunelul era curat, acolo unde fusese consolidat. Și-a continuat drumul, departe de lumina soarelui, prin tunelul în care din zece în zece metri erau atârinate lumini galbene care marcau drumul. Se afla sub locul în care înainte era holul principal. Când totul avea să fie gata, acest tunel urma să unească noua stație PATH de nodul feroviar VVTC situat între turnurile doi și trei, la jumătate de cvartal distanță. Alte tuneluri duceau la conducta de apă a orașului, la rețeaua de electricitate și la canalele colectoare.

Mai spre interior, nu a putut să nu remarce praful fin care acoperea încă pereții tunelului original. Era un loc sfânt, care amintea de un cimitir. Era locul în care clădirile și oamenii fuseseră pulverizați, reduși la zero.

A văzut galerii, urme și excremente, însă nici vorbă de șobolani. A înfipt bara în galerii și a ascultat, dar nu s-a auzit nimic.

Proiectoarele atârinate se terminau după un cot, dincolo de care domnea bezna catifelată. Vasiliy avea un proiector cu flux luminos puternic în geantă, mare și galben, marca Garrity, prevăzut cu un mâner ca de portavoce, și mai avea și două lanterne mici Maglite, de rezervă. Însă lumina artificială dintr-o incintă cufundată în întuneric afecta vederea nocturnă, așa că atunci când pleca la vânătoare de șobolani, îi plăcea să stea pe întuneric, în liniște. În schimb, a scos un vizor cu vedere în infraroșu, un aparat portabil care se atașa de cască și care îi atârna până la ochiul stâng. Când a închis ochiul drept, tunelul

s-a colorat în verde. El numea acest lucru „vedere pentru șobolani”, căci în această lumină rozătoarelor le străluceau ochii ca niște mărgele.

Însă nu era nimic. În ciuda probelor care dovedeau contrariul, șobolanii dispăruseră. Fuseseră alungați.

Lucrul acesta l-a uimit. Dura foarte mult timp să alungi șobolanii. Chiar și după ce era îndepărtată sursa de hrană, puteau trece câteva săptămâni până să vezi o schimbare. În nici un caz nu se întâmpla asta în câteva zile.

Tunelul se unea cu alte tuneluri mai vechi. Vasiliy trecea peste șine acoperite cu murdărie, neutilizate de ani de zile. Calitatea solului se schimbase și după textura acestuia își dădea seama că trecuse dinspre „noul” Manhattan, format din sedimentele care fuseseră aduse pentru a construi parcul Battery, spre „vechiul” Manhattan, solul original, uscat al insulei.

S-a oprit la o intersecție, ca să se asigure că se orientase bine. Pe când parcurgea cu privirea tunelul cu care se intersecta, a surprins o pereche de ochi. Îl fixau, lucitori ca niște ochi de șobolan, numai că erau mai mari și la mare distanță de sol.

Într-o clipită, aceștia au dispărut.

— Hei! a strigat Vasiliy, cu un ecou. Hei, cine e acolo?

O clipă mai târziu o voce i-a răspuns, cu ecou și ea.

— Acolo cine e?

Vasiliy a sesizat o ușoară teamă în glas. A zărit lumina unei lanterne de la căpătui tunelului, dincolo de locul în care văzuse ochii. A ridicat vizorul la timp pentru a nu fi orbit. Și-a anunțat prezența scoțând o lanternă mică Maglite și aprinzând-o, apoi și-a continuat drumul. În punctul în care a apreciat că văzuse ochii, vechiul tunel de acces continua de-a lungul altei șine, care părea să fie utilizată. Vizorul nu i-a dezvăluit nimic, nici urmă de ochi, așa că a mers în continuare pe după cotul făcut de tunel, până la următoarea intersecție.

Acolo a văzut trei muncitori în construcții subterane, cu ochelari de protecție și cu căști cu etichete adezive lipite pe ele, îmbrăcați cu cămăși de flanelă, blugi și bocanci. O pompă de evacuare funcționa, eliminând apa scursă. Becurile cu halogen ale puternicelor proiectoare luminau tunelul cel nou ca într-un film SF.

Au stat aproape unii de ceilalți, încordați, până au reușit să-l vadă bine pe Vasiliy.

— Era vreunul dintre voi acolo în spate? a întrebat el.

Cei trei oameni s-au uitat unul la celălalt.

— Ce ai văzut?

— Mi s-a părut că zăresc pe cineva, a spus și a arătat cu degetul. A

trecut peste șine.

Cei trei muncitori s-au privit unii pe alții din nou, apoi doi dintre ei au început să-și strângă lucrurile. Ce de-al treilea a spus:

— Tu ești tipul care umblă după șobolani?

— Mda.

Muncitorul a clătinat din cap.

— Nu mai sunt șobolani aici.

— Nu vreau să te contrazic, dar este aproape imposibil. Cum se poate așa ceva?

— Poate că au mai multă minte decât noi.

Vasiliy și-a aruncat privirea în josul tunelului luminat, în direcția furtunului pompei.

— Gura de metrou este pe aici?

— Pe acolo e ieșirea.

Vasiliy a arătat în direcția opusă.

— În direcția aia ce e?

— Nu cred că vrei să mergi încolo, i-a răspuns muncitorul.

— De ce nu?

— Știi ce? Lasă șobolanii! Vino cu noi! Am terminat aici.

Apa picura încă în adâncitură.

— Eu merg mai departe, a spus Vasiliy.

Tipul i-a aruncat o privire inexpressivă.

— Faci cum vrei, a zis el și a stins unul dintre proiectoare, apoi și-a pus un rucsac în spate și a luat-o în urma celorlalți.

Vasiliy i-a privit îndepărtându-se. Luminile licăreau în capătul tunelului și se pierdeau treptat, pe măsură ce aceștia luau curba lină. A auzit scârțâitul roților unui vagon suficient de aproape cât să-l îngrijoreze. A continuat, traversând spre șinele mai noi, așteptând ca ochii să i se obișnuiască din nou cu întunericul.

A aprins vizorul și totul s-a colorat în verde. Sunetul pașilor săi a început să se modifice pe măsură ce tunelul se lărgea, într-o zonă plină de gunoaie, aflată în apropierea îmbinării șinelor. La intervale regulate se aflau grinzi de oțel înțesate de șuruburi, asemenea pilonilor din sala de conferințe a unei fabrici. În dreapta lui Vasiliy se găsea o baracă pentru întreținere abandonată, vandalizată. Pe pereții dărăpănați de cărămidă erau desene graffiti de o calitate îndoielnică, în jurul unui desen cu două turnuri gemene în flăcări. Lângă unul era scris cuvântul „Saddam”, iar lângă celălalt – „Gamera”^[63].

Pe o plăcuță veche fusese scris un avertisment adresat muncitorilor:

WARNING LOOK OUT FOR TRAINS^[64]

Între timp, scrisul se curățase, literele „T” și „N” fuseseră șterse

complet și fusese lipită bandă izolatoare deasupra literei „I” astfel încât acum se putea citi:

WARNING LOOK OUT FOR RAT S^[65]

Într-adevăr, locul acesta uitat de lume ar fi trebuit să fie patria șobolanilor. A hotărât să folosească lumina ultravioletă. A scos lampa mică din geanta Puma și a aprins-o, iar aceasta a împrăștiat imediat în întuneric o lumină rece. Urina rozătoarelor strălucește în lumina ultravioletă din cauza bacteriilor pe care le conține. A trecut-o pe deasupra solului din apropierea stâlpilor de susținere, iar aceasta i-a dezvăluit un peisaj selenar de gunoaie și mizerie. A remarcat niște pete mai șterse, mai vechi și irelevante; nu era nici una proaspătă. Asta până să plimbe fasciculul prin apropierea unui butoi ruginit de petrol, care zăcea pe o parte. Butoiul și solul de sub el străluceau mai tare decât toate urmele de urină de șobolan pe care le văzuse în viața lui. Era o băltoacă enormă. Judecând după cantitatea pe care o găsea de obicei, aceasta ar fi aparținut unui șobolan de 1,80 metri.

Erau dejecțiile proaspete ale unui animal de dimensiuni mai mari, poate chiar ale unui om.

Picăturile de apă care cădeau pe șina veche răsunau în tunelurile vijelioase. A simțit un freamăt, o mișcare undeva în depărtare – sau poate simțurile lui începeau să o ia razna. A pus deoparte lanterna și a cercetat zona cu vizorul. În spatele unuia dintre suporturile de oțel a văzut din nou doi ochi strălucitori care l-au privit o clipă, după care s-au întors și au dispărut.

Nu își dădea seama la ce distanță erau, din cauză că privea cu un singur ochi și din pricina dispunerii geometrice a grinzilor identice.

De data aceasta, nu a mai strigat. Nu a spus nimic, doar a strâns mai tare bara metalică. În mod normal, oamenii fără adăpost nu sunt puși pe bătaie dacă nu te iei de ei. De data asta însă, simțea că lucrurile nu stăteau chiar așa. Ținea, probabil, de al șaselea simț al deratizatorilor, de felul în care depista el prezența șobolanilor. Dintr-odată, Vasiliy s-a simțit copleșit.

A scos proiectorul mobil și a cercetat încăperea. Înainte să se retragă, a băgat din nou mâna în geantă, a desfăcut capacul unei cutii și a împrăștiat o cantitate importantă de rodenticid. Prafurile își făceau mai lent efectul decât momeala masticabilă, dar erau mai sigure. Prezenta și avantajul că arătau urmele intrușilor, facilitând depistarea ulterioară a culcușului acestora.

Vasiliy a golit rapid trei cutii, apoi a scos din nou lampa și a făcut cale înapoi prin tuneluri. A ajuns la șinele utilizate, cu șina a treia acoperită, apoi la pompa de evacuare, și a luat-o de-a lungul furtunului.

La un moment dat a simțit o modificare în curentul din tunel și, când s-a întors, a văzut lumină după curbă, în urma lui. S-a retras rapid într-un intrând din zid și a așteptat, asurzit de zgomot. Trenul a șuierat pe lângă el. Înainte să-și ferească ochii de norul fumuriu de pietricele și de praf, Vasiliy a zărit navetiști prin ferestre.

După ce metrourul a trecut, și-a continuat drumul de-a lungul șinelor, până a ajuns la un peron luminat. A urcat la suprafață cu geanta și cu bara în mână, cățărându-se pe peronul aproape pustiu, în apropierea unui semn pe care scria: „În cazul în care sesizați ceva, informați-ne.” Însă nimeni nu se conformase. A urcat pe scările de la mezanin și a trecut de bare, ieșind pe stradă, în căldura soarelui. A mers spre un gard din apropiere și s-a trezit din nou deasupra șantierului de la World Trade Center. Și-a aprins o țigară de foi cu bricheta Zippo pe bază de butan cu flacără albastră și a tras un fum otrăvitor în piept, ca să-și alunge frica resimțită acolo, în subteran. A traversat strada spre șantierul de la World Trade Center și a văzut două anunțuri scrise de mână, prinse de gard. Erau fotografiile color scanate ale unor muncitori în construcții subterane, unul dintre ei cu casca pe cap și murdar pe față. Deasupra capetelor celor doi scria cu albastru: DISPĂRUT.

INTERLUDIU FINAL

RUINELE

În zilele care s-au scurs de la căderea lagărului Treblinka, majoritatea evadaților au fost prinși și executați. Însă Setrakian a reușit să supraviețuiască în pădure, aproape de duhoarea lagărului de concentrare. S-a hrănit cu rădăcini și cu animalele mici pe care le-a putut captura cu mâinile sale zdrobite, iar de la cadavrele din jurul său și-a procurat o garderobă ponosită și niște încălțări desperecheate.

În timpul zilei, evita patrurile și câinii care lătrau, în timp ce noaptea cerceta zona.

În lagăr auzise de la polonezii din partea locului despre ruinele romane. I-a luat cam o săptămână de căutări până când, într-o după-amiază, în lumina difuză a amurgului, s-a trezit pe treptele acoperite cu mușchi din capătul ruinelor străvechi.

Ceea ce mai rămăsese din ele se afla, în mare parte, sub pământ, la suprafață nemaifiind vizibile decât câteva pietre acoperite de ierburi. O imensă coloană se găsea încă în vârful unei grămezi de Pietre. A reușit să distingă vreo câteva litere, dar scrisul se ștersese de-a lungul timpului, încât era imposibil să descifrezi vreun cuvânt.

De asemenea, cu greu ai fi putut sta acolo, printre aceste catacombe, fără a fi cuprins de fiori.

Abraham era sigur: acolo, în pământ, se afla bârlogul lui Sardu. Știa. Brusc, a fost copleșit de frică, iar în piept i s-a înfiripat groapa de foc.

Însă hotărârea sa a fost mai puternică, pentru că știa că era menirea lui să găsească acea creatură hămesită și s-o ucidă. S-o facă să înceteze. Revolta din lagăr îi zădărniciise planul ucigaș – după săptămâni sau poate chiar luni în care se străduise să facă rost de o bucată de stejar alb pe care s-o cioplească – dar nu-i zdruncinase dorința de răzbunare. Dintre toate relele din lume, acesta era singurul pe care îi stătea în putere să-l îndrepte. Care putea da un rost vieții sale. Iar acum era pe cale să-și ducă planul la îndeplinire.

Cu ajutorul unei pietre sparte, își făcuse un alt țăruș rudimentar, din creanga cea mai rezistentă pe care o găsisese. Nu era de stejar alb, dar trebuia să se descurce cu ce avea. Își pusese la treabă degetele rupte, distrugându-și astfel definitiv mâinile suferinde. Pașii săi au răsunat în încăperea de piatră care forma catacomba. Tavanul ei era destul de jos, lucru surprinzător dată fiind înălțimea anormală a Creaturii, iar rădăcinile copacilor stricaseră pietrele, care de-abia mai țineau structura în picioare. Prima încăpere dădea spre o a doua, care, în mod

surprinzător, conducea spre o a treia, fiecare mai mică decât precedenta.

Setrakian nu avea nimic cu care să-și lumineze drumul, dar structura dărăpănată permitea fuioarelor palide de lumină ale înserării să se strecoare prin întuneric. S-a deplasat grijuliu prin încăperi, cu inima bătându-i nebunește, gata să ucidă. Țărușul său improvizat părea o armă complet nepotrivită cu care să lupte împotriva Creaturii, în întuneric. Mai ales că avea mâinile rupte. Ce făcea el aici? Cum avea să ucidă monstrul?

Când a pășit în ultima încăpere, un reflux acid provocat de frică i-a ars gâtul. Tot restul vieții avea să sufere de aciditate la stomac. Încăperea era pustie, dar, în centru, Setrakian, tâmplarul, a văzut limpede pe pământ, de parcă ar fi fost desenat, conturul unui sicriu. Era o urmă lăsată de o cutie enormă de 2,5 pe 1,25 metri, care nu putea fi urnită din acest bârlog decât de mâinile unei creaturi cu o voință monstroasă.

Apoi, din spate, a auzit pași pe pardoseala de piatră. Setrakian s-a răsucit pe călcâie cu țărușul pregătit, prizonier în încăperea cea mai îndepărtată de ieșirea la suprafață. Bestia se întorsese acasă, găsindu-și prada dând târcoale adăpostului său.

O umbră palidă a precedat-o. Pașii erau ușori și târșâiți. Însă cel care și-a făcut apariția în adăpostul de piatră, ca să-l pună în pericol pe Setrakian, nu era uriașul monstru, ci un om cu o înălțime normală. Un ofițer german cu uniforma ponosită și murdară. Avea ochii roșii și apoși, din care se revărsa o foame aproape dureroasă. Setrakian l-a recunoscut. Era Dieter Zimmer, un tânăr ofițer nu cu mult mai în vârstă decât el, un sadic, un ofițer din lagăr care se lăuda că în fiecare noapte își lustruia bocancii ca să-i curețe de sângele evreiesc.

Acum, acesta tânjea după sângele lui Setrakian, după orice fel de sânge cu care să-și potolească setea.

Setrakian nu avea de gând să se lase învins. Nu aici. Acum era în afara gardului lagărului. Nu putea concepe faptul că trecuse prin tot acel iad doar ca să moară aici, să cadă victimă acestei blestemate de Creaturi naziste.

S-a repezit cu vârful țărușului, însă Creatura a fost mai rapidă decât credea el: i-a înșfăcat arma și i-a smuls-o din mâinile neputincioase, rupându-i oasele antebrățului. A aruncat într-o parte țărușul, care s-a lovit de un zid de piatră și apoi a căzut pe pământ.

Creatura a pornit spre Setrakian, gâfâind de nerăbdare. Acesta din urmă s-a dat înapoi până când a observat că ajunsese în centrul dreptunghiului în care se aflase sicriul. Apoi, cu o forță inexplicabilă, s-

a repezit la Creatură și a izbit-o de zid. Din jurul pietrelor dislocate s-a desprins pământ și s-a împrăștiat asemenea unor fuioare de fum. Creatura a încercat să-l apuce de gât, dar, din nou, Setrakian s-a aruncat asupra ei, lansându-și brațul rupt sub bărbia diavolului, dându-i pe spate fața care rânjea, ca să nu-l poată înțepa cu limba și să-i bea sângele.

Creatura și-a adunat forțele și l-a împins într-o parte, iar Setrakian a aterizat lângă țărșuș. L-a apucat, dar Creatura îl privea zâmbitoare, gata să i-l smulgă din nou. În schimb, Setrakian l-a înfipt la baza zidurilor de rezistență. L-a înțepenit sub o piatră desprinsă din zid și, cu ajutorul picioarelor, a scos piatra exact când gura Creaturii începea să se deschidă.

Pietrele au cedat, iar zidurile laterale ale intrării încăperii s-au prăbușit în timp ce Setrakian se târa din drumul lor. Zgomotul a fost puternic, dar scurt, iar încăperea s-a umplut de praf, înăbușind lumina și așa slabă. Setrakian s-a târât orbește pe pietre, dar o mână l-a înhățat cu fermitate. Când praful s-a mai risipit, Setrakian a văzut că o piatră de mari dimensiuni îi spărsese capul Creaturii din creștet și până la fălci, dar aceasta continua să se miște. Inima sa întunecată, sau ceea avea acum în loc, încă bătea înfometată. Setrakian i-a lovit mâna cu picioarele până când s-a eliberat din strânsoarea Creaturii și, în zbaterea sa, a desprins piatra. Partea superioară a capului era crăpată precum coaja unui ou fierț moale.

Setrakian l-a apucat de un picior și a tras trupul cu mâna cea bună. L-a târât dintre ruine înapoi la suprafață, în rămășițele luminii zilei care se filtrau prin bolta copacilor. Amurgul se desena în nuanțe palide de portocaliu – dar era suficient. Creatura s-a zvârcolit de durere și apoi s-a carbonizat.

Setrakian și-a înălțat fața spre soarele aflat la asfințit și a scos un urlat animalic. Un act necugetat, căci era încă un fugar din lagăr, dar sufletul său suferind se revărsase de preaplinul multelor suferințe, de la uciderea familiei sale la ororile captivității și până la noile grozăvii pe care le descoperise... culminând cu faptul că Dumnezeu îi părăsise, atât pe el, cât și pe cei din neamul său.

Data viitoare când avea să mai întâlnească vreuna dintre aceste creaturi, avea să aibă la îndemână armele trebuincioase. Avea să-și ofere ceva mai mult decât posibilitatea de a se lupta cu ele. În clipa aceea, a știut – la fel de sigur cum știa că era viu – ca urma să caute fără încetare sicriul dispărut, în anii care aveau să vină. Zeci de ani la rând, dacă era nevoie. Această certitudine i-a dat un nou țel și l-a impulsionat în misiunea care avea să-l preocupe pentru tot restul vieții.

REPLICAREA

Jamaica Hospital Medical Center

Eph și Nora și-au prezentat legitimațiile agenților de pază și au intrat împreună cu Setrakian pe ușa camerei de urgență fără să atragă atenția. Pe scările care duceau spre secția de boli infecțioase, Setrakian le-a spus:

— Ne asumăm un risc inutil.

— Eu și Nora am muncit cu omul acesta timp de un an de zile, a spus Eph. Nu putem să-l abandonăm pe Jim Kent pur și simplu.

— S-a transformat. Ce mai puteți face pentru el?

Eph a încetinit pasul. Setrakian era în urma lor, gâfâind iritat. A profitat de această oprire bine-venită pentru a se sprijini în baston. Eph s-a uitat la Nora. Cei doi erau de acord.

— Eu pot să-l eliberez, a zis Eph.

Au părăsit casa scării și au privit spre intrarea secției de boli infecțioase.

— Nu e nici un polițist, a spus Nora.

Setrakian își rotea privirea împrejur, nesigur.

— Uite-o pe Sylvia, a șoptit Eph, remarcând-o pe prietena cu părul zburlit a lui Jim, care stătea pe un scaun pliant în apropierea intrării în secție.

Nora a dat din cap, gata de acțiune.

— OK, a spus ea.

S-a dus singură spre Sylvia, iar ea, văzând-o venind, s-a ridicat de pe scaun.

— Nora.

— Cum se simte Jim?

— Nu mi-a spus nimeni nimic, a răspuns Sylvia și și-a aruncat privirea dincolo de ea. Eph nu e cu tine?

Nora a clătinat din cap.

— A plecat.

— Nu e adevărat ce se spune, nu?

— Nici pe departe. Pari epuizată. Hai să-ți iei ceva de mâncare!

În timp ce Nora întreba cum se ajungea la cantină, distrăgând astfel atenția asistentelor, Eph și Setrakian s-au strecurat printre ușile secției de boli infecțioase. Eph a trecut de încăperea cu echipament de protecție ca un asasin ezitant și s-a deplasat printre perdelele de plastic spre rezerva lui Jim.

Patul era gol, Jim dispăruse.

Eph a verificat și celelalte rezerve, însă toate erau neocupate.

— Probabil că l-au mutat, a spus Eph.

— Prietena lui n-ar mai fi stat afară dacă ar fi știut că nu e aici, a replicat Setrakian.

— Și atunci...?

— L-au luat.

— Cine? a întrebat Eph, cu ochii la patul gol.

— Să mergem! a spus Setrakian. Este foarte periculos și nu avem nici timp.

— Stați puțin.

A văzut casca lui Jim atârând din sertarul de jos al noptierei și s-a dus spre ea. l-a găsit telefonul și s-a asigurat că era încărcat. Și-a scos propriul telefon și în acel moment și-a dat seama că acesta era asemenea unui dispozitiv de teleghidare. FBI-ul îi putea detecta locația prin GPS.

Și-a pus telefonul în sertar în locul celui al lui Jim.

— Doctore, a zis Setrakian, din ce în ce mai neliniștit.

— Vă rog, spuneți-mi Eph, a replicat el, strecurând telefonul lui Jim în buzunar în drum spre ieșire. Nu prea mă mai simt doctor în ultima vreme.

Autostrada West Side, Manhattan

Gus Elizalde stătea în spatele dubei poliției din New York cu mâinile prinse cu cătușe de o bară de oțel din spatele lui. Felix zăcea pe partea opusă, în diagonală, cu capul în jos, clătinându-se odată cu mișcările mașinii, din ce în ce mai palid. Probabil că erau pe autostrada West Side dacă mergeau așa de repede. Mai erau doi prizonieri cu ei, unul vizavi de Gus, iar celălalt în stânga lui, în fața lui Felix, și amândoi dormeau. Proștii pot dormi indiferent de condiții.

Gus a simțit fum de țigară pătrunzând din cabina furgonetei fără ferestre prin peretele despărțitor. Era aproape de înserat când îi băgaseră în dubă. Gus stătea cu ochii pe Felix, care atârna înainte, prins de bară cu cătușe. Se gândea la ce-i spusese bătrânul cămătar și aștepta.

Nu a trebuit să aștepte prea mult. Felix a început să miște din cap, apoi s-a întors într-o parte.

Dintr-odată, și-a îndreptat spatele și s-a uitat împrejur. Felix l-a privit pe Gus cu atenție, dar nimic din privirea lui nu-i sugera lui Gus că amicul său de-o viață îl recunoștea.

Avea privirea întunecată, goală.

Claxonul unei mașini l-a speriat pe tipul de lângă Gus și l-a făcut să se trezească.

— Rahat, a izbucnit individul, agitându-și mâinile încătușate la spate. Unde dracu' mergem?

Gus nu a răspuns. Tipul îl privea pe Felix, aflat vizavi de el, iar acesta îl fixa la rândul său cu privirea. L-a lovit pe Felix în picior.

— Am întrebat unde dracu' mergem, mucosule!

Felix i-a aruncat preț de o clipă o privire răătăcitoare, de imbecil. A deschis gura, parcă pentru a răspunde, iar limba ascuțită a țâșnit afară, înfigându-se în gâtul tipului neajutorat. Străbătuse toată lățimea dubei, iar tot ce a putut face tipul a fost să se zbată și să dea din picioare. Gus a început și el să se agite, dat fiind că era captiv acolo împreună cu cel care până de curând fusese Felix, și a țipat și s-a zbatut până când l-a trezit pe prizonierul din fața sa. Amândoi au urlat și s-au agitat, pe când tipul de lângă Gus rămânea fără vlagă, iar limba ascuțită a lui Felix devenea, din translucidă, sângerie.

Peretele despărțitor dintre cabină și locul pentru prizonieri s-a deschis. Dinspre locul din dreapta s-a ițit un cap cu șapcă de polițist.

— Țineți-vă dracu' gura, că, de nu...

În clipa aceea l-a văzut pe Felix bându-i sângele celui alt prizonier, a zărit prelungirea aceea care se hrănea și care ajungea până pe partea opusă a dubei. Primul său atac. Felix și-a desprins limba, iar aceasta i-a intrat din nou în gură. Din gâtul tipului picura sânge fix în fața lui Felix.

Polițistul de pe locul din dreapta a țipat și s-a întors.

— Ce e? a strigat șoferul și a încercat să arunce o privire în spate.

Limba lui Felix a țâșnit prin peretele despărțitor și s-a prins de gâtul șoferului dubei. Din cabină au izbucnit țipete, în timp ce duba se clătina, scăpată de sub control. Gus a prins la timp bara cătușelor, evitând astfel ca mâinile să-i fie smulse din încheieturi; duba a virat la dreapta, apoi la stânga, după care s-a răsturnat pe-o parte.

S-a târât până ce s-a lovit de un parapet, ricoșând și învărtindu-se, apoi s-a oprit. Gus căzuse într-o parte, în vreme ce prizonierul din fața lui atârna cu mâinile rupte și țipa de durere, speriat. Bara de care erau prinse cătușele lui Felix se rupsesse; limba lui ascuțită atârna și se zbătea ca un cablu electric însuflețit din care picura sânge uman.

Ochii săi înghețați s-au înălțat și l-au privit pe Gus.

Acesta a descoperit că bara de care era legat se rupsesse și ea, așa că și-a deplasat cătușele de-a lungul ei, după care a lovit cu picioarele portiera îndoită până când a deschis-o. A dat buzna afară, pe marginea drumului, cu urechile vuindu-i de parcă ar fi asistat la explozia unei bombe.

Avea încă mâinile prinse la spate. Pe lângă el se succedau farurile mașinilor care încetineau ca să privească accidentul. Gus s-a rostogolit iute, trecându-și încheieturile încătușate pe sub picioare și ducându-și mâinile în față. Și-a aruncat privirea spre ușa distrusă a dubei, așteptându-se ca Felix să vină după el.

În clipa aceea, Gus a auzit un țipăt. S-a uitat împrejur după vreo posibilă armă, dar a fost nevoit să se mulțumească, pentru moment, cu un capac de roată îndoit. S-a ridicat ținându-l în mână și s-a apropiat prin laterala ușii deschise a dubei răsturnate.

Felix era înăuntru și îi bea sângele prizonierului cu ochii cășcați, care era în continuare prins de bară.

Scârbit de imagine, Gus a scăpat o înjurătură. Felix i-a dat drumul bărbatului și, fără nici o ezitare, și-a lansat limba ascuțită spre gâtul lui Gus. Acesta a ridicat capacul la timp, parând lovitura înainte să se răsucescă și să se îndepărteze de spatele dubei.

Nici de data asta Felix nu l-a urmat. Gus a rămas pe loc o clipă, ca să-și vină în fire, întrebându-se de ce nu venea după el. Într-un final, a remarcat soarele. Plutea între două clădiri, dincolo de râul Hudson, sângieru și pe cale să apună.

Felix se ascundea în dubă, așteptând ca soarele să dispară de pe cer. Peste trei minute, nimic nu avea să-i mai stea în cale.

Gus a privit disperat împrejur. A văzut un parbriz spart, dar nu-i era de folos. S-a suit pe șasiul dubei, pe partea care era acum în aer. S-a dus în fugă lângă portiera din stânga și a lovit cu piciorul în suportul oglinzii retrovizoare. Acesta a cedat, așa că s-a apucat să tragă de fire ca s-o smulgă de acolo, însă, brusc, polițistul dinăuntru a țipat la el:

— Stai pe loc!

Gus l-a privit pe polițistul șofer al cărui gât sângera și care se ținea de mânerul de pe tavan, cu pistolul scos din toc. A reușit să smulgă totuși oglinda cu o smucitură zdravănă și a sărit din nou în drum.

Soarele se risipea ca un gălbenuș spart. Gus a început să caute unghiul potrivit, ridicând oglinda deasupra capului ca să prindă ultimele raze ale soarelui, și i-a văzut reflexia slabă pe pământ. Părea fără vlagă, prea slabă să aibă vreun rezultat. A spart oglinda plană cu nodurile degetelor, dar a lăsat bucățile de oglindă prinse de suport. A încercat din nou, iar acum razele reflectate erau ceva mai vizibile.

— Am spus să stai pe loc!

Polițistul a coborât din dubă cu arma scoasă. Cu mâna liberă se ținea de gât, de locul în care îl înțepase Felix, în vreme ce urechile îi sângerau de la lovitură. A ocolit duba și s-a uitat înăuntru.

Felix stătea ghemuit, iar cătușele îi atârnavă de o mână. Cealaltă

mână nu mai era la locul ei, ci fusese tăiată de la încheietură de cătușe din cauza impactului, însă absența acesteia nu părea să-l deranjeze. Și nici sângele alb care îi curgea din ciot.

Felix zâmbea. Polițistul a deschis focul asupra lui. Gloanțele au străpuns pieptul și picioarele lui Felix, desprinzând bucăți de carne și de oase. Polițistul a tras șapte, opt gloanțe, până când Felix a căzut pe spate. Apoi a mai tras încă două gloanțe, după care a coborât arma. Felix s-a ridicat din nou, zâmbind încă.

Era în continuare însetat. Veșnic însetat.

În momentul acela, Gus l-a împins pe polițist într-o parte și a ridicat oglinda. Ultimele rămășițe ale soarelui portocaliu se șteau pe deasupra clădirilor de dincolo de râu. Gus l-a mai strigat pentru ultima oară pe Felix, de parcă acest lucru ar fi putut să-l smulgă din ghearele maladiei și, ca prin minune, să-l aducă înapoi...

Însă Felix nu mai era cel de dinainte. Era un nenorocit de vampir. Gus și-a spus acest lucru în timp ce potrivea oglinda astfel încât razele portocalii orbitoare să pătrundă în duba răsturnată.

În ochii înghețați ai lui Felix s-a citit oroarea când razele soarelui l-au străpuns cu forța laserului, arzându-i carnea. Din străfundurile sale a izbucnit un urlet animalic, asemenea celui al unui om spulberat de o bombă, în vreme ce razele soarelui îl distrugau.

Sunetul l-a zguduit pe Gus, dar a continuat să miște oglinda până când din Felix n-a mai rămas decât o grămadă de cenușă fumegândă.

Razele soarelui s-au stins, iar Gus a coborât brațul.

A privit dincolo de râu.

Era noapte.

Îi venea să plângă, copleșit de remușcare și de durere. Treptat, durerea s-a transformat în mânie. Benzina se acumula sub dubă, aproape de picioarele sale. S-a dus la polițistul care privea de pe marginea drumului cu ochii mari din cauza a ceea ce se petrecuse. A scotocit prin buzunare și a găsit o brichetă Zippo. A ridicat capacul și a dat de roțiță, iar flacăra și-a făcut datoria.

— *Lo siento, 'mano*^[66].

A atins benzina vărsată, și duba a explodat cu un bubuit, trântindu-i la pământ atât pe Gus, cât și pe polițist.

— *Chingado*^[67], te-a înțepat, i-a spus Gus polițistului, care se ținea în continuare de gât. Acum o să ajungi și tu ca ei.

I-a luat polițistului arma și a ținut-o asupra lui. Se auzeau sirenele apropiindu-se.

Polițistul l-a privit pe Gus, însă o clipă mai târziu capul lui era distrus. Gus a ținut pistolul ținut spre corpul polițistului până când s-a

îndepărtat de autostradă. Apoi a aruncat arma și abia în acel moment gândul i-a zburat la cheile de la cătușe, dar era prea târziu. Luminile intermitente se apropiiau. S-a întors și a fugit dincolo de autostradă, adâncindu-se în noua noapte.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly era îmbrăcată încă în hainele cu care fusese la școală: un maiou închis la culoare pe sub bluza petrecută din material fin și o fustă lungă, dreaptă. Zack stătea în camera lui, făcându-și probabil temele. Matt era și el acasă. Lucrase numai până la prânz, căci urma să aibă inventar în acea noapte.

Știrile de la televizor despre Eph o îngroziseră pe Kelly. Și nici nu reușea să-l contacteze pe telefonul mobil.

— Până la urmă s-a întâmplat, a spus Matt, cu cămașa de blugi cu logoul magazinului Sears scoasă din pantaloni. Într-un final, a cedat.

— Matt, a zis Kelly ușor dojenitoare.

Eph chiar cedase? Și oare ce presupunea lucrul acesta pentru ea?

— Tipul era grandoman, se credea marele vânător de virusuri, a reluat Matt. E ca pompierii ăia care dau foc ca să pozeze în eroi. Matt s-a aflat în fotoliu. Nu m-ar mira să facă toate astea pentru tine.

— Pentru mine?

— Ca să-ți atragă atenția sau ceva de genul ăsta. Cu alte cuvinte: „la uită-te la mine, sunt important.”

Ea a clătinat iute din cap, ca pentru a-l contrazice. Uneori era uimită de cât de mult se putea înșela Matt în privința oamenilor.

Dintr-odată, s-a auzit soneria, iar Kelly s-a oprit o clipă locului. Matt a țâșnit de pe fotoliu, dar femeia a ajuns înaintea lui la ușă.

Era Eph. În spatele lui stătea Nora Martinez, iar în urma ei se afla un om în vârstă, îmbrăcat într-o haină lungă de tweed.

— Ce cauți aici? a întrebat Kelly și și-a aruncat privirea pe stradă.

Eph a intrat.

— Am venit să-l văd pe Zack și să-i explic.

— Nu știe.

Eph și-a rotit privirea, ignorându-l complet pe Matt, care era la câțiva pași de el.

— Își face temele la laptop la el în cameră?

— Da, a răspuns Kelly.

— Dacă are acces la internet, știe.

Eph a luat-o spre scări și a urcat câte două trepte odată.

Nora a rămas lângă ușă cu Kelly, simțindu-se oarecum jenată.

— Scuze că am dat buzna așa, a spus ea.

Kelly a clătinat încet din cap și a privit-o ușor cercetătoare. Știa că era ceva între Nora și Eph. Casa lui Kelly Goodweather era ultimul loc în care Nora ar fi vrut să fie.

Kelly și-a întors privirea spre bătrânul cu bastonul cu mâner în formă de cap de lup.

— Ce se întâmplă?

— Presupun că sunteți fosta doamnă Goodweather, a spus Setrakian și a întins mâna, cu galanteria specifică unor vremuri de mult apuse. Sunt Abraham Setrakian. Mă bucur să vă cunosc.

— Asemenea, a răspuns Kelly surprinsă și i-a aruncat o privire nesigură lui Matt.

— Trebuia să vină să vă vadă și să vă explice, a zis Nora.

— Nu cumva vizita asta face din noi complici la mai știu eu ce infracțiune? a întrebat Matt.

— Ați dori să beți ceva? a spus Kelly, ca să compenseze grosolănia lui Matt. Apoi i s-a adresat lui Setrakian: Apă?

— Dumnezeule, poate luăm fiecare câte douăzeci de ani pentru paharul ăsta cu apă..., a sărit Matt.

Eph stătea pe marginea patului lui Zack, în timp ce acesta se afla la birou cu laptopul deschis.

— Sunt prins în ceva ce nu prea înțeleg, a spus Eph. Dar voiam să aflu de la mine. Nimic din ce se spune nu e adevărat. Mai puțin faptul că sunt urmărit.

— Nu o să vină aici să te caute? a întrebat Zack.

— Poate că da.

Zack și-a coborât privirea tulburat, îngândurat.

— Trebuie să arunci telefonul.

— Am făcut-o deja, a spus Eph cu un zâmbet.

L-a strâns de umăr pe fiul său pus pe conspirații. Lângă laptopul băiatului se afla videorecorderul portabil pe care Eph i-l cumpărase de Crăciun.

— Încă mai lucrezi la filmul ăla cu prietenii tăi?

— Am ajuns în faza de editare.

Eph l-a ridicat. Acesta era suficient de mic încât să-i încapă în buzunar.

— Poți să mi-l împrumuți pentru o vreme?

Zack a încuviințat din cap.

— Eclipsa e de vină, tată? Transformă oamenii în zombi?

Eph a reacționat surprins, realizând că adevărul nu era mai plauzibil decât această variantă. A încercat să privească situația din punctul de

vedere al unui băiețel de unsprezece ani foarte receptiv și din când în când sensibil. Acest lucru a scos la suprafață ceva din izvorul de sentimente care sălășluia în adâncul său. S-a ridicat și și-a îmbrățișat băiatul, un moment ciudat, sensibil și frumos, între un tată și fiul său. Eph l-a simțit foarte limpede. I-a ciufulit părul băiatului, nefiind nevoie să mai adauge nimic altceva.

Kelly și Matt discutau în șoaptă în bucătărie, în timp ce Nora și Setrakian rămăseseră singuri pe veranda închisă cu geamuri din spatele casei. Setrakian stătea în picioare cu mâinile în buzunare, cu spatele la ea, și privea cerul strălucitor al nopții abia instalate, a treia de când aterizase avionul blestemat.

Simțindu-i neliniștea, Nora i-a spus:

— Are multe probleme cu familia de la divorț încoace.

Setrakian și-a strecurat degetele în buzunarul de la piept al vestonului și și-a verificat flaconul cu pastile. Faptul că ținea nitroglicerina aproape de bătrânul său organ prezenta avantaje pentru circulație. Inima bătea regulat, dacă nu chiar cu putere. Oare câte băți mai avea? Suficiente, spera el, cât să rezolve problema.

— Nu am copii, a zis el. Eu și soția mea, Anna, care a murit acum șaptesprezece ani, nu am fost binecuvântați cu copii. Ați putea crede că dorința de a avea copii se duce cu timpul, dar, de fapt, se adâncește odată cu înaintarea în vârstă. Am avut multe lucruri de împărtășit, dar nu am avut cui.

Nora i-a privit bastonul sprijinit de zid, aproape de scaunul pe care stătea ea.

— Cum... cum s-a întâmplat prima oară?

— Vreți să spuneți, când le-am descoperit existența?

— Și cum de v-ați dedicat unei asemenea misiuni în toți acești ani.

A rămas tăcut o clipă, încercând să-și amintească.

— Eram tânăr pe atunci. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial m-am trezit prizonier în Polonia ocupată, împotriva voinței mele. Eram într-un lagăr mic la nord-est de Varșovia, pe nume Treblinka.

Nora a rămas și ea nemișcată, asemenea bătrânului.

— Un lagăr de concentrare.

— Un lagăr de exterminare. Vorbim despre niște creaturi brutale, draga mea. Mai brutale decât orice animal de pradă peste care ai putea avea nefericirea să dai în lumea asta. Sunt oameni dornici să obțină grade pe seama celor tineri și a celor bolnavi. În lagăr, eu și ceilalți prizonieri eram o gustare aflată la dispoziția lui.

— A lui?

— A Stăpânului.

Felul în care a rostit acest cuvânt i-a dat fiori Norei.

— Era german? Nazist?

— Nu, nu. Nu aparține nimănui. Nu este loial nimănui și nu aparține nici unei țări. Umblă pe unde pofteste, se hrănește de acolo de unde găsește mâncare. Pentru el, lagărul era ca un magazin care oferea reduceri, locul în care găsea pradă ușoară.

— Dar dumneavoastră... ați supraviețuit. Nu puteați spune cuiva...?

— Cine ar fi dat crezare aiurelilor unui om vlăguit? Mie mi-a luat câteva săptămâni să accept ceea ce analizați dumneavoastră acum, iar eu am fost martor la aceste atrocități. Este mai mult decât poate accepta creierul. Eu am ales să nu fiu considerat nebun. Atunci când nu a mai avut acces la hrană, Stăpânul pur și simplu și-a văzut de drum. Însă eu mi-am făcut o promisiune în acel lagăr și nu am uitat-o niciodată. L-am urmărit pe Stăpân mulți ani de zile. Prin Europa Centrală, prin Balcani, prin Rusia, prin Asia Centrală, timp de trei decenii. Îi respiram în ceafă uneori, dar niciodată nu eram suficient de aproape. Am devenit profesor la Universitatea din Viena, am studiat folclorul. Am început să strâng cărți, arme, unelte, pregătindu-mă în tot acest timp să-l reîntâlnesc. Am așteptat mai bine de șase decenii să mi se ofere această șansă.

— Dar... cine este el?

— A luat mai multe forme. În prezent, a luat trupul unui nobil albanez pe nume Jusef Sardu, care a dispărut cu ocazia unei partide de vânătoare din nord, din România^[68], în primăvara anului 1873.

— 1873?

— Sardu era uriaș. La momentul expediției măsura deja aproape 2,20 metri. Era așa de înalt, încât mușchii săi nu-i puteau susține oasele lungi și grele. Se spunea că buzunarele sale erau mari cât niște saci de cartofi. Ca să se sprijine, se folosea de un baston al cărui mâner avea forma blazonului familiei.

Nora a privit din nou bastonul excesiv de lung, cu mâner de argint, al lui Setrakian și a făcut ochii mari.

— Un cap de lup.

— Rămășițele celorlalți bărbați ai neamului Sardu au fost găsite, mulți ani mai târziu, împreună cu jurnalul tânărului Jusef. Acolo povestea cu lux de amănunte cum vânătorii erau pândiți de un animal de pradă necunoscut, care îi răpea și îi ucidea unul câte unul. Ultimul lucru pe care îl scria Jusef era că descoperise cadavrele în apropiere de gura unei peșteri subterane. I-a îngropat înainte să se întoarcă în peșteră pentru a înfrunta bestia, pentru a-și răzbuna neamul.

Nora nu-și putea desprinde ochii de la mânerul în formă de cap de lup.

— Cum de-ați pus mâna pe el?

— Am dat de bastonul ăsta la un comerciant din Anvers, în vara anului 1967. Într-un final, Sardu s-a întors la moșia familiei sale din Albania câteva luni mai târziu, dar era singur și foarte schimbat. Avea bastonul, dar nu îl mai folosea pentru a se sprijini și cu timpul a încetat să-l mai care după el. Nu numai că părea să fi fost vindecăt de suferința provocată de gigantism, ba chiar, mai mult, se zvonea că era foarte puternic. În curând, sătenii au început să dispară. Se spunea că târgul era blestemat și până la urmă a căzut pradă ruinei. Conacul lui Sardu s-a dărăpănat, iar conașul n-a mai fost văzut niciodată.

Nora a măsurat bastonul din priviri.

— Era atât de înalt la vârsta de 15 ani?

— Și era în creștere.

— Sicriul... avea cel puțin 2,5 pe 1,5 metri.

Setrakian a dat solemn din cap.

— Știu.

Ea a încuviințat din cap, după care a spus:

— Stați puțin, de unde știți?

— L-am văzut odată sau, mai bine spus, am văzut urmele pe care le-a lăsat pe pământ, cu mult timp în urmă.

Kelly și Eph stăteau față în față în bucătăria modestă. Kelly avea părul mai deschis la culoare și mai scurt – ceea ce-i dădea un aer mai serios. Sau poate mai matern. S-a prins cu mâinile de marginea mesei, iar el a remarcat că avea tăieturi fine, probabil de la colile de hârtie folosite la cursuri.

Îi oferise o cutie de o jumătate de litru de lapte nedesfăcută.

— Încă mai există lapte integral la tine în frigider?

— Îi place lui Z. Vrea să fie ca tatăl lui.

Eph a băut puțin și s-a simțit oarecum răcorit, dar laptele nu i-a mai dat obișnuita senzație de relaxare. L-a văzut pe Matt la pândă de partea cealaltă a peretelui; stătea pe scaun prefăcându-se că nu se uită la ei.

— Seamănă atât de mult cu tine, a spus ea, referindu-se la Zack.

— Așa e, a încuviințat Eph.

— Cu cât se face mai mare, cu atât devine mai obsedat, mai încăpățânat, mai pretențios, mai genial.

— E greu de acceptat la un copil de unsprezece ani.

Fața ei s-a deschis într-un zâmbet.

— Presupun că e blestemul vieții mele.

Eph a zâmbit la rândul său. Nu mai zâmbise de câteva zile, și acum avea un sentiment ciudat.

— Uite, a spus el. Nu am prea mult timp. Vreau... vreau ca totul să fie bine. Sau cel puțin să fie bine între noi. Toată chestia aia cu custodia, toată porcăria aia știu că ne-a afectat. Mă bucur că s-a terminat. Nu am venit să-ți țin un discurs, pur și simplu... mi se pare un moment potrivit să pun lucrurile la punct.

Kelly era uimită și-și căuta cuvintele.

— Nu trebuie să spui nimic, eu doar..., a continuat Eph.

— Nu, a zis ea. Chiar vreau să spun ceva. Îmi pare rău. Niciodată n-ai să înțelegi cât de rău îmi pare. Îmi pare rău că lucrurile sunt așa cum sunt. Serios. Știu că nu ai vrut să iasă în felul ăsta. Știu că voiai să fim împreună de dragul lui Z.

— Sigur.

— Dar, vezi tu, nu am putut, chiar nu am putut. Mă epuizai, Eph. Și, pe de altă parte... voiam să te fac să suferi. Chiar asta am vrut, recunosc. Și știam că doar așa aș fi putut.

Eph a răsuflat zgomotos. În sfârșit, Kelly recunoștea ceva ce el știuse dintotdeauna. Dar nu se simțea deloc triumfător.

— Am nevoie de Zack, știi foarte bine. Z este... este totul pentru mine. Cred că fără el n-aș mai fi eu. O fi, n-o fi bine, nu știu, dar așa stau lucrurile. Este totul pentru mine... Așa cum ai fost și tu cândva. A făcut o pauză, lăsând timp pentru ca amândoi să asimileze aceste vorbe. Fără el, aș fi pierdută, aș fi...

S-a oprit.

— Ai fi ca mine, a spus Eph.

Lucrul acesta a făcut-o să înmărmurească. S-au privit unul pe celălalt.

— Uite, a zis Eph, îmi asum o parte din vină. Pentru noi, pentru ceea ce ni s-a întâmplat. Știi prea bine că nu sunt... mă rog, cel mai manevrabil om, soțul ideal. Am avut și eu problemele mele. Iar Matt... Știu că am spus lucruri urâte despre el...

— Odată ai zis că este „viața mea de consolare.”

Eph a făcut o grimasă.

— Poate, dacă aș fi fost director de magazin, dacă aș fi avut un loc de muncă normal și atât, nu unul care să fie ca o a doua căsnicie... Poate nu te-ai mai fi simțit atât de ignorată, atât de înșelată.

Au rămas în tăcere preț de o clipă, și Eph a înțeles că problemele mai mari tind să le înăbușe pe cele mai mici și că, sub presiunea adevăratelor conflicte, problemele personale sunt lăsate cu repeziciune

deoparte.

— Știu ce-o să zici, a continuat Kelly. O să spui că ar fi trebuit să avem discuția asta cu ani de zile în urmă.

— Așa ar fi trebuit, a încuviințat el. Dar nu puteam. Nu ar fi dat nici un rezultat. Trebuia să trecem mai întâi prin porcăria asta. Crede-mă, aș fi dat orice să nu fi trecut nici o secundă prin toate astea, dar uite că s-a întâmplat, iar acum stăm aici, ca niște vechi cunoștințe.

— Viața nu merge niciodată încotro credem noi că o să meargă.

Eph a încuviințat.

— După toate cele prin care au trecut părinții mei, după toate prin câte m-au făcut să trec, mi-am jurat că eu n-am să fac așa ceva niciodată, niciodată.

— Știu.

A pus dopul cutiei de lapte.

— Așa că, hai să nu mai căutăm vinovați! Acum trebuie să ne răscumpărăm greșelile față de el.

— O facem deja.

Kelly a dat din cap; la fel și Eph. A agitat laptele în cutie și a simțit răceala ei în palmă.

— Dumnezeule, ce mai zi am avut! a spus el. Gândul i-a zburat din nou la fetița din Tarrytown, cea care se ținuse de mână cu mama ei în zborul 753, cea de vârsta lui Zack. Mai știi că-mi spuneai mereu că, dacă e vreo amenințare biologică și nu-ți spun ție mai întâi, divorțezi de mine? Ei bine, acum e prea târziu.

Kelly s-a apropiat mai mult și i-a cercetat chipul.

— Știu că ai probleme.

— Nu e vorba despre mine. Vreau să mă ascuți și să nu-ți pierzi cumpătul. Prin oraș circulă un virus. Este ceva... extraordinar... cel mai grav lucru pe care l-am văzut în viața mea.

— Cel mai grav? a spus ea, palidă. E SARS^[69]?

Eph aproape că a zâmbit la o așa absurditate, la o așa nebunie.

— Vreau să îi iei pe Zack și pe Matt și să plecați cât mai repede din oraș, în seara asta, chiar acum, și să mergeți cât mai departe posibil. Vreau să spun, departe de zonele populate. Știu că nu vrei să accepți nimic de la părinții tăi, dar ei încă mai au casa aia în Vermont, nu? Pe un deal?

— Ce vrei să spui?

— Mergeți acolo măcar pentru câteva zile. Uitați-vă la știri și așteptați să vă sun eu.

— Stai puțin, a zis ea. Eu am o fixație cu fugitul, nu tu. Și... ce fac cu serviciul? Și Zack cu școala? a întrebat ea și a mijit ochii. De ce nu-mi

spui ce se întâmplă?

— Pentru că atunci n-ai să mai pleci. Ai încredere în mine și pleacă, a spus el. Pleacă, roagă-te să găsim o cale să luptăm împotriva lui și să treacă repede.

— Să mă rog? s-a mirat ea. Cu asta chiar că mă sperii. Și dacă nu reușești să-l învingi? Dacă pățești ceva?

Eph nu putea să-și exprime propriile îndoieli de față cu ea.

— Kelly, trebuie să plec.

A dat să iasă, dar ea l-a prins de braț, l-a privit în ochi, ca să vadă dacă era totul în regulă, apoi l-a cuprins cu brațele. Ceea ce începuse ca o îmbrățișare de împăcare s-a transformat într-o strângere puternică în brațe.

— *Îmi pare rău*, i-a șoptit ea la ureche, apoi l-a sărutat pe gâtul aspru, nebărbierit.

Vestry Street, Tribeca

Eldritch Palmer aștepta așezat pe un scaun netapițat, pe terasa cufundată în întuneric de pe acoperiș. Singura lumină directă era cea a unui felinar exterior care ardea în colț. Terasa se afla pe cea mai joasă dintre cele două clădiri alăturate. Pardoseala era formată din plăci pătrate de argilă, vechi și albite de vreme. În fața zidului mare de cărămidă din partea nordică se afla o treaptă joasă. În zid erau două arcade de înălțimea unei uși, cu grilaj metalic. Pe zid și pe streșinile care coborau de o parte și de cealaltă se vedeau țigle striate de teracotă. În partea stângă, sub arcadele ample, cu ornamente, se aflau ușile mari ale locuinței. În spatele lui Palmer, în mijloc, în fața zidului alb de ciment din partea sudică, se găsea statuia fără cap a unei femei cu veșminte involburate, cu brațele și umerii înnegriți de vreme. Postamentul de piatră era năpădit de iederă. Deși atât spre nord, cât și spre est se vedeau câteva clădiri mai înalte, terasa era relativ intimă, atât de intimă cât putea fi un acoperiș din cartierul Lower Manhattan.

Palmer asculta zgomotele orașului care se înălțau de pe străzi, zgomote care aveau să fie în curând curmate. Dacă lumea ar ști acest lucru, ar aprecia altfel noaptea aceasta. Orice banalitate a vieții devine mai valoroasă în fața morții care se profilează. Palmer știa asta din proprie experiență. În copilărie fusese bolnăvicios și toată viața avusese probleme de sănătate. Existaseră în viața lui momente în care se trezise dimineața uimit că vedea din nou lumina zilei. Multă lume nu știa ce însemna să-ți numeri zilele, ce însemna ca viața ta să depindă de aparate. Pentru mulți, sănătatea era un drept obținut la naștere, iar viața – o înșiruire de zile printre care își duceau existența. Nu

cunoscuseră răsuflarea rece a morții, apropierea beznei supreme.

În curând, Eldritch Palmer avea să cunoască fericirea supremă. Un evantai de zile aflate la dispoziția sa. În curând, avea să afle cum este să nu-ți faci griji pentru ziua de mâine sau de poimaine...

O briză a făcut să freamăte arbuștii și plantele de pe terasă. Palmer stătea într-o parte, cu fața spre clădirea mai înaltă, lângă o măsuță, și a auzit un foșnet, ca și când un veșmânt ar fi măturat pardoseala. Un veșmânt negru.

Credeam că nu vrei să luăm legătura înainte de a se scurge prima săptămână.

Glasul familiar și monstruos în același timp a provocat fiori reci pe spatele încovoiat al lui Palmer. Dacă nu ar fi stat dinadins întors cu spatele la partea centrală a terasei – atât din respect, cât și din pură aversiune umană – ar fi văzut că gura Stăpânului nu se mișca. Nu s-a auzit nici un glas în noapte. Stăpânul își făcea auzită vocea direct în mintea celui cu care vorbea.

Palmer a simțit prezența cu mult deasupra umărului său și și-a ținut privirea ațintită asupra ușilor arcuite ale locuinței.

— Bun venit în New York!

Vorbele sale sunaseră mai degrabă a icnet, în ciuda intenției sale. Nimic nu scoate mai mult neomul din cineva decât un neom.

Ca răspuns la tăcerea Stăpânului, Palmer a încercat să-și reafirme puterea.

— Trebuie să mărturisesc că nu sunt de acord cu acest Bolivar. Nu știu de ce l-ai ales.

Pentru mine nu contează cine este.

Palmer a înțeles imediat că avea dreptate. Și ce dacă Bolivar era un star rock machiat? Probabil gândea ca o ființă umană.

— De ce i-ai lăsat pe patru dintre ei conștiinți? Ne-au creat multe probleme.

Îmi pui la îndoială judecata?

Palmer a înghițit în sec. În viața aceasta era cel mai influent om, cu o putere de decizie de necontestat. Nu era subordonatul nimănui. Slugărnicia abjectă îi părea atât străină, cât și copleșitoare.

— Cineva ți-a dat de urmă, a spus Palmer iute. Un medic, un cercetător de aici, din New York.

Ce importanță are pentru mine un om?

— El... Numele lui este Ephraim Goodweather. Este expert în controlul epidemiilor.

Maimuțe arogante. Voi sunteți o epidemie, nu neamul meu.

— Omul ăsta are un sfătuitoare, un om cu multe cunoștințe despre

neamul tău. Cunoaște folclorul și chiar și un pic de biologie. Poliția e pe urmele lui, dar cred că e nevoie de acțiuni mai serioase. Cred că asta poate face diferența dintre o victorie rapidă și decisivă și o luptă prelungită. Ne așteaptă multe bătălii, atât pe frontul uman, cât și pe celelalte...

Voi învinge.

În privința aceasta, Palmer nu avea îndoieli.

— Desigur.

Palmer voia să ajungă la Setrakian, voia să-i confirme identitatea înainte de a-i divulga orice informație Stăpânului. Așa că încerca să nu se gândească la bătrân, căci știa că în prezența Stăpânului trebuia să-ți controlezi gândurile...

L-am mai întâlnit pe acest bătrân pe vremea când era mai tânăr.

Palmer a fost cuprins de un sentiment de înfrângere.

— Cred că îți amintești că mi-a luat mult timp să te găsesc. Am călătorit în cele patru zări și am avut parte de multe fundături, am străbătut multe cărări și a trebuit să apelez la mulți oameni. El a fost unul dintre ei.

Încerca să vorbească degajat, dar avea mintea încețoșată. În prezența Stăpânului se simțea ca o baltă de petrol în preajma muclei aprins al unei lumânări.

Am să-l întâlnesc pe acest Goodweather și am să mă ocup de el.

Palmer pregătise deja o foaie care conținea informații despre epidemiologul de la CDC. A desfăcut hârtia din buzunarul jachetei și a așezat-o pe masă.

— E totul aici, Stăpâne. Familia lui, asociații cunoscuți...

Pe masa placată cu faianță s-a auzit un hârșâit, și hârtia a dispărut. Palmer i-a zărit mâna pentru o clipă. Degetul mijlociu încovoiat, cu unghia ascuțită, era mai lung și mai gros decât celelalte.

— Mai avem nevoie doar de câteva zile, a spus Palmer.

S-a auzit rumoare din locuința vedetei rock, din cele două corpuri de clădire neterminate prin care Palmer avusese nefericirea să treacă pentru a ajunge pe terasă. Îi dispăcea în mod deosebit singura parte terminată a casei, dormitorul din penthouse, decorat excesiv și strident și care deborda de pofte animalice. Palmer nu avusese niciodată o femeie. În tinerețe, din cauza bolii sale și a predicilor celor două mătuși care îl crescuseră. Când înaintase în vârstă, fusese alegerea sa. Înțelesese că puritatea materiei sale nu trebuia pângărită de dorință.

Zarva din interior s-a intensificat, degenerând în inconfundabilul zgomot al violenței.

Omul dumitale are necazuri.

Palmer s-a aplecat înainte. Domnul Fitzwilliam era înăuntrul. Palmer îi interzisese în mod expres să iasă pe terasă.

— Mi-ai spus că aici îi este garantată siguranța.

Palmer a auzit pași care goneau, mârâit și țipătul unui om.

— Oprește-i, i-a cerut Palmer.

Stăpânul i-a răspuns cu aceeași voce fără vlagă și imperturbabilă:

Nu pe el îl vor.

Palmer s-a ridicat cuprins de panică. Oare Stăpânul se referise la el? Oare îi întinsese vreo capcană?

— Avem o înțelegere!

Atâta timp cât îmi convine.

Palmer a auzit iar un țipăt, în apropiere, urmat de două împușcături. Apoi una dintre ușile interioare arcuite a fost trântită de perete, iar poarta metalică s-a deschis. Domnul Fitzwilliam, fostul pușcaș marin de 120 de kilograme, îmbrăcat într-un costum de pe Savile Row^[70], a intrat în fugă cu arma în mâna dreaptă, cu privirea neliniștită.

— Domnule, sunt în spatele meu...

În clipa aceea, și-a mutat privirea de la Palmer la silueta nemaîntâlnit de înaltă din spatele acestuia. Domnului Fitzwilliam i-a scăpat arma din mână, și aceasta a căzut pe pardoseală. S-a albit la față și s-a clătinat de parcă ar fi mers pe sfoară, după care a căzut în genunchi.

Din spatele său au apărut cei transformați. Vampiri purtând diferite costumații, de la haine elegante la vestimentație specifică stilului gotic și până la haine de zi, genul purtat de paparazzi. Cu toții duhneau și erau murdari de la pământul pe care zăcuseră. Ca la un semn, ei au dat buzna pe terasă.

În fruntea lor se afla Bolivar, slab și aproape chel, îmbrăcat cu un halat negru. Fiind vampir din prima generație, era mai matur decât ceilalți. Trupul lui avea o paloare de alabastru și strălucea, iar ochii săi erau ca două luni moarte.

În spatele lui se afla o femeie, o admiratoare pe care domnul Fitzwilliam, cuprins de panică, o împușcase în cap. Aceasta avea obrazul spart până la urechea care îi atârna. Ceea ce-i mai rămăsese din gură se schimonosise într-un zâmbet exagerat, cu dinții rânjiți.

Ceilalți s-au afundat în noua noapte, nesiguri pe picioare, stârniți de prezența Stăpânului lor. S-au oprit și l-au privit cu venerație.

Copiii mei.

Nimeni nu l-a băgat în seamă pe Palmer, care stătea chiar în fața lor, între ei și Stăpân. Forța prezenței Stăpânului îi făcuse să rămână împietriți. Se adunaseră înaintea lui ca niște primitivi în fața unui templu.

Domnul Fitzwilliam a rămas în genunchi, de parcă ar fi fost lovit de fulger.

Stăpânul a vorbit atunci, într-un fel care l-a făcut pe Palmer să înțeleagă că i se adresa exclusiv lui.

M-ai adus atâta drum. Nu vrei să mă privești?

Palmer îl mai privise odată pe Stăpân, într-o pivniță întunecoasă, pe un alt continent. Nu-l văzuse bine, dar imaginea aceea fusese de ajuns, pentru că i se întipărise în minte.

Acum era imposibil să-l evite. Palmer a închis ochii pentru a-și face curaj, apoi i-a deschis și, nu fără efort, s-a întors spre el, de parcă ar fi privit soarele fără ochelari de protecție și ar fi riscat să orbească.

Privirea lui a rătăcit de la pieptul Stăpânului până la... chipul lui.

Oroare și splendoare.

Profan și magnific.

Sălbatic și sfânt.

Teroarea s-a așternut pe chipul lui Palmer, ca o mască a fricii, și, într-un final, colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet crispat.

Sublimul hidos.

Acesta era Stăpânul.

Kelton Street, Woodside, Queens

Kelly a trecut repede prin sufragerie, pe lângă Matt și Zack, care se uitau la știri, ducând în brațe haine curate și câteva baterii.

— Plecăm, i-a anunțat ea și a trântit lucrurile într-o geantă de pânză de pe un scaun.

Matt s-a întors zâmbitor spre ea, dar Kelly nu avea chef de așa ceva.

— Haide, iubito, a zis el.

— Tu nu ai ascultat ce ți-am spus?

— Ba da, cu multă răbdare, a replicat el și s-a ridicat de pe scaun. Kel, fostul tău soț ne-o coace iar, aruncă o bombă în viața noastră tihnită. Chiar nu-ți dai seama? Dacă ar fi ceva grav, ne-ar informa guvernul.

— A, da, așa e! Aleșii nu mint niciodată.

S-a dus cu pași mari spre debara și a scos de acolo restul bagajelor. Kelly avea pregătită și o geantă cu cele trebuincioase în caz de dezastru, după cum recomandase Departamentul pentru Situații de Urgență din New York în cazul necesității evacuării rapide. Era o geantă rezistentă de pânză, în care avea apă și batoane de fulgi de ovăz, un aparat radio Grundig cu manivelă, care recepționa posturi transmise pe AM, FM și pe unde scurte, o lanternă fără baterii, o trusă de prim-

ajutor, o sută de dolari și copii ale actelor importante într-un recipient din plastic.

— Asta îți confirmă ceea ce crezi tu, a continuat Matt și a urmat-o. Chiar nu înțelegi? Te cunoaște. Știe exact pe ce buton să apese. De aceea nu v-ați potrivit.

Kelly a căutat în fundul dulapului, de unde a scos două rachete vechi de tenis și l-a lovit pe Matt în picior, furioasă că acesta vorbea astfel de față cu Zack.

— Nu e adevărat. Eu îl cred.

— Kel, e un om căutat de poliție. Are o cădere, ceva. Toate așa-zisele genii sunt fragile. Sunt ca floarea-soarelui pe care încerci să o crești în curtea din spate. Are capul prea mare și se prăbușește sub propria greutate.

Kelly a aruncat spre el cu un bocanc, fix spre fluierul piciorului, dar Matt l-a evitat.

— Problema ești tu. E bolnav, nu vrea să renunțe la tine, tot ce face e ca să te aibă prin preajmă.

Ea a scos capul din debara și s-a uitat supărată la Matt.

— Chiar nu înțelegi nimic?

— Bărbaților nu le place să piardă. Nu renunță.

Ea a ieșit cu spatele, trăgând de valiza mare, marca American Tourister.

— De-aia nu vrei tu să pleci acum?

— Nu plec pentru că trebuie să merg la serviciu. Dacă aș crede că pot să mă folosesc de pretextul țăcănitului tău soț că, vezi Doamne, e sfârșitul lumii, ca să scap de inventarul ăsta nenorocit, aș face-o, crede-mă. Dar, în lumea reală, dacă nu te duci la serviciu, rămâi fără.

Kelly s-a întors, iritată de încăpățânarea lui.

— Eph a zis să plecăm. Nu s-a mai purtat niciodată în felul ăsta, nu a mai vorbit niciodată așa. Este adevărat ce spune.

— De vină e isteria cauzată de eclipsă, despre care se vorbea la televizor. Lumea o ia razna. Dacă era să plec din New York din cauza tuturor nebunilor, nu mai eram de mult aici.

Matt i-a pus mâna pe umeri. La început, ea s-a scuturat pentru a-l îndepărta, dar apoi l-a lăsat s-o îmbrățișeze preț de o clipă.

— Am să verific la departamentul de electronice din când în când, ca să văd dacă spun ceva la televizor. Dar lumea își continuă cursul. Pentru noi, cei cu meserii normale. Tu vrei să spui că nu te mai duci la școală?

Interesul elevilor era important pentru ea, dar Zack era mai presus de orice.

— Poate că se închide școala pentru câteva zile. Dacă mă gândesc bine, astăzi am avut o mulțime de elevi care au lipsit nemotivat...

— Sunt copii, Kel. Au gripă.

— Cred că de vină e eclipsa, a intervenit Zack, din partea opusă a încăperii. Mi-a spus un coleg, Fred Falin. Toți cei care s-au uitat la lună fără ochelari. Le-a prăjit creierul.

— De ce Dumnezeu te fascinează pe tine atât de mult poveștile cu zombi? I-a întrebat Kelly.

— Pentru că sunt printre noi, a replicat el. Trebuie să fii pregătit. Pun pariu că nici nu știți cele mai importante lucruri de care ai nevoie ca să supraviețuiești unei invazii a acestora.

Kelly l-a ignorat.

— Mă las păgubaș, a spus Matt.

— O macetă și un elicopter.

— O macetă, zici? a repetat Matt și a clătinat din cap. Cred că eu aș prefera o pușcă.

— Greșit, a spus Zack. Maceta nu trebuie reîncărcată.

Matt i-a dat dreptate, întorcându-se spre Kelly și spunând:

— Puștiul ăsta, Fred Falin, chiar se pricepe.

— Băieți, mi s-a *luat*!

Nu era obișnuită ca ei doi să se coalizeze împotriva ei. În orice altă situație, ar fi fost bucură să-i vadă pe Zack și pe Matt formând o echipă.

— Zack, spui prostii. Este vorba despre un virus și este adevărat. Trebuie să plecăm de aici.

Matt a rămas pe loc, în timp ce Kelly ducea valiza goală lângă celelalte geți.

— Kel, calmează-te! A scos cheile de la mașină din buzunar și le-a învârtit pe deget. Fă o baie, trage-ți sufletul. Te rog, fii rațională, dat fiind că ai informațiile din „interior.” S-a dus spre ușa de la ieșire. Vorbim mai târziu.

A ieșit, iar Kelly a rămas cu privirea fixată asupra ușii închise.

Zack a venit lângă ea cu capul aplecat ușor într-o parte, ca atunci când o întreba ce înseamnă cuvântul „moarte” sau de ce se țin unii bărbați de mână.

— Ce ți-a spus tata?

— Vrea doar... să fim în siguranță.

Kelly s-a frecat pe frunte în așa fel încât să-și acopere ochii. Ar trebui oare să-l alarmeze și pe Zack? Să-l ia și să plece pentru că așa îi spusese Eph, fără Matt? Oare așa ar fi normal să procedeze? Și, dacă îl credea pe Eph, nu avea obligația morală să-i avertizeze și pe alții la

rândul ei?

Cățeaua familiei Heinson de alături a început să latre. Nu era lătratul ei obișnuit, nervos, ci un chelălăit ascuțit, de parcă ar fi fost înfricoșată. Zarva a fost suficientă cât s-o facă pe Kelly să se ducă pe veranda din spate, unde a văzut că lampa cu senzor de mișcare din curte se aprinsese.

A stat acolo cu brațele încrucișate scrutând curtea să vadă dacă era vreo mișcare. Totul părea liniștit, însă cățeaua continua să latre, până când doamna Heinson a ieșit și a dus-o înăuntru.

— Mamă!

Kelly a sărit, speriată de atingerea fiului ei, pierzându-și complet cumpătul.

— Te simți bine? a întrebat-o Zack.

— Ce mă enervează situația asta! a spus ea și a mers împreună cu el înapoi în sufragerie. Mă enervează la culme.

Avea să pregătească bagajele ei, pe ale lui Zack și pe ale lui Matt.

Și avea să stea la pândă.

Și să aștepte.

Bronxville

La o jumătate de oră de Manhattan, în direcția nord, Roger Luss se juca cu iPhone-ul lui în barul cu lambriuri de stejar din Siwanoy Country Club și își aștepta primul martini. Îi spusese șoferului de taxi să nu-l ducă direct acasă, ci să-l lase mai degrabă la club. Avea nevoie de timp să se readapteze. Dacă Joan era bolnavă, după cum părea să sugereze mesajul vocal al bonei, atunci probabil că și copiii erau deja bolnavi, iar el avea toate șansele să aterizeze în plină nebunie. Era un motiv mai mult decât suficient să-și prelungească măcar cu o oră, două călătoria de afaceri.

Sala de mese care dădea spre terenul de golf era pustie la ora cinei. Barmanul a apărut cu un pahar de martini cu trei măslinile pe o tavă acoperită cu un șervețel alb. Nu era barmanul care îl servea de regulă pe Roger. Era mexican, asemenea tipilor care parcau mașinile. Avea cămașa scoasă la spate din pantalonii fără curea și unghiile murdare. Roger și-a propus ca a doua zi la prima oră să aibă o discuție cu responsabilul clubului.

— A venit, a spus Roger. Măslinile erau pe fundul paharului de cocktail asemenea unor ochișori rourați, puși la saramură. Unde sunt ceilalți? a întrebat cu vocea lui tunătoare. Ce, e sărbătoare? S-a închis bursa? A murit președintele?

Tipul a ridicat din umeri.

— Unde este personalul angajat?

Acesta a clătinat din cap. Roger și-a dat seama că bărbatul părea speriat.

În clipa aceea l-a recunoscut. Uniforma de barman îl indusese în eroare.

— Tu te ocupi cu îngrijirea terenului, nu? De regulă, tunzi gazonul.

Îngrijitorul în uniformă de barman a dat neliniștit din cap și a luat-o greoi spre hol.

Foarte ciudat! Roger și-a ridicat paharul de martini și și-a rotit privirea împrejur, dar nu era nici un om cu care să închine, pe care să-l salute sau cu care să discute despre politică. Întrucât nimeni nu stătea cu ochii pe el, Roger Luss a sorbit din cocktail, înghițind jumătate de pahar din două guri mari. Lichidul i-a invadat stomacul, iar el, în semn de bun venit, a mormăit ușor. A înțepat una dintre mășline, a lovit-o de marginea paharului ca să se scurgă băutura de pe ea, după care și-a aruncat-o în gură, a plimbat-o pe acolo o clipă, gânditor, apoi a strivit-o între măsele.

La televizorul fără sonor, încastrat în lambrul de deasupra oglinzii de la bar, a văzut imagini de la o conferință de presă. Primarul stătea alături de alți doi oficiali cu un aer mohorât. Apoi apăreau niște imagini ale zborului 753 al companiei Regis Air pe pista aeroportului John F. Kennedy.

Liniștea din club l-a făcut să privească din nou împrejur. „Unde Dumnezeu sunt cu toții?”

Se întâmpla ceva aici. Se întâmpla ceva, iar lui Roger Luss îi scăpa.

A mai luat o sorbitură de martini, apoi încă una, după care a lăsat paharul din mână și s-a ridicat. S-a dus în față și s-a uitat în barul alăturat, dar era și el tot pustiu. Ușa de la bucătărie se afla chiar lângă bar, capitonată, neagră și cu un geam gen hublou în partea de sus. Roger a tras cu ochiul înăuntru și l-a văzut pe barmanul-îngrijitor singur, fumând și pregătindu-și o friptură.

Roger s-a dus la ușile de la intrare unde își lăsase bagajele. Nu era nici un valet care să-i cheme un taxi, așa că și-a luat telefonul, a navigat pe internet, a căutat firma de taxiuri cea mai apropiată și a sunat să ceară un taxi.

Cât timp aștepta în lumina becurilor de pe plafonul garajului descoperit susținut de piloni, cu o senzație de acreală în gură de la martini, Roger Luss a auzit un țipăt ascuțit în noapte, undeva nu foarte departe. În direcția Bronxville, nu Mount Vernon. Poate chiar dinspre terenul de golf.

Roger a așteptat nemișcat, fără să respire, ascultând.

Ce l-a speriat mai tare decât țipătul a fost liniștea care s-a lăsat apoi.

Taxiul a oprit. Șoferul, un bărbat între două vârste din Orientul Mijlociu, cu un pix după ureche, a pus zâmbitor bagajele lui Roger în portbagaj și apoi a pornit la drum.

Pe lungul drum privat al clubului, Roger s-a uitat spre teren și i s-a părut că vede pe cineva acolo traversând zona de joc scăldată în lumina lunii.

Locuința sa se afla la o distanță de trei minute cu mașina. Nu mai erau alte automobile pe drum, iar majoritatea caselor pe lângă care au trecut aveau luminile stinse. Când au cotit pe bulevardul Midland, Roger a văzut un pieton care venea spre ei pe trotuar, o apariție ciudată noaptea, mai ales că nu avea cu el un câine pe care să-l plimbe. Era Hal Chatfield, un vecin mai în vârstă, unul dintre cei doi membri ai clubului care îl ajutaseră și pe el să devină membru atunci când Roger și Joan își cumpăraseră casa în Bronxville. Mergea ciudat, cu mâinile atârându-i țepene pe lângă corp, și era îmbrăcat cu un halat de baie deschis care flutura și pe sub care nu avea decât un tricou și boxeri.

Hal s-a întors și s-a uitat după taxi când acesta a trecut pe lângă el. Roger i-a făcut cu mâna, iar când s-a întors să vadă dacă Hal îl recunoscuse, l-a zărit alergând după mașină, cu picioarele țepene, un bărbat de șaiszeci de ani cu halatul atârându-i ca o mantie, care alerga după taxi pe mijlocul străzii prin Bronxville.

Roger s-a întors să vadă dacă îl remarcase și șoferul, dar bărbatul mângălea ceva pe un clipboard în timp ce conducea.

— Auzi, a spus Roger. Ai idee ce se întâmplă aici?

— Da, a răspuns șoferul cu un zâmbet, dând scurt din cap.

Habar n-avea ce-i spusese Roger.

Au mai cotit de două ori și au ajuns la casa lui Roger. Șoferul a deschis portbagajul și a coborât și el din mașină. Era liniște pe stradă, iar casa lui Roger era și ea cufundată în întuneric, asemenea celorlalte.

— Știi ceva? Așteaptă-mă aici. Aștepți? a întrebat Roger și a arătat spre bordura din piatră. Poți să aștepți?

— Tu plătești.

Roger a dat din cap. Nici măcar nu era sigur de ce voia să-l țină aici. Probabil, din cauză că se simțea foarte singur.

— Am bani în casă. Așteaptă. Da?

Roger și-a lăsat bagajele în hol lângă intrarea laterală și s-a dus în bucătărie, strigând:

— E cineva?

A dus mâna la întrerupător, dar lumina nu s-a aprins. Se vedea afișajul de culoare verde de la cuptorul cu microunde, deci nu era oprit curentul. A mers pe bâjbâite de-a lungul blatului, a pipăit după al treilea sertar și a căutat lanterna. Simțea miros de putreziciune mai persistent decât dacă ar fi fost resturi de mâncare în gunoi, iar acest lucru i-a adâncit teama și l-a făcut să se grăbească. A apucat lanterna și a aprins-o.

A plimbat fasciculul prin bucătăria lungă și a privit masa și mașina de gătit cu cuptor cu două compartimente.

— E cineva? a strigat din nou și s-a rușinat de teama care i se simțea în glas și care îl îmboldea să se miște mai repede.

A văzut ceva închis la culoare împrôșcat pe dulapurile cu geamuri de sticlă și a pus fasciculul pe ceva ce părea să fi ajuns acolo ca urmare a unei bătăi cu ketchup și cu maioneză. La vederea mizeriei, l-a cuprins mânia. A văzut scaunele răsturnate și urmele de noroi (*urme de noroi?*) pe blatul de granit al mesei din centru.

Unde era menajera, doamna Guild? Unde era Joan? Roger s-a apropiat de mizeria împrôșcată și a luminat geamul dulapului. Despre chestia albă nu știa ce să spună, dar cea roșie nu era ketchup. Nu era sigur... dar credea că era posibil să fie sânge.

A surprins mișcare în geam și s-a răsucit cu lanterna în mână. Nu era nimeni pe scările din spatele lui și și-a dat seama că tocmai mișcase el singur ușa dulapului. Nu-i plăcea că imaginația începea să preia controlul. S-a dus repede la etaj, verificând fiecare cameră la lumina lanternei.

— Keene? Audrey?

În biroul lui Joan a găsit niște hârtii scrise de mână referitoare la zborul companiei Regis Air. Era un soi de cronologie, dar, la ultimele propoziții, incomprehensibile, caligrafia ei se înrăutățise. Ultimul cuvânt, mângălit în colțul din dreapta jos al caietului, era „hmmmmmmmm.”

În dormitorul principal, așternuturile erau aruncate pe jos, iar în baia cea mare, în toaleta în care nu fusese trasă apa, era ceva ce îi părea vomă întărită, care zăcea acolo de câteva zile. A ridicat de pe podea un prosop și a văzut că era plin de pete de sânge închise la culoare, de parcă ar fi tușit cineva în el.

A coborât înapoi în fugă scările din față, a luat telefonul de pe perete și a format numărul de la Urgență. A sunat o dată, apoi s-a auzit o voce înregistrată care îi spunea să aștepte. A închis și apoi a repetat apelul. A sunat iar, dar a intrat din nou robotul.

Când a auzit o bufnitură din pivnița de dedesubtul său, a luat receptorul de la ureche. A deschis ușa cu violență, gata să strige în

întineric, dar ceva l-a făcut să se oprească. A ascultat și a auzit... ceva.

Era târșăit de picioare de la mai multe persoane care urcau pe scări și se apropiau până la jumătate, acolo unde scara forma un unghi drept și cotea spre el.

— Joan! a strigat el. Keene! Audrey!

Dar deja se îndepărta, prăvălindu-se pe spate, lovind rama ușii, apoi dând buzna înapoi în bucătărie, pe lângă zidurile mânjite și după aceea în hol. Singurul lucru care îi trecea prin cap era să iasă mai repede de acolo.

A dat în lături plasa exterioară, a țâșnit pe alee și a alergat spre stradă, strigând la șoferul aflat la volan, care nu înțelegea boabă de engleză. Roger a deschis portiera din spate și a sărit înăuntru.

— Încuie ușile! Încuie ușile!

Șoferul a întors capul.

— Da. Opt dolari și treizeci.

— *Încuie naibii odată ușile!*

Roger s-a uitat din nou spre alee. Trei necunoscuți, două femei și un bărbat, ieșeau de pe holul casei sale și traversau gazonul.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! Pornește!

Șoferul a lovit deschizătura pentru bani din peretele despărțitor dintre banchetele din față și din spate.

— Tu plătești, eu plec.

Acum erau patru. Roger a rămas cu ochii cășcați, stupefiat, când a văzut un bărbat care-i părea cunoscut, îmbrăcat într-o cămașă sfâșiată, care îi împingea pe ceilalți ca să ajungă el primul la taxi. Era Franco, grădinarul lor. Acesta s-a uitat la Roger pe geam, cu ochii ficși, decolorați în mijloc, dar roșii pe margine, ca o coroană sângerie. A deschis gura de parcă ar fi vrut să strige la Roger, și ceva i-a ieșit din gură, a lovit geamul cu un pocnet sonor în locul în care se afla fața lui Roger, apoi s-a retras.

Roger a rămas cu gura căscată. „Ce naiba a fost asta?”

Apoi bărbatul a repetat mișcarea. Roger a înțeles, în adâncul său, prin învălmășeala de sentimente de teamă, panică și surescitare, că Franco, sau creatura care devenise, nu cunoștea, uitase sau apreciasse greșit proprietățile sticlei și părea uimit de transparența acestui corp solid.

— *Pornește!* a țipat Roger. *Pornește!*

Acum doi dintre ei stăteau aproape de botul taxiului. Erau un bărbat și o femeie, iar farurile îi luminau în zona taliei. Erau în total vreo șapte, opt care îi înconjuraseră și tot mai mulți ieșeau din casele vecinilor.

Șoferul a țipat ceva în limba lui și s-a proptit cu mâna pe claxon.

— *Pornește!* a urlat Roger.

În schimb, șoferul s-a aplecat să ia ceva de pe podea. A ridicat o punguță de dimensiunile unei truse de cosmetice, a deschis fermoarul și a împrăștiat mai întâi câteva batoane de Zagnut înainte să ia un revolver mic, argintiu. A agitat arma spre parbriz, ținând cuprins de frică.

Limba lui Franco se plimba pe geam. Numai că nu prea era o limbă normală.

Șoferul a împins portiera cu picioarele. Roger a strigat la el să nu facă asta, dar șoferul ieșise deja. A tras cu arma din spatele portierei, cu o smucitură din încheietură, de parcă ar fi aruncat cu gloanțe. A tras iar și iar, și cei doi din fața mașinii s-au îndoit, loviți de gloanțele de calibru mic, dar nu au căzut.

Șoferul a mai tras înnebunit de două ori. Unul dintre gloanțe l-a nimerit pe bărbat în cap. Scalpul i-a zburat pe spate, iar trupul i-a căzut grămadă la pământ.

Un altul l-a prins pe șofer prin spate. Era Hal Chatfield, vecinul lui Roger, cu halatul de baie albastru atârându-i pe umeri.

— Nu! a strigat Roger, dar era prea târziu.

Hal l-a împins pe șofer spre drum. Chestia aia ciudată i-a ieșit din gură și l-a înțepat în gât, și Roger l-a privit prin geam pe șoferul care țipa.

Apoi un altul s-a ridicat în lumina farurilor. Nu, nu era un altul, era același care fusese împușcat în cap. Din rană i se scurgea ceva alb care i se prelingea pe față. S-a sprijinit de mașină ca să se ridice, apropiindu-se în continuare.

Roger ar fi vrut să fugă, dar era prizonier aici. În dreapta, dincolo de Franco, grădinarul, Roger a văzut un bărbat îmbrăcat cu o cămașă maro cu însemnele UPS și cu pantaloni scurți, ieșind din garajul vecinilor cu o lopată pe umăr, de parcă ar fi fost bâta unui jucător de baseball gata de lovitură.

Bărbatul cu rană la cap a trecut pe lângă portiera deschisă a șoferului și s-a urcat pe bancheta din față. S-a uitat la Roger prin peretele despărțitor. Avea partea din dreapta față a craniului ridicată, ca un moț de carne, iar obrazul și mandibula îi erau acoperite de un lichid alb.

Roger s-a întors la timp să-l vadă pe tipul de la UPS balansând lopata. Aceasta a lovit luneta, lăsând o zgârietură mare în geamul securizat, iar lumina aruncată de felinare a strălucit printre crăpăturile ce aduceau cu o pânză de păianjen.

Roger a auzit ceva zgâriind pe peretele despărțitor. Bărbatul rănit la cap scosese limba și încerca s-o strecoare prin deschizătura ca o scrumieră. Vârful ei cărnos a intrat pe acolo anevoie, părând să adulmece aerul în timp ce încerca să ajungă la Roger.

Acesta a țipat și, de disperare, a lovit clapeta deschizăturii cu piciorul, închizând-o violent. Bărbatul de pe bancheta din față a scos un țipăt îngrozitor, iar vârful retezat al... chestiei aleia i-a căzut lui Roger drept în poală. A aruncat-o departe de el, în timp ce dincolo de peretele despărțitor bărbatul împrășca peste tot un lichid alb, înnebunit de durere sau cuprins de isteria de a-și vedea limba tăiată.

Poc! Lopata s-a lovit iar de luneta de la ceafa lui Roger, geamul securizat a pocnit și s-a lăsat mai jos, dar tot nu a cedat.

Acum cineva se suise pe acoperiș și îndoia tabla.

Patru dintre ei erau pe bordură, trei pe marginea străzii și mai veneau și alții din față. Roger s-a uitat în spate și l-a văzut pe smintitul de la UPS pregătit să mai lovească o dată cu lopata în luneta spartă. Acum era momentul.

Roger s-a întins spre mâner și, cu toată forța, a lovit cu picioarele portiera dinspre stradă. Lopata a izbit din nou, iar luneta s-a spart, împrăștiind bucățele de sticlă. Partea metalică a trecut razant pe lângă capul lui Roger, în timp ce el se strecura afară, pe stradă. Cineva – Hal Chartfield, cu ochii scăpărători, roșii – l-a apucat de braț, l-a răsucit, dar Roger și-a dat jos haina de la costum, ca un șarpe care își leapădă pielea, și a continuat să fugă fără să se uite înapoi, până a ajuns la colț.

Unii veneau cu pas greoi, alții mai rapid și coordonându-și mai bine mișcările. Unii dintre ei erau bătrâni, iar trei erau copii care rânjeau. Erau vecinii și prietenii lui, figuri cunoscute, de la gară, de la aniversări, de la biserică... Și cu toții veneau după el.

Flatbush, Brooklyn

Eph a sunat la ușa familiei Barbour. Era liniște pe stradă, deși în celelalte case părea să fie activitate: se vedea lumina televizoarelor, iar sacii cu gunoi fuseseră scoși pe bordură. Stătea cu lampa fluorescentă în mână și cu pistolul modificat de către Setrakian agățat cu o bretea de umăr.

Nora era în spatele lui, la baza treptelor de piatră, și avea și ea o lampă fluorescentă. Setrakian era ultimul și ținea în mână bastonul al cărui mâner de argint strălucea în lumina lunii.

Au sunat de două ori, dar nu au primit nici un răspuns. Nu era ceva neobișnuit. Eph a încercat mânerul înainte să caute o altă intrare, iar acesta a cedat și ușa s-a deschis.

A intrat primul și a aprins lumina. Sufrageria arăta normal, mobila era acoperită cu huse și pernțele fuseseră aranjate cu grijă.

A strigat un „Hei, e cineva”, în timp ce Nora și Setrakian îl urmau. Era ciudat să intre nepoftit în casă. Eph a pășit ușor pe covor, asemenea unui hoț sau unui ucigaș. Voia să creadă că încă mai era un tămăduitor, dar, cu fiecare oră care se scurgea, acest lucru era din ce în ce mai greu de crezut.

Nora a urcat pe scări, iar Setrakian l-a urmat pe Eph în bucătărie.

— Ce credeți că o să găsim aici? a întrebat Eph. Ați spus că menirea supraviețuitorilor a fost să distragă atenția...

— Am zis că acesta era scopul lor. Cât despre scopul Stăpânului, nu știu. Poate că au o legătură anume cu el. În orice caz, trebuie să începem de undeva. Supraviețuitorii sunt singurele noastre piste.

În chiuvetă se aflau un bol și o lingură. Pe masă era o Biblie înțesată de ilustrate cu motive religioase și de fotografii, deschisă la ultimul capitol. Fusesse subliniat un pasaj cu cerneală roșie, cu o mână tremurătoare. Era din Apocalipsă, capitolul 11, versetele 7 și 8:

„... fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî.

Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma...”^[71]

Lângă Biblia deschisă, ca niște unelte așternute pe un altar, se găseau un crucifix și o sticlută cu ceea ce Eph a presupus că era apă sfințită.

Setrakian a mișcat din cap spre obiectele religioase și a spus:

— Nu sunt mai justificate decât banda adezivă și Ciproxinul^[72]. Și nici mai eficiente.

Au mers în încăperea din spate.

— Probabil că soția l-a acoperit cât a putut, a spus Eph. De ce n-o fi sunat la doctor?

Au căutat printr-un dulap, iar Setrakian a lovit ușor pereții cu bastonul.

— Știința a făcut multe progrese de-a lungul vieții mele, dar încă nu s-a inventat instrumentul cu care să analizezi cu exactitate căsnicia unui cuplu.

Au închis dulapul, iar Eph a conștientizat faptul că nu mai erau și alte uși.

— Dar dacă nu au pivniță?

Setrakian a clătinat din cap.

— De multe ori e mai rău să cauți printr-un spațiu îngust.

— Veniți aici! a strigat Nora, cu îngrijorare în glas.

Ann-Marie Barbour zăcea moartă, prăvălită pe podea în poziția șezând, între noptieră și pat. Între picioare avea o oglindă de perete pe care o spărsese. Luase ciobul cel mai lung, asemenea unui pumnal, și își tăiase cu el arterele radială și ulnară de la mâna stângă. Tăierea încheieturii este una dintre cele mai ineficiente metode de sinucidere, cu un grad de reușită de mai puțin de 5%. Este o moarte lentă, din cauza îngustimii antebrățului și fiindcă că nu se pot face tăieturi decât la o singură mână. O tăietură mai adâncă secționează nervii, făcând ca mâna respectivă să devină inutilizabilă. Este, de asemenea, o soluție extrem de dureroasă și, în general, este dusă până la capăt numai de către cei profund deprimați sau de nebuni.

Ann-Marie Barbour tăiase foarte adânc, arterele secționate și derma erau expuse, lăsând la vedere ambele oase ale încheieturii. Printre degetele chircite ale mâinii inerte se afla un șiret plin de sânge, de care era prinsă o cheie de lacăt rotunjită la capăt.

Deși sângele împrăștiat era roșu, Setrakian a scos totuși oglinda cu foiță de argint și a îndreptat-o spre fața ei aplecată, ca să se asigure. Imaginea era normală, nu încețoșată. Ann-Marie Barbour nu fusese transformată.

Setrakian părea nelămurit de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Ciudat, a murmurat el.

Eph s-a ridicat în picioare deasupra ei; din poziția aceasta, fața femeii, pe care se așternuse o expresie de osteneală amestecată cu confuzie, se reflecta în cioburile de oglindă. Pe noptieră, sub rama foto dublă în care erau fotografia unui băiat și a unei fete, a remarcat o foaie de hârtie îndoită. A scos-o, a rămas o clipă nemișcat cu ea în mână, apoi a despăturit-o cu grijă.

Scrisul era tremurat, cu cerneală roșie, ca pasajul subliniat din Biblia din bucătărie. Pe „i”-urile minuscule erau cerculețe în loc de puncte, ceea ce-i dădea un aspect copilăresc.

— „Dragul meu Benjamin și iubita mea Haily”, a început el să citească.

— Nu! l-a întrerupt Nora. Nu citi! Nu e pentru noi.

Avea dreptate. A căutat pe pagină informații utile – „Copiii sunt în siguranță, la sora tatălui, în Jersey” – și apoi a trecut la paragraful final, citind doar partea aceea:

— „Îmi pare rău, Ansel... nu pot să folosesc cheia pe care o am... Acum știi că Dumnezeu te-a blestemat ca să mă pedepsești, ne-a părăsit, suntem amândoi blestemați. Dacă moartea mea îți va vindeca

sufletul, atunci îi încredințez... “

Nora s-a aplecat în genunchi, a pus mâna pe cheie și a scos șiretul însângerat dintre degetele inerte al lui Ann-Marie.

— Și... el unde o fi?

În momentul acela au auzit un geamăt gros, ca un mârâit. Era animalic, gutural, un sunet care nu putea fi scos decât de o creatură fără voce omenească. Și se auzea de afară.

Eph s-a dus la fereastră. S-a uitat în curtea din spate și a văzut baraca.

Au ieșit tăcuți în curte și s-au oprit în fața mânerelor prinse cu lanț ale ușilor barăcii. Ascultau.

Înăuntru se auzeau un râcâit și zgomote guturale înăbușite.

A urmat o pocnitură în ușă. Ceva se lovise de ea, forțând lanțul.

Cheia era la Nora. S-a uitat să vadă dacă o voia vreunul dintre bărbați, dar, necitind această dorință pe chipul nici unuia, s-a dus chiar ea spre lanț, a băgat-o în lacăt și a răsucit-o cu grijă. Încuietoarea a scos un „clic”, iar partea în formă de U a sărit.

Era liniște înăuntru. Nora a scos lacătul dintre zale. Setrakian și Eph erau pregătiți în spatele ei, bătrânul scoțând sabia de argint din teaca ei de lemn. Nora a început să desfășoare lanțul greu, l-a scos dintre mânerele de lemn... și aștepta ca ușile să sară imediat în lături...

Dar nu s-a întâmplat nimic. A scos și ultima bucată și s-a dat înapoi. Ea și Eph au aprins lămpile cu raze UVC. Bătrânul era atent la uși. Eph a tras adânc aer în piept pentru a-și face curaj și a întins mâna spre mânere, deschizând ușile.

Înăuntru era întuneric. Singura fereastră a barăcii era acoperită, iar ușile care se deschideau spre exterior blocau mare parte din lumina de pe verandă.

Au trecut câteva clipe apăsătoare până să distingă ceva care stătea chircit.

Setrakian a înaintat, oprindu-se la mai puțin de doi pași de ușa deschisă. Părea să-i arate celui aflat în baracă lama sa de argint.

În clipa aceea, creatura a atacat. A pornit violent spre Setrakian, cu o săritură, dar bătrânul avea sabia pregătită – și de această dată, lesa a rezistat, trăgând bestia înapoi.

Acum îl vedeau, îi zăreau chipul. Rânjea și avea gingiile așa de albe, încât la început nici nu-și dăduseră seama că erau, de fapt, gingii. Avea buzele palide, însetate, iar ceea ce-i mai rămăsese din păr se albise la rădăcină. Stătea ghemuit în patru labe pe un strat de pământ, iar în jurul gâtului avea o zgardă din lanț prinsă strâns, care i se afunda în piele.

— Acesta este bărbatul din avion? a întrebat Setrakian, fără să-și ia privirea de la el.

Eph s-a uitat cu atenție. Creatura aceasta era ca un demon care îl devorase pe Ansel Barbour și îi confiscase trupul.

— A fost el.

— L-a prins cineva, a spus Nora. L-a legat aici, l-a încuiat.

— Nu, a zis Setrakian. S-a legat singur.

Brusc, Eph a înțeles cum de soția și copiii fuseseră cruțați.

— Dați-vă înapoi, i-a avertizat Setrakian.

În momentul acela, vampirul a deschis gura și a atacat, limba pornindu-i spre Setrakian. Bătrânul nici nu a tresărit, întrucât știa că vampirul nu ajungea până la el, deși avea limba aceea prelungă. Monstrul s-a retras învins, în vreme ce excrescența dezgustătoare care îi atârna pe bărbie i se agita în jurul gurii deschise asemenea tentaculului rozaliu și nevăzător al unei creaturi marine.

— Doamne sfinte..., a îngăimat Eph.

Vampirul a devenit amenințător. S-a așezat pe vine și a sâsâit la ei. Această imagine incredibilă l-a șocat pe Eph, făcându-l totodată să-și amintească de aparatul lui Zack din buzunar. I-a dat Norei lampa și l-a scos.

— Ce faci? a întrebat Nora.

A pornit aparatul pe pipăite și a privit creatura prin vizor. Apoi, cu cealaltă mână, a scos siguranța pistolului de bătut cuie și l-a ațintit asupra creaturii.

Eph a tras trei ace de argint, pistolul cu țeava lungă trepidând de la recul. Proiectilele au străpuns vampirul, arzându-i mușchii bolnavi și smulgându-i un urlat de durere în vreme ce se apleca înainte.

Eph a continuat să înregistreze.

— De-ajuns, a spus Setrakian. Să fim miiloși.

Pe când bestia se zvârcolea de durere, a întins gâtul. Setrakian a repetat fraza despre sabia sa de argint, apoi i-a secerat vampirului gâtul. Trupul s-a prăbușit, cu brațele și picioarele tremurânde. Capul s-a rostogolit, apoi s-a oprit, ochii au clipit de câteva ori, limba prelungă s-a zvârcolit ca un șarpe secerat, apoi a rămas nemișcată. Din gât s-a scurs un lichid fierbinte și alb, înălțând un abur leneș în aerul răcoros al nopții. Viermii s-au târât pe pământ, ca niște șobolani care părăsesc corabia gata să se scufunde, în căutarea alteia noi.

Nora și-a înăbușit strigătul care amenința să-i țâșnească din gât, aoperindu-și iute cu mâna gura deschisă.

Eph a privit cu ochii măriți, dezgustat, uitând pentru o clipă să privească prin vizor.

Setrakian s-a dat înapoi, ținând în jos sabia. Din lichidul alb împrăștiat pe lama de argint care picura în iarbă ieșea abur.

— Vedeți în spate, sub perete.

Sub peretele din dos al barăcii, Eph a observat o gaură.

— Mai era cineva aici cu el, a spus bătrânul. S-a strecurat afară, a fugit.

De o parte și de cealaltă a străzii se înșiruiau case. Putea fi în oricare dintre ele.

— Dar nici urmă de Stăpân.

Setrakian a clătinat din cap.

— Nu aici. Poate în următoarea.

Eph s-a uitat în baracă, încercând să vadă viermii în lumina lămpilor Norei.

— Să mă duc să-i iradiez?

— Există o cale mai sigură. Vedeți bidonul acela roșu de pe raftul din spate?

— Bidonul cu benzină? a întrebat Eph.

Setrakian a încuviințat din cap, iar Eph a înțelese pe dată. Și-a dres glasul, a ridicat din nou pistolul cu cuie, a ținut și a apăsător de două ori pe trăgaci.

Pistolul modificat și-a făcut și de această dată treaba. Benzina a curs cu un gălgăit din canistra găurită, scurgându-se de pe raftul de lemn pe pământul de pe jos.

Setrakian și-a desfăcut pardesiul și, dintr-un buzunar din căptușeală, a scos o cutie mică de chibrituri. Cu degetele încovoiate a luat un băț și l-a frecat de partea laterală a cutiei, dând naștere unei flăcări portocalii care a prins viață în întunericul nopții.

— Domnul Barbour a fost eliberat, a spus el.

Apoi a aruncat bățul de chibrit aprins, iar baraca de lemn a bubuit.

Rego Park Center, Queens

Matt a verificat un raft întreg de obiecte de îmbrăcăminte pentru tineret, apoi și-a pus la brâu cititorul de coduri de bare și aparatul pentru inventar și a pornit spre etajul inferior să ia o gustare. Inventarele de după program nu erau chiar așa de rele. Fiind directorul magazinului Sears, primea liber pentru orele suplimentare petrecute la serviciu, ore care erau scăzute din programul obișnuit din timpul săptămânii. În plus, restul magazinului era închis, cu obloanele trase, adică fără clienți, fără înghesuială. Și nici nu era nevoie să poarte cravată.

A mers pe scările rulante spre zona de ridicare a mărfurilor, unde se

găseau cele mai bune automate de mâncare. Se întorcea printre vitrinele cu bijuterii de la etajul întâi și mânca jeleuri Chuckles (în ordine crescătoare a preferinței: lemn-dulce, lămâie, limetă, portocale și cireșe), când a auzit ceva dinspre mall. S-a dus către poarta mare de oțel și l-a văzut pe unul dintre paznici târându-se pe podea, trei etaje mai jos.

Acesta se ținea cu mâna de gât, de parcă s-ar fi înecat sau ar fi fost rănit.

— Hei! a strigat Matt.

Paznicul l-a văzut și a întins mâna, nu ca să-l salute, ci ca să-i ceară ajutorul. Matt a scos brelocul și a răsucit cheia cea mai lungă în deschizătura din zid, ridicând poarta doar vreun metru și jumătate, cât să se strecoare aplecat pe sub ea, și s-a dus în fugă spre bărbat.

Paznicul l-a prins de braț, iar Matt l-a ridicat și l-a dus la o bancă din apropiere, de lângă fântâna arteziană. Bărbatul respira greu, iar Matt a văzut urme de sânge pe gât, printre degete, dar nu atât de mult încât să tragă concluzia că fusese înjunghiat. Mai avea sânge și pe cămașă și pe pantalonii uzi, pentru că făcuse pe el.

Matt îl cunoștea pe bărbat doar din vedere și știa că era cam idiot. Era un tip cu brațe musculoase care se plimba prin mall cu degetele mari sprijinite de curea, de parcă ar fi fost șerif. Acum, că tipul nu purta șapca pe cap, Matt a văzut că avea un început de chelie, șuvițe negre ciufulite și grase acoperindu-i creștetul parcă mânjit cu ulei. Tipul avea membrele fără vlagă și se ținea de brațul lui Matt, îndurerat, lipsit de masculinitate.

Matt îl tot întreba ce se întâmplase, dar paznicul respira alert și privea împrejur. A auzit o voce și și-a dat seama că era stația de emisie-recepție a paznicului. l-a luat-o de la centură.

— Alo! Sunt Matt Sayles, directorul magazinului Sears. Unul dintre oamenii tăi de la etajul întâi e rănit. Îi curge sânge din gât și e palid.

Vocea de la celălalt capăt al firului a răspuns:

— Sunt supraveghetorul lui. Ce se întâmplă acolo?

Paznicul se chinuia să scuipe ceva din gură, dar din gâtul lui rănit nu a ieșit decât aer.

Matt a răspuns:

— A fost atacat. Are vânătăi pe gât și răni... și e destul de speriat. Dar nu mai văd pe nimeni altcineva...

— Vin imediat pe scara pentru mărfuri, a zis supraveghetorul. Matt i-a auzit pașii prin stație. Unde ați spus că...

Transmisia s-a întrerupt. Matt a așteptat ca bărbatul să restabilească legătura, dar, cum nu s-a întâmplat acest lucru, a sunat

el.

— Ce voiai să spui?

A luat degetul de pe buton și a ascultat, dar tot nu s-a auzit nimic.

— Alo!

O clipă, transmisia s-a reluat, pentru mai puțin de o secundă, și s-a auzit o voce înăbușită:

— Grrrrrr...

Paznicul s-a aplecat în față și a început să meargă de-a bușilea spre mall. Matt s-a ridicat în picioare cu stația în mână și s-a întors spre indicatorul pentru toalete lângă care se afla ușa ce dădea spre intrarea pentru marfă.

A auzit zgomote de parcă ar fi coborât cineva, apoi un sunet cunoscut. Când s-a întors spre magazin, a văzut poarta de oțel coborând. Iar el își lăsase cheile în dispozitiv.

Paznicul înspăimântat se încuia înăuntru.

— Hei! *Hei!* a strigat Matt.

Însă, înainte să apuce să fugă într-acolo, Matt a simțit o prezență în spatele său. A văzut paznicul dându-se înapoi cu ochii holbați, dărâmand un suport cu rochii și târându-se înapoi. Matt s-a întors și a văzut doi puști cu blugi lăsați și hanorace lălâi din cașmir ieșind de pe coridor și îndreptându-se spre toalete. Păreau drogați, pielea lor cafenie căpătase tente gălbui și aveau mâinile goale.

Erau niște drogați. Pe Matt l-a copleșit frica la gândul că poate îl loviseră pe paznic cu o seringă infestată. A scos portofelul și l-a aruncat spre unul dintre ei. Puștiul nu a încercat să-l prindă, așa că portofelul l-a lovit în stomac, apoi a căzut pe podea.

Matt s-a dat înapoi spre porțile metalice ale magazinului, în timp ce puștii se apropiau.

Vestry Street, Tribeca

Eph a parcat peste drum de locuința formată din două corpuri unite de clădire de lui Bolivar, în fața cărora erau montate schele pe trei niveluri. Au traversat și au mers spre ușă. Era acoperită cu scânduri, dar nu păreau puse la întâmplare sau temporar ci erau prinse în cuie de ramă. Sigilată.

Eph și-a înălțat privirea spre fațada clădirii, spre cerul nopții.

— Ce ascunde asta? a întrebat el.

S-a suit pe schelă și a început să urce, însă mâna lui Setrakian l-a oprit.

Erau martori pe trotuarul din fața clădirilor învecinate, care stăteau și priveau în întuneric.

Eph s-a dus la ei. A scos oglinda cu foiță de argint din buzunarul jachetei și l-a înșfăcat pe unul dintre ei ca să-l privească în oglindă. Imaginea lui nu tremura. Puștiul, care nu avea mai mult de cincisprezece ani, machiat în stil gotic, cu ochii triști și cu ruj negru pe buze, s-a scuturat ca să scape din strânsoarea lui Eph.

Setrakian i-a verificat și el pe ceilalți cu oglinda sa, însă nici unul dintre ei nu era transformat.

— Sunt fani, a spus Nora. Stau de pază.

— Plecați de aici, a izbucnit Eph.

Însă aceștia erau puști din New York, așa că știau că nu erau obligați să se miște de acolo.

Setrakian s-a uitat spre casa lui Bolivar. Ferestrele din față erau întunecate, dar, fiind noapte, nu-și putea da seama dacă fuseseră acoperite sau erau așa din cauza lucrărilor de renovare.

— Hai să urcăm pe schele și să spargem o fereastră, a propus Eph.

Setrakian a clătinat din cap.

— Nu putem intra! Riscăm să sune cineva la poliție și dumneavoastră să fiți arestat. Ați uitat că sunteți căutat? Setrakian s-a sprijinit în baston, a privit clădirea cufundată în întuneric, apoi s-a îndepărtat. Nu, nu avem ce face. Trebuie să așteptăm. Haideți să aflăm mai multe despre clădire și despre proprietar! Poate fi util, măcar să știm în ce ne vârm.

LUMINA ZILEI

Bushwick, Brooklyn

Prima oprire a lui Vasiliy Fet a doua zi de dimineață a fost o casă din Bushwick, nu foarte departe de locul în care crescuse el. Primea solicitări peste solicitări și astfel obișnuitul timp de așteptare de două, trei săptămâni se dublase. Vasiliy încă mai avea treburi neterminate de luna trecută și îi promisese tipului acestuia că avea să treacă pe la el astăzi.

A parcat în spatele unui automobil Sable argintiu și și-a scos echipamentul din furgonetă: bara de oțel și trusa de maestru cu capcane și otrăvuri. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost un pârliaș care curgea de-a lungul potecii dintre două case înșiruite, un șiroi limpede și lent, de parcă s-ar fi scurs dintr-o conductă spartă. Nu era apetisant ca scurgerea maronie și unsuroasă din canal, dar era suficient să potolească setea unei întregi colonii de șobolani.

O fereastră de la subsol era spartă, acoperită cu cârpe și cu prosoape vechi. Putea fi pur și simplu mizeria tipic urbană sau mâna „instalatorilor nocturni”, o nouă specie de hoți de cupru care furau țevi ca să le vândă la fiare vechi.

Banca intrase acum în posesia ambelor case, imobile de plasament învecinate care, din cauza crizei creditelor ipotecare cu risc ridicat, se întorseseră la proprietari, care le pierduseră în urma prescrierii ipotecii. Vasiliy avea întâlnire cu un administrator din domeniul imobiliar. Ușa primei case era descuiată, iar Vasiliy a ciocănit și a strigat. A băgat capul în prima încăpere din fața casei scării și a verificat plinta ca să vadă dacă șobolanii își făcuseră traseu pe acolo și dacă lăsaseră excremente. La o fereastră atârna un stor rupt, pe jumătate căzut, care arunca o umbră oblică pe podeaua de lemn cu scobituri, dar nu era nici urmă de administrator.

Vasiliy se grăbea prea tare ca să-și permită să aștepte aici. Pe lângă munca acumulată, nici nu reușise să doarmă prea bine noaptea trecută și, în plus, voia să se întoarcă pe șantierul de la World Trade Center ca să discute cu cineva din conducere. Printre barele balustradei a găsit înțepenit în dreptul celei de-a treia trepte un clipboard. Numele companiei de pe cartea de vizită prinsă de acesta coincidea cu cea de pe comanda de serviciu a lui Vasiliy.

— Heeee! a strigat el, după care a renunțat.

A găsit ușa care ducea spre scările de la subsol și a decis să se

apuce de treabă indiferent de situație. În subsol era întuneric din cauza ferestrei acoperite pe care o zărise de afară, iar curentul fusese de mult oprit. Era puțin probabil să mai fie vreun bec în aplica de pe tavan. Vasiliy și-a lăsat căruciorul în urmă, ca să pună o opritoare la ușă, și a intrat cu bara în mână.

Casa scării făcea un cot la stânga. Mai întâi, a văzut niște mocasini, apoi o pereche de picioare în pantaloni kaki. Era administratorul, care stătea sprijinit de zidul de piatră, prăvălit ca un drogat, cu capul într-o parte, cu ochii deschiși, dar ficși.

Vasiliy fusese în suficiente case părăsite din cartierele rău famate, așa că știa că nu era indicat să dea fuga spre tip. S-a uitat în jur de pe treapta de jos, chinuindu-se să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Subsolul nu avea nimic nefiresc, cu excepția a două bucăți de țeavă de cupru tăiate care zăceau pe podea.

În dreapta scărilor era baza hornului prin care evacua soba aflată lângă acesta. Jos, după colțul mai îndepărtat al hornului fixat cu mortar, Vasiliy a văzut patru degete murdare și încârligate.

Cineva stătea acolo ghemuit, se ascundea și-l aștepta pe el.

Se întorsese să urce din nou pe scări, ca să sune la poliție, când, deodată, a văzut că lumina de după cotul făcut de scări dispare. Ușa fusese închisă de către cineva care se afla în capătul scărilor.

Primul impuls al lui Vasiliy a fost să o ia la sănătoasa, și chiar asta a și făcut, a luat-o la fugă de lângă scări, spre hornul după care se ascundea omul cu degetele murdare care stătea ghemuit. Cu un strigăt de luptă, a lovit falangele cu bara de oțel, făcându-le să trosnească pe stratul de mortar.

Atacatorul s-a repezit la el, în ciuda durerii. „Cocaina are și efecte din astea”, a gândit el. Era o fată, o adolescentă, murdară din cap până în picioare, cu sânge pe piept și în jurul gurii, a remarcat toate aceste lucruri într-o clipită, înainte ca ea să se arunce asupra lui cu o viteză neobișnuită și cu o forță și mai nefirească, azvârlindu-l înapoi cu putere, izbindu-l de zidul din spatele său, deși ea era pe jumătate cât el. A scos un zgomot puternic și, când a deschis gura, o limbă lungă și ciudată s-a strecurat afară. Vasiliy și-a lansat instantaneu bocancul, lovind-o în piept și culcând-o la pământ.

A auzit pași care coborau scările și a înțeles că nu putea ieși învingător dintr-o luptă dusă în întuneric. S-a întins cu bara de oțel spre fereastră acoperită și a agățat cârpele murdare înghesuite acolo, răsucindu-le și trăgând de ele. Lumina a invadat subsolul, asemenea apei care se revarsă printr-un canal.

Când s-a întors, i-a citit oroarea în priviri. Stătea exact pe direcția

dreptunghiului de lumină, iar din corp i-a izbucnit un fel de urlat chinuit, după care s-a prăbușit, distrus, fumegând. Era cum își închipuia el că se întâmplă dacă iradiaz pe cineva – se prăjește și se topește în același timp.

Se petrecuse totul aproape instantaneu. Fata, sau ce-o fi fost ea, zăcea carbonizată pe podeaua murdară a subsolului.

Vasiliy a rămas cu ochii cășcați. „Îngrozit” nu era cuvântul potrivit. Pur și simplu, uitase de celălalt care cobora scările până când acesta a început să geamă, ca reacție la lumină. După aceea, s-a dat înapoi, s-a împiedicat în apropiere de administrator, apoi s-a redresat și a continuat să urce scările.

Vasiliy și-a revenit din starea aceea la timp, s-a dus sub scări, a băgat bara de oțel printre trepte, făcându-l să se împiedice și să cadă ca un sac de cartofi. Vasiliy s-a întors cu fața, cu bara ridicată, în timp ce bărbatul se ridica în picioare. Pielea sa maronie căpătase o tentă gălbuie, bolnăvicioasă. Gura i s-a deschis, și Vasiliy a văzut că nu avea limbă, ci altceva, mult mai rău.

L-a pocnit cu bara peste gură, iar acesta s-a răsucit și a căzut în genunchi. Vasiliy s-a întins spre el și l-a apucat de ceafă, de parcă ar fi fost un șarpe amenințător sau un șobolan periculos, ca să se ferească de ceea ce avea în gură. S-a uitat din nou spre dreptunghiul de lumină, unde rămășițele fetei distruse amestecate cu praful din subsol făceau vârtejuri. A simțit că tipul se zbătea ca să scape și l-a lovit tare cu bara în genunchi, forțându-l să ajungă spre lumină.

Deși îngrozit, Vasiliy Fet și-a dat seama că voia să mai vadă o dată trucul cu lumina. L-a dat tipului o lovitură de bocanc în șale, făcându-l să aterizeze fix în lumina soarelui, și l-a urmărit năruindu-se și împrăștiindu-se în același timp, distrus de razele arzătoare, redus la o grămadă de scrum amestecat cu fum.

South Ozone Park, Queens

Limuzina lui Eldritch Palmer a rulat fără dificultate în depozitul din parcul industrial năpădit de ierburi, la mai puțin de doi kilometri de vechea pistă de curse Aqueduct. Palmer călătorea într-un alai modest: în spatele mașinii sale venea o alta, o limuzină goală, pentru situația în care rămânea în pană, urmată de un al treilea vehicul, o furgonetă neagră modificată de fapt, o ambulanță particulară în care era instalat dializorul său.

În laterala depozitului s-a deschis o poartă, ca să permită accesul vehiculelor, apoi s-a închis în urma lor. I-au ieșit în întâmpinare patru dintre membrii Societății Stoneheart, o societate din cadrul puternicei

sale corporații internaționale de investiții, Grupul Stoneheart.

Domnul Fitzwilliam i-a deschis ușa lui Palmer și, spre uimirea tuturor, acesta a coborât din mașină. Era un adevărat privilegiu să obții o audiență la președinte.

Costumele lor negre erau o încercare de a-l imita pe al său. Palmer era obișnuit ca prezența lui să stârnească uluială. Investitorii grupului său îl priveau ca pe o figură mesianică, a cărei capacitate de anticipare a fluctuațiilor pieței îi îmbogățise. Discipolii din societate l-ar fi urmat și în iad.

Palmer se simțea în putere astăzi și nu se sprijinea decât în bastonul de mahon. Fostul depozit al fabricii producătoare de cutii era în mare măsură pustiu. Din când în când, Grupul Stoneheart îl utiliza pentru depozitarea vehiculelor, dar ceea ce-i sporea astăzi valoarea era incineratorul învechit, din prima generație, aflat la subsol, la care se putea accede prin ușa din zid de dimensiunile unui cuptor.

Lângă membrii Societății Stoneheart se afla un sac Kurt întins pe o targă mobilă. Domnul Fitzwilliam stătea în apropierea lui.

— E vreo problemă? a întrebat Palmer.

— Nu, domnule președinte, au răspuns ei.

Cei doi care semănau cu doctorii Goodweather și Martinez i-au înmănat domnului Fitzwilliam legitimațiile false de la Centrul pentru Controlul și prevenirea Bolilor.

Palmer s-a uitat la momâia decrepită a lui Jim Kent din interiorul sacului Kurt prin învelitoarea transparentă. Corpul vampirului însetat de sânge era secătuit ca al unui demon cioplit dintr-o bucată de mesteacăn bolnav. Mușchii și venele i se vedeau prin carnea dezintegrată – mai puțin prin gâtul umflat și înnegrit. Ochii deschiși priveau fix din găvanele feței uscate.

Lui Palmer îi era milă de acest vampir înfometat până la teroare. El știa ce înseamnă ca trupul să-ți tânjească după îngrijire, în timp ce sufletul se chinuie, iar mintea îți e în așteptare.

El știa ce înseamnă să fii trădat de propriul creator.

Acum Eldritch Palmer se afla în pragul izbăvirii. Spre deosebire de acest biet amărât, Palmer era pe cale să fie eliberat, să îmbrățișeze imortalitatea.

— Distrugeți-l, a spus el și s-a dat înapoi, în timp ce sacul era dus pe targă spre ușa deschisă a incineratorului, iar corpul era lăsat pradă focului.

Gara Pennsylvania

Călătoria lor spre Westchester, unde voiau să o caute pe Joan Luss,

cea de-a treia supraviețuitoare a zborului 753, a fost întreruptă de știrile dimineții. Cartierul Bronxville fusese închis de poliția din New York și de echipe HAZMAT din cauza unei „pierderi de gaz.” Imaginile transmise din elicopterele canalelor de știri prezentau orașul liniștit la acea oră a dimineții, singurele mașini care circulau pe stradă fiind cele ale poliției. Următorul reportaj prezenta clădirea Biroului de Medicină Legală de pe 30th Street colț cu First Street, ale cărei uși și ferestre erau acoperite cu scânduri bătute în cuie. Se specula că mai dispăruseră și alte persoane din zonă și că printre locuitori avuseseră loc incidente cauzate de panică.

Gara Penn era singurul loc în care știau că aveau să găsească, mai mult ca sigur, telefoane publice vechi. Eph se afla în zona cu telefoane. Nora și Setrakian erau așezați mai într-o parte în gara ce roia de navetiști.

Eph s-a uitat prin lista de apeluri efectuate de pe telefonul lui Jim în căutarea numărului de mobil al directorului Barnes. Jim avea cam o sută de apeluri în fiecare zi, și Eph continua să caute în timp ce, la telefonul fix, directorul Barnes răspunsese deja.

— Chiar crezi minciuna asta cu „pierderea de gaz”, Everett? a întrebat Eph. Cât crezi că o să mai dureze, la vremurile în care trăim?

Barnes i-a recunoscut vocea lui Eph.

— Ephraim, unde ești?

— Ai fost în Bronxville? Acum ai văzut?

— Am fost... dar încă nu știm despre ce e vorba...

— Nu știți pe naiba! Everett, scutește-mă!

— Azi de dimineață au găsit secția de poliție pustie. Se pare că toată lumea din oraș a plecat.

— Nu a plecat nimeni. Sunt încă aici, dar se ascund. După apusul soarelui, Westchester County o să fie ceva gen Transilvania. E nevoie de echipe de intervenții, Everett, de soldați care să meargă din casă în casă prin tot orașul, ca prin Bagdad. Este singura cale.

— Nu vrem să creăm panică...

— Deja se creează panică. Panica este reacția normală în situația asta, mai degrabă decât negarea.

— Departamentul de supraveghere clinică din New York nu raportează vreun semn cum că e pe cale să izbucnească vreo epidemie.

— Ei monitorizează caracteristicile bolilor supraveghind bolnavii de la secțiile de urgență, pe cei care cheamă salvarea și vânzările farmaciilor. Și nici una dintre variante nu e valabilă în situația de față. Tot orașul o să ajungă la fel ca Bronxville dacă nu o iei în direcția care

trebuie.

— Vreau să știu ce ai făcut cu Jim Kent, a spus directorul Barnes.

— M-am dus să-l văd, dar deja dispăruse.

— Mi s-a spus că ai legătură cu dispariția lui.

— Everett, cine crezi că sunt eu? Omul Invizibil? Sunt omniprezent, sunt un geniu al răului. Ei bine, da, asta sunt.

— Ephraim, ascultă...

— Ascultă-mă tu pe mine! Sunt medic, un medic pe care l-ai angajat să facă o treabă, și aume să identifice și să stopeze bolile apărute în Statele Unite. Te-am sunat să-ți spun că încă nu e prea târziu. Este a patra zi de la aterizarea avionului și de la declanșarea epidemiei, dar încă mai avem o șansă, Everett. Putem să-i reținem aici, în orașul New York. Ascultă-mă, vampirii nu pot trece peste ape mișcătoare, așa că punem toată insula în carantină, închidem fiecare pod...

— Nu am autoritatea să fac așa ceva aici, știi prea bine.

La difuzoarele de deasupra s-a auzit un anunț referitor la circulația unui tren.

— Apropo, Everett, sunt în gara Penn. Trimite FBI-ul, dacă vrei. Eu am să fiu plecat de mult până să ajungă ei.

— Ephraim... întoarce-te. Îți promit că am să te ascult cu atenție, poate mă convingi pe mine sau pe restul lumii. Hai să ne ocupăm împreună de asta!

— Nu, a spus Eph. Tocmai ai zis că nu ai autoritatea să faci asta. Vampirii ăștia – și chiar asta sunt, Everett – sunt viruși în carne și oase, au să distrugă orașul ăsta până nu mai rămâne nici unul dintre noi. Singura soluție este carantina. Dacă aflu de la știri că iei măsuri în direcția asta, poate că am să vin să vă ajut. Până atunci, Everett...

Eph a pus receptorul în furcă. Nora și Setrakian așteptau ca Eph să spună ceva, dar un număr de pe lista de apeluri a lui Jim i-a trezit brusc interesul lui Eph. Toate contactele lui Jim aveau trecut numele de familie, mai puțin unul. Era un număr local la care Jim sunase de mai multe ori în ultimele câteva zile. A ridicat receptorul de la telefonul public, a apăsat pe zero și a ascultat mesajele robotului până când a intrat pe fir un operator.

— Bună ziua, am un număr în telefon și nu-mi mai aduc minte al cui este. Aș vrea să evit să mă fac de râs înainte să sun. Începe cu 212, deci cred că e un număr de telefon fix. Puteți vedea cui îi aparține?

I-a citit numărul operatoarei și a auzit-o tastând.

— Numărul acesta provine de la etajul 77 al Grupului Stoneheart. Doriți adresa clădirii?

— Da, vă rog.

A acoperit receptorul și i-a spus Norei:

— De ce suna oare Jim pe cineva de la Grupul Stoneheart?

— Stoneheart? a întrebat Nora. Adică firma de investiții a bătrânului ăluia?

— Regele investițiilor, a întărit Eph. Al doilea cel mai bogat om din țară, parcă. Palmer nu știu cum.

— Eldritch Palmer, a intervenit și Setrakian.

Eph l-a privit și i-a citit consternarea pe chip.

— Ce e cu el?

— Jim Kent nu vă era prieten, a murmurat Setrakian.

— Ce vreți să spuneți? s-a mirat Nora. Bineînțeles că ne era prieten.

După ce i s-a spus adresa, Eph a închis, a selectat numărul pe telefonul lui Jim și a apelat.

Suna, dar nu răspundea nimeni și nu intra nici robotul.

Eph a închis, privind încă fix telefonul.

— Mai ții minte ce a spus asistenta de la boli infecțioase după ce au plecat supraviețuitorii? A zis că sunase, Jim a susținut că nu era adevărat, apoi a recunoscut că ratase câteva apeluri, a intervenit Nora.

Eph a încuviințat din cap. Era de necrezut. L-a privit pe Setrakian.

— Ce știți despre acest Palmer?

— Cu mulți ani în urmă, a venit să-mi ceară ajutorul ca să găsească pe cineva, cineva pe care și eu eram foarte interesat să-l găsesc.

— Sardu, a ghicit Nora.

— El avea banii, iar eu – cunoștințele. Însă înțelegerea a căzut după numai câteva luni. Mi-am dat seama că noi doi îl căutam pe Sardu din motive diferite.

— El v-a stricat reputația la universitate? a întrebat Nora.

— Întotdeauna am bănuیت asta, a spus Setrakian.

Telefonul lui Jim a vibrat în mâna lui Eph. Nu apărea nici un nume, dar era un număr local. Poate îl suna cineva de la Stoneheart. A răspuns.

— Ăă, e CDC-ul? a îngăimat vocea.

— Cine sunteți?

Vocea era aspră și groasă.

— Îl caut pe tipul de la Proiectul Canarul care se ocupă cu bolile și care a dat de necaz. Aș putea cumva să vorbesc cu el?

— În ce problemă vreți să vorbiți cu el? a întrebat Eph, temându-se să nu fie o capcană.

— Sun de lângă o casă din Bushwick, din Brooklyn. Am aici la subsol doi oameni morți care s-au tâmpit din cauza eclipsei. Nu prea le-a plăcut soarele. Vă spune ceva asta?

Eph a devenit agitat.

— Cine sunteți?

— Numele meu este Fet, Vasiliy Fet. Lucrez la deratizare și mă ocup și de un program experimental de management integrat al măsurilor de combatere a dăunătorilor în Lower Manhattan. Este finanțat de CDC cu 750 000 de dolari. De-aia am numărul de telefon. Mă înșel sau sunteți domnul Goodweather?

După un moment de ezitare, Eph a spus:

— Eu sunt.

— Cred că se poate spune că lucrez pentru dumneavoastră. N-am știut cui să spun despre asta, dar văd urme prin tot orașul.

— Nu este din cauza eclipsei, a spus Eph.

— Bănuiam eu. Cred că trebuie să veniți aici, pentru că vreau să vă arăt ceva.

Grupul Stoneheart, Manhattan

Pe drum, Eph a făcut două opriri. Una singur, iar cealaltă însoțit de Nora și de Setrakian.

Legitimația de la CDC i-a permis să treacă de controlul din holul principal al clădirii Stoneheart, dar nu și de al doilea, de la etajul 77, unde a trebuit să ia un alt ascensor ca să ajungă la ultimele zece etaje din clădirea din centru.

Două gorile stăteau pe logoul imens din alamă al Grupului Stoneheart încrustat în podeaua de onix. În spatele lor, niște angajați de la o firmă de transport de mobilier, îmbrăcați cu salopete, traversau holul, împingând aparatură medicală de mari dimensiuni pe cărucioare cu roțile.

Eph a spus că voia să stea de vorbă cu Eldritch Palmer.

Cel mai mare dintre cei doi bodygarzi a schițat un zâmbet. Pe sub haina de la costum i se întrezărea un toc de pistol prins cu hamuri pe după umeri.

— Domnul Palmer nu primește vizite neanunțate.

Eph a recunoscut unul dintre aparatele care erau demontate și ambalate. Era un dializor Fresenius, un aparat medical scump.

— Văd că împachetați, a spus Eph. Vă mutați, plecați din New York cât aveți ocazia. Dar domnul Palmer nu mai are nevoie de dializor?

Bodygarzii nu au răspuns, nici măcar nu s-au întors să-l privească.

În clipa aceea, Eph a înțeles – sau a crezut că înțelege.

S-au întâlnit din nou lângă locuința lui Jim și a Sylviei, un zgârie-nori din Upper East Side.

— Palmer l-a adus pe Stăpân în America, a spus Setrakian. De aceea este gata să-și asume orice risc, chiar și viitorul speciei umane, ca să-și atingă propriile scopuri.

— Și care sunt alea? a întrebat Nora.

— Cred că Eldritch Palmer vrea să devină nemuritor, a răspuns Setrakian.

— Nu și dacă intervenim noi, a replicat Eph.

— Vă admir hotărârea, a spus Setrakian. Dar, cu averea și influența de care se bucură, vechea mea cunoștință are totul de partea sa. Pentru el, este totul sau nimic, vă dați seama, nu mai există cale de întoarcere. O să facă orice ca să-și atingă scopul.

Eph nu-și putea permite să privească imaginea de ansamblu de teamă să nu descopere că se angaja într-o bătălie deja pierdută, așa că s-a concentrat pe prezent.

— Ce ați aflat?

— Scurta mea vizită la Societatea Istorică din New York a dat rezultate, a spus Setrakian. Casa în discuție a fost complet reconstruită de un traficant de alcool și contrabandist care și-a făcut averea în timpul prohibiției. Locuința i-a fost percheziționată de mai multe ori, dar nu s-a găsit mai mult de o jumătate de litru de bere achiziționată ilicit, se spune, datorită unei rețele de tuneluri și de fabrici subterane de bere. Mai târziu, unele dintre acele tuneluri au fost extinse pentru a se crea linii de metrou.

— Și tu ce ai găsit? a întrebat-o Eph pe Nora.

— Același lucru. Că Bolivar a cumpărat special casa pentru că era hogoacul unui traficant și pentru că se spunea că proprietarul de dinainte era un satanist care ținea ritualuri satanice în altarul de pe terasă, la începutul secolului XX. Bolivar a renovat cu întreruperi clădirea în ultimul an și a unit-o cu cea alăturată, construind astfel una dintre cele mai mari locuințe particulare din New York.

— Bravo, a spus Eph. Unde ai fost? La bibliotecă?

— Nu, a zis ea și i-a dat fotografiile care prezentau imagini ale interiorului casei originale și fotografii recente ale lui Bolivar în cabina de machiaj. Sunt din ediția online a revistei *People*. Am mers cu laptopul la Starbucks.

Ușa s-a deschis cu un bâzâit. Au luat-o spre apartamentul micuț de la etajul nouă al clădirii în care locuia Sylvia. Aceasta le-a deschis ușa îmbrăcată într-o rochie largă de in, potrivită cu statutul ei de realizatoare a rubricii Horoscop, cu părul dat pe spate și prins cu o bentiță lată. A fost surprinsă de vizita Norei și de-a dreptul șocată la vederea lui Eph.

— Ce faci...?

Eph a intrat.

— Sylvia, avem câteva întrebări foarte importante, dar extrem de puțin timp. Știi ca Jim să fi avut vreo legătură cu Grupul Stoneheart?

— Cu cine? a spus Sylvia și și-a dus mâna la piept, părând nedumerită.

Eph a văzut un birou într-un colț. Pe capacul unui laptop închis dormea o pisică târcată. A traversat încăperea spre el și a început să deschidă sertarele.

— Te deranjează dacă aruncăm o privire prin lucrurile lui?

— Nu. Dacă voi credeți că ajută, vă rog.

Setrakian rămăsese lângă ușă, în timp ce Eph și Nora scotoceau prin birou. Se pare că bătrânul îi transmitea vibrații puternice Sylviei.

— Vreți ceva de băut?

— Nu, a răspuns Nora cu un zâmbet rapid, reluându-și apoi căutarea.

— Mă întorc imediat, a spus Sylvia și s-a dus la bucătărie.

Eph s-a ridicat nedumerit de deasupra biroului înțesat de lucruri. Nici măcar nu știa ce căuta. Oare Jim lucra pentru Palmer? De cât timp? Și ce interes avea Jim? Banii? Ar fi fost în stare să le facă una ca asta?

S-a dus în bucătărie să-i pună Sylviei o întrebare delicată referitoare la situația lor financiară. Când Eph a intrat, Sylvia tocmai punea receptorul la loc în furcă pe perete. S-a dat înapoi cu un aer ciudat.

La început, Eph a fost nedumerit.

— Pe cine ai sunat, Sylvia?

Ceilalți au venit în urma lui. Sylvia a atins zidul din spatele ei, apoi s-a așezat pe un scaun.

— Sylvia, ce se petrece? a întrebat Eph.

Nemișcată, cu un calm straniu și cu un aer vinovat în ochii larg deschiși, a spus:

— O să fiți înfrânți.

Școala Publică Nr. 69, Jackson Heights

De regulă, Kelly nu-și lăsa niciodată telefonul pornit la ore, dar acum acesta era așezat în stânga agendei ei, fără sonor. Matt fusese plecat toată noaptea, dar nu era un lucru neobișnuit atunci când avea inventar. De obicei, se ducea după aceea să ia micul dejun cu toată echipa, dar întotdeauna o suna și pe ea. Școala era o zonă unde folosirea telefoanelor mobile era interzisă, dar ea îl sunase pe furiș de câteva ori, însă de fiecare dată îi intrase robotul. Poate că nu avea

semnal. Încerca să nu-și facă griji, dar îi era din ce în ce mai greu. Numărul elevilor din școală era scăzut.

Regreta că-l ascultase pe Matt, cedând în fața aroganței lui, și că nu plecase din oraș. Dacă în felul acesta îl pusese pe Zack în pericol...

Apoi ecranul telefonului s-a aprins și a văzut un pliculeț. Primise un mesaj de pe telefonul lui.

Mesajul era: „vino acasă.”

Atât. Două cuvinte scrise cu minuscule și fără punctuație. A încercat să-l contacteze imediat. A sunat, apoi țârâitul s-a oprit, de parcă Matt ar fi răspuns, fără să spună însă nimic.

— Matt! Matt!

Elevii ei de clasa a patra au privit-o ciudat. Nu o văzuseră niciodată pe doamna Goodweather vorbind la telefon în timpul orelor.

Kelly a telefonat acasă, dar suna ocupat. Oare se stricase robotul? De când nu mai sunase ocupat?

S-a hotărât să plece. Avea să îi spună lui Charlotte să deschidă ușa de la clasa ei și să îi supravegheze ea elevii. Kelly s-a gândit pentru o clipă să își anuleze orele din ziua aceea și chiar să-l ia și pe Zack de la școală, dar apoi s-a răzgândit. Avea să dea o fugă acasă, să vadă ce s-a întâmplat, apoi să-și analizeze opțiunile și să vadă ce trebuia făcut.

Bushwick, Brooklyn

Bărbatul care i-a întâmpinat în casa pustie umplea cadrul ușii cu fizicul său. Barba nerasă îi întuneca maxilarul proeminent, de parcă i-ar fi fost presărat cu funingine. La șold avea un soi de sac mare, alb, pe care îl ținea cu mâna de capăt, o față de pernă imensă în care atârna ceva greu.

După ce s-au prezentat, zdrahonul a băgat mâna în buzunarul de la cămașă și a scos copia învechită a unei scrisori de prezentare cu ștampila CDC-ului, pe care i-a arătat-o lui Eph.

— Ați spus că aveți să ne arătați ceva, nu? a început Eph.

— Două lucruri. Mai întâi asta.

Fet a slăbit șiretul sacului și a răsturnat conținutul pe jos. Patru rozătoare moarte s-au prăvălit, unele peste altele.

Eph s-a dat înapoi, iar Nora a tresărit.

— Întotdeauna am spus că, dacă vrei să atragi atenția cuiva, îi pui în față un sac cu șobolani. Fet a ridicat unul de coada lungă, iar corpul acestuia s-a legănat ușor în mâna lui. Dau buzna afară din găurile lor peste tot prin oraș, chiar și în timpul zilei. E ceva care-i alungă, cu alte cuvinte, ceva e putred. Știu că în timpul ciumei ieșeau șobolanii și mureau pe stradă. Aștia nu ies să moară. Acum ies al naibii de vii, cam

disperați și înfometați. Ascultați-mă pe mine, când au loc schimbări în mediul șobolanilor, nu e a bună. Când șobolanii încep să dea semne de frică, e timpul să vinzi tot și să pleci. Înțelegeți?

— Înțeleg, a încuviințat Setrakian.

— Ceva îmi scapă, a intervenit Eph. Ce legătură au șobolanii cu...?

— E un semn, după cum bine remarcă domnul Fet, a răspuns Setrakian. Este semn că se întâmplă ceva în mediul lor. Stoker a pomenit de faptul că vampirii își pot schimba forma, transformându-se într-o creatură a nopții, precum liliacul sau lupul. Această înșelătorie are un sâmbure de adevăr, înainte ca locuințele să aibă subsoluri sau pivnițe, vampirii își făceau adăpost în peșteri și în bârloguri, la marginea satului. Prezența lor distrugătoare alunga celelalte vietăți – liliecii și lupii – iar acestea invadau satele. Apariția lor coincidea întotdeauna cu răspândirea suferinței și cu pângărirea sufletului.

Fet îl asculta cu mare atenție pe bătrân.

— Știți ceva? a spus el. Acu', când vorbeați, am auzit că ați zis de două ori cuvântul „vampir.”

— Exact, a admis Setrakian privindu-l cu calm.

După un moment de pauză și o privire atentă la ceilalți, Fet a reluat, părând că începea să înțeleagă:

— OK. Acum haideți să vă arăt chestia ailaltă!

I-a condus în subsolul urât mirositor, care duhnea a ceva ce aducea cu tămâia, un putrefact care fusese ars. Le-a arătat rămășițele de carne și oase, resturi reci care zăceau pe podeaua subsolului, dreptunghiul de lumină care intra pe fereastră se alungise și se deplasase, luminând acum zidul.

— Mai devreme pica aici, jos, și ei au călcat în acea zonă și-au fost prăjiți instantaneu. Dar, înainte de asta, au scos la mine o... *chestie* care le-a țâșnit de sub limbă.

Setrakian i-a povestit pe scurt despre Stăpânul malefic care se ascunsese în cala avionului, despre sicriul dispărut, despre cadavrele de la morgă care înviaseră și se întorseseră la „cei dragi.” I-a spus despre ascunzătorile din case, despre Grupul Stoneheart, despre argint, despre lumina soarelui și despre limba prelungă.

— Au dat capul pe spate și au deschis gura... și era ceva ca bomboanele alea pentru copii, alea cu capetele personajelor din *Războiul stelelor*.

— Ca un Pez^[73].

— Exact. Apeși pe barbă și sare bomboana din gât.

Eph a încuviințat din cap.

— E o descriere corectă, mai puțin partea cu bomboanele.

Fet l-a privit pe Eph și l-a întrebat:

— De ce sunteți inamicul public numărul unu?

— Pentru că liniștea este arma lor.

— La dracu'! Cineva trebuie să facă un pic de tărațoi.

— Exact, a încuviințat Eph.

Setrakian s-a uitat la lampa pe care Fet o avea prinsă la centură, în laterală.

— Am o întrebare. Dacă nu mă înșel, în meseria asta folosiți lumina ultravioletă.

— Așa e, ca să depistăm urina rozătoarelor.

Setrakian i-a privit pe Eph și pe Nora.

Fet i-a mai aruncat o privire bătrânului cu veston și costum.

— Vă pricepeți la deratizare?

— Am ceva experiență, a spus Setrakian.

S-a dus spre administratorul imobiliar transformat în vampir care se târâse departe de lumina soarelui și care acum stătea ghemuit în colțul îndepărtat. Setrakian l-a verificat cu o oglindă cu foiță de argint și i-a arătat și lui Fet. Deratizatorul s-a uitat la administrator, când la cel real, când la imaginea încețoșată reflectată în oglindă.

— Îmi dați senzația că sunteți expert în vietăți care își fac galerii și se ascund, în creaturi care își caută adăpost, care se hrănesc de pe urma populației umane. Meseria dumneavoastră este să alungați dăunătorii?

Fet i-a privit pe Setrakian și pe ceilalți ca un om care s-a urcat într-un tren expres și care își dă seama, exact când trenul prinde viteză la ieșirea din gară, că nu acela era trenul în care trebuia să se urce.

— Unde bateți?

— Spuneți-ne, vă rugăm, dacă vampirii ar fi niște dăunători, o molimă care se împrășteie rapid prin tot orașul, cum i-ați extermina?

— Din punctul de vedere al unui deratizator, otrăvirea și capturarea sunt soluții temporare, care nu dau rezultate pe termen lung. Nu rezolvi nimic dacă îi omori unul câte unul. Singurii șobolani de care dăm cu ochii sunt cei slabi, proști. Cei deștepți știu cum să supraviețuiască. Soluția e să-i controlezi, să le manevrezi habitatul, să le distrugi mediul, să le iei sursa de hrană ca să-i înfometezi. Apoi te duci în inima molimei și le dai lovitura de grație.

Setrakian a dat ușor din cap, apoi l-a privit din nou pe Eph.

— Stăpânul este inima molimei ăsteia și, în momentul de față, se află pe undeva prin Manhattan. Bătrânul l-a privit din nou pe nenorocitul care zăcea ghemuit pe podea și care la căderea nopții avea să prindă viață, să devină vampir, un dăunător. Dați-vă mai în spate, vă

rog, a spus el și și-a scos sabia din teacă. A rostit formula aceea și, cu o lovitură dată cu sabia prinsă cu amândouă mâinile, i-a tăiat capul bărbatului. În timp ce sângele rozaliu se scurgea, semn că gazda nu era complet transformată, Setrakian și-a curățat sabia pe cămașa bărbatului și și-a pus-o din nou în teaca-baston. Dacă am ști unde se adăpostește Stăpânul! Locul a fost analizat dinainte, poate chiar ales de el, un bârlog demn de el, un loc întunecat care să ofere adăpost, dar și acces la lumea oamenilor de la suprafață. I s-a adresat lui Fet: Aveți idee de unde dau năvală șobolanii, de unde ies masiv?

Fet a dat imediat din cap, cu ochii fixați în depărtare.

— Cred că da.

Intersecția dintre Church Street și Fulton Street

În lumina difuză a zilei, cei doi epidemiologi, negustorul de obiecte amanetate și deratizatorul stăteau pe platforma de observație de deasupra șantierului de la World Trade Center, de dimensiunea unui cvartal și cu o adâncime de aproximativ douăzeci de metri.

Legitimația lui Fet și o minciunică (Setrakian nu era un specialist în deratizări celebru venit din Omaha) le-a permis să intre în tunelul metroului neînsoțiți. Fet i-a dus la aceeași linie neutilizată pe care o cercetase mai devreme și a luminat cu lanterna șinele pe care nu era nici urmă de șobolani. Bătrânul a pășit cu grijă peste traverse, înaintând precaut printre pietre cu bastonul său lung. Eph și Nora aveau lămpi fluorescente.

— Nu sunteți din Rusia, i-a spus Setrakian lui Fet.

— Doar părinții și numele.

— În Rusia sunt numiți *vurđalak*. Se spune că, dacă amesteci sângele unui *vurđalak* cu făină, faci pâine din coca aia și apoi o mănânci, devii imun la ei.

— Și funcționează?

— Ca orice remediu din popor, adică nu prea bine. Setrakian a rămas la distanță, în dreapta șinei a treia electrificate. Bara asta de oțel pare ușor de mănuit.

— Este rudimentară, ca mine, presupun, a spus Fet privindu-și bara. Dar face bine treaba, tot ca mine.

Setrakian a coborât glasul ca să reducă ecoul din tunel.

— Eu am alte instrumente, care vi s-ar putea părea cel puțin la fel de eficiente.

Fet a văzut furtunul pompei cu care lucraseră muncitorii în construcții subterane. Mai înainte, tunelul făcea un cot și se lățea, iar Fet a recunoscut imediat intersecția plină de gunoaie.

— Aici e, a spus el, plimbând fasciculul luminos împrejur, pe jos.

S-au oprit și au ascultat zgomotul apei care picura. Fet a măturat solul cu fasciculul de lumină.

— Ultima oară am împrăștiat prafuri. Vedeți?

În praf erau imprimate urme de teniși, de pantofi și de picioare goale.

— Cine Dumnezeu umblă cu picioarele goale printr-un tunel de metrou? a remarcat Fet.

Setrakian a ridicat mâna înmănușată. Din tunelul tubular au ajuns până la ei niște gemete îndepărtate.

— Dumnezeule! a exclamat Nora.

— Deschideți-vă lămpile, vă rog, le-a șoptit Setrakian.

Eph și Nora i-au urmat îndemnul, iar puternicele raze UVC au luminat subsolul întunecos, lăsând la vedere un curcubeu de culori. Pete nenumărate erau împrășcate pe suprafețe mari de pe sol, pe pereți, pe stâlpii de susținere... peste tot.

Fet s-a dat înapoi, scârbit.

— Asta e...?

— Sunt excremente, a spus Setrakian. Creaturile astea se ușurează în timp ce mănâncă.

Fet a privit împrejur, uimit.

— Presupun că vampirii nu au prea mare nevoie de igienă.

Setrakian se dădea înapoi. Acum ținea altfel bastonul, trăsesese în sus de mâner cu câțiva centimetri, astfel că lama ascuțită, argintie era la vedere.

— Trebuie să plecăm imediat de aici.

Fet asculta zgomotele din tunel.

— Absolut de acord.

Eph s-a lovit cu piciorul de ceva și a sărit înapoi, așteptându-se să fie un șobolan. A îndreptat în jos lampa UVC și a descoperit o grămadă de obiecte în colț.

Erau telefoane mobile. Peste o sută de telefoane îngrămădite, azvârlite pur și simplu într-un colț.

— Cineva a aruncat o grămadă de telefoane mobile aici, a comentat Fet.

Eph a luat câteva din vârful grămezii. Primele două pe care le-a încercat erau descărcate. Un al treilea mai avea o liniuță. Un X din susul ecranului indica faptul că nu avea semnal.

— De aceea nu-i găsește poliția pe dispăruți la telefon, a constatat Nora. Pentru că sunt cu toții sub pământ.

— Dacă judecăm după asta, a zis Eph și a aruncat telefoanele la loc

peste grămadă, majoritatea sunt aici.

Eph și Nora au privit îndelung telefoanele, grăbind pasul.

— Să mergem repede, înainte să fim reperați, a spus Setrakian și a luat-o primul spre ieșirea din tunel. Trebuie să ne pregătim.

BÂRLOGUL

Worth Street, Cartierul Chinezesc

A patra noapte abia se instala pe când Ephraim trecea pe lângă locuința sa în drum spre cea a lui Setrakian, unde aveau să se înarmeze. Nu a văzut nici un polițist postat în fața blocului, așa că a oprit, își asuma un risc, dar nu se mai schimbaseră de câteva zile; în plus, îi erau de ajuns cinci minute. Le-a arătat spre fereastra apartamentului său de la etajul trei și le-a spus că, dacă totul era în regulă, avea să lase transperantele imediat ce ajungea sus.

A intrat în holul clădirii fără probleme, apoi a urcat scările. Ușa de la apartament era întredeschisă. S-a oprit o clipă ca să asculte. Nu prea era stilul poliției să se trădeze în halul ăsta când dădea buzna în casa cuiva.

A împins ușa și a strigat:

— Kelly! Liniște. Zack!

Ei erau singurii care aveau chei.

La început, mirosul l-a făcut să se panicheze, dar apoi și-a dat seama că era de la mâncarea chinezească aruncată la gunoi de când fusese Zack la el. Parcă trecuseră ani de atunci. A intrat în bucătărie ca să vadă dacă laptele din frigider mai era bun... dar s-a oprit.

A rămas cu privirea ațintită. I-a luat ceva timp să înțeleagă ce vedea.

Doi polițiști îmbrăcați în uniformă stăteau pe podeaua bucătăriei, sprijiniți de perete.

În apartament s-a auzit un zumzăit, care a devenit repede țipăt, ca un cor de voci în agonie.

Ușa apartamentului a fost trântită. Eph s-a întors iute spre ușa închisă.

Lângă ea stăteau doi bărbați – sau, mai bine spus, două ființe, doi vampiri.

Eph și-a dat imediat seama după postură, după paloare.

Pe unul din ei nu-l cunoștea, însă pe celălalt l-a recunoscut ca fiind Bolivar, unul dintre supraviețuitori. Căpătase un aer cadaveric, amenințător, și părea tare înfometat.

Apoi Eph a simțit în cameră un pericol și mai mare, pentru că nu aceste două creaturi erau sursa zumzetului. I s-a părut că trecuse o eternitate până își întorsese el capul spre camera principală, dar, de fapt, fusese doar o secundă.

Acolo a văzut o creatură prelungă, cu o mantie lungă și neagră. Era

înalță cât toată încăperea, ba chiar mai înaltă, căci stătea cu gâtul îndoit și îl privea pe Eph.

Iar fața...

Pe Eph l-a cuprins amețeala la vederea staturii supraomenești a creaturii, care făcea atât camera, cât și pe el să pară infimi. Această imagine i-a înmuiat picioarele, fix în momentul când se pregătea să fugă spre ușa care dădea în hol.

Acum, creatura era în fața lui, între el și ușă, blocându-i singura ieșire. Era ca și cum Eph ar fi stat locului, iar podeaua ar fi fost cea care se rotise, de fapt. Ceilalți doi vampiri, de înălțimea unui om normal, s-au așezat de o parte și de cealaltă a monstrului.

Creatura se apropiase și privea în jos spre Eph, amenințătoare.

Acesta a căzut în genunchi. Simpla prezență a creaturii uriașe era paralizantă, zdrobitoare.

Hmmmmmmmm.

Eph a simțit sunetul, ca atunci când asști la un concert și simți muzica în piept. Era ca un zumzet care îi vibra în cap. Și-a plecat ochii. Frica îl paralizase. Nu voia să-i mai privească fața.

Privește-mă!

La început, Eph a crezut că arătarea îl sufoca folosindu-se de puterea minții, dar motivul pentru care nu putea respira era frica, panica profundă ce îi pătrunsese până în suflet.

Și-a înălțat puțin privirea, tremurând, și a văzut tivul mantiei Stăpânului, apoi mâinile care i se șteau din mâneci. Erau dezgustător de incolore, de lipsite de unghii și inuman de lungi. Degetele, extrem de lungi și ele, erau egale, mai puțin degetul mijlociu, care era și mai lung, și mai gros decât celelalte, iar la capăt era încovoiat ca o gheară.

Stăpânul venise după el și avea să-l transforme.

Privește-mă, porcule!

Eph l-a privit, înălțându-și capul ca și cum arătarea l-ar fi prins cu mâna de bărbie.

Stăpânul s-a uitat fix la el de sub tavan, unde stătea cu gâtul îndoit. Și-a prins marginile glugii cu mâinile uriașe și și-a descoperit craniul. Nu avea păr, iar capul îi era decolorat. Ochii, buzele și gura erau fără culoare, spălăcite asemenea unei țesături spălate de prea multe ori. Avea nasul mâncat ca al unei statui tocite de intemperii, o umflătură micuță cu două găuri negre. Gâtul îi pulsa înfometat, ca într-un surogat de respirație. Avea pielea palidă, aproape translucidă. Pe sub piele, asemenea vechii hărți șterse a unui tărâm străvechi, i se vedeau venele lipsite de sânge, venele prin care pulsa ceva roșu, viermii din sânge care se deplasau, paraziții care traversau carnea translucidă a

Stăpânului.

Am venit să ne răfuim.

Glasul și-a făcut loc în mintea lui Eph ca un bubuit terifiant. Acesta a simțit că leșină, că totul devine confuz, că se stinge.

Purceaua de nevastă-ta este la mine și în curând va fi și porcul de fiu-tău.

Eph își simțea capul gata să explodeze de dezgust și de mânie, ca un balon care se umfla, stând să pocnească. A întins un picior sub el și s-a ridicat în picioare, clătinându-se în fața demonului uriaș.

Am să-ți răpesc tot, am să te las fără nimic. Aceasta este vrerea mea.

Stăpânul s-a repezit înainte, cu o mișcare fulgerătoare. Eph a simțit o presiune pe cap – la fel cum un pacient anesteziat simte freza stomatologului – și dintr-odată picioarele îi atârnavă în aer. Și-a bălăbănit brațele și s-a zbatut. Stăpânul i-a prins capul ca pe o minge de baschet, ridicându-l cu o mână spre tavan, la nivelul ochilor, suficient de aproape încât Eph să vadă viermii din sânge agitându-se ca niște spermatozoizi ai morții.

Eu sunt ocultația și eclipsa.

L-a dus pe Eph la gură ca pe un strugure uriaș. Avea gura neagră pe dinăuntru, gâtul ca o hrubă stearpă, o cale spre infern. Eph era aproape înnebunit, iar trupul i se bălăbănea de la gât în jos. Îi simțea gheara degetului mijlociu în ceafă, făcând presiune pe coloana sa vertebrală. Stăpânul i-a dat capul pe spate, de parcă ar fi tras de inelul unei cutii de bere.

Beau sângele oamenilor.

S-a auzit un plescăit umed și în clipa aceea gura Stăpânului a început să se deschidă. Maxilarul i s-a retras, limba i s-a ridicat și s-a tras pe spate încolăcită, lăsând loc limbii prelungi, îngrozitoare.

Eph a răcnit, acoperindu-și sfidător gâtul cu brațele, ținând în fața sălbatică a Stăpânului.

Apoi ceva... nu țipătul lui Eph... altceva l-a făcut pe Stăpân să-și întoarcă ușor capul imens.

Nările i-au fremătat, iar demonul care nu respira a adulmecat aerul.

Ochii săi ca de onix s-au întors din nou spre Eph și l-au ațintit ca două mărgele moarte, străfulgerându-l de parcă acesta i-ar fi nesocotit porunca.

Nu ești singur.

În clipa aceea, pe scările clădirii în care locuia Eph, la doi pași în urma lui Fet, Setrakian se prindea de balustradă, lovindu-se cu umărul

de perete. L-a străfulgerat o durere de cap, ca un anevrism orbitor, iar o voce malefică, guturală, nepământească i-a explodat în cap ca o bombă detonată într-o sală de concerte înțesată de oameni.

Setrakian.

Fet s-a oprit și s-a uitat înapoi, dar Setrakian i-a făcut semn cu ochii strânși de durere să-și continue drumul. Tot ce-a reușit să șoptească a fost:

— E aici!

Norei i s-a întunecat privirea. Fet a pornit în fugă pe scări, tropăind până sus, pe palier. Nora l-a ajutat pe Setrakian, trăgându-l în urma lui Fet până la ușă, în apartament.

Fet a lovit prima creatură care i-a ieșit în față, însă aceasta a ripostat făcându-l să cadă și să se rostogolească. A sărit repede în picioare în poziție de luptă și s-a întors spre oponentul său, ocazie cu care a văzut chipul vampirului care nu rânjea, dar a cărui gură dădea senzația că zâmbea larg, gata să se înfrupte din sângele său.

În clipa aceea, Fet a văzut creatura uriașă din partea opusă a încăperii. Era Stăpânul, ținându-l pe Eph în strânsoare. O creatură monstruoasă și hipnotică.

Vampirul aflat cel mai aproape s-a repezit spre el și l-a împins cu spatele în bucătărie, lovindu-l de ușa frigiderului.

Nora a dat năvală înăuntru, reușind să aprindă lampa fluorescentă exact când Bolivar, vampirul, se repezea la ea. Acesta a scos un țipăt înăbușit, un sâsâit, și s-a dat înapoi. În momentul acela, Nora l-a zărit pe Stăpân, i-a văzut din spate gâtul lipit de tavan și capul aplecat și l-a observat și pe Eph prins în strânsoarea monstrului.

— Eph!

Setrakian a intrat cu sabia scoasă. A înghețat preț de o clipă când l-a zărit pe Stăpân, uriaș și demonic. După atâta amar de vreme se regăseau, față în față.

Setrakian a agitat amenințător sabia de argint. Nora, care se apropia dintr-un unghi diferit, l-a forțat pe Bolivar să se dea înapoi spre zidul din față al apartamentului. Stăpânul era încercuit. Fusesse o mare greșeală să-l atace pe Eph într-un spațiu restrâns ca acesta.

Setrakian a îndreptat vârful sabiei spre exterior, cu inima zbătându-i-se în piept, și a repezit-o spre demon.

Deodată, zumzetul din apartament s-a amplificat, o explozie de sunet care li s-a înfipt în creier lui, Norei, lui Fet și lui Eph. Era un zgomot care te lăsa fără vlagă. Bătrânul s-a dat înapoi o clipă. A fost de-ajuns.

Pe buzele Stăpânului a părut să se înfiripe un zâmbet întunecat.

Vampirul uriaș l-a aruncat cât colo pe Eph, care se bălăbănea în mână sa, izbindu-l de zidul de pe partea opusă. Stăpânul l-a înhățat pe Bolivar de umăr cu mâna lui prelungă, ca o gheară, și s-a aruncat prin fereastra amplă care dădea spre Worth Street, făcându-se nevăzut într-o ploaie de cioburi, cu un zgomot de sticlă spartă care a cutremurat clădirea.

Setrakian a fugit spre pala de aer creat, spre rama ferestrei pe marginea căreia mai rămăseseră bucăți de geam, ca niște dinți de fiară. Trei etaje mai jos, ploaia de sticlă tocmai lovea trotuarul, strălucind în lumina felinarelor.

Cu viteza sa supraomenească, Stăpânul traversase deja strada și se cățara pe clădirea de vizavi. Cu Bolivar atârându-i de brațul liber, a trecut peste balustrada din partea superioară a acesteia și s-a făcut nevăzut în întunericul de pe acoperișul clădirii mai înalte.

Setrakian a rămas bulversat preț de o clipă, incapabil să conștientizeze faptul că Stăpânul fusese în acea încăpere și că tocmai fugise. Inima i se zbătea în piept, gata să explodeze.

— *Ajutați-mă și pe mine!*

S-a întors. Fet era pe podea și îl imobiliza pe celălalt vampir, în timp ce Nora ținea lampa fluorescentă, ajutându-l să-l neutralizeze. Setrakian s-a simțit cuprins de un nou val de furie. S-a dus spre ei cu sabia întinsă atârnată într-o parte.

Fet l-a privit apropiindu-se cu ochii măriți.

— Stați așa...

Setrakian a lovit, trecându-și lama prin gâtul vampirului, câțiva centimetri mai sus de mâinile lui Fet. A lovit cu piciorul trupul decapitat de lângă pieptul acestuia înainte ca sângele alb să-i împrăște pielea.

Nora s-a dus în fugă spre Eph, care zăcea ghemuit pe podea. Era rănit la obraz și avea ochii măriți, cuprinși de groază, dar părea să nu fi fost transformat.

Ca să se asigure, Setrakian a scos repede o oglindă pe care a îndreptat-o spre fața lui Eph, fără să descopere însă vreo distorsiune. Nora i-a trecut lampa pe la gât, dar nici ea nu a găsit nimic, nici o creștătură.

L-a ajutat pe Eph să se ridice, însă, când i-a atins brațul drept, acesta a făcut o grimasă de durere. L-a pus ușor mâna pe bărbie, sub obrazul rănit, simțind nevoia să-l atingă, dar nedorind să-i facă și mai mult rău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— A răpit-o pe Kelly, a spus Eph.

Kelton Street, Woodside, Queens

Eph a parcurs rapid podul și a intrat în Queens. Pe drum, a încercat să o sune pe Kelly pe mobil de pe telefonul lui Jim.

Nu suna, ci intra imediat căsuța vocală: „Bună, sunt Kelly. Nu pot răspunde acum la telefon...”

Eph a încercat și la Zack. Telefonul acestuia a sunat până a intrat robotul.

A luat curba spre Kelton Street cu scârțâit de roți și a oprit brusc în fața curții casei lui Kelly, a sărit peste gardul jos și a urcat în fugă scările. A ciocănit puternic și a apăsă pe butonul soneriei. Cheile lui erau agățate într-un cui, acasă.

Și-a luat avânt și a izbit cu umărul rănit în ușă. A încercat din nou, lovindu-se și mai tare la braț. A treia oară, rama s-a spart în bucăți, iar el s-a împrăștiat pe jos, înăuntru.

S-a ridicat în picioare și a dat năvală în casă, lovindu-se de pereți pe când cotea, și a urcat cu pași grei la etaj. În fața ușii camerei lui Zack s-a oprit. Camera băiatului era goală. Dureros de goală.

A coborât din nou, câte trei trepte odată. A recunoscut geanta pentru evacuarea de urgență de lângă ușa spartă. Mai erau și câteva valize pregătite, dar cu fermoarul deschis. Nu plecase din oraș.

„Dumnezeule! E adevărat!” a gândit el.

Ceilalți au ajuns la ușă exact când ceva îl lovea pe Eph din spate. Acesta a ripostat, fiind deja încărcat de adrenalină, și și-a dat atacatorul de-a rostogolul, imobilizându-l imediat.

Era Matt Sayles. Eph i-a văzut ochii inexpressivi și a simțit fierbințeala cauzată de metabolismul său în transformare.

Creatura care fusese cândva Matt a mârâit la el. Eph și-a trecut brațul pe după gâtul lui, fix când vampirul abia transformat începea să deschidă gura. I-a împins cu putere bărbia, în încercarea de a-i bloca mecanismul biologic care lansa limba prelungă. Matt a strâns din ochi și a clătinat puternic din cap în timp ce încerca să-și elibereze gâtul.

Eph l-a văzut pe Setrakian scoțându-și sabia în spatele lui Matt, dar i-a strigat să se oprească și, mânat de furia care se acumulase în el, l-a lovit pe Matt cu piciorul.

Vampirul a mârâit și s-a rostogolit, apoi s-a pus în patru labe și l-a urmărit pe Eph cum se ridica în picioare.

Matt s-a ridicat și el, rămânând cu umerii aplecați înainte. Gura lui de vampir abia transformat care încearcă să se adapteze noului statut se mișca bizar, iar limba i se agita printre buzele întredeschise într-o confuzie lascivă.

Eph s-a uitat împrejur după vreo armă, dar nu a găsit decât o rachetă de tenis care zăcea pe podea, lângă dulap. A înhățat mânerul cu înveliș de cauciuc cu amândouă mâinile, a răsucit într-o parte rama de titaniu și s-a dus cu ea spre Matt. Toate sentimentele pe care i le inspira bărbatul care împărțea casa și patul cu soția sa... care voia să fie tatăl fiului său... care căuta să-l înlocuiască au ieșit la iveală în timp ce lansa racheta în maxilarul acestuia. Voia să-i nimicească – pe el și grozăvia care sălășluia în adâncul său. Vampirii abia transformați nu își coordonau încă bine mișcările, așa că Eph a reușit să-i aplice șapte, opt lovituri zdravene, rupându-i dinții și făcându-l pe Matt să se prăbușească în genunchi înainte ca el să-l prindă pe Eph de gleznă și să-l răstoarne. Și Matt mai resimțea ceva din vechea mânie față de Eph. S-a ridicat scrâșnind din dinții rușiți, dar Eph l-a lovit în față cu piciorul și l-a împins pe spate, după care s-a refugiat dincolo de peretele despărțitor al bucătăriei, unde a văzut cuțitul de tranșat carne.

Nu există furie oarbă, doar furie care te absoarbe. Eph a simțit de parcă s-ar fi uitat pe la capătul greșit al unui telescop și ar fi văzut doar cuțitul și pe Matt.

Acesta a venit la el, iar Eph l-a izbit de zid. L-a apucat de păr și i-a dat capul pe spate, ca să-i lase gâtul la vedere. Matt a deschis gura, iar limba prelungă a țâșnit afară ca să-l înțepe pe Eph. Gâtul lui Matt a pulsă și s-a mișcat convulsiv, iar Eph l-a înjunghiat de nenumărate ori cu forță, rapid, străpungându-i gâtul și lovind în zidul din spatele lui cu vârful, apoi scoțând cuțitul și lovindu-l iar. Îi secționase vertebra cervicală, făcând lichidul alb, lipicios să bolborosească. Trupul își pierdea vigoarea și brațele i se bălăbăneau. Eph a lovit până ce a rămas cu capul lui Matt în mână, iar corpul acestuia s-a prăvălit la podea.

În momentul acela s-a oprit și a observat, fără să fie prea conștient de ceea ce vedea, că avea capul în mână, iar limba prelungă atârna *prin gâtul secționat*, zbătându-se încă.

I-a văzut pe Nora și pe ceilalți privindu-l prin ușa deschisă. A sesizat zidul și lichidul alb care picura pe el. A zărit trupul decapitat pe podea. A observat capul lui Matt în propriile mâini.

Viermii din sânge umblau pe fața lui Matt, pe obraji și pe ochii ficși, prin părul fin, apropiindu-se de degetele sale.

Eph a dat drumul capului, iar acesta a lovit podeaua cu zgomot, fără să se rostogolească. Și-a descleștat mâna de pe cuțit, care a căzut în liniște în poala lui Matt.

— Mi-au răpit fiul, a murmurat Eph.

Setrakian l-a împins de lângă cadavru și de lângă sângele infestat al

vampirului. Nora și-a aprins lampafluorescentă și a iradiat trupul lui Matt.

— Pe toți dracii! a exclamat Fet.

Eph a repetat, în chip de explicație și în același timp ca să-și împlânte și mai adânc cuțitul în inimă:

— Mi-au răpit fiul.

Vuietul pornirii criminale pe care îl avea în urechi se domolea treptat și deodată a surprins zgomotul unei mașini care oprea afară. S-a deschis o portieră și s-a auzit o muzică în surdină.

Apoi un glas a rostit:

— Mersi.

Glasul acela...

Eph s-a dus la ușa spartă de la intrare. S-a uitat în josul aleii și l-a văzut pe Zack ieșind dintr-un monovolum și punându-și pe umăr breteaua rucsacului.

Zack nici nu ajunsese bine la poartă, că Eph îi ieșise deja în întâmpinare și îl îmbrățișa.

— Tată!

Eph l-a verificat, prinzându-l de cap pe băiat și cercetându-i ochii și fața.

— Ce faci? l-a întrebat Zack.

— Unde ai fost?

— La Fred, a spus Zack și a încercat să scape din strânsoarea tatălui său. Mama nu a venit, așa că m-a luat mama lui Fred la ei acasă.

Eph l-a lăsat pe Zack să se tragă înapoi.

„Kelly.”

Zack s-a uitat pe lângă el la casă.

— Ce s-a întâmplat cu ușa noastră?

A făcut câțiva pași spre casă. În momentul acela, Fet a apărut în prag urmat de Setrakian, un munte de om cu o cămașă de flanelă atârând pe el și cu bocanci și un bătrân în costum de tweed, cu un baston cu mâner în formă de cap de lup.

Zack s-a uitat din nou la tatăl său, acum și mai îngrijorat.

— Unde e mama? a întrebat el.

Knickerbocker Amanet și Curiozități, 118th Street, Harlemul Spaniol

Eph stătea pe holul străjuit de cărți din locuința lui Setrakian. Îl privea pe Zack, care mânca o prăjiturică Devil Dog, așezat la masa din bucătăria bătrânului, unde Nora îl întreba despre școală ca să-l țină ocupat și să-l distragă.

Eph încă mai simțea strânsoarea Stăpânului. Viața sa se bazase pe anumite ipoteze, trăise într-o lume construită pe anumite ipoteze, iar acum, că toate certitudinile sale se spulberaseră, își dădea seama că nu mai știa nimic.

Nora a văzut că îi urmărea din hol, iar din privirea ei Eph a înțeles că femeia era speriată de felul lui de-a se uita.

Eph știa că de acum înainte avea să fie puțin nebun.

A coborât două rânduri de trepte până în sala de arme de la subsol a lui Setrakian. Lămpile cu lumină ultravioletă instalate la uși erau oprite, pentru că bătrânul îi arăta lui Fet arsenalul său. Deratizatorul admira pistolul de bătut cuie modificat, cu țeava lungă și îngustă, care semăna acum cu un pistol-mitralieră UZI, portocaliu cu negru, și cu magazia pentru cuie care alimenta țeava oblic.

Setrakian s-a dus direct la Eph.

— Ați mâncat? s-a interesat el.

Eph a clătinat din cap.

— Cum se simte băiatul?

— E speriat, dar nu o arată.

Setrakian a dat din cap.

— La fel ca noi toți, de altfel.

— Ați mai văzut creatura asta, pe Stăpân.

— Da.

— Și ați încercat s-o omorâți.

— Da.

— Și ați dat greș.

Setrakian a mijit ochii de parcă ar fi privit în trecut.

— Nu eram bine pregătit. De data asta, n-am să mai ratez.

Fet ținea în mână un obiect în formă de lampă cu o țepușă la capăt.

— Puțin probabil cu un asemenea arsenal, a spus el.

— Unele lucruri le-am cârpit eu din ce aveam prin magazin. Dar nu mă pricep să fac arme artizanale, a spus și a strâns din degetele încovoiate demonstrativ. Cunosc un prelucrător de argint în New Jersey care îmi face vârfurile și acele.

— Vreți să spuneți că nu le-ați luat de la talcioc?

Setrakian a luat obiectul greu în formă de lampă din mâinile deratizatorului. Era din plastic închis la culoare, cu o baterie solidă la bază și cu o țepușă de oțel de vreo cincisprezece centimetri în partea inferioară.

— În esență, este o mină cu lumină ultravioletă. Este o armă de unică folosință care emite un jet purificator de lumină UVC ucigătoare pentru vampiri. Este gândită pentru o încăpere mare și, odată pornită,

acționează rapid și distrugător. În nici un caz nu vrei să fii prin apropiere când își face treaba. Temperatura și radiațiile pot fi un pic... dezagreabile.

— Și ce e cu pistolul ăsta de cuie? a întrebat Fet.

— Merge cu praf de pușcă și, când încărcătura este declanșată, lansează cuiul. Trage cincizeci de cuie la o încărcare, cuie fără floare, de vreo trei centimetri, de argint, desigur.

— Desigur, a repetat Fet pe când admira bijuteria și verifica mânerul din cauciuc.

Setrakian și-a plimbat privirea prin încăpere: armurile străvechi de pe perete, lămpile UVC și încărcătoarele de pe rafturi, săbiile de argint, oglinzile cu foiță de argint, câteva prototipuri de arme, caiete de însemnări și schițe. Importanța momentului aproape că l-a copleșit. Spera doar că frica nu avea să-l facă să redevină tânărul neputincios de pe vremuri.

— Aștept de mult momentul acesta, a spus el.

A pornit pe scări, lăsându-i singuri pe Eph și pe Fet. Uriașul deratizator a scos pistolul cu cuie din încărcător.

— Unde ați dat de bătrân?

— El m-a găsit pe mine, a spus Eph.

— Meseria m-a obligat să umblu prin multe subsoluri. Când mă uit la tot ce e aici, mă gândesc că smintitul ăsta a avut o motivație puternică.

— Nu e nebun, i-a luat Eph apărarea.

— V-a arătat asta? a întrebat Fet. S-a dus spre recipientul pentru mostre în care era inima infestată care plutea în lichid. Individul păstrează în sala de arme de la subsol inima unui vampir pe care l-a omorât, de parcă ar fi animal de casă. E nebun de legat. Dar n-are nimic, pentru că și eu sunt un pic țicnit. S-a așezat în genunchi și s-a apropiat cu fața de recipient. Pis, pis...

Ventuza a țâșnit spre peretele de sticlă ca să-l prindă. Fet s-a ridicat și s-a întors spre Eph cu un aer uluit.

— Nu mă așteptam să am parte de așa ceva când m-am trezit azi-dimineață.

A ținut recipientul cu pistolul de cuie, apoi a lăsat brațul în jos, încântat de acea armă.

— Pot să-l iau eu?

— Vă rog, a spus Eph și l-a îndemnat dând ușor din cap.

Eph a urcat din nou la etaj, dar pe hol a încetinit pasul, căci l-a văzut pe Setrakian stând cu Zack în bucătărie. Bătrânul și-a scos de la gât un

lănțișor de argint pe care se afla cheia de la atelierul de la subsol și, cu degetele sale încovoiate, l-a pus în jurul gâtului băiatului de unsprezece ani, pe care l-a bătut apoi ușor pe umeri.

— De ce ați făcut asta? l-a întrebat Eph pe Setrakian când cei doi au rămas singuri.

— Am jos lucruri, caiete de însemnări, scrieri care trebuie păstrate și care le pot fi utile generațiilor viitoare.

— Nu aveți de gând să vă mai întoarceți?

— Îmi iau toate măsurile de precauție posibile, a spus Setrakian și a privit împrejur, ca să se asigure că erau singuri. Vă rog să mă înțelegeți. Stăpânul este mai rapid și mai puternic decât vampirii ăștia noi și mototoli pe care îi vedem noi. Este mai mult decât știm chiar și noi. Trăiește pe pământul ăsta de secole și totuși...

— Și totuși este vampir.

— Iar vampirii chiar pot fi distruși. Marea noastră șansă este să-l distrugem pe el, să-l rănim și să-l târâm sub razele ucigătoare ale soarelui. De aceea trebuie să așteptăm până în zori.

— Eu vreau să merg acum.

— Știu că asta vreți, dar asta vrea și el.

— A prins-o pe soția mea. Kelly se află în situația asta numai și numai din cauza mea.

— Aveți o motivație personală, doctore, și este presantă. Dar trebuie să știți că, dacă a prins-o, este deja transformată.

Eph a clătinat din cap.

— Nu este adevărat.

— Nu spun asta ca să vă înfurii...

— *Nu este adevărat!*

Setrakian a dat din cap după un răstimp și a așteptat ca Eph să-și revină.

— Asociația Alcoolicilor Anonimi m-a ajutat foarte mult, a spus Eph. Dar lucrul pe care nu am reușit să-l deprind niciodată a fost seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu pot să le schimb.

— Și eu sunt la fel, a spus Setrakian. Poate că această trăsătură comună a făcut ca drumurile noastre să se petreacă. Scopurile noastre sunt în perfectă armonie.

— Aproape perfectă, a spus Eph. Pentru că numai unul dintre noi poate să-l omoare pe nemernic. Și eu voi fi ăla.

Nora așteptase nerăbdătoare să stea de vorbă cu Eph, așa că, de îndată ce acesta s-a îndepărtat de Setrakian, s-a repezit la el și l-a tras în baia bătrânului, placată cu gresie.

— Te rog, nu face asta, a spus ea.
— Ce să nu fac?
— Nu-mi cere ce știu că vrei să-mi ceri, l-a implorat ea privindu-l cu ochii ei căprui, arzători. Nu îmi cere asta.
— Dar trebuie..., a murmurat Eph.
— Sunt speriată de moarte, dar mi-am câștigat dreptul de a fi alături de tine. Ai nevoie de mine.

— Așa este. Am nevoie de tine aici, să ai grijă de Zack. În plus, unul dintre noi trebuie să rămână în urmă, ca să continue lupta în cazul în care..., a spus el și s-a oprit. Știi că-ți cer mult.

— Prea mult.

Eph nu-și putea desprinde privirea din ochii ei.

— Trebuie să mă duc după ea, a zis el.

— Știu.

— Vreau să știi...

— Nu e nimic de explicat, a spus Nora. Dar mă bucur că vrei să-mi explici.

În momentul acela, a tras-o aproape și a strâns-o tare. Nora i-a pus mâna pe ceafă și și-a strecurat degetele prin părul lui. S-a îndepărtat puțin să-l privească, să-i mai spună ceva – dar, în loc de asta, l-a sărutat. Era un sărut de despărțire care îi dădea de înțeles că-l aștepta să se întoarcă.

S-au desprins unul de celălalt, iar el a dat din cap în semn că a priceput mesajul.

L-a văzut pe Zack pe hol, privindu-i.

Eph nu a încercat să-i explice nimic. Faptul că se despărțea de o comoară de copil și de siguranța palpabilă a suprafeței pământului pentru a merge în adâncuri și a înfrunta un demon era lucrul cel mai neobișnuit pe care îl putea face.

— Tu o să stai cu Nora, bine? Vorbim când mă întorc.

Ochii mijii ai acestui copil aflat în pragul adolescenței nu voiau să-i trădeze emoțiile, mult prea dureroase și învălmășite.

— De unde să te întorci?

Și-a tras fiul aproape și l-a cuprins cu brațele, de parcă, în caz contrar, acest băiat pe care îl iubea nespun avea să se spargă în mii de cioburi. În clipa aceea, Eph a înțeles că avea un motiv extrem de puternic pentru care trebuia să izbutească.

De afară au răzbătut țipete și sunet de claxoane de mașini. S-au repezit cu toții spre fereastra dinspre vest. Câteva cvartale mai departe, stopurile mai multor mașini împânzeau strada, iar oamenii ieșeau și se luau la harță. O clădire luase foc, dar nu se zăreau pe nicăieri mașinile

de pompieri.

— A început năpasta, a spus Setrakian.

Morningside Heights

Încă de noaptea trecută, Gus era fugar. Cătușele îl împiedicau să se miște cu ușurință pe stradă. Cămașa veche pe care o găsisese și pe care și-o înfășurase în jurul antebrațelor, ca și cum ar fi mers cu brațele încrucișate, nu avea cum să păcălească prea multă lume. Se strecurase într-un cinematograful pe ușa din spate și dormise în întuneric. Gândul îi zburase la un atelier de dezmembrări din West Side pe care îl cunoștea și îi luase o mulțime de timp să meargă până acolo, dar, odată ajuns, constatarea că acesta era pustiu. Nu era închis, ci pur și simplu pustiu. A căutat printre uneltele pe care le-a găsit ca să încerce să-și taie bara ce îi ținea încheieturile unite. Pornise chiar și un ferăstrău electric fixat între fălcile unei menghine și fusese cât pe-acum să-și taie brațele. Nu putea face nimic cu o singură mână, așa că, într-un final, a plecat scârbit.

A trecut prin locurile pe care le frecventau *cholos*^[74] ai lui, dar nu i-a venit în minte nici unul în care să poată avea încredere. Totul pe stradă părea ciudat, nu era prea multă activitate. El știa ce se petrecea. Când soarele a început să apună, a înțeles că era în criză de timp și de soluții.

Era riscant să meargă acasă, dar nu văzuse prea mulți polițiști în ziua aceea și, în plus, era îngrijorat din cauza lui *madre*. S-a strecurat în clădire, încercând să-și țină cât mai normal mâinile legate cu cămașa, și a luat-o pe scări. Erau șaisprezece rânduri de trepte până sus. Odată ajuns, a parcurs holul fără să vadă pe nimeni. A ascultat la ușa. Se auzea televizorul, ca de obicei.

Știa că soneria nu funcționa, așa că a bătut la ușa. A așteptat, apoi a ciocănit din nou. A lovit cu picioarele în cadrul metalic, zguduind astfel ușa și pereții fragili.

— Crispin, a șuiert el la gunoiul de frate-său. Crispin, rahat cu picioare, deschide dracu' ușa asta!

Gus a auzit lanțul de la ușa desfăcându-se și yala descuindu-se. A așteptat, dar ușa nu s-a deschis. Și-a desfăcut cămașa prinsă în jurul mâinilor încătușate și a răsucit mânerul ușii.

Crispin stătea în partea din spate a încăperii, în colț, în stânga canapelei pe care dormea când venea acasă. Toate transperantele erau lăsate, iar ușa de la frigiderul din bucătărie era deschisă.

— Unde e mama? a întrebat Gus.

Crispin nu a răspuns.

— Drogat nenorocit, a spus Gus și a închis frigiderul.

Ceva se topise și acum era apă pe jos.

— Doarme?

Crispin tot nu a răspuns. Nu făcea decât să îl privească fix pe Gus.

Începea să înțeleagă. S-a uitat mai bine la Crispin care abia dacă merita să-i arunce o privire, și a văzut că avea ochii negri și că era tras la față.

Gus s-a dus la fereastră și a dat într-o parte transperantele. Era noapte, iar în aer plutea fumul de la un foc ce ardea pe stradă.

S-a întors cu fața spre Crispin, care venea spre el, urlând din partea opusă a încăperii. Gus a ridicat brațele și a trecut lanțul de la cătușe pe după gâtul fratelui său, sub mandibulă, destul de sus pentru ca acesta să nu poată scoate limba prelungă.

L-a prins de ceafă cu mâinile și l-a trântit la podea. Ochii negri ai fratelui său devenit vampir s-au bulbucă, iar mandibula i s-a zbătut, în timp ce băiatul încerca să deschidă gura. Dar strânsoarea lui Gus nu-i permitea. Acesta încerca să-l stranguleze, însă, văzând că timpul trecea, iar Crispin continua să dea din picioare fără să-și piardă cunoștința, Gus și-a amintit că vampirii nu respirau și că nu puteau fi omorâți în felul acesta.

Atunci l-a ridicat în sus de gât, și Crispin l-a apucat de brațe și de mâini. În ultimii ani, Crispin nu fusese altceva decât o povară pentru mama lui și o pacoste pentru el. Acum era vampir, partea din el care fusese fratele lui murise, dar partea de nemernic rămăsese. Gândul că acesta își merita soarta l-a îndemnat pe Gus să-l izbească fără milă cu capul de oglinda de pe perete, o oglindă veche, grea, ovală, care nu s-a spart până nu a căzut. L-a lovit cu genunchiul, trimițându-l la podea, după care a apucat ciobul cel mai mare. Crispin nu se lăsase încă în genunchi atunci când Gus i-a înfipt vârful ciobului în ceafă. L-a secționat coloana vertebrală și a împins ciobul până în partea din față a gâtului, dar acesta nu i-a străpuns pielea. A mișcat bucata de oglindă în stânga și-n dreapta, tăindu-i aproape complet gâtul, fără să țină seama însă că ascuțimea ei îi cresta și lui mâinile. Durerea l-a străfulgerat, dar nu a dat drumul ciobului până ce capul fratelui său nu s-a desprins complet de trunchi.

Gus s-a dat înapoi clătinându-se și și-a privit mâinile tăiate și însângerate. Voia să se asigure că nici un vierme care mișuna în sângele alb al lui Crispin nu ajungea până la el. Căzuseră pe covor și erau greu de observat, așa că s-a ținut deoparte. Și-a privit fratele decapitat și s-a simțit dezgustat de vampirul din el, dar moartea fratelui său nu l-a mișcat absolut deloc. Crispin era mort pentru el de ani de

zile.

S-a spălat pe mâini în chiuvetă. Tăieturile erau lungi, dar superficiale. A luat o cârpă de șters vasele ca să oprească sângerarea și s-a dus în dormitorul mamei lui.

— Mamă!

Spera ca ea să nu fie acolo. Avea patul făcut și gol. S-a întors să plece, a ezitat o clipă, apoi s-a lăsat în genunchi ca să se uite sub pat. Nu erau decât cutiile pentru pulovere și ganterele pe care aceasta și le cumpărase în urmă cu zece ani. Era în drum spre bucătărie, când deodată a auzit un freamăt din dulap. S-a oprit să asculte din nou. S-a dus la ușa dulapului și l-a deschis. Toate hainele mamei lui erau trase de pe suport și puse grămadă pe jos.

Însă grămada s-a mișcat. Gus a tras de o rochie veche, galbenă, cu pernuțe la umeri, și a văzut răsărind chipul lui *madre*, cu ochii negri, ficși și cu pielea gălbuie.

Gus a închis ușa la loc. Nu a trântit-o și nici nu a rupt-o apoi la fugă; pur și simplu, a închis-o și a rămas pe loc. Îi venea să plângă, dar lacrimile nu au curs. Nu a scos decât un oftat, ca un scâncet ușor, din adâncul sufletului, după care s-a întors și a căutat prin dormitorul mamei lui vreo armă cu care să-i taie capul...

În clipa aceea, a conștientizat ce devenise lumea aceasta. A renunțat la acest gând, s-a întors spre ușa închisă și s-a sprijinit cu capul de ea.

— Iartă-mă, mamă, a șoptit el. *Lo siento*^[75]. Ar fi trebuit să fiu lângă tine, ar fi trebuit să fiu lângă tine...

A intrat năuc în camera lui. Nu putea nici măcar să-și schimbe cămașa din cauza cătușelor. A îndesat câteva haine într-o sacoșă de hârtie, pentru momentul în care avea să se poată dezbrăca, și și-a băgat-o sub braț.

Apoi și-a amintit de bătrânul care avea casa de amanet de pe 118th Street. El avea să-l ajute și, totodată, să lupte împotriva nenorocirii acesteia.

A ieșit din apartament pe hol. La capătul în care se aflau ascensoarele erau niște oameni. Gus a lăsat capul în jos și a pornit spre ei. Nu voia să fie recunoscut, nu voia să aibă de-a face cu nici unul dintre vecinii mamei lui.

Era pe la jumătatea holului, când și-a dat seama că aceștia nu vorbeau, nu se mișcau. Și-a înălțat privirea și a văzut că toți trei stăteau cu fața spre el. Când a observat că ochii lor negri erau goi, s-a oprit. Erau vampiri care îi blocau ieșirea.

Aceștia au început să vină spre el, iar în clipa următoare Gus îi lovea

cu mâinile prinse în cătușe, izbindu-i de perete și strivindu-le fețele de podea. Odată trântiți la pământ, i-a lovit cu picioarele, dar aceștia nu au rămas acolo prea mult timp. Nu i-a dat nici una ocazia să scoată limba prelungă, călcând peste ei cu tocul bocancilor grei în vreme ce alergia spre ascensor. Ușile acestuia s-au închis fix când vampirii ajungeau la el.

Gus stătea în lift, trăgându-și sufletul și numărând etajele care mai rămâneau până la parter. Nu mai avea sacoșă; îi fusese ruptă, așa că hainele îi rămăseseră împrăștiate pe hol.

Când a ajuns la parter, ușile s-au deschis cu un sunet în fața lui Gus, care stătea ghemuit, gata de luptă.

Holul era pustiu, însă de afară venea o lumină slabă portocalie și se auzeau țipete. A ieșit pe stradă și a văzut clădirea alăturată cuprinsă de niște flăcări așa de puternice, încât se întindeau și la blocurile învecinate. A observat oameni cu scânduri în mâini și cu alte arme improvizate, fugind spre clădirea în flăcări.

Din direcția opusă a zărit un grup de șase oameni neînarmați care mergeau la pas. Un bărbat a trecut în fugă pe lângă Gus, spunând:

— E plin de jigodii de-astea, frate!

Apoi a fost împresurat de cei șase oameni. Unui ochi neavizat i s-ar fi părut că asista la un jaf obișnuit, dar în lumina portocalie a focului Gus a văzut o limbă prelungă. Vampirii îi transformau și pe ceilalți oameni, în plină stradă.

În timp ce privea scena, un SUV negru cu lumini strălucitoare cu halogen a rulat în viteză, desprinzându-se de norul de fum. Gaborii. Gus s-a întors și a luat-o la fugă pe stradă, în urma umbrei sale proiectate de farurile mașinii, nimerind exact în grupul de șase oameni. Aceștia s-au apropiat de el cu fețele palide și cu ochii negri luminați de faruri. Gus a auzit portierele deschizându-se și zgomot de bocanci pe pavaj. Era prins între două alternative la fel de neatractive. A alergat spre vampirii mârâitori, lovindu-i cu pumnii împreunați și pocnindu-i în piept cu capul. Nu voia să le dea ocazia să deschidă gura la el. Însă unul dintre ei și-a trecut mâna printre cătușele lui Gus și l-a răsucit, trântindu-l la pământ. Într-o clipă, toată gașca era deasupra lui, războindu-se între ei care să îi bea sângele.

Deodată, s-a auzit un pocnet, urmat de țipătul unui vampir, apoi un *pleosc*, și unul dintre vampiri a fost decapitat.

Cel care era deasupra lui a fost lovit din laterală și aruncat brusc de lângă el. Gus s-a rostogolit și s-a așezat în genunchi în plină încăierare.

Nu erau nici pe departe gabori. Erau niște bărbați cu hanorace negre, cu fețele acoperite, cu pantaloni și bocanci negri militărești.

Trăgeau cu niște pistoale-arbaletă și cu niște arbalete mai mari cu patul de lemn. Gus l-a văzut pe unul dintre ei țintind un vampir și trăgându-i o săgeată în gât. Înainte ca vampirul să aibă timp să-și ducă mâinile la gât, săgeata a explodat cu o forță suficientă pentru a-i distruge gâtul și a-i desprinde capul de trunchi.

Vampirul era mort.

Săgețile aveau vârful de argint și încărcătură explozivă.

Erau vânători de vampiri. Gus i-a privit uimit. Mai ieșeau și alți vampiri pe ușile clădirilor, dar trăgătorii le lansau săgețile în gât cu precizie, de la o distanță de douăzeci și cinci, chiar treizeci de metri.

Unul dintre ei s-a dus rapid la Gus, ca și cum l-ar fi confundat cu un vampir, și, înainte ca tânărul să apuce să spună ceva, vânătorul i-a pus bocancul pe brațe, imobilizându-i-le. Și-a reîncărcat arbaleta și a îndreptat-o spre bara care unea cătușele lui Gus. Săgeata de argint a crăpat oțelul, înfigându-se în asfalt. Gus a strâns din ochi, dar nu a avut loc nici o explozie. Acum avea mâinile separate, deși cătușele erau încă prinse de încheieturi. Vânătorul l-a ridicat în picioare cu o forță uimitoare.

— Meserie! a exclamat Gus, bucuros la culme la vederea tipilor. Mă înscriu și eu!

Salvatorul său încetinisese, privirea fiindu-i atrasă de ceva. Gus s-a uitat mai atent în adăpostul întunecos al glugii hanoracului acestuia și i-a văzut fața albă precum coaja unui ou. Avea ochii negri, injectați, iar gura îi era uscată și aproape fără buze.

Vânătorul privea fix dărele de sânge de pe palmele lui Gus.

Gus cunoștea privirea aceea – tocmai o văzuse la fratele și la mama lui.

A încercat să se dea înapoi, dar bărbatul îl strângea prea tare de braț. Creatura a deschis gura, și de acolo a ieșit vârful limbii.

În momentul acela s-a apropiat un alt vânător și a pus arbaleta la gâtul primului, trăgând gluga de pe capul chel al acestuia, fără urechi și cu ochii îmbătrâniți, de vampir matur. Vampirul a mârâit la arma confratelui său, apoi i l-a cedat pe Gus celui de-al doilea vânător, căruia Gus i-a surprins fața palidă de vampir pe când era luat pe sus, dus la SUV-ul negru și aruncat pe bancheta din spate.

Ceilați vampiri cu glugi au urcat înapoi în mașină și aceasta a pornit, cotind cu dificultate în mijlocul bulevardului. Gus a văzut că era singura ființă umană din SUV. Oare ce voiau de la el?

Lovitura în tâmplă l-a făcut să-și piardă cunoștința, punând astfel capăt șirului de întrebări fără răspuns. SUV-ul a pornit în viteză înapoi spre clădirea în flăcări, năpustindu-se în fumul de pe stradă asemenea

unui avion care străpunge un nor, apoi a trecut cu scârțâit de roți pe lângă mulțimea de oameni, cotind la următoarea intersecție și luând-o înainte spre oraș.

Cada

Așa-numita „cadă” a complexului prăbușit World Trade Center, fundația cu o adâncime de șapte etaje, era luminată ca ziua pentru tura de noapte chiar și în momentele de dinainte de răsărit. Cu toate acestea, nu era mișcare pe șantier, iar mașinile uriașe erau oprite. Lucrul care mersese neîntrerupt încă de la prăbușirea turnurilor era pentru moment oprit.

— De ce în locul ăsta? a întrebat Eph. De ce aici?

— L-a atras, a spus Setrakian. Cârțița își face adăpost în trunchiul putred al unui copac doborât. Cangrena apare de la o rană. La fel și el, își trage seva din nenorocire și suferință.

Eph, Setrakian și Fet se aflau pe bancheta din spate a furgonetei lui Fet parcate la intersecția dintre străzile Church și Cortlandt. Setrakian stătea lângă fereastra ușii din spate cu un vizor cu vedere în infraroșu. Traficul era redus; mai trecea doar ocazional câte un taxi sau vreun camion. Nu erau pietoni, nici alte semne de viață. Căutau din priviri vampirii, dar nu se zărea nici unul.

Studiindu-și încă vizorul, Setrakian a spus:

— E prea multă lumină aici, iar ei nu vor să fie văzuți.

— Nu putem să tot dăm târcoale șantierului, a replicat Eph.

— Dacă sunt mulți, așa cum bănuim noi, atunci trebuie să fie pe aproape, ca să se retragă în bârlog înainte de răsărit, a spus Setrakian. L-a privit pe Fet. Trebuie să gândești așa cum gândesc dăunătorii.

— Ascultați-mă pe mine, a spus Fet. N-am văzut nicăieri un șobolan intrând pe ușa principală. A meditat puțin la acest lucru, apoi a trecut pe lângă Eph și s-a dus pe bancheta din față. Am o idee.

A luat-o spre nord, pe Church Street înspre primărie, la nord-est de șantierul de la World Trade Center. Clădirea primăriei era înconjurată de un parc mare. Fet a parcat pe un loc pentru autobuz de pe Park Row și a oprit motorul.

— Parcul ăsta este unul dintre cele mai mari cuiburi de șobolani din oraș. Am încercat să scoatem iedera, pentru că era o ascunzătoare extraordinară. Am schimbat și pubelele, dar fără rezultat. Se hârjonesc pe aici ca veverițele, mai ales la prânz, când vine lumea să mănânce. Mâncarea îi atrage, dar de ea fac rost de mai peste tot. Ceea ce e esențial pentru ei e infrastructura, a spus și a arătat spre pământ. În subsol, acolo, e o stație închisă de metrou, vechea stație de la primărie.

— Comunică în continuare cu celelalte?

— Totul comunică acolo dedesubt, într-un fel sau altul.

Au privit un răstimp, dar nu au fost nevoiți să aștepte prea mult.

— Uitați, a spus Setrakian.

Eph a văzut o femeie cu aspect murdar lângă un felinar, la vreo treizeci de metri distanță.

— O femeie fără adăpost, a remarcat el.

— Nu, l-a contrazis Setrakian și i-a înmânat lui Eph vizorul cu vedere în infraroșu.

Prin acesta, Eph a văzut femeia ca pe o pată roșie încețoșată pe un fundal rece, închis la culoare.

— E de la metabolismul lor, a spus Setrakian. Uite încă una!

Era o femeie corpulentă care mergea clătinându-se, dar care încerca să-și mențină echilibrul, în umbra gardului jos de metal care împrejmuia parcul.

Apoi a apărut un bărbat cu un șorț cu buzunar ca acelea purtate de distribuitorii stradali de ziare, care ducea un om pe umăr. L-a aruncat peste gard, apoi a sărit și el cu dificultate. În timp ce trecea peste gard, a căzut și și-a rupt un crac de la pantaloni, dar s-a ridicat fără nici o reacție, și-a apucat din nou victima și s-a pierdut pe după copaci.

— Da, a încuviințat Setrakian. Aici e.

Eph s-a cutremurat. Prezența acestor agenți patogeni ambulanți, a acestor maladii umanoide, îi repugna. Le privea scârbit cum traversau parcul clătinându-se, ființe inferioare care își urmau un impuls și care se fereau din calea luminii. Le-a sesizat graba de navetiști dornici să prindă ultimul tren spre casă.

Au ieșit în liniște din furgonetă. Fet purta salopetă din Tyvek și bocanci impermeabili de cauciuc. Le-a oferit și celorlalți, însă Eph și Setrakian au luat doar bocancii. Fără să-i întrebe, Setrakian i-a dat cu un spray care elimină mirosul, dintr-un tub pe care era desenat un cerb privit printr-o țință de culoare roșie. Desigur, sprayul nu putea face nimic în privința dioxidului de carbon pe care îl expirau, nici a bățăilor inimilor sau a sângelui care le circula prin vene.

Fet era cel mai înarmat. Avea pistolul de bătut cuie într-o geantă de umăr, dotat cu trei încărcătoare suplimentare de cuie de argint fără floare. La curea avea prinse diferite unelte, inclusiv vizorul pentru vedere nocturnă și lampa cu lumină ultravioletă, împreună cu un pumnal de argint de la Setrakian, într-o teacă de piele. În mână ducea o lampă fluorescentă puternică, iar mina cu raze UVC o ținea într-un sac de plasă pe umăr.

Setrakian avea bastonul și o lampă fluorescentă, iar în buzunarul de

la haină ținea vizorul cu vedere în infraroșu. Și-a verificat tubul cu pastile din veston, apoi și-a lăsat pălăria în spatele furgonetei.

Eph avea și el o lampă fluorescentă și o sabie de argint în teacă, prinsă la spate, cu lama de 65 de centimetri.

— Nu sunt sigur că e bine să mergem să ne luptăm cu bestia în bârlogul ei, a spus Fet.

— Nu avem altă soluție. Este singurul moment în care știm unde este, a răspuns Setrakian și și-a înălțat privirea spre cerul pe care primul licăr slab al zilei începea să-l decoloreze. Noaptea e pe sfârșite. Haideți să mergem!

Au luat-o spre poarta gardului jos, care era încuiată în timpul nopții. Eph și Fet s-au urcat pe ea, apoi s-au întins să-l ajute pe Setrakian.

Zgomotul unor pași grăbiți, cu un picior târșându-se pe trotuar, i-a făcut să se adâncească în grabă în întunericul parcului.

Interiorul parcului nu era luminat noaptea, iar copacii erau deși. Au auzit susurul apei fântânii din parc și zgomotul mașinilor care treceau prin zonă.

— Unde sunt? a întrebat Eph în șoaptă.

Setrakian și-a scos vizorul cu vedere în infraroșu.

A cercetat zona, apoi i-a dat vizorul lui Eph. Acesta a văzut mai multe siluete de un roșu aprins care se furișau prin spațiul întunecat.

Răspunsul la întrebarea lui era „peste tot.” Și se îndreptau cu toții în grabă spre o zonă din nord.

Destinația lor a devenit evidentă. Era un chioșc în partea dinspre Broadway a parcului, o structură întunecoasă pe care Eph nu o vedea prea bine de la distanța aceea. A privit și a așteptat până când numărul de vampiri care se retrăgeau în bârlog s-a redus, iar vizorul lui Setrakian nu a mai semnalizat nici o altă sursă semnificativă de căldură.

Au luat-o la fugă spre chioșc. În lumina timidă a zorilor au văzut că era un centru de informare pentru turiști, care avea obloanele lăsate noaptea. Au deschis ușa. Nu era nimeni înăuntru.

S-au înghesuit în spațiul restrâns, cu o tejghea de lemn înțesată cu suporti de sârmă pentru pliante și pentru foi cu orarul autobuzului turistic. Fet a luminat cu lanterna Maglite grilajul metalic din podea. La fiecare capăt erau niște găuri mari, iar lacătele dispăruseră. Pe grilaj era scris MTA^[76].

Fet a tras grilajul în timp ce Eph stătea cu lampa pregătită. Scările se afundau în întuneric. Setrakian a îndreptat fasciculul spre o plăcuță ștersă de pe zid. Fet pornise deja în jos pe scări.

— Este ieșirea de urgență, a anunțat Fet. După Al Doilea Război

Mondial au închis vechea stație de la primărie. Curba era prea strânsă pentru trenurile mai noi, peronul era prea îngust, deși cred că metroul numărul 6 încă mai întoarce aici. S-a uitat dintr-o parte în cealaltă. Probabil că au desființat fosta ieșire de urgență și au pus chioșcul chiar deasupra ei.

— Bine, a spus Setrakian. Hai să mergem!

Eph l-a urmat, încheind șirul. Nu s-a deranjat să tragă la loc grilajul în urma lui, gândindu-se că era bine să aibă acces rapid la suprafață în caz de nevoie. Pe marginea treptelor era mizerie, mijlocul fiind curățat datorită traficului intens din ultimele zile. Era întuneric beznă.

— Urmează stația 1945^[77], a spus Fet. Ultima stație!

Rândul de trepte se oprea în fața unei uși deschise care ducea la un al doilea rând de trepte mai late, care, la rândul lor, conduceau la ceea ce trebuie să fi fost mezaninul. O cupolă placată cu faianță, sprijinită pe patru arcuri care culminau cu un luminator decorat, din sticlă modernă, începea să se coloreze în albastru. Câteva scări și schele vechi fuseseră sprijinite de chioșcul de lemn pentru bilete, de-a lungul unui perete rotunjit. Ușile arcuite nu erau prevăzute cu bară, dat fiind că la vremea aceea încă nu fusese adoptată plata cu fise emise de MTA.

Arcul mai îndepărtat ducea la un alt rând de scări, late cât să încapă maxim cinci persoane una lângă alta, și care dădeau spre peronul îngust. Au ascultat la ușa arcuită, dar nu se auzea decât scârțâitul îndepărtat al frânelor metroului. Apoi au ieșit pe peronul părăsit.

Era asemenea unei galerii șopotitoare dintr-o catedrală. Candelabrele vechi din alamă cu becuri înnegrite, expuse, atârnav de tavanele arcuite. Plăcile de faianță întrepătrunse care străbăteau arcurile dădeau impresia unor fermoare uriașe. Două luminoare boltite permiteau luminii să intre prin geamul purpuriu. Restul fuseseră acoperite cu plumb, de teama raidurilor aeriene de după cel de-Al Doilea Război Mondial. Mai departe, prin niște grătare de la suprafață, se strecura o lumină palidă, suficientă însă ca să le permită să perceapă șina cotind delicat. Nu era nici măcar un unghi drept în incintă. Faianța era distrusă peste tot, inclusiv indicatorul de teracotă aurie smălțuită, cu chenar verde, de pe zidul cel mai apropiat, în interiorul căruia, pe niște plăcuțe albe, era scris cu litere albastre CITY HALL.

Pelicula de praf argintiu așternut pe peronul cotit revela urmele pașilor vampirilor care se pierdeau în întuneric.

Au mers după urmele de pași până la capătul peronului, apoi au sărit pe șinele încă utilizate. Pașii coteau spre stânga, de-a lungul buclei făcute de metrou. Au stins lanternele, iar lampa fluorescentă a lui

Eph a lăsat la vedere petele de urină iridescente, multicolore, împrăștiate peste tot, care continuau până departe. Setrakian își căuta vizorul cu vedere în infraroșu, când, deodată, au auzit zgomote în spatele lor. Erau câțiva întârziați care coborau de pe scările de la mezanin pe peron. Eph a stins lampa, și au traversau toți trei șinele spre zidul mai îndepărtat, lipindu-se de intrândul de piatră.

Întârziații au coborât de pe peron târându-și picioarele pe pietrele acoperite cu praf dintre șine. Setrakian i-a privit prin vizor: două siluete de un portocaliu-roșiatic aprins, cu formă și postură obișnuite. Primul s-a făcut nevăzut, iar lui Setrakian i-a luat mult timp până să își dea seama că se strecurase printr-o crăpătură din zid care, cine știe cum, lor le scăpase. Cea de-a doua siluetă s-a oprit în același loc, dar, în loc să se facă nevăzută, s-a întors și s-a uitat în direcția lor. Setrakian a rămas nemișcat, conștient că vederea nocturnă a creaturii era avansată, dar încă nu pe deplin evoluată. Vizorul bătrânului indica faptul că gâtul vampirului era locul cel mai fierbinte. Un șiroi portocaliu care i s-a prelins pe picior devenea gălbui pe măsură ce se acumula pe pământ: creatura se ușura. A ridicat capul asemenea unui animal care adulmecă prada și s-a uitat în susul șinelor, departe de ascunzătoarea lor, după care a lăsat capul în jos și a dispărut prin spațiul din zid.

Setrakian a mers din nou spre șine, urmat de ceilalți. Mirosul greu de urină proaspătă și fierbinte de vampir a umplut intrândul arcuit, iar amoniacul încins i-a trezit lui Setrakian amintiri dureroase. Toți trei au ocolit pata în drum spre crăpătura din zid.

Eph și-a scos sabia din teaca de pe spate și a intrat primul. Trecerea dădea într-o catacombă încinsă, cu pereții neregulați, cu un aer irespirabil din cauza aburului. A aprins lampa fluorescentă la timp cât să vadă primul vampir ridicându-se și venind spre el. Însă nu a mai apucat să ridice sabia de argint, așa că vampirul l-a izbit de perete. Lampa i-a căzut într-o parte, lângă șiroiul de apă reziduală de pe jos. În lumina indigo a acesteia, a văzut că vampirul era, sau fusese cândva, femeie. Purta un sacou peste o bluză albă murdară, iar rimelul negru i se întinsese, dându-i aspectul unui raton amenințător. Mandibula i-a căzut și limba prelungă i s-a încolăcit, moment în care Fet a țâșnit prin intrând.

S-a năpustit asupra ei cu pumnalul, înjunghiind-o într-o parte. Ea l-a dat pe Eph de-a rostogolul și s-a ridicat ușor aplecată. Cu un strigăt, Fet a înjunghiat-o din nou, de data aceasta chiar deasupra locului în care ar fi trebuit să aibă inima, în piept, sub umăr. Vampirul s-a dat înapoi, clătinându-se o clipă, apoi s-a năpustit din nou. Fet a urlat și i-a împlântat pumnalul în abdomen, iar ea s-a clătinat și a mârâit, reacția ei

trădând însă mai degrabă confuzie decât durere. Avea să continue să-l atace.

Între timp, Eph își revenise. Când vampirul s-a năpustit din nou asupra lui Fet, Eph s-a ridicat și i-a tăiat capul cu sabia cu amândouă mâinile, din spate. Dorința de a ucide era încă străină de el. Acest lucru i-a luat puțin din avânt, astfel că sabia nu a retezat complet gâtul. Însă era de ajuns. Îi secționase coloana vertebrală, și acum capul vampirului atârna înainte. Brațele i se bălăbăneau, iar corpul a început să-i zvâcnească, căzându-i în cele din urmă în balta de apă reziduală din mijlocul pavajului, ca o friptură imensă aruncată într-o tigaie încinsă.

Erau prea grăbiți pentru a se lăsa pradă șocului. Ecoul unui lipăit din catacombă sugera că vampirul care-o însoțise pe femeie fugea ca să-i alerteze pe ceilalți.

Eph a înșfăcat lampa fluorescentă de pe pavaj și a luat-o la fugă după el, cu sabia în mână. Își imagina că îl alerga pe cel care o ademenise pe Kelly aici. Mânia l-a purtat prin tunelul plin de abur pe care l-a parcurs cu pași grei, răsunători. Tunelul cotea la dreapta, acolo unde o conductă ieșea din zidul de piatră și mergea de-a lungul tunelului care se îngusta. Căldura aburului favorizase apariția algelor și a ciupercilor, care luceau în lumina lămpii. Înaintea lui a distins silueta neclară a vampirului, care fugea cu brațele desfăcute, cu degetele ca niște gheare.

Dintr-odată, vampirul a dispărut. Eph a încetinit și a privit împrejur, luminând cu lampa, cuprins de panică, până când, în sfârșit, a observat picioarele creaturii care se târa printr-o gaură săpată sub peretele lateral. Ființa se strecura cu ușurință prin pasaj. Eph a dat să-i reteze picioarele murdare, dar vampirul și le-a tras rapid, iar sabia a lovit țărâna.

Eph s-a lăsat în genunchi, dar nu reușea să vadă ce se afla dincolo de gaura prea mică. A auzit pași și a înțeles că Fet și Setrakian erau mult în urmă. A decis că nu putea aștepta, așa că s-a întins pe spate și a intrat.

A pătruns prin gaură cu brațele deasupra capului, strecurând mai întâi lampa și sabia. „Vezi să nu rămâi înțepenit aici”, și-a zis el. Dacă rămânea acolo, nu mai avea cum să se târască înapoi. S-a strecurat prin gaură. Mâinile și capul i-au pătruns într-un spațiu deschis, și s-a folosit de picioare ca să iasă din galerie. S-a așezat în genunchi.

Gâfâind, a agitat lampa în jur ca pe o torță. Se afla într-un alt tunel, unde, pe lângă șine, era un strat de pietre. Locul avea un aer misterios și părea nefrecventat. La stânga, la o distanță de mai puțin de o sută de metri, se vedea o lumină.

Era un peron. A mers cu pas iute de-a lungul șinei și s-a cățărât pe peron. Acesta nu avea nimic din splendoarea stației City Hall, ci era înțesat de grinzi de oțel și de țevi, toate la vedere. Eph credea că văzuse toate stațiile din centrul orașului, dar pe aici nu trecuse niciodată.

Un șir de vagoane stăteau sprijinite de capătul peronului, iar pe ușă se zărea o plăcuță pe care scria NEFUNCȚIONAL. În mijloc era o veche cabină de control, acoperită cu desene graffiti în tradiționalul *wild style*^[78]. A încercat ușa, dar era încuiată.

Din tunel s-a auzit un târșâit. Erau Fet și Setrakian care treceau și ei prin galerie, ca să-l prindă din urmă. Poate că nu fusese prea înțelept din partea lui să o ia singur înainte. Așa că s-a hotărât să-i aștepte acolo, în oaza de lumină. Asta până să audă pe cineva călcând pe o piatră printre șine. Când s-a întors, a văzut vampirul desprinzându-se de ultimul vagon de metrou și fugind pe lângă zidul din depărtare, ferit de lumina stației părăsite.

Eph a alergat după el pe peronul înălțat, până la capătul acestuia, după care a sărit pe șine, afundându-se în întuneric. Șinele coteau la dreapta și apoi se terminau. Pe când alerga, i se părea că pereții trepidau. Auzea ecoul pașilor târșâiți ai vampirului, zgomotul picioarelor goale pe pietrele tăioase. Creatura se împiedicase și încetinise. Eph s-a apropiat, iar lumina lămpii l-a speriat pe vampir. S-a întors la un moment dat; pe fața de culoare indigo i se citea groaza.

Eph a lovit cu sabia, decapitând monstrul din mers.

Trunchiul fără cap s-a prăbușit înainte. Eph s-a oprit și a trecut lampa peste gâtul care mustea, distrugând viermii din sânge care voiau să fugă. S-a ridicat din nou, iar respirația i s-a liniștit... Apoi s-a oprit de tot din respirat.

Auza ceva. Sau, mai exact, simțea. Peste tot, împrejurul său. Nu era zgomot de pași sau mișcare, ci doar... un mișunat.

A căutat lanterna mică și a aprins-o. Cadavrele newyorkeșilor erau înșirate de-a lungul solului mizerabil al tunelului. Erau îmbrăcați și zăceau pe marginile tunelului, asemenea victimelor unui atac cu gaz otrăvitor. Unii mai aveau încă ochii deschiși și priviri năuce, de oameni suferinzi.

Erau cei transformați. Cei mușcați recent, infestați. Fuseseră atacați chiar în noaptea aceea. Freământul pe care îl auzise Eph era transformarea care avea loc în organismul lor. Nu era mișcarea membrelor lor, ci freământul tumorilor care puneau stăpânire pe organe și mandibulele care se metamorfozau în limbi prelungi.

Erau zeci de persoane și se zăreau și mai multe mai înainte, siluete

neclare la care fasciculul lanternei nu ajungea. Erau bărbați, femei, copii, victime din toate categoriile sociale. A trecut printre ei, luminându-le fețele în căutarea lui Kelly – și rugându-se totodată să n-o găsească aici.

Încă mai căuta, când Fet și Setrakian și-au făcut apariția. Cu un amestec de ușurare și disperare, Eph le-a spus:

— Kelly nu este aici.

Setrakian stătea cu mâna lipită de piept, incapabil să-și recapete suflul.

— Cât mai e?

— Asta este tot o stație de la primărie, pe linia BMT^[79]. Este o porțiune care nu a fost dată niciodată în funcțiune, fiind folosită pentru depozitare. Asta înseamnă că suntem sub linia Broadway. Șinele duc pe după fundația clădirii Woolworth. Următoarea este Cortlandt Street. Adică World Trade Center este... Și-a înălțat privirea de parcă ar fi putut să vadă preț de 10–15 etaje prin asfalt, la suprafață. Suntem aproape.

— Hai să terminăm odată, a spus Eph.

— Stați, le-a cerut Setrakian, încercând să-și potolească bătaile inimii, și și-a plimbat fasciculul lanternei pe fețele celor transformați în vampiri. S-a așezat într-un genunchi ca să-i verifice pe câțiva dintre ei cu oglinda cu foiță de argint pe care o scosese din buzunarul de la haină. Mai întâi avem de lucru aici.

Fet a terminat treaba, exterminând vampirii în formare la lumina lanternei lui Setrakian. Fiecare decapitare era ca o lovitură în sufletul lui Eph, dar s-a forțat să o privească pe fiecare în parte.

Și Eph fusese transformat, dar nu din ființă umană în vampir, ci din tămăduitor în ucigaș.

Apa subterană își continua drumul prin catacombe, unde rădăcini bizare, însetate de soare, plante agățătoare și formațiuni albicioase se târau în jos din tavanul nefinisat ca să-și potolească setea. La lumina galbenă răspândită de becurile răzlețe din tunel, se vedea că aici nu erau desene graffiti. Pe lateralele neatinse era răspândit praf albicios, pe alocuri foarte fin, care acoperea suprafața lăcașelor cu apă stătătoare. Erau rămășițe de la World Trade Center.

Au evitat cu toții să calce pe el pe cât posibil, din respectul cuvenit unui loc de veci.

Tavanul era din ce în ce mai jos, coborând treptat sub înălțimea unui stat de om, și într-un final au ajuns la o fundătură. Setrakian și-a plimbat fasciculul de lumină și a descoperit o deschizătură în partea superioară a peretelui scund, suficient de mare încât să se poată trece.

Un bubuit indistinct și îndepărtat a început să se apropie în forță. În lumina lanternei au văzut că apa acumulată la picioarele lor începuse să tremure. Era zgomotul inconfundabil al metroului, și fiecare dintre ei s-a întors să privească, deși prin tunelul în care se aflau nu treceau șine.

Zgomotul venea din față, direct spre ei, dar pe șinele de undeva de deasupra capetelor lor, și se apropia de peronul liniei BMT în stația de la primărie. Șuieratul, vuietul și trepidațiile deveniseră insuportabile, ajungând la forța și la decibelii unui cutremur. Au înțeles pe dată că acest tumult era șansa lor.

S-au strecurat prin crăpătură și au trecut în grabă într-un alt pasaj fără șine. Acolo atârnavu becuri neaprinse și proiectoare ce trepidau din cauza metroului care trecea. Dincolo de stâlpii de susținere de oțel zăceau de multă vreme grămezi de gunoi și de dărâmături care se ridicau la o înălțime de zece metri de la sol. Înainte, după colț, o lumină gălbuie lumina slab. Au stins lămpile fluorescente și au pornit în grabă prin tunelul întunecos, care se lățea după colț, deschizându-se apoi într-o încăpere lungă, descoperită.

În timp ce solul se oprea din trepidat, iar zgomotul metroului se îndepărta asemenea furtunii care se domolește, au încetinit, ca să nu li se audă zgomotul pașilor. Eph i-a simțit înainte de a le vedea conturul, de a-i vedea stând în fund sau întinși pe jos. Vampirii fuseseră stârniți de prezența lor și se ridicau în capul oaselor, dar nu se repezeau la ei. Setrakian și Fet au continuat să meargă, adâncindu-se în bârlogul Stăpânului.

Diavolii se hrăniseră în noaptea aceea, erau sătui de sânge, ca niște căpușe, și zăceau ca să digere. Erau pradă unei letargii de cadavru, reduși la niște simple creaturi care așteptau apusul soarelui și ocazia de a se hrăni din nou.

Au început să se ridice. Purtau salopete de lucru, costume, echipament de fitness, pijamale, îmbrăcăminte pentru ocazii festive, șorțuri murdare; erau și câțiva în pielea goală.

Eph și-a înșfăcat sabia, cercetându-le chipurile celor pe lângă care trecea, chipuri moarte cu ochii sângerii.

— Stați grupați, a șoptit Setrakian, apucând cu grijă, din mers, mina cu raze UVC din sacul de plasă pe care-l avea Fet. Cu degetele încovoiate, i-a scos banda de siguranță, apoi a răsucit partea superioară a globului ca să pună în funcțiune bateria. Sper să meargă.

— Sperați? s-a mirat Fet.

În momentul acela s-a apropiat de el un vampir, un bătrân, poate nu la fel de sătul ca restul. Fet i-a arătat pumnalul de argint, făcându-l pe

vampir să sâsâie, apoi i-a pus piciorul pe coapsă și l-a împins.

— Ne băgăm într-o chestie tot mai nasoală, a zis el.

De după ziduri s-au ivit chipuri pofticioase. Erau vampiri adulți, poate din prima sau a doua generație, cu părul alb. Unii dintre ei scoteau mârâieli animalice și un sunet ascuțit, din gât, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar erau împiedicați de apendicele cumplite crescute sub limbă. Gâturile umflate le pulsau bolnăvicios.

— Bateria ar trebui să se declanșeze când țepușa ia contact cu solul, a spus Setrakian, plasat între Fet și Eph.

— *Ar trebui!* a exclamat Fet.

— Aveți grijă să vă adăpostiți înainte să se aprindă, în spatele suporturilor ăstora, a spus el referindu-se la stâlpii ruginiți plini de nituri aflați din loc în loc. Nu aveți mai mult de câteva secunde la dispoziție, în momentul ăla, să închideți ochii. Să nu vă uitați, pentru că explozia vă va orbi.

— Haideți odată! l-a îndemnat Fet, împresurat de vampiri.

— Încă nu...

Bătrânul a ridicat mânerul bastonului suficient cât să lase la vedere lama de argint și, cu o mișcare fulgerătoare, și-a trecut buricele a două degete pe tăișul ascuțit. Sângele i-a picurat pe podeaua de piatră, mirosul acestuia făcându-i pe vampiri să freamăte. Veneau de peste tot, revărsându-se pe după colțuri nevăzute, curioși și înfometați.

Fet a agitat pumnalul prin aerul prăfos, ca să-i țină la o distanță de câțiva metri, în timp ce se deplasau.

— Ce mai așteptați? a întrebat el.

Eph a privit chipurile vampirilor, cercetând femeile cu ochii inexpressivi, în căutarea lui Kelly. Una dintre ele a făcut un pas spre el, iar Eph i-a pus vârful sabiei în piept. S-a retras, de parcă ar fi ars-o.

Zgomotul s-a intensificat, întrucât mulțimea din fața lor era împinsă din spate. Foamea învingea șovăiala, dorința era mai puternică decât expectativa. Sângele lui Setrakian a picurat pe podea. Mirosul acestuia – și faptul că erau irosite câteva picături – îi stârnea.

— Dați-i drumul! a strigat Fet.

— În câteva secunde, a răspuns Setrakian.

Vampirii se apropiau, însă Eph îi împingea înapoi cu vârful sabiei. A aprins din nou lampa fluorescentă, iar aceștia s-au aplecat în razele ei respingătoare asemenea unor zombi care priveau fix la soare. Cei din față se aflau la mila celor din spate. Scânteierea se risipea... Eph a simțit că îl prindea cineva de mânecă...

— Acum! a strigat Setrakian.

A aruncat în aer globul, ca un arbitru de baschet care repune

mingea în joc. Obiectul greu s-a înălțat, și țepușa rectangulară de oțel, eliberată, s-a îndreptat înspre sol și s-a înfipt printre pietre. S-a pornit imediat un bâzâit, ca un bliț de pe vremuri care se reîncărca.

— Dați-i drumul! a spus Setrakian.

Eph și-a agitat lampa și sabia ca pe o macetă, îndreptându-se spre unul dintre stâlpi. A simțit cum vampirii îl înșfacă, îl trag și apoi a auzit zgomotul săbiei, urmat de gemetele și de urletele înăbușite. Cu toate acestea, le-a privit chipurile în căutarea lui Kelly, lovindu-i pe cei care se dovedeau a fi altcineva.

Vibrația minei a căpătat accente crescânde, de vaiet, în vreme ce Eph lovea cu sabia și cu picioarele și își făcea drum spre stâlpii de susținere de oțel. Exact când se refugia în umbra unuia, încăperea de la subsol se umplea de lumina albastră fulgerătoare. A strâns tare din ochi și și i-a protejat cu brațul.

Vampirii nimiciți au scos urlete bestiale. Trupurile li se topeau și erau carbonizate, măruntaiele le erau nimicite și parcă înseși sufletele făpturilor acestora erau mistuite. Țipetele înăbușite li se stingeau în gâturile arse.

Distrugerea era masivă.

Vaierul lor nu a durat mai mult de zece secunde. Vălul de lumină albastră purificatoare s-a înălțat spre tavan, după care bateria a cedat. Încăperea s-a cufundat din nou în întuneric. Când nu s-a mai auzit decât un sfârâit, Eph a lăsat brațul în jos și a deschis ochii.

Duhoarea respingătoare de carne putregăită arsă se ridica sub forma unui nor de fum de la creaturile carbonizate care zăceau pe jos. Era imposibil să te miști fără să calci pe demonii nimiciți. Cadavrele lor se fărâmau ca niște butuci împresurați de foc. Numai vampirii care avuseseră norocul să fie oarecum protejați de vreun stâlp mai erau în viață, însă Eph și Fet eliberau creaturile schilodite, pe jumătate distruse.

Fet s-a dus iute spre mina care se aprinsese și a evaluat distrugerea provocată.

— La dracu', chiar a mers, a spus el.

— Ia uitați-vă, i-a îndemnat Setrakian.

În capătul încăperii fumegânde, pe un maldăr de gunoaie de un metru, era o cutie neagră și lungă.

În timp ce Eph, însoțit de ceilalți doi bărbați, înainta cu teama resimțită de geniștii care se apropie de un dispozitiv suspect fără costume de protecție, situația i-a părut extrem de cunoscută și într-o clipă i-a fost clar: la fel se simțise pe când mergea spre avionul cufundat în întuneric pe pista de aterizare, când a început toată

nebunia aceasta.

Avea sentimentul că se apropia de o mortăciune, vie încă, de ceva dintr-o altă lume.

S-a apropiat suficient cât să-și dea seama că era într-adevăr dulapul lung și negru din cala avionului, cu ușile cu sculpturi frumoase reprezentând chipuri șerpuite, cuprinse parcă de flăcări, și chipuri alungite, schimonisite de țipete de agonie.

Sicriul uriaș al Stăpânului trona aici, pe un altar de dărmături și gunoaie, sub rămășițele complexului World Trade Center.

— Åsta e, a spus Eph.

Setrakian s-a apropiat de marginea cutiei, aproape atingând sculpturile, retrăgându-și apoi degetele chircite.

— Cât timp am tot căutat eu asta..., a spus el.

Eph s-a cutremurat la gândul că ar putea să întâlnească din nou creatura înfiorător de înaltă și cu o forță nimicitoare. A rămas în laterala dulapului, așteptându-se ca ușile lui să se deschidă din clipă în clipă. Fet a dat ocol și s-a dus în fața lui. Ușile nu aveau mânere. Ca să le deschizi trebuia să vâri degetele în crăpătura care cobora prin mijlocul dulapului și să tragi. Avea să fie un lucru dificil de făcut în timp scurt.

Setrakian s-a așezat la un capăt al dulapului cu sabia lungă pregătită, cu o expresie posomorâtă. Eph a citit în ochii bătrânului motivul dezamăgirii, iar acest lucru a făcut să-i piară și lui entuziasmul.

Părea prea ușor.

Eph și Fet și-au strecurat degetele printre uși, apoi au tras amândoi odată de ele. Setrakian s-a aplecat înainte cu lampa și cu sabia... Dar cutia nu avea în ea decât pământ. A răscolit cu lama, iar vârful de argint a răcâit fundul cutiei enorme. Nimic.

Fet s-a dat înapoi cu o privire sălbatică, incapabil să-și reprime valul de adrenalină.

— A dispărut?

Setrakian și-a retras sabia și a curățat-o de pământ de marginea cutiei.

Dezamăgirea lui Eph era copleșitoare.

— A fugit, a spus el îndepărtându-se de sicriu și întorcându-se spre marea de vampiri nimiciți din încăperea sufocantă. Și-a dat seama că suntem aici și a fugit prin tuneluri acum un sfert de oră. Nu poate să iasă la suprafață din cauza soarelui... așa că până la noapte rămâne sub pământ.

— În cea mai mare rețea subterană de transport din toată lumea, o mie trei sute de kilometri de șine, a spus Fet.

— N-am avut nici o șansă, cât de mică, a șoptit Eph cu vocea

gătuită de disperare.

Setrakian părea la capătul puterilor, dar încă nu-și pierduse speranța. În ochi i se zărea un licăr.

— Nu așa distrugeți dăunătorii, domnule Fet, făcându-i să fugă din adăposturile lor, alungându-i?

— Numai dacă știi unde se refugiază, a răspuns Fet.

— Nu cumva creaturile care își construiesc galerii, de la șobolani și până la iepuri, își fac un soi de ieșire prin spate...?

— O altă gaură, a spus Fet, înțelegând unde bătea bătrânul. O ieșire de urgență. Dacă intră prădătorii printr-o parte, fugi pe cealaltă.

— Cred că Stăpânul este pe fugă, a zis Setrakian.

Vestry Street, Tribeca

Nu au avut timp să distrugă complet sicriul, așa că s-au mulțumit să-l dea jos de pe altarul său de dărmături, să-l răstoarne și să împrăstie pământul. Hotărâseră să se întoarcă mai târziu și să termine treaba.

A durat ceva timp să refacă drumul prin tuneluri și să ajungă la furgoneta lui Fet, lucru care l-a epuizat și mai tare pe Setrakian.

Fet a parcat după colțul casei lui Bolivar. Au parcurs distanța scăldată de soare până la ușa principală fără să se deranjeze să mai ascundă lămpile fluorescente și săbiile de argint. Fiind dimineața devreme, nu au văzut pe nimeni în fața casei acestuia, așa că Eph a urcat pe barele schelelor din față. Deasupra ușii blocate era un oberliht pe care era trecut numărul casei. Eph l-a spart cu sabia, lovind cu piciorul bucățile mai mari de geam, apoi îndepărtând rama cu sabia. A luat o lampă și a intrat, coborând în foaier.

Lumina purpurie a lămpii a căzut pe două pantere de marmură plasate de o parte și de cealaltă a ușii. Statuia unui înger înaripat așezată la baza scărilor în spirală îl privea cu ostilitate.

În clipa aceea a auzit, a simțit: vibrația prezenței Stăpânului. „Kelly”, i-a trecut prin cap, resimțind brusc o durere în piept. Trebuia să fie aici.

Următorul care a coborât a fost Setrakian, ținut de afară de Fet și ajutat de Eph să coboare. Setrakian a aterizat și și-a scos sabia. A simțit și el prezența Stăpânului și, odată cu aceasta, ușurare. Nu era prea târziu.

— Este aici, a spus Eph.

— Atunci deja știe că suntem și noi, a replicat Setrakian.

Fet i-a dat lui Eph două lămpi mari cu raze UVC de acolo de sus, apoi a coborât și el de pe oberliht, lovind podeaua cu bocancii săi grei.

— Repede, a spus Setrakian și a luat-o înainte pe sub scările în

spirală care plecau de la parterul în plin proces de renovare.

Au traversat o bucătărie lungă în care zăceau cutii nedesfăcute cu aparatură, în căutarea vreunui dulap. Și chiar au găsit unul, dar gol, neterminat.

Au trecut prin ușa falsă din zidul din spate, așa cum era înfățișată în foile imprimate de Nora din revista *People*.

În față li s-au deschis scări care duceau la subsol. O folie de plastic din spatele lor s-a zbatut. S-au întors repede, dar nu era decât curentul de pe scări. Vântul aducea mirosul de mizerie și de stricat din tunelurile metroului.

Pe aici se ajungea în tuneluri. Eph și Fet au început să pregătească două lămpi mari cu raze UVC, ca să inunde calea spre dulap cu lumina fierbinte și ucigătoare, izolând astfel subsolul și împiedicând vampirii să își facă apariția și, lucrul cel mai important, asigurându-se că singura cale de ieșire din casă era în lumina soarelui.

Eph s-a întors și l-a văzut pe Setrakian sprijinindu-se de zid, apăsându-și degetele pe veston, în zona inimii. Lui Eph nu-i plăcea ce vedea și pornise spre el, însă vocea lui Fet l-a întors din drum.

— La naiba!

Una dintre lămpi se izbise de podea. Eph a verificat-o ca să se asigure că becurile se mai aprindeau încă, după care a așezat lampa drept, atent la radiațiile răspândite de ea.

Fet i-a făcut semn să nu scoată nici un sunet. A auzit zgomote dedesubt, pași. Mirosul din aer s-a schimbat, devenind mai înțepător. Miros de putred. Se adunau vampirii.

Eph și Fet s-au îndepărtat de dulapul luminat de lămpi – scăparea lor. Când Eph s-a întors spre bătrân, acesta dispăruse.

Se dusesse înapoi în foaier. Își simțea inima dureroasă în piept, pusă la grele încercări de stres și de nerăbdare. Așteptase atâta timp, atâta timp...

Măinile încovoiate au început să-l doară. Și le-a mișcat, strângând bine mânerul sabiei de sub capul de argint în formă de lup. În clipa aceea a simțit o pală de aer, ca și când s-ar fi apropiat ceva...

Lovitura dată cu sabia în ultimul moment l-a salvat de o izbitură directă și fatală, însă forța impactului l-a dărâmat. A alunecat cu capul înainte pe podeaua de marmură și s-a lovit de baza zidului. Însă nu a dat drumul sabiei. A sărit rapid în picioare, agităndu-și sabia împrejur în lumina difuză a foaierei.

Atât de rapid era Stăpânul.

Și se afla aici, pe undeva.

Acum ești bătrân.

Vocea i-a traversat mintea lui Setrakian ca un curent electric. Bătrânul a descris un cerc amplu înaintea sa cu sabia. O umbră neagră a trecut ca o ceață pe lângă statuia îngerului înlăcrimat de la baza scărilor spiralate de marmură.

Stăpânul voia să încerce să-l distragă. Așa proceda el, evita confruntarea directă și se folosea de înșelătorie ca să-l ia prin surprindere.

Setrakian s-a dat înapoi până s-a lipit de zidul ușii de la ieșire. În spatele lui, lângă ușă, era o fereastră îngustă cu geam Tiffany care fusese înnegrită. Setrakian a lovit cu sabia geamul cu inserție de plumb, spărgându-l.

Razele soarelui au sfâșiat bezna din foaier.

La auzul zgomotului geamului spart, Eph și Fet au urcat și ei și l-au văzut pe Setrakian stând cu sabia pregătită, scăldat în lumina soarelui.

Bătrânul a văzut ceața întunecoasă înălțându-se pe scări.

— Uitați-!! a strigat el și a pornit în urma lui. Haideți!

Eph și Fet au urcat treptele în urma bătrânului. În capătul lor îi așteptau doi vampiri, fostele gărzi de corp ale lui Bolivar, zdrahonii care acum erau uriași înfometați, cu costume murdare. Unul dintre ei l-a lovit pe Eph, care s-a dat pe spate, pierzându-și echilibrul, și s-a prins de perete ca să nu cadă pe scările de marmură. A scos lampa fluorescentă, și gorila s-a ferit, moment în care Eph l-a lovit cu sabia în coapsă. Vampirul a scos un țipăt și l-a lovit din nou. Eph i-a înfipt sabia în abdomen aproape până la prăsele, după care a scos-o, făcându-l pe vampir să se prăbușească asemenea unui balon spart.

În acest timp, Fet îl ținea la distanță pe oponentul său cu lampa fluorescentă, înfigând pumnalul cu lama scurtă și tăind mâinile gării de corp. A ridicat lampa chiar în fața lui, făcându-l să se agite și să privească înnebunit împrejur, orbit pentru o clipă. Printr-o mișcare rapidă, Fet a trecut în spatele lui și l-a înjunghiat în ceafa groasă înainte de a-l împinge cu putere în jos pe scări.

Vampirul cu care se lupta Eph încerca să se ridice, dar Fet l-a trântit din nou cu o lovitură în coaste. Capul gării de corp a căzut pe treapta de sus și, cu un strigăt sfâșietor, Eph și-a coborât sabia.

Capul s-a prăbușit în jos pe scări, căpătând viteză, sărind peste cadavrul celui alt vampir și rostogolindu-se până ce s-a lovit de zid.

Din gâtul secționat curgea un șuvoi de sânge alb pe covorul roșu aprins. Viermii din sânge au început să iasă, însă Fet i-a ars cu lampa.

Garda de corp de la baza scărilor fusese redusă la o grămadă de oase frânte, dar era încă în viață. Nu-și rupsese gâtul în cădere, deci nu fusese eliberat. Avea ochii deschiși și privea tâmp în susul scării lungi,

încercând să se miște.

Eph și Fet l-au văzut pe Setrakian în apropierea ascensorului, cu sabia scoasă și străduindu-se să lovească o ceață întunecoasă, extrem de rapidă.

— Atenție! a strigat Setrakian, dar, până să rostească el tot cuvântul, Stăpânul l-a lovit pe Fet din spate.

Acesta a căzut ca un sac de cartofi, fiind cât pe-acți să-și spargă lampa. Eph abia a avut timp să reacționeze înainte ca acea ceață să ajungă la el, oprindu-se o clipită, suficient cât Eph să-i vadă din nou chipul, carnea colcăind de viermi și gura desenată într-un rânjel. Apoi a fost izbit de zid.

Setrakian s-a repezit înainte, lovind cu sabia pe care o ținea cu amândouă mâinile, forțând silueta rapidă să pătrundă într-o încăpere amplă, cu tavanul înalt, mare cât tot etajul. Eph s-a ridicat și s-a dus după el, urmat de Fet, căruia îi picura sânge din tâmplă.

Stăpânul s-a oprit, înfruntându-i în fața șemineului enorm din piatră din mijlocul încăperii. Camera avea ferestre numai la capete, așa că în centrul ei nu ajungea lumina soarelui, ca să le vină în ajutor. Mantia Stăpânului a foșnit, apoi s-a domolit, iar ochii săi oribili au privit în jos spre ei, dar mai ales spre Fet, care nu era nici el tocmai un om mic de statură și căruia i se prelingea sânge pe față. Cu un rânjel, Stăpânul a înșfăcat cu brațele prelungi bucăți de lemn, un mănunchi de fire electrice și dărâmături aflate la îndemână și le-a aruncat înspre cei trei persecutori.

Setrakian s-a lipit de perete, în timp ce Eph se refugia după colț, iar Fet a folosit o bucată de placaj pe post de scut.

Când atacul s-a încheiat și s-au uitat împrejur, Stăpânul dispăruse din nou.

— Dumnezeule! a izbucnit Fet.

Și-a șters cu mâna sângele de pe față, apoi a dat drumul placajului. A aruncat cu zgomot în șemineul fără foc pumnalul de argint, inutil în fața acestui uriaș, și i-a luat lui Eph lampa, pentru ca acesta să poată ține cu ambele mâini sabia cu lama mai lungă.

— Nu-l slăbiți, a spus Setrakian făcându-și drum înainte. Trebuie să-l forțăm să iasă pe acoperiș, cum iese fumul pe coș.

Când au cotit pe după zid, au văzut încă patru vampiri care veneau spre ei, sâsâind. Păreau să fi fost admiratori ai lui Bolivar, judecând după freză și după piercinguri.

Fet i-a atacat cu cele două lămpi, forțându-i să se dea înapoi. Unul dintre ei, o fată, a reușit să treacă de el, dar Eph i-a sărit lui Fet în ajutor, îndreptând către fată sabia de argint. Aceasta arăta ca o

vampiriță grăsulie îmbrăcată într-o fustă de blugi și cu ciorapi de plasă ruptă. Avea rapacitatea curioasă a celor abia deveniți vampiri, pe care Eph învățase să o recunoască. A îndreptat sabia spre ea, stând cu picioarele flexate, însă fata a făcut o fandare spre dreapta, apoi spre stânga, strecurând un sâsăit printre buzele albicioase.

Eph l-a auzit pe Setrakian strigând „Strigoil!” cu vocea lui poruncitoare. Zgomotul produs de sabia bătrânului în vreme ce decapita vampiri i-a dat curaj lui Eph. Vampirița grăsulie a mai făcut o fandare, de data aceasta prea agresivă, iar Eph a împuns-o cu vârful sabiei în umărul bluzei negre din bumbac sfâșiate, pârjolind bestia care pusese stăpânire pe fată. Aceasta a deschis gura, iar limba ei prelungă s-a încovoiat. Eph s-a ferit în ultimul moment, iar limba ei i-a ratat gâtul. Ea și-a reluat atacul cu gura căscată și cu un urlat de mânie, însă Eph a lovit cu sabia înspre față, exact în limba prelungă. Lama sabiei lui i-a străpuns gâtul, iar vârful s-a afundat câțiva centimetri în peretele nefinisat.

Ochii i s-au bulbucat. Din limba prelungă tăiată picura sânge alb, umplându-i gura și prelingându-i-se pe bărbia pe care nu și-o putea mișca. Era prinsă de zid. A făcut o mișcare spasmodică și a încercat să-l scuie pe Eph cu sângele ei infestat. Virusul încearcă să se propage prin orice mijloace.

Setrakian ucisese alți trei vampiri, iar acum podeaua din lemn de arțar proaspăt lustruită de la capătul holului băltea de lichidul albicios. S-a întors spre Eph și i-a strigat:

— Înapoi!

Eph și-a eliberat sabia înfiptă în zid al cărei mâner trepida. Setrakian i-a tăiat gâtul vampirului și, imediat, cadavrul decapitat a căzut la podea.

Capul a rămas înfipt în zid. Din gâtul secționat curgea sânge. Ochii negri, larg deschiși ai vampirului scăpărau spre cei doi bărbați... apoi s-au dat pe spate, s-au relaxat și au rămas nemișcați. Eph a apucat mânerul sabiei și a smuls-o din zidul din spatele gurii fetei, iar capul a căzut peste trunchi.

Nu aveau timp să iradieze sângele alb.

— Sus! Sus! a spus Setrakian și a luat-o de-a lungul zidului spre o altă scară, circulară, cu o balustradă metalică ornamentată. Spiritul bătrânului era puternic, dar forțele începeau să-l părăsească. În susul scărilor, Eph l-a depășit. S-a uitat în stânga și în dreapta și, în lumina difuză, a văzut podele din lemn de esență tare terminate și pereți nefinișați, însă nici urmă de vampir.

— Ne separăm, a spus bătrânul.

— *Glumiți!* a replicat Fet, prinzându-l bine și ajutându-l să urce în capătul scărilor. Niciodată nu trebuie să ne separăm, asta e regula de bază. A agitat lampa împrejur. Am văzut prea multe filme ca să mai fac așa o tâmpenie.

Una dintre lămpi a fâsăit. Lampa se încinsese, și becul a pocnit și a luat foc. Fet a aruncat-o și a stins flăcările cu bocancul. Acum nu mai avea decât o lampă.

— Cât ne mai țin bateriile? a întrebat Eph.

— Nu îndeajuns, a răspuns bătrânul. O să ne epuizeze în felul ăsta și o să ne facă să-l înfruntăm până la lăsarea nopții.

— Tre' să-i întindem o cursă, a sugerat Fet. Ca unui șobolan în baie. În momentul acela, bătrânul s-a oprit și a întors capul întrucât auzise ceva.

Ai inima slabă, epavă amărâtă. Ți-o aud.

Setrakian a rămas nemișcat, cu sabia pregătită. A privit împrejur, dar Cel Întunecat nu era pe nicăieri.

Ți-ai meșterit o armă pe cinste.

— Nu o recunoști? a spus Setrakian tare, respirând anevoie. A fost a lui Sardu, băiatul căruia i-ai luat trupul.

Eph s-a apropiat de bătrân, dându-și seama că vorbea cu Stăpânul.

— Unde este? a strigat el. Unde e soția mea?

Stăpânul l-a ignorat.

Ai așteptat toată viața momentul acesta și vei rata a doua oară.

— Ai să guști din sabia mea de argint, strigoiele, i-a replicat Setrakian.

Ba am să gust din tine, bătrâne, din tine și din adepții tăi neîndemânatici...

Stăpânul l-a atacat pe Setrakian din spate, aruncându-l din nou la podea. Eph a reacționat lovind cu sabia în briza pe care a simțit-o, lansând câteva șfichiuieli la întâmplare. Când a retras sabia, a văzut că vârful acesteia era mânjit de un lichid alb, lipicios.

Îl rănise pe Stăpân. Cel puțin, îl tăiasc.

Dar până să apuce să tragă această concluzie, Stăpânul s-a întors și l-a lovit în piept cu ghearele. Eph s-a simțit ridicat de la pământ, a fost izbit cu spatele și cu umerii de zid și a căzut într-o parte, în timp ce un val de durere i se răspândea prin tot corpul.

Fet s-a repezit înainte cu lampa, iar Setrakian a lovit cu sabia așezat într-un genunchi, făcând bestia să se dea înapoi. Eph s-a răsucit cât de repede a putut, pregătit să mai încaseze și alte lovituri... dar acestea s-au lăsat așteptate.

Erau din nou singuri, simțeau acest lucru. Nu se auzea nici un sunet,

cu excepția țiutului proiectoarelor înșirate de-a lungul tavanului, care se legănau în apropiere de baza scărilor.

— L-am rănit, a zis Eph.

Setrakian s-a sprijinit în sabie ca să se ridice, întrucât un braț îi era rănit și îi atârna neputincios. S-a îndreptat spre următorul rând de scări care duceau la etaj.

Pe treptele nefinisate din scânduri era sânge alb de vampir.

Deși aveau dureri, au urcat cu toții hotărâți. Ajunseseră la penthouse-ul lui Bolivar, etajul superior din clădirea cea mai înaltă dintre cele două care formau casa. Au intrat în zona dormitorului și au căutat urme de sânge de vampir pe podea. Nu au găsit nimic, așa că Fet a ocolit patul nefăcut și s-a dus la ferestrele îndepărtate. A tras de perdelele care țineau încăperea în întuneric și aceasta a fost invadată de lumină, dar nu și de razele soarelui. Eph s-a uitat în baie și a descoperit că era mult mai mare decât se așteptase, cu oglinzi cu rama de aur care îmbrăcau pereții și care îi multiplicau imaginea la infinit. Era o armată de Ephraim Goodweather cu săbii în mână.

— Pe aici, a spus Setrakian gâfâind.

Pe un scaun negru de piele din sala imensă de vizionare erau pete de sânge alb, proaspăt. În zidul dinspre est se deschideau două uși arcuite, acoperite cu draperii grele pe sub care se strecura un firisor de lumină. Dincolo de acestea, era acoperișul celui alt corp de clădire.

În centrul încăperii stătea Stăpânul, cu fața colcăind de viermi aplecată asupra lor, cu ochii lui de onix ațintiți, amenințat de lumina ucigătoare a zilei din spatele său. Pe braț, pe mâna lungă, i se prelingea încet și neregulat sânge alb, cu reflexe irizate, și de pe vârful unghiei nepământești picura pe podea.

Setrakian a pășit înainte șchiopătând, târând sabia după el și zgâriind podeaua de lemn. S-a oprit și și-a ridicat sabia de argint cu brațul nerănit, cu fața la Stăpân și cu inima bătându-i mult prea tare.

— Strigoi, a spus el.

Stăpânul, de o maiestruozitate demonică, l-a privit fix, impasibil preț de o clipă, cu ochii ca două luni moarte umbrite de nori sângerii. Singurul indiciu al stării sale de nervozitate era mișunatul febril al paraziților din sânge, care i se agitau sub pielea feței inumane.

Era un moment prielnic pentru Setrakian... însă inima i se strângea și îi tăia din avânt.

Eph și Fet au venit prin spatele Stăpânului, iar acesta nu a avut altă soluție decât să încerce să iasă din încăpere. Fața i s-a deschis într-un rânjet sălbatic. A aruncat spre Eph cu piciorul o masă lungă și joasă, trântindu-l pe spate, și cu brațul întreg a împins un fotoliu spre

Setrakian. Ca urmare a acestor atacuri, Stăpânul a reușit să năvălească printre ei, repezindu-se spre Fet.

Fet a ridicat lampa, dar Stăpânul s-a ferit și s-a repezit cu ghearele la el, într-o parte. Tânărul a căzut amețit în apropierea scărilor. Stăpânul a vrut să treacă pe lângă el, dar Fet a fost mai rapid și i-a agitat Celui Întunecat lampa în fața amenințătoare. Razele UVC l-au făcut să se clatine și să se izbească de perete, iar tencuiala s-a crăpat din cauza greutateii sale. Când Stăpânul și-a luat mâna de la față, avea ochii cășcați și părea pierdut.

Lampa îl orbise, dar numai pentru scurt timp. Au înțeles toți trei că se aflau în avantaj, așa că Fet s-a dus la el cu lampa pregătită. Stăpânul s-a dat înapoi turbat. Fet a împins bestia uriașă spre încăperea cu ușile acoperite de draperii, iar Eph s-a repezit în urma lui, sfâșiind mantia Celui Întunecat și rănindu-l puțin. Gheara Stăpânului a lovit, dar nu a sfâșiat decât aerul.

Setrakian a apucat fotoliul pe care Stăpânul îl împinsese spre el, iar sabia i-a căzut la podea cu zgomot.

Eph a tăiat draperiile grele care acopereau una dintre uși, lăsând la vedere lumina puternică a soarelui. Ușile de sticlă erau protejate cu gratii de fier cu ornamente, dar, cu o lovitură de sabie, zăvorul s-a crăpat, aruncând scânteieri.

Fet a continuat să-l împingă pe Stăpân înapoi. Eph s-a întors spre Setrakian, așteptând ca acesta să-i dea lovitura de grație. În clipa aceea l-a văzut pe bătrânul profesor întins pe podea, cu sabia lângă el și cu mâna la piept.

Eph a înghețat și s-a uitat întâi la monstrul încolțit, apoi la Setrakian, care agoniza pe podea.

Asemenea unui împlânzitor de lei, Fet ținea lampa îndreptată spre vampir.

— Ce mai așteptați? a întrebat el.

Eph s-a dus în fugă la bătrân. S-a aplecat spre el și a citit pe chipul acestuia suferința. l-a surprins privirea rătăcitoare. Setrakian și-a tras cu degetele de veston în dreptul inimii.

Eph și-a lăsat sabia și i-a smuls vestonul și cămașa, dezvelind pieptul flasc al bătrânului. l-a dus mâna sub bărbie ca să-i ia pulsul, dar nu a simțit nimic.

— Doctore, a strigat Fet spre el, în timp ce continua să-l împingă pe Stăpân spre zona însorită.

Eph i-a masat bătrânului pieptul în zona inimii. Nu a început manevrele de resuscitare cardiopulmonară imediat pentru că se temea să nu-i rupă bătrânului coastele. Apoi a remarcat că acesta nu-și mai

ținea degetele apăsate pe inimă, ci și le ducea spre veston.

Fet s-a întors panicat ca să vadă de ce nu veneau odată. L-a văzut pe Setrakian întins pe podea și pe Eph în genunchi, deasupra lui.

Momentul acela a fost suficient. Stăpânul l-a zgâriat pe Fet pe umăr și l-a tras aproape de el.

Eph a pipăit buzunarele vestonului de tweed al lui Setrakian și a simțit ceva. A scos flaconul argintiu și i-a deșurubat capacul. O duzină de pastiluțe albe s-au prăvălit la podea.

Fet nu era puțin la trup, dar în strânsoarea Stăpânului părea asemenea unui copil. Încă ținea lampa în mână, deși avea brațele prinse ca într-o menghină. A îndreptat-o spre stăpân, arzându-l într-o parte. Bestia orbită a urlat de durere, dar nu a slăbit strânsoarea. Cu cealaltă mână, Stăpânul l-a prins pe Fet de cap și i l-a dat pe spate în ciuda zbaterii acestuia. S-a trezit dintr-odată că îi privea fața cumplită.

Eph a cules o pastilă cu nitroglicerină și și-a băgat mâna sub capul bătrânului. I-a deschis fălcile încordate și i-a strecurat pastila sub limba rece. A scos degetele, l-a scuturat pe Setrakian și l-a strigat de câteva ori. Bătrânul a deschis ochii.

Stăpânul a căscat gura și a scos limba prelungă agitând-o prin aer pe deasupra capului lui Fet și a gâtului descoperit. Fet s-a zbatut cu putere, dar presiunea de pe gât a făcut ca sângele să nu-i mai ajungă la creier. Încăperea s-a cufundat dintr-odată în beznă, iar mușchii săi au cedat.

— Nu! a strigat Eph și a alergat spre Stăpân cu sabia, lovind cu lama spatele lat al monstrului.

Fet s-a prăvălit la podea. Stăpânul a întors capul, cu limba prelungă cercetând împrejur, iar ochii săi încețoșați l-au întâlnit pe Eph.

— *Ferește-te de sabia-mi de argint!* a strigat Eph și a lovit înspre pieptul Stăpânului.

Însă Cel Întunecat s-a ferit, retrăgându-se și evitând lovitura. Eph a lovit din nou și iarăși a ratat, întrucât Stăpânul se dăduse fulgerător înapoi, înnebunit. Acum era în lumina soarelui, în fața ușilor de sticlă – în plină lumină a soarelui, pe terasa din spatele lui.

Eph îl prinsese, și Stăpânul știa acest lucru. Și-a scos sabia cu ambele mâini, gata s-o înfigă prin gâtul umflat al acestuia. Vampirul l-a privit pe Eph cu dezgust, s-a înălțat și mai mult și și-a acoperit capul cu gluga mantiei.

— Mori, creatură! a spus Eph și s-a repezit la el.

Stăpânul s-a întors, s-a aruncat prin ușile de sticlă și a sărit pe terasa descoperită. O ploaie de cioburi s-a împrăștiat pe când vampirul înfășurat în mantie se rostogolea pe plăcile fierbinți de argilă, sub razele

ucigătoare ale soarelui.

O clipă a rămas într-un genunchi, ca să-și tragă sufletul.

Eph și-a luat avânt, a trecut prin ușa distrusă și s-a oprit ca să-l privească pe vampir, așteptând finalul.

Stăpânul a fost cuprins de convulsii, iar din mantia sa neagră a început să se înalțe abur. Și totuși, s-a ridicat tremurând, cuprins parcă de un atac violent, cu ghearele enorme chircite, ca într-un pumn.

Cu un strigăt, și-a smuls de pe el mantia, și veșmântul străvechi a căzut pe pardoseală, fumegând. Trupul gol al Stăpânului s-a contorsionat, în vreme ce carnea lui translucidă se înnegrea din cauza soarelui și devenea, din deschisă la culoare, albicioasă, pământie.

Rana pe care Eph i-o făcuse pe spate se transforma într-o cicatrice întunecată, cauterizată parcă de razele soarelui. S-a răsucit, tremurând încă, și s-a întors spre Eph, spre Fet – care stătea în cadrul ușii în spatele lui Eph – și spre Setrakian, care se ridicase într-un genunchi. Goliciunea sa era șocantă. Era uscățiv și nu avea sex. Pe sub pielea sa înnegrită, carbonizată, mișunau viermii din sânge înnebuniți de durere.

Cu un zâmbet oribil, cu o grimasă de durere amestecată cu triumf, Stăpânul s-a întors cu fața spre soare și a scos un urlet sfidător, ca un blestem diavolesc. Apoi, cu o viteză amețitoare, a sărit până în marginea terasei, a lunecat peste zidul jos din capătul acesteia și a pornit în fugă prin laterala casei până la schelele pe trei niveluri, pierzându-se printre umbrele dimineții newyorkeze.

CLANUL

Nazareth, Pennsylvania

Într-o mină de azbest de mult părăsită, care nu apărea pe nici o hartă, într-o lume de dincolo situată la câteva zeci de metri sub pădurile din Pennsylvania, printre kilometri de tuneluri labirintice și galerii, trei Străbuni din Lumea Nouă stăteau la sfat într-o încăpere întunecoasă.

Cu trecerea vremii, trupurile lor deveniseră netede ca pietrele de râu, iar mișcărilor lor erau atât de lente, încât treceau aproape neobservate. Nu aveau nevoie de înveliș exterior. Organismul lor evoluase spre eficiență maximă, mandibulele lor de vampiri erau fără greș, iar vederea lor nocturnă era extraordinară.

În cuștile construite în tunelurile adânci din partea vestică a adăpostului lor, Străbunii începuseră deja să pună deoparte hrană pentru iarnă. Din când în când, strigătul unui om captiv izbucnea în mină asemenea ecoului unui urlet de animal.

Este cel de-al șaptelea.

În ciuda aparenței lor umane, nu aveau nevoie de limbaj ca să comunice. Mișcărilor lor, inclusiv clipitul ochilor sângerii, de vampiri bine hrăniți, erau teribil de lente.

Ce este cu agresiunea asta?

Este o încălcare a armistițiului.

Ne crede bătrâni și slabi.

S-a mai implicat cineva în această cotropire, trebuie să-l fi ajutat cineva să traverseze oceanul.

Oare să fie unul dintre ceilalți?

Unul dintre Străbunii din Lumea Nouă a cercetat cu mintea dincolo de ocean, în Lumea Veche.

Nu simt asta.

Atunci cel de-al șaptelea s-a aliat cu o ființă umană.

Cu o ființă umană împotriva celorlalte ființe umane.

Și împotriva noastră.

Nu este acum evident că el e singurul vinovat de masacrul din Bulgaria?

Da, a dovedit că este gata să-și ucidă propria seminție dacă este stârnit.

Chiar a fost afectat de războiul mondial.

S-a hrănit prea mult timp în tranșee, în lagăre.

Și acum a încălcat armistițiul. Ne-a încălcat teritoriul. Vrea întreaga lume numai pentru el.

De fapt, vrea încă un război.

Gheara celui mai înalt dintre ei a tresărit, o mișcare extraordinară pentru o ființă atât de lentă, de o neclintire primordială. Trupurile lor erau doar niște carcase, gata oricând să fie înlocuite. Poate deveniseră prea plini de sine, prea comozi.

Atunci îi vom face pe plac. Nu mai putem rămâne deoparte.

Vânătorul a intrat în odaia Străbunilor și a așteptat ca aceștia să ia seama de prezența sa.

L-ați găsit.

Da. A încercat să se întoarcă acasă, ca toate creaturile.

Ne va fi de-ajuns?

Îl vom folosi ca vânător al soarelui. Nu are de ales.

Într-o cușcă ferecată din tunelul vestic, Gus zăcea inconștient pe pământul rece și visa la mama lui, fără să bănuiască însă ce pericol îl pândea.

EPILOG

Kelton Street, Woodside, Queens

S-au adunat cu toții în casa lui Kelly. Nora l-a adus pe Zack acasă după ce Eph și Fet strânseseră rămășițele lui Matt și le dăduseră foc în curtea din spate.

Setrakian era întins pe o canapea extensibilă de pe verandă. Refuzase să meargă la spital. Eph fusese de acord că acea variantă ieșea oricum din discuție. Avea o vânătăie urâtă la braț, dar nu era vorba de vreo fractură. Pulsul său slab era totuși constant și părea să se îmbunătățească. Eph voia ca Setrakian să adoarmă, dar fără ajutorul analgezicelor, așa că, atunci când i-a verificat încă o dată starea, la lăsarea nopții, i-a dus și un pahar cu coniac.

Setrakian a spus că nu durerea îl supăra.

— Eșecul nu te lasă niciodată să dormi noaptea.

Gândul la eșec i-a amintit lui Eph că nu o găsisese pe Kelly. O parte din el voia să creadă că acesta era un motiv să mai spere.

— Nu a fost eșecul dumneavoastră, ci al soarelui.

— Este mai puternic decât îl știam, a spus Setrakian. Bănuiam, poate... mă temeam de asta, cu siguranță... dar nu știam. Nu este de pe acest pământ.

— Așa este, e vampir, i-a dat Eph dreptate.

— Nu, nu e de pe acest pământ.

Pe Eph îl îngrijora faptul că bătrânul se lovise la cap.

— Măcar l-am rănit, l-am însemnat, și acum este fugar.

Bătrânul nu accepta însă această consolare.

— Încă mai pândește. Nu s-a terminat. A acceptat paharul de la Eph, l-a băut și s-a întins din nou pe spate. Vampirii aceștia... sunt încă prunci. Vom fi martori la o nouă etapă a evoluției lor. Durează cam șapte nopți până să se transforme pe deplin, până când organismul lor parazitar își încheie evoluția. Imediat ce nu mai au organe vitale, inimă, plămâni, ci numai o serie de compartimente, vor fi mai puțin vulnerabili la armele convenționale. Își vor continua maturizarea și după această perioadă, vor învăța lucruri noi, vor deveni mai inteligenți, mai adaptați la mediu. Se vor uni și își vor coordona atacurile, și fiecare dintre ei va deveni mai agil și mai periculos. De aceea, vor fi mai greu de găsit și de ucis, pentru ca în final să ajungă imposibil de învins. Bătrânul și-a terminat paharul de coniac, apoi l-a privit pe Eph. Cred că, de fapt, ceea ce am văzut noi azi-dimineață pe terasa aia a fost sfârșitul speciei

noastre.

Eph a simțit că toată greutatea viitorului apăsa pe umerii lor, ai tuturor.

— Ce lucruri mi-ați ascuns?

Setrakian avea ochii înlăcrimați și privea în gol.

— Prea multe pentru a le spune acum.

În scurt timp, a adormit. Eph îl privea cum frământa tivul cearșafului pe piept, cu degetele încovoiate. Bătrânul avea un vis agitat, dar Eph nu putea decât să stea și să-l privească.

— Tăticule!

Eph s-a dus în sufragerie. Zack stătea pe scaun în fața calculatorului, și Eph l-a cuprins pe băiat din spate, l-a îmbrățișat din nou, l-a sărutat pe cap și i-a inspirat mirosul părului.

— Te iubesc, Z, a șoptit el.

— Și eu te iubesc, tăticule, i-a răspuns Zack, iar Eph i-a ciufulit părul și i-a dat drumul.

— În ce stadiu suntem?

— E aproape gata, a spus băiatul și s-a întors din nou spre calculator. A trebuit să creez o adresă de e-mail. Alege-ți o parolă.

Zack îl ajuta pe Eph să încarce pe toate site-urile posibile imaginile – pe care acesta nu i le arătase încă băiatului – în care îl surprinsese pe Ansel Barbour în baracă. Eph voia ca înregistrarea cu un vampir să circule pe internet pentru ca lumea întreagă să o poată vedea. Era singura modalitate prin care putea ajunge la oameni, făcându-i să înțeleagă. Nu se temea că ar putea stârni panică și haos, pentru că zarva continua pe străzi, în cartierele sărace, fiind doar o chestiune de timp până când isteria avea să se răspândească. Alternativa cu păstrarea liniștii acum când se confruntau cu posibilitatea dispariției speciei umane era prea absurdă ca să fie luată în considerare.

Erau nevoiți să încerce să taie răul de la rădăcină, în caz contrar, totul era pierdut.

— Acum selectez fișierul, așa, și îl atașez..., a spus Zack.

Din bucătărie s-a auzit vocea lui Fet, care se uita la televizor și mânca o salată de pui de la un magazin de preparate, dintr-o caserolă din plastic de 250 de grame.

— Ia uitați-vă!

Eph s-a întors. La televizor derulau imagini surprinse din elicopter care prezentau un șir de case în flăcări, iar fumul negru și gros înăbușea Manhattanul.

— Se împute treaba, a spus el.

Pe când privea, Eph a remarcat că toate lucrările lui Zack de la

școală prinse pe ușa de la frigider se ridicau și fluturau. Un șervețel a traversat blatul și a căzut pe podea, la picioarele lui Fet.

Eph s-a întors spre Zack, care se opri din scris.

— De unde e curentul ăsta?

— Probabil că e deschisă ușa glisantă din spate.

Eph s-a uitat împrejur după Nora. Apoi s-a auzit apa trasă la baie, și aceasta a ieșit din baie de pe hol.

— Ce e? a întrebat ea când a constatat că toată lumea o privea.

Eph s-a întors spre celălalt capăt al casei și s-a uitat spre colțul după care era ușa glisantă de sticlă de la curtea din spate.

Cineva tocmai cotise și se opri, cu brațele atârdate de-o parte și de cealaltă a corpului.

Eph a privit paralizat.

Era Kelly.

— Mamă!

Zack a pornit spre ea, dar Eph a întins mâna și l-a prins. Probabil că gestul său i-a provocat durere lui Zack, pentru că băiatul s-a smuls surprins și l-a privit.

Nora a venit și ea în fugă și l-a prins pe Zack cu brațele prin spate.

Kelly stătea nemișcată și-i privea, lipsită de expresie, fără să clipească. Părea șocată, de parcă ar fi fost asurzită de o explozie.

Eph a înțeles imediat. Se petrecuse lucrul de care se temuse cel mai mult. Și-a simțit dintr-odată inima sfâșiată de durere.

Kelly Goodweather fusese transformată, devenise o creatură moartă, și acum se întorsese acasă.

Privirea ei cercetătoare a poposit asupra lui Zack, ființa dragă ei. Venise după el.

— Mamă! a spus Zack când a constatat că era ceva în neregulă cu ea.

Eph a simțit mișcare în spate. Fet a dat năvală pe hol, a înșfăcat sabia de argint a lui Eph și a agitat-o spre Kelly.

Chipul lui Kelly a fost străpuns de frică. Expresia ei a devenit malefică, și femeia și-a arătat colții.

Eph a simțit că îl cuprinde disperarea.

Era demon, vampir.

„E unul dintre ei.”

leșise din viața lui pentru totdeauna.

Cu un geamăt înăbușit, Zack s-a dat în spate la vederea mamei sale demonice... după care a leșinat.

Fet a pornit spre ea cu sabia, însă Eph l-a prins de braț înainte ca acesta să apuce să termine treaba. Kelly s-a ferit de lama de argint și a

săsâit la ei, ca o pisică înfuriată. I-a mai aruncat o privire malefică băiatului inconștient, cel din care voia să se hrănească, după care s-a întors și a fugit pe ușa din spate.

Eph și Fet au dat colțul și au văzut-o pe Kelly aruncându-se peste gardul jos din plasă care separa curtea lor de cea a vecinilor și făcându-se nevăzută în noua noapte.

Fet a închis ușa și a încuiat-o, a tras transperantele și s-a întors spre Eph.

Fără un cuvânt, Eph s-a îndreptat spre Nora, care stătea îngenuncheată deasupra lui Zack, pe podea, disperată.

Acum înțelegea cât de perfidă era această nenorocire care asmuțea membrii familiilor unii împotriva celorlalți, care aducea în conflict moartea și viața.

Stăpânul o trimisese. El fusese cel care o asmuțise împotriva lui Eph și a lui Zack, din răzbunare, ca să-i chinuiască.

Dacă exista vreo legătură între devotamentul față de cei dragi din timpul vieții și dorința de a se regăsi după moarte... atunci Eph știa că ea nu avea să renunțe niciodată. Avea să-și vâneze fiul veșnic dacă nu o oprea cineva.

A înțeles că bătălia pentru custodia lui Zack nu se încheiase, ci trecuse doar la o etapă nouă. Le-a privit chipurile... a aruncat un ochi spre incendiile nimicroare de la televizor... apoi s-a întors spre calculator. A apăsă pe „Enter”, terminând ceea ce începuse Zack. Proba prezenței devastatoare a vampirului a pornit spre lumea întreagă... Eph s-a dus apoi în bucătărie la dulapul în care ținea Kelly whisky-ul și, după ani buni de abstenență, și-a turnat un pahar.

Autorii își exprimă recunoștința față de Robert Sullivan și recomandă cu entuziasm cartea acestuia *Rats: Observations on the History and Habitat of the City's Most Unwanted Inhabitants* („Șobolanii: observații despre istoria și habitatul celor mai indezirabili locuitori ai orașului.”)

- [1] În idiș, în original (n. tr.).
- [2] În idiș, în original, „nepoțel” (n. tr.).
- [3] În idiș, în original (n. tr.).
- [4] Confuzie evidentă între Armenia și România (n. tr.).
- [5] În idiș, „Mănâncă, să fii sănătos” (n. tr.).
- [6] National Transportation Safety Board, agenție americană independentă, însărcinată cu investigarea accidentelor aviatice civile (n. tr.).
- [7] Cod IATA care desemnează aeroportul Tegel din Berlin (n. tr.).
- [8] În spaniolă, în original, „Doamne sfinte” (n. tr.).
- [9] Administrația Federală a Aviației (n. tr.).
- [10] Aluzie la melodia Paulei Abdul din anii '80, Straight up, în traducere „Fii drept” (n. tr.).
- [11] Echipament de detectare a posibilelor incidente care au loc pe pista de aterizare și de rulare (n. tr.).
- [12] Homeland Security, departament al guvernului SUA responsabil cu protecția împotriva atacurilor teroriste și a dezastrelor naturale (n. tr.).
- [13] În germană, în original (n. tr.).
- [14] Majoritatea companiilor aeriene permit adulților să zboare însoțiți de un copil care nu a împlinit doi ani fără a fi nevoiți să rezerve și să plătească un loc special pentru acesta (n. red.).
- [15] Rețea de metrou care unește orașul New York de statul New Jersey (n. tr.).
- [16] Serial SF american (n. tr.).
- [17] Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor (n. tr.).
- [18] Om de afaceri american, proprietar al echipei de baseball Yankees (n. tr.).
- [19] Referire la seria de jocuri de platformă Nintendo, foarte populară în întreaga lume, în care rolul principal îi revine lui Mario, un instalator italian din Regatul Ciupercilor, care are de trecut diverse probe (n. red.).
- [20] Boli infecțioase, precum tifosul, provocate de bacteria Rickettsia (n. tr.).
- [21] În engleză, în original, joc de cuvinte având la bază cuvântul *eclipse* („eclipsă”), care include în el cuvântul *lips* („buze”); în traducere exactă: „Sărută-mă pe eclipsă” (n. red.).
- [22] Logoul echipei de baseball Yankees (n. red.).
- [23] Echipe specializate în manipularea materiilor contaminante (n. tr.).
- [24] Țesătură din poliester folosită la confecționarea de salopete, costume de protecție etc. (n. tr.).
- [25] Virgin Atlantic Airways, companie aeriană britanică (n. red.).
- [26] La evrei, pergament pe care sunt înscrise texte religioase extrase din Deuteronom (n. tr.).
- [27] În idiș, în original, gogoșele umplute cu carne tocată, cartofi etc., care se servesc de regulă fierte în supă de pui (n. tr.).
- [28] Una dintre cutiile negre ale unui avion, care înregistrează datele de zbor (n. tr.).

[29] Cutia neagră care înregistrează conversațiile din carlinga avionului (n. tr.).

[30] Crediința că mintea are capacitatea de a influența lumea înconjurătoare, provocând îndeplinirea dorințelor sau împiedicând situațiile negative (n. tr.).

[31] Calmant foarte puternic, folosit pentru ameliorarea durerii medii și severe (n. red.).

[32] În japoneză, în original, obiect ornamental din lemn sau din sidef utilizat la prinderea pungii cu obiecte personale de centura unui chimonou (n. tr.).

[33] Harland David Sanders, cunoscut drept Colonelul Sanders, fondatorul lanțului de restaurante KFC (n. tr.).

[34] Jucător japonez de baseball care activează în prezent la echipa New York Yankees (n. tr.).

[35] Melodie interpretată de cântărețul britanic Cat Stevens (n. tr.).

[36] Site-ul unei renumite companii americane de comerț și licitații online (n. red.).

[37] International Space Station, Stația Spațială Internațională (n. red.).

[38] Cântăreață americană care interpretează cântecul patriotic God Bless America la meciurile echipei Yankees desfășurate pe teren propriu (n. tr.).

[39] Pictor american reprezentant al expresionismului abstract (n. tr.)

[40] În spaniolă, în original, „mamă” (n. tr.).

[41] În spaniolă, în original, „nenorociți” (n. tr.).

[42] În spaniolă, în original, „bani murdari” (n. tr.).

[43] În spaniolă, în original, termen vulgar pentru organul sexual feminin (n. tr.).

[44] Emblema reprezentând Steaua lui David, pe care erau obligați să o poarte evreii în Evul Mediu pentru a fi deosebiți de ceilalți cetățeni; aceasta a fost reintrodusă în timpul ocupației naziste (n. tr.).

[45] În germană, în original, „căpitan” (n. red.).

[46] Preparat din bucătăria japoneză care constă din carne crudă de pește consumată cu diferite sosuri (n. tr.).

[47] Procese celebre la nivel internațional, în care au fost implicate companiile americane Merck & Co. (care comercializa medicamentul antiinflamator Vioxx, retras la un moment dat de pe piață din cauza scandalurilor legate de efectele sale secundare) și, respectiv, WorldCom, al cărei faliment a fost considerat falimentul secolului din întreaga istorie a sectorului corporatist american (n. red.).

[48] Linie de tren care unește New Yorkul de Connecticut (n. tr.).

[49] Aluzie la nivelul înalt al serviciilor oferite de hoteluri, inclusiv dulciurile lăsate pe pernă sau pe noptieră (n. tr.).

[50] Criminal în serie american (n. tr.).

[51] În spaniolă, în original, prescurtare de la hermano, în traducere „frate” (n. tr.).

[52] În spaniolă, în original, „netrebnic” (n. tr.).

[53] În spaniolă, în original, „nebun” (n. tr.).

[54] În spaniolă, în original, „netrebnic” (n. tr.).

[55] Clinică adresată în special vedetelor din domeniul sportului, muzicii etc. (n. tr.).

[56] Termen ce desemnează medicii care prescriu medicamente în exces (n. tr.).

[57] Mișcare religioasă monoteistă desprinsă din iudaism și din creștinism (n. tr.).

[58] Piesă din componența armurii menită să protejeze gâtul (n. tr.).

[59] Aluzie la filmul Abbott and Costello meet Frankenstein (Abbott și Costello îl întâlnesc pe Frankenstein), comedie americană horror ce-i are în rolurile principale pe membrii unui duo comic celebru în anii '40 (Abbott și Costello) și în care rolul lui Dracula e interpretat de Bela Lugosi (actor ungar de origine română, născut la Lugoj, renumit la Hollywood pentru rolurile în care l-a întruchipat pe Dracula.) (n. red.).

[60] Fază a somnului caracterizată prin mișcarea rapidă a globilor oculari (n. tr.).

[61] Bertlesman Music Group, fostă divizie a conglomeratului media german, ale cărei acțiuni au fost vândute în 2008 companiei Sony (n. red.).

[62] În engleză, shorting futures – joc de cuvinte ce are la bază expresia specifică domeniului financiar short futures (un anumit tip de contract) și semnificația individuală a termenilor care o compun: short, „a scurta, a reduce, a tăia” și future, „viitor” (n. red.).

[63] Personaj din filmele japoneze din anii '60 (n. tr.).

[64] „Avertisment. Atenție la trenuri” (n. tr.).

[65] „Avertisment. Atenție la șobolani” (n. tr.).

[66] În spaniolă, în original, „îmi pare rău, frate” (n. tr.).

[67] În spaniolă, în original, „nemernicule” (n. tr.).

[68] Autorii fac o confuzie între Armenia și România (n. tr.).

[69] Severe Acute Respiratory Syndrom, Sindromul Respirator Acut Sever (n. red.).

[70] Stradă din Londra celebră pentru magazinele cu haine bărbătești la comandă (n. tr.).

[71] Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 11:7-8 (n. tr.).

[72] Medicament cu proprietăți bactericide (n. tr.).

[73] Marcă austriacă de bomboane comercializate într-o cutiuță în formă de brichetă, al cărei capac reprezintă diferite personaje (n. tr.).

[74] În spaniolă, în original, termen care îi desemnează pe mexicanii proveniți din clasa muncitoare și care deseori sunt considerați membri ai unei găști (n. tr.).

[75] În spaniolă, în original, „îmi pare rău” (n. tr.).

[76] Metropolitan Transportation Authority, instituție responsabilă cu transportul public din statul New York (n. tr.).

[77] Stația de metrou City Hall („Primăria”) a fost închisă definitiv pe 31 decembrie 1945 (n. red.).

[78] Stil de desen graffiti reprezentând litere întrepătrunse, alambicate (n. tr.).

[79] Brooklyn-Manhattan Transit Corporation, companie de transport public

din Brooklyn, parte a sistemului de transport subteran din New York (n. red.).